

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-3-Kamen_rozlukey_2
.PDB

PDB Name: Williams_Tad-3-Kamen_rozlukey_2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.1.2004
Modification Date: 25.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tad Williams

3.
Kámen rozlukey
Kniha druhá

Autorova poznámka
Ineluki – Král bouří
Ovládá Východní Ardu

Teprve tehdy, když se celá země ocitá pod vlivem Inelukiho, tak se zbytky kdysi obdivuhodné armády lidí vydávají hledat poslední svatyni a současně místo, setkání – Kámen rozlukey, místo, které je od pradávných časů zahaleno rouškou tajemství. A po celé zemi roztržité členové Bratrstva Svitku se za každou cenu snaží splnit uloženou misi ... Putují ze zničených lidských tvrzí k ukrytým horským jeskyním trollů Qanucu... Smrtelník poprvé navštíví tajemné město Sithů, kteří se budou muset rozhodnout, zda se spojí s lidmi v posledním boji proti bytostem jejich vlastní rasy ... Skvělé pokračování Trůnu z dračích kostí, román o válce dobra se zlem, o soubojích bytí s nebytím ... o konfliktu mezi silami světla a temnoty ...

Jsem zavázán Evě Cummingsové, Nancy Deming-Williamsové, Paulu Hudspethovi, Peteru Stampfelovi a Dougu Wernerovi, kteří se podíleli na zušlechťování této knihy. Jejich zasvěcené komentáře a návrhy zapustily kořeny – a v některých případech vyhnaly překvapivé květy. Také – jako obvykle – děkuji zvláště svým redaktorkám Betsy Wollheimové a Sheile Gilbertové, které pilně pracovaly hromům a bleskům navzdory.
(Při té příležitosti chci říci, že všichni zmínění patří k tomu druhu lidí, které bych chtěl mít po boku ve chvíli, kdy bych narazil na Norny. Na to se dá nahlížet jako na dost pochybnou čest, ale je na mně, komu ji udělím.)

Stručný obsah Trůnu z dračích kostí

Hayholt po eóny patřil nesmrtelným Sithům, ti ale prchli z hradu před útokem lidí. Lidé této největší z tvrzí vládli dlouho, a vládli i zbytku Východního Ardu. Kněz Jan, Nejvyšší král všech lidských národů, je jeho zatím posledním pánem; po mládí, plném vítězství a slávy, vládl po desetiletí z trůnu z dračích kostí, vyrobeného z kostry draka Shurakaie.

Simon, čtrnáctiletý nemotora, je jedním z pomocníků v hayholtských kuchyních. Rodiče mu zemřeli a tak jeho skutečnou rodinu tvoří komorné a jejich přísná velitelka, Dračice Ráchel. Kdykoliv se Simon může vymluvit z práce v kuchyni, odkrádá se do komnat doktora Morgeneše, podivínského hradního lékaře, které jsou plné nejroztodivnějších věcí. Když starý muž vyzve Simona, aby se stal jeho učněm, mladík jásá – až do chvíle, kdy zjistí, že Morgeneš dává před kouzly přednost učení čtení a psaní.

Prastarý král Jan brzy umírá a k převzetí trůnu se připravuje starší z jeho dvou synů Eliáš. Jošua, Eliášův zachmuřený bratr, kterému kvůli zranění, při němž přišel o paži, přezdíval Jednoruký, se s budoucím králem ostře pohádá kvůli Pryratovi, knězi nedobré pověsti, jenž je jedním z nejbližších Eliášových rádců. Bratrský spor vrhne na hrad i na zemi stín temného mračna neblahé předtuchy.

Eliášovo panování začíná dobře, ale tu přichází sucho a několik národů Východního Ardu sužuje mor. Po silnicích se brzy potulují lapkové a z odlehlých vesnic se začínají ztrácet lidé. Řád věcí se hroutí, královi poddaní ztrácejí důvěru v zákon, ale monarchu a jeho přátele jako by to vůbec netrápilo. V době, kdy se královstvím začíná ozývat nespokojené reptání, mizí Eliášův bratr Jošua; podle některých proto, že strožil spiknutí.

Bezvládí, které panuje za Eliáše, mnohé rozčiluje; mezi jinými vévodu Isgrimmura z Rimmersgardu a hraběte Eolaira, vyslance ze západní země Hernystiru. Úzkost cítí dokonce i Eliášova vlastní dcera Miriamele; zvláště se bojí Pryrata, otcova důvěrníka a poradce.

Mezitím si Simon vede jakž takž jako Morgenešův pomocník. Oba se rychle spřátelí, a to navzdory Simonově povaze

prostřáčka a doktorově neochotě učit Simona cokoliv, co by byl jen vzdáleně připomínalo kouzla. Když se Simon jednou opět proplétá tajnými chodbami hayholtského labyrintu, objevuje tajný vchod a je téměř polapen Pryratem. Upláchne mu a vstupuje do tajné podzemní komory, v níž nachází Jošuu, jenž je tu držen v zajetí, aby byl připraven k obětování při jakémsi strašlivém rituálu, který plánuje Pryrates. Simon tam přivádí Morgenese; oba pak Jošuu osvobozují a odnášejí jej do doktorových komnat, odkud Jošua prchá na svobodu tunelem, který vede pod prastarým hradem. Poté, co Morgenes vyšle ke svým záhadným přátelům ptačí posly se zprávou o posledních událostech, přichází jej i Simona zatknout král s Pryratem. Morgenes je v boji s Pryratem zabit, ale Simon díky jeho oběti může uniknout tunelem.

Zpola šílený Simon prochází půlnočními chodbami pod hradem, jenž v sobě skrývá trosky starého paláce Sithů. Vynojuje se na hřbitově za městskými zdmi a je přiváben světlem ohně. Stává se svědkem příšerné scény: Pryrates a král Eliáš se účastní rituálu s černě oděnými stvořeními s bílými obličejí. Bledé stvůry dají Eliášovi prapodivný šedý meč strašlivé síly, jménem Žal. Simon prchá.

Vede bledý život na okraji velkého lesa Starosrce a po několika týdnech je téměř mrtvý hladu a vyčerpáním – a přece stále tak daleko od svého cíle, Jošuvy pevnosti Naglimund. Když jde žebrať do lesní chatrče, nachází v pasti lapenou podivnou bytost – jednoho ze Sithů, člena rasy, o níž se myslelo, že patří jen do mýtů, nebo přinejmenším již dávno vymřela. Zálesák, majitel chatrče, se vrací, ale než může bezmocného Sithu zabít, sráží jej Simon k zemi. Sotva je Sitha osvobozen, utíká a zastaví se jen proto, aby po Simonovi mohl střelit bílý šíp. Pak zmizí. Neznámý hlas Simonovi říká, aby si bílý šíp nechal, že to je sithijský dar.

Nový příchozí je mužík trpasličího vzrůstu, troll jménem Binabik, který jezdí na velkém šedém vlku. Pová Simonovi, že jde jen náhodou kolem a že chlapce doprovodí do Naglimundu. Simon a Binabik po cestě na Naglimund přestojí mnohá dobrodružství a podivné události; zjistí, že narazili na hrozbu větší, než je král a jeho rádce, kteří byli oloupeni o zajatce. Nakonec, když je pronásledují nezemští bílí psi s cejchem Bouřného štítu, hory zlé pověsti, která se tyčí daleko na severu, jsou nuceni uprchnout do úkrytu lesního domu Geloě, tajemné vědmy s pověstí čarodějnice, která po diskuzi s nimi přisvědčuje, že se do osudu království Kněze Jana nějak zapletli Normové, rozvraždění příbuzní Sithů.

Cestou do Naglimundu jim hrozí lidští i jiní pronásledovatelé. Poté, co Binabika zasáhne šíp, musí se s ním Simon a jeden ze zachráněných cestovatelů – služebná dívka – lopotit lesem. Tam je napadán huňatý obr. V poslední chvíli jsou zachráněni Jošuu a jeho loveckou družinou.

Princ je odváží na Naglimund, kde Binabikovi ošetří rány a kde se potvrzuje, že se Simon skutečně zapletl do děsivého víru událostí. Brzy přichází Eliáš a obléhá Jošuvův hrad. Simonovou společnicí – komornou – ve skutečnosti byla princezna Miriamele, která putovala na zapřenou, protože prchala před svým otcem, o jehož přičetnost si díky Pryratovu vlivu dělá starosti. Z celého severu a odjinud proudí za Jošuu do Naglimundu lidé, hledající ochranu před šíleným králem.

Pak, když princ a ostatní diskutují o nadcházejícím boji, objevuje se v zasedacím sále podivný starý Rimmeřan jménem Jarauga. Je členem Bratrstva Svitku, skupiny učenců a zasvěcenců, k nimž patřili i Morgenes a Binabikův pán. Jarauga přináší další chmurné novinky. Říká, že jejich nepřítelem není jen Eliáš; králi pomáhá Ineluki, Král bouří, jenž byl kdysi sithijským princem, ale je už pět století mrtev a jeho nehmotná duše nyní vládne z Bouřné hory Nornům, sinalým příbuzným vyhnanců Sithů.

Právě strašlivé kouzlo šedého meče Žalu zapříčinilo, spolu s útokem lidí na Sithy, Inelukiho smrt. Bratrstvo Svitku věří, že Žal dostal Eliáš a že tento dar představuje první krok v nějakém nerozluštitelném plánu pomsty, plánu, který uvrhne zemi do rukou nemrtvého Krále bouří. Jediná naděje pochází z prorocké básně, která jako by naznačovala, že "tři meče" by mohly mocné Inelukiho kouzlo odvrátit.

Jedním z mečů je Žal Krále bouří, který už padl do rukou jejich nepřítele krále Eliáše. Další je rimmerská zbraň Mineyar, jež kdysi také zůstávala na Hayholtu, její současný výskyt ale není znám. Třetím je Trn, černý meč sira Camarise, největšího rytíře dvora krále Jana. Jarauga a ostatní mají za to, že jej lze vystopovat někde na mrazivém severu. Kvůli této chabé naději vysílá Jošua na výpravu za Trnem Binabika, Simona a několik vojáků, přestože se Naglimund připravuje na obléhání.

Narůstající krize zasahuje i další. Princezna Miriamele, znechucená tím, jak se ji strýc Jošua snaží chránit, utíká v přestrojení z Naglimundu ve společnosti záhadného mnicha Cadracha. Doufá, že se dostane do jižního Nabbanu a přesvědčí své tamější příbuzné, aby Jošuu pomohli. Starý vévoda Isgrimmur na Jošuvu naléhání změní svůj velmi snadno rozpoznatelný zevnějšek a vydá se uprchlíky pronásledovat.

Wranský učenec Tiamak, který přebývá v bažinách, obdrží od svého dávného učitele Morgenese podivnou zprávu, která mluví o nadcházejících zlých časech a naznačuje, že v nich Tiamak sehráje svou roli. Maegwin, dcera hernystirského krále, bezmocně sleduje, jak její rodinu a zem vtahují výhrůžky Nejvyššího krále Eliáše do války. Binabika, Simona a jejich druhy přepadne se svými služebníky Ingen Jegger, lovčí z Bouřného štítu. Spasí je náhle se zjevivší Sitha Jiriki, kterého předtím Simon zachránil ze zálesákovy pasti. Když se dozví o jejich pátrání po Trnu, rozhodne se je Jiriki doprovázet k Urmheimským horám, bájnému příbytku velkých draků.

V době, kdy Simon a ostatní dorazí k horám, přivádí král Eliáš k Jošuvu hradu Naglimundu obléhací armádu, a i když jsou první útoky odrazeny, obránci trpí obrovskými ztrátami. Nakonec se zdá, že se Eliášovy síly stahují a obléhání vzdávají, ale než mohou obyvatelé pevnosti začít oslavovat, na severním obzoru se objevuje příšerná bouře a snáší se na Naglimund. Bouře je pláštíkem, pod nímž cestuje Inelukiho strašlivá armáda Nornů a obrů. Poté, co Rudá ruka, hlavní Inelukiho služebník, rozboří brány Naglimundu, začíná hrozný masakr. Jošuu a několika dalším se z trosk hradu daří prchnout. Než se uchýlí do velkého lesa, princ Jošua proklíná Eliáše za jeho neuvážené spojenectví s Králem bouří a přísahá, že si vezme korunu svého otce.

Simon a jeho přátelé vystoupí na Urmsheim a procházejí velkými nebezpečími, až objeví Udunův strom, titánský

zamrzlý vodopád. V jeskyni, podobné hrobce, nacházejí Trn. Než si jej mohou vzít a odejít, znovu se objevuje Ingen Jegger a znovu je se svou jednotkou vojáků napadá. Boj probouzí Igjarjuka, bílého draka, jenž po léta spal pod ledem. Na obou stranách je zabito mnoho mužů. Na místě zůstává sám Simon, a protože se ocitá na hraně útesu, nemá kam utéct; když se k němu ledový červ spouští, Simon zvedá meč a mávne jím. Zalévá jej vřelá dračí krev a on upadá do bezvědomí.

Budí se v jeskyni v trolích horách Yiqanuc. Jiriki a Haestan, erkynský voják, jej léčí. Trn tak sice byl na Urmsheimu získán, ale Binabik je i s Rimmeřanem Sludigem uvězněn příslušníky vlastní rasy a hrozí jim trest smrti. Simon byl dračí krví zjizven a zběhl mu silný pramen vlasů. Jiriki mu dává jméno "Bělokadeřný" a říká Simonovi, že ať už je to k dobrému nebo špatnému, byl neodvolatelně poznamenán.

Stručný obsah Kámen rozluky (první části)

Simon, Sitha Jiriki a voják Haestan jsou váženými hosty v horském městě maličkých qanuckých trollů. Ale se Sludigem – jehož rimmerský národ je odvěkým nepřítelem trollů – a se Simonovým qanuckým přítelem Binabikem není zacházeno tak dobře; Binabikův lid je oba drží v zajetí a hrozí jim trest smrti. Na audienci u Pastýře a Lovčí, vládců Quanucu, vyjde najevo, že Binabik není obviňován pouze z opuštění vlastního kmene, ale též z porušení slibu manželství, který dal Sisqi, nejmladší dceři vládnoucího rodu. Simon prosí Jirikiho o přimluvu, ale Sitha má povinnosti k vlastní rodině a v žádném případě nechce zasahovat do trollích soudů. Krátce před blížící se popravou Jiriki odjíždí domů.

Přestože je Sisqi rozhořčená nad Binabikovou zdánlivou zradou, nechce, aby zemřel. Se Simonem a Haestanem zosnuje útěk obou vězňů, ale když v jeskyni Binabikova učitele hledají svitek, jenž jim má prozradit, kde hledat místo jménem Kámen rozluky – o němž se Simon dozvěděl ve snu – jsou rozzlobení vládci Quanuců znovu lapeni. Ale závěť Binabikova učitele potvrzuje jeho příběh, kterým omlouval svou nepřítomnost, a varování přesvědčí Pastýře a Lovčí, že celé zemi hrozí nebezpečí, které dosud přehlíželi. Po krátkém rozhodování jsou vězni omilostněni, dostávají povolení opustit Yiqanuc a odvézt mocný meč Trn prince Jošua, který odešel do vyhnanství. Na cestě z hor je doprovází Sisqi s dalšími trolly.

Princ Jošua s malou skupinkou svých příznivců unikne ze zničeného Naglimundu a bloudí po lese Starosree, pronásledován Norny Krále bouří. Musí se bránit nejen šípům a kopím, ale též černé magii; setkají se však s lesní ženou Geloě a s Leleth, němým děvčátkem, které Simon vyrval ze spárů psů z Bouřné smečky. Podivná dvojice vede princovu družinu lesem na místo, které kdysi patřilo Sithům a kam se Norni neodváží ze strachu, že by porušili prastarou Smlouvu. Geloě jim poté řekne, že by se měli vydat dál, na další místo, které je Sithům ještě posvátnější, ke Kameni rozluky, kam předtím poslala i Simona, když se s ním spojila ve snu.

Miriamele, dcera Nejvyššího krále Eliáše a Jošua neteř, cestuje na jih v naději, že mezi příbuznými na nabbanském dvoře získá pro Jošua spojence; doprovází ji zhýralý mnich Cadrach.

Zajme je hrabě Streáwe z Perdrinu, vychytralý a hrabivý muž, který Miriamele oznámí, že ji předá nejmenovanému člověku, jemuž dluží laskavost. K Miriamelině radosti je oním neznámým její přítel otec Dinivan, tajemník lektora Ranessina, hlavního představitele Matky církve. Dinivan je i členem Bratrstva Svítka a doufá, že Miriamele přesvědčí lektora, aby odsoudil Eliáše a jeho rádce, odpadlého kněze Pryrata. Matka církev je pod velkým tlakem; nejen ze strany Eliáše, který požaduje, aby se nemíchala do jeho záležitostí, ale i ze strany Ohnivých tanečníků, náboženských fanatiků, kteří tvrdí, že je ve snech navštěvuje Král bouří. Ranessin Miriamele vyslechne a je vidět, že mu její vyprávění způsobí velké starosti.

Simona a jeho společníky napadnou při sestupu z hor sněžní obří. Voják Haestan a mnoho trollů padne v boji. Později, když Simon přemýšlí o nespravedlnosti života a smrti, z nepozornosti ožíví Jirikiho zrcadlo, které mu Sitha dal, aby ho mohl přivolat, a na Cestě snů se setká nejprve s matriarchou Sithů Amerasu, a poté se strašlivou královnou Nornů Utuk'ku. Amerasu se snaží proniknout do plánů Utuk'ku a Krále bouří a na Cestě snů pátrá po spojencích a po vědomostech.

Jošua a zbytek jeho družiny konečně vyjde z lesa na stepi Horního Thrithingu, kde jsou téměř okamžitě zajati nomádkým klanem, vedeným Velkým thénem Fikolmijem, otcem Jošuaovy milenky Vorževy.

V dalekém Hernystiru je Maegwin poslední členkou své rodové linie. Její otec král i bratr Gwythinn byli zabiti při boji s Eliášovým nohsledem Skalim, a ona se i se svým lidem uchýlila do jeskyní Grianspogských hor. Maegwin trápí podivné sny, které ji lákají do starých dolů a jeskyní pod horami. Hrabě Eolair, nejvěrnější vazal jejího otce, ji jde hledat a společně objeví ohromné podzemní město Mezutu'a.

Simon s Binabikem a Sludigem nechají Sisqi a ostatní tropy u paty hor a pokračují zasněženou prázdnotou Bílé pustiny. Na severním okraji velkého lesa naleznou staré opatství, obydlené dětmi a starší dívkou, která o ně pečuje, jménem Skodi. Zůstanou na noc, jsou rádi, že se vyspí v teple, ale ukáže se, že Skodi není taková, jak by se na první pohled zdálo: ve tmě všechny tři s pomocí kouzel uvězní.

Část první

1. V Božích zdech

Otec Dinivan se rýpal v jídle a zíral do své misky, jako by v peckách z oliv a drobečcích z chleba mohl najít nějakou důležitou zprávu. Podél celého stolu hořely svíce. Pryratův hlas byl zvučný a tvrdý jako zvuk trubky.

"... Jak vidíš, Svatosti, vše, co si král Eliáš přeje, je to, abys souhlasil s jedinou skutečností: polem působnosti Matky církve nechť jsou duše lidí, ale nebude mít žádné právo zasahovat do toho, jak s tělesnými schránkami lidí nakládá jejich legitimní panovník." Holohlavý kněz se sebejistě usmál. Dinivan smutně pozoroval, jak mu lektor úsměv vrací. Ranessin si musí určitě uvědomovat, že Eliáš neříká nic jiného, než že Boží pastýř má na zemi menší moc než pozemský král. Proč jen tak sedí a nic neříká?

Lektor pomalu pokýval hlavou. Podíval se přes stůl na Pryrata a pak krátce na Benigarise, nového vládce Nabbanu, který pod lektorovým pohledem maličko znervózňel a rychle si širokým brokátovým rukávem setřel z brady mastnotu.

Svatvečer Halfmansy býval obvykle pouze náboženskou a ceremoniální slavností. Přestože Dinivan věděl, že Benigaris je přísluhovačem Pryratova pána Eliáše, zdálo se, že v tuto chvíli by si vévoda přál, aby konverzace u stolu probíhala ve více obřadném a méně vyhoceném duchu.

"Nejvyšší král a jeho vyslanec Pryrates si pro Matku církev přeji jen to nejlepší, Svatosti," řekl Benigaris chraptivě a sklopil před lektorovým pohledem zrak, jako by tam viděl odraz své údajné otcovraždy, o níž se potajmu povídalo.

"Měli bychom Pryratovým slovům naslouchat." Hovořil teď ke svému talíři s jídlem, v němž našel méně zpytavého posluchače.

"Zvažujeme vše, co Pryrates říká," odpověděl klidně lektor.

U stolu se opět rozhostilo ticho. Tlustý Velligis a další přítomní escritoři se vrátili k jídlu v očividném ulehčení, že nedošlo k obávanému střetu.

Dinivan sklopil oči ke zbytkům své večeře. Mladý kněz, který postával za ním, mu dolil pohár vodou zdálo se vhodné vystříhat se tohoto večera vína – a natáhl se, aby mu vzal misku, ale Dinivan ho posunkem poslal pryč. Bude lépe, když bude mít něco, na co se může soustředit, třeba už jen proto, aby se nemusel dívat na jedovatého Pryrata, který se neobtěžoval zakrývat své potěšení z toho, že uvádí celou církevní hierarchii ve zmatek.

Dinivan, který nožem nepřítomně postrkoval drobčky po misce, se zamýšlel nad tím, jak jsou velkolepé činy propojené s těmi nejobyčejnějšími. Toto ultimátum krále Eliáše a lektorova odpověď budou možná jednoho dne vypadat jako nezapomenutelná událost, jako kdysi Larexovo prohlášení velkého Sulise za kacíře a odpadlíka a jeho vyhnání do exilu. Ale i během oné veledůležité události, říkal si Dinivan, se jistě našli kněží, kteří se škrábali na nose, civěli do stropu nebo tiše naříkali nad bolavými klouby, zatímco byli přítomni dějinnému zlomu – stejně jako teď Dinivan, který se šťourá ve zbytcích jídla a Benigaris, který si řhl a povolil opasek. Takovými budou lidé vždy, směsí opice a anděla: jejich zvířecí podstata bude tlačit na slupku civilizace i v okamžicích, kdy budou vcházet do nebe nebo pekla. Je to vsutku úžasné... nebo by mělo být.

Když se escritor Velligis pokoušel zapříst o něco klidnější konverzaci, Dinivan náhle pocítil podivné chvění v prstech: stůl pod jeho rukama se lehce třásl. Zemětřesení, pomyslel si, ale pak se na misce začaly olivové pecky sbíhat dohromady a před nevěřícím zrakem se mu začala formovat písmena. Polekaně vzhlédl, ale nikdo u stolu nevypadal, že by něco mělo být v nepořádku. Velligis pokračoval v řeči, tlustou tvář pokrytou potem; ostatní hosté se na něj dívali a zdvořile předstírali zájem.

Zbytky Dinivanova jídla lezly jako hmyz, až se spojily do dvou výsměšných slov: "UČENÉ PRASE." Udělalo se mu nevolno a vzhlédl, aby se setkal s pohledem Pryratových žraločích očí. Alchymista se tvářil nesmírně pobaveně. Jeden z jeho bílých prstů pokyvoval nad ubrusem, jako by něco kreslil do vzduchu. Pak zahýbal všemi prsty najednou.

Drobčky a pecky z oliv se opět rozsypaly po misce; síla, která je držela pohromadě, zmizela.

Dinivan v obranném gestu hmatl po řetízku, který měl na krku pod sutanou, a zašátral po skrytém Svitku. Pryratův úšklebek se rozšířil do takřka dětinského úsměvu. Dinivan shledával, že se jeho obvyklý optimismus pod Pryratovou neochvějnou sebejistotou rozplývá. Náhle si uvědomil, že život je jen tenký a křehký stonek.

"... Nejsou, myslím, opravdu nebezpeční..." blábolil Velligis, "ale je to hrozná rána váženosti Matky církve, tihle barbari, kteří se na veřejných prostranstvích zapalují, hrozná rána – stejně jako jejich výzvy církvi, ať je zkusí zastavit! Je to jakési nakažlivé šílenství, jak mi bylo řečeno, které se roznáší zkaženým vzduchem. Už vůbec nevycházím bez kapesníku na obličej..."

"Možná, že Ohniví tanečníci nejsou šílení," přerušil ho klidně Pryrates. "Třeba jsou jejich sny... skutečnější... než by se nám líbilo."

"To je... to je..." zajíkl se Velligis, ale Pryrates ho ignoroval a svůj ohavně prázdný pohled stále upíral na Dinivana. Už se nebojí ničeho, pomyslel si Dinivan. Tato myšlenka na něj dolehla jako přetěžké břemeno. Už ho nic nesvazuje. Jeho strašlivá zvědavost se změnila v bezohledný a neukojitelný hlad.

To tehdy se vše začalo měnit k horšímu? Když Dinivan a ostatní členové Bratrstva zasvětili Pryrata do svých tajných úmluv? Otevřeli mladému knězi svá srdce a drahocenné archívy v respektu před jeho břitkým mozkem a trvalo dlouho, než rozpoznali zkaženou duši. Vyobcovali ho ze svého středu – ale zdá se, že k tomu došlo pozdě. Příliš, příliš pozdě. Stejně jako Dinivan i Pryrates sedával u stolů mocných, ale Pryratova rudá hvězda je nyní v nejvyšším bodě své dráhy, zatímco Dinivanova je nejasná a zastřená.

Mohl udělat ještě více? Poslal zprávy dvěma žijícím příslušníkům Bratrstva Svitku, Jarnaugovi a Ookequkově učedníkovi, přestože od nich již dlouho žádnou zprávu nedostal. Rovněž odeslal návrhy a instrukce dalším společníkům dobré víry, jako byla lesní žena Geloě a malý Tiamak v bažinatém Wranu. Bezpečně dovedl princeznu Miriamele do Sancellan Aedonitis a přiměl ji, aby svůj příběh vyprávěla lektorovi. Pečoval o všechny zasazené stromy tak, jak by si to přál Morgenese; teď mu zbývá jen čekat, jaké ovoce ponesou...

Odtřhl oči od Pryrata a rozhlédl se po lektorově jídelně. Snažil se povšimnout si všech detailů. Pokud to dnes má být důležitý večer, v dobrém či ve zlém, měl by si zapamatovat vše, co může. Snad někdy v budoucnosti – světlejší, než jakou si v tuto chvíli představuje bude starým mužem, bude stát za zády nějakého malíře a bude ho opravovat: "Ne, tak to vůbec nebylo. Tohle bylo tam..." Usmál se a na chvíli zapomněl na své starosti. Jak krásná představa – přežít tyto temné dny, žít dál a nemít jinou povinnost než unavovat nějakého ubohého umělce!

Jeho snění bylo náhle přerušeno, neboť v klenuté chodbě ke kuchyni zahlédl známou tvář. Co tu dělá Cadrach? Nebyl v Sancellan Aedonitis ani týden a tak blízko lektorových komnat neměl co dělat, takže podle všeho nejspíš špehoval lektorovy hosty. Byla to pouhá zvědavost, nebo snad Cadrach... Padreic... pocítil nával staré oddanosti?

Dříve než Dinivan dokončil úvahu, mmichova tvář opět zmizela ve stínu za dveřmi. Vzápětí jimi prošel sluha s velkým tácem. Bylo jasné, že Cadrach na chodbě již není.

V tu chvíli vstal lektor ze své vysoké židle v čele stolu. Ranessinova laskavá tvář byla zachmuřená; stíny vrhané

svícemi dělaly jeho obličej ještě starším a ustaranějším.

Jediným mávnutím ruky umlčel Velligisovo žvatlání. "Přemýšleli jsme," promluvil lektor pomalu. Jeho šedovlasá hlava vypadala jako vrchol vzdálené zasněžené hory. "Svět, jak o něm mluvíš ty, Pryrate, dává určitý smysl. Obsahuje jistou logiku. Podobné věci jsme již slyšeli od vévody Benigarise a jeho oblíbeného vyslance, hraběte Aspitise."

"Knížete Aspitise," skočil mu do řeči Benigaris a zčervenal. Vypil již značné množství lektorova vína. "Knížete," opakoval neomaleně. "Král Eliáš ho povýšil na knížete na moji žádost. Jako výraz přátelství k Nabbanu."

Na Ranessinově štihlé tváři se objevil výraz špatně skrývaného znechucení. "My víme, že jste si s králem blízcí, Benigarisi. A také víme, že ty vládneš Nabbanu. Ale jsi nyní u našeho stolu, v Božím domě – u mého stolu – a my ti prikazujeme mlčet, dokud nejvyšší kněz Matky církve nedokončí svou řeč."

Dinivan byl polekán lektorovým hněvivým tónem Ranessin patřil k nejmínějším lidem, které znal – ale cítil, že ho ten nečekaný projev síly potěšil. Benigarisův knír se rozčileně zachvěl; pak vévoda sáhl neohrabaně jako vylekané děcko po poháru.

Ranessinovy modré oči se nyní zaměřily na Pryrata. Pokračoval ve vznešeném stylu, který používal tak zřídka, ale když už se pro něj rozhodl, zdál se zcela přirozený. "Jak jsme řekli, svět, který zvěstuješ ty, Eliáš a Benigaris, dává určitý smysl. Je to svět, v němž alchymisté a panovníci rozhodují o osudu nejen lidských tělesných forem, ale i jejich duší, a kde královi pohůnci, pokud to vyhovuje jejich zájmům, podporují oklamané duše, aby se upalovaly pro větší slávu falešných model. Svět, v němž bude nejistota neviditelného Boha vyměněna za jistotu černého, palčivého ducha, který přebývá na této zemi, v srdci ledové hory."

Pryratovo lysé obočí při této poznámce vystřelilo překvapeně vzhůru; Dinivan na okamžik pocítil chladnou radost.

Dobře. Takže ta příšera ještě dokáže být překvapená.

"Slyšte!" Ranessinův hlas zahřímá tak hlasitě, že se zdálo, jako by utichla nejen celá místnost, ale celý svět, jako by tento stůl stál na vrcholu celého vesmíru.

"Tento svět – váš svět, svět, o němž nám kážete svými lstivými slovy – není světem Matky církve. Již dlouho víme o temném andělovi, který kráčí po zemi, jehož temné ruce se natahují, aby trápily všechna srdce ve Východním Ardu – ale naším protivníkem je sám Arcisatan, nesmiřitelný nepřítel Božího světla. Ať si je váš spojenec skutečně naším tisíciletým Nepřítelem nebo jen dalším služebníkem temnoty, Matka církev se takovým vždy stavěla na odpor... a vždy bude."

Zdalo se, že všichni v místnosti zadržují dech.

"Nevíš, co říkáš, starče." Pryratův hlas připomínal prskání hořící síry. "Jsi slabý a mozek ti neslouží..."

Překvapivé bylo, že se žádný z escriptorů neozval, aby protestoval. Jen vytřeštěně zírali, jak se Ranessin naklonil přes stůl a klidně pohlédl do Pryratových vztekklých očí. Světlo jako by se z velkého sálu vytratilo a ozáření zůstali jen dva lidé, jeden šarlatový, druhý bílý, jejich stíny se dloužily a dloužily...

"Lži, nenávisť a chamtivost," pronesl lektor tiše. "Jsou to známí nepřátelé, staří jako čas. Nezáleží, pod čím praporem pochodují." Narovnal se a zdvihl ruku. Dinivana opět zalila divoká, neovladatelná náklonnost, jež ho nutila ohýbat záda v úctě před tajemným svatým posláním Člověka, spojit svůj život se službou tomuto skromnému a skvělému muži a církvi, kterou představoval.

S chladným předmyslem před sebou Ranessin načrtl znamení Stromu. Dinivan měl pocit, že se mu stůl pod rukama opět rozechvěl, tentokrát ale nevěřil, že to způsobil Pryrates. "Otevřel jsi dveře, které měly zůstat navěky zavřené, Pryrate," prohlásil lektor. "Ve své pýše a pošetilosti jste s Nejvyšším králem přivolali děsivé zlo na svět, který se už tak prohýbal pod přetěžkým břemenem utrpení. Naše církev – moje církev – s tebou povede boj o každou duši, dokud nenastane Den Posledního vážení. Prohlašuji tě za exkomunikovaného, a s tebou i krále Eliáše, a zapovídám náruč Matky církve každému, kdo by tě ve tvém omylu následoval do temnoty." Máchl pažemi vzduchem, jednou, dvakrát. "Duos Onenpodensis, Feata Vorum Lexeran, Duos Onenpodensis, Feata Vorum Lexeran!"

Za lektorovými slovy nenásledovalo zahřmění ani zvuk trubek, jen vzdálený hlas Claveanu, odbíjejícího celou hodinu. Pryrates pomalu vstal, tvář bílou jako svíce a ústa sevřená v rozechvělém šklebu.

"Dopustil ses strašlivé chyby," zachrptěl. "Jsi bláznivý stařec a tvoje Matka církev je dětská hračka vyrobená z pergamenu a klišu." Třásl se překvapením a vztekem. "Zakrátko k ní přiložíme pochoděň. Bude to mocný zvuk, až bude hořet. Dopustil ses chyby!"

Otočil se a kráčel ze sálu, jeho podpatky klapaly na dlažbě, roucho vlálo jako plamen. Dinivan měl pocit, že ve zvuku těch vzdalujících se kroků zaslechl oznámení katastrofy, ohromného a konečného vzplanutí, zapálení stránek historie.

* * *

Miriamele si přišívala na kutnu dřevěný knoflík, když kdosi zaklepal na dveře. Polekaně sklouzla z prýčny a pospíchala otevřít. Na chladné podlaze ji zastudila bosá chodidla.

"Kdo je to?"

"Otevři dveře, prin... Malachiáš. Prosím, otevři." Vytáhla zástrčku. Ve spoře osvětlené chodbě stál Cadrach a jeho zpocená tvář se leskla ve světle svíci. Protlačil se kolem ní dovnitř a loktem zabouchl dveře tak prudce, že Miriamele div neudeřil.

"Zbláznil ses?" vyjekla. "Nemůžeš sem takhle vpadnout!"

"Prosím, princezno..."

"Zmiz! Hned!"

"Paní..." K jejímu údivu Cadrach padl na kolena. Obvykle ruměnou tvář měl sinale bledou. "Musím prchnout ze Sancellan Aedonitis. Ještě dnes večer."

Zírala na něj. "Tak ses přece jen zbláznil." Její hlas zněl velitelsky. "O čem to mluvíš? Ukradl jsi něco? Nevím, mám-li tě dál chránit, a určitě s tebou nebudu prchat..."

Skočil jí do řeči.

"Ne, není v tom nic, co jsem udělal – a nebezpečí nehrozí ani tak mně jako tobě. Ale nebezpečí je to nesmírné. Musíme pryč!"

Miriamele chvíli nevěděla, co říct. Cadrach vypadal vskutku vyděšeně.

Mnich nakonec prolomil ticho. "Prosím, má paní, já vím, že jsem byl nedůvěryhodný společník, ale dokázal jsem i něco dobrého. Prosím, teď mi věř. Jsi v hrozném nebezpečí!"

"V jakém nebezpečí?"

"Je tu Pryrates."

Cítila, jak ji zalila vlna úlevy. Cadrachova zděšená slova ji předtím skutečně vylekala. "Hlupáku. To vím. Včera jsem mluvila s lektorem. O Pryratovi vím všechno."

Zavalitý mnich vstal. Ústa měl sevřená ve velmi rozhodném výrazu. "To je jedna z nejpošetilejších vět, které jsi vyslovila, princezno. Víš toho o něm velmi málo a měla bys za to být vděčná. Vděčná!" Natáhl ruku a chytil ji za paži. "Okamžitě mě pusť! Jak se opovažuješ!" Pokusila se mu dát políček, ale Cadrach uhnul a nepouštěl ji. Byl překvapivě silný.

"U kostí svatého Muirfatha!" zasyčel. "Nebud' takový blázen, Miriamele!" Naklonil se k ní a svými širokýma očima jí hleděl přímo do očí. Mimoděk si všimla, že z něj není cítit víno. "Pokud se k tobě musím chovat jako k dítěti, pak budu," zavrčel. Strčil do ní, až upadla na prýčnu, a postavil se nad ni. Byl rozzlobený, ale i přesto bylo vidět, že má strach.

"Lektor právě prohlásil Pryrata a tvého otce za exkomunikované. Víš, co to znamená?"

"Ano!" Téměř to vykřikla. "Mám z toho radost!"

"Ale Pryrates radost nemá, a chystá něco nepěkného. Dojde k tomu velmi brzo. Až se to stane, neměla bys tu být."

"Nepěkného? Co tím myslíš? Pryrates je v Sancellanu sám. Přijel s pultuctem vojáků mého otce. Co by mohl udělat?"

"A to tvrdíš, že o něm víš všechno." Cadrach znechuceně potřásl hlavou, pak se otočil a pustil se do skládání

Miriameliných svršků do jejího cestovního vaku. "Já v žádném případě nechci vidět, k čemu se chystá."

Chvíli ho ohromeně pozorovala. Kdo je tenhle člověk, který vypadá jako Cadrach, ale křičí a poroučí a chytá ji za paži jako nějaký říční pirát? "Nepůjdu nikam, dokud si nepromluví s otcem Dinivanem," řekla konečně. Část britkostí se jí z hlasu vytratila.

"Výtečně," poznamenal Cadrach. "Jak si přeješ. Jenom se nachystej na cestu. Jsem si jistý, že Dinivan se mnou bude souhlasit – pokud ho vůbec najdeme."

Neochotně vstala, aby mu pomohla s balením.

"Řekni mi ještě něco," vyzvala ho. "Přisáháš, že nám hrozí opravdové nebezpečí? Že za tím není něco, co jsi vyvedl?"

Zastavil se. Poprvé od chvíle, kdy vešel do pokoje, se mu na tváři objevil jeho zvláštní úsměv, ale tentokrát mu zkroutil tvář do výrazu strašlivého smutku. "Všichni jsme udělali něco, čeho litujeme, Miriamele. Dopustil jsem se chyb, které vehnaly slzy do očí Boha Nejvyššího." Zavrtěl hlavou, jako by měl zlost, že ztrácí čas hovorem. "Ale tohle nebezpečí je skutečné a je velmi blízko, a já ani ty ho nedokážeme zmenšit. Proto musíme prchnout. Zbabělci vždycky přežívají."

Při pohledu na jeho tvář Miriamele už náhle nechtěla vědět, co Cadrach kdy provedl, že se kvůli tomu tak strašně nenávidí. Zachvěla se a odvrátila, aby se poohlédla po botách.

Sancellan Aedonitis vypadal i přes pozdní hodinu podivně opuštěně. Ve společných místnostech posedávalo a tiše klevetilo několik kněží, pár jich pobíhalo po chodbách se zapálenými svíčkami na cestě za svými povinnostmi. Jinak byly chodby prázdné. Pochodně na stěnách neklidně hořely, jako by se do nich opíral nenechavý vánek. Miriamele s Cadrachem procházeli chodbou v prvním patře, kolem cel, kde přebývali návštěvníci, a mířili do administrativních a obřadních místností v srdci Božího domu. Cadrach náhle vtáhl Miriamele do temného okenního výklenku.

"Postav světlo na zem a podívej se," zašeptal. Vklínila svíčku do škvíry mezi dlaždicemi a předklonila se. Do tváře ji udeřil chladný vzduch.

"Na co bych se měla dívat?"

"Tam, dole. Vidiš všechny ty muže s pochodněmi?" Pokusil se jí úzkým okénkem naznačit směr. Miriamele na nádvoří dole zahlédla alespoň dvacet mužů v brnění, s halapartnami na ramenou.

"Ano," řekla pomalu. Vypadalo to, že vojáci si pouze ohřívají ruce u ohně. "No a?"

"Jsou z Benigarisovy stráže," pravil Cadrach pochmurně. "Někdo dnes v noci čeká potíže, a čeká, že k nim dojde tady."

"Ale já myslela, že do Sancellan Aedonitis vojáci nesmějí chodit ozbrojeni." Ve světle pochodní připomínaly špičky kopí ohnivé jazyky.

"Ano, ale dnes večer je tu hostem sám vévoda Benigaris, protože se zúčastnil lektorovy večeře."

"Proč se nevrátil do Sancellan Mahistrevis?" Odstoupila od chladného okna. "Vždyť to není nijak daleko?"

"Výborná otázka," odpověděl Cadrach a na zastíněné tváři mu pohrával hořký úsměv. "Vskutku, proč asi?"

2. Pryratova pomsta

Vévoda Isgrimmur přejel palcem po ostří Kvalniru a spokojeně pokýval hlavou. Vrátil brousek a lahvičku s olejem zpět do brašny. Na broušení meče bylo něco velmi uklidňujícího. Škoda, že si ho nemůže vzít s sebou. Povzdychl si, znovu jej zabalil do kusu látky a zastrčil pod prýčnu.

To by nešlo, jít navštívit lektora s mečem, pomyslel si, a je jedno, oč lépe bych se přitom cítil. Pochybují, že by se na to jeho stráž dívala s pochopením.

Ne že by se Isgrimmur chystal lektora navštívit přímo. Bylo velmi nepravděpodobné, že by cizího mnicha pustili do

ložnice pastýře Matky církve, ale nedaleko byly Dinivanovy komnaty. Lektorova tajemníka nehlídaly žádné stráže. Navíc Dinivan Isgrimmura znal a velmi ho ctil. Až knězi dojde, co je jeho noční návštěvník zač, jistě pozorně vyslechne, co má vévoda na srdci.

Isgrimmur přesto cítil zvláštní šimrání kolem žaludku, stejný pocit, jaký mívál před nesčetnými bitvami. Proto také vytáhl meč: od odchodu z Naglimundu Kvalnir opustil pochvu sotva dvakrát a v žádném případě neměl tolik práce, aby se jeho čepel, vykovaná Dverningy, ztupila, ale broušení meče znamenalo alespoň nějakou práci v době, kdy se čekání stávalo nesnesitelným. Dnes v noci něco visí ve vzduchu – napjaté očekávání, které Isgrimmurovi připomnělo pobřeží Clodu během bitvy o Pojezeří.

Dokonce i král Jan, krvavý válečný jestřáb, byl tenkrát nervózní z vědomí, že ve tmě za strážními ohni čeká deset tisíc thrithingských mužů a že obyvatelé plání nijak zvlášť nelpí na řádném zahajování bitev za úsvitu ani na dalších nepsaných úmluvách civilizovaného válečnictví.

Kněz Jan přišel tu noc k ohni za svým mladým rimmerským přítelem – Isgrimmur ještě nepodědil vévodství svého otce – na džbánky vína a trochu konverzace. Při hovoru král obtáhl bájný Jasný osten brouskem a lešticím hadříkem. Strávili noc přetřásáním dobrodružných historek, nejprve trochu zaraženě, kdy každou chvíli zmlkli a zaposlouchali se do nočních zvuků, a s přibližujícím se sítáním, když bylo jasné, že Thrithingští neplánují žádné noční útoky, se postupně uklidňovali.

Jan Isgrimmurovi vyprávěl o mládí na Warinstenu – který popisoval jako ostrov zaostalých a pověřivých balíků – a o svých prvních cestách po pevnině Východního Ardu. Isgrimmur byl uchváten nečekanými historkami z králova mládí: Kněz Jan byl tenkrát téměř padesát let starý a pro mladého Rimmeřana mohl být zrovna tak dobře králem od počátku věků. Ale nad otázkou týkající se legendárního zabití rudého draka Shurakaie Jan jen mávl rukou. Stejně malou ochotu projevil, když byl dotázán, jak přišel k Jasnému ostnu, řka, že tyto historky už vyprávěl mnohokrát a že ho unavují.

Teď, o čtyřicet let později, v mnišské cele Sancellan Aedonitis, Isgrimmur vzpomínal a usmíval se. Janovo nervózní obtažování Jasného ostnu bylo jediným, co mohlo svědčit o tom, že měl jeho král kdy strach.

Vévoda se usklíbil. Teď, když je ten dobrý muž již dva roky v hrobě, jeho přítel Isgrimmur sedí a rozjímá, místo aby šel a vykonal něco dobrého pro Janovo království.

Bude-li si to Pán přát, poslouží mi Dinivan jako herold. Je to chytrý muž. Získá lektora Ranessina na mou stranu a společně vystopujeme Miriamele.

Natáhl si na hlavu kápi, otevřel dveře a vpustil dovnitř trochu světla z chodby. Přešel zpět ke stěně a zhasil svíčku. Nebylo by dobré, kdyby mu spadla na postel a celý palác zapálila.

* * *

Cadrach byl stále neklidnější. Už nějakou dobu čekali v Dinivanově pracovně; vysoko nad nimi odbil Clavean jedenáctou.

"Nevrací se, princezno, a já nevím, kde jsou jeho soukromé komnaty. Musíme jít."

Miriamele nahlížela závěsem na zadní stěně do velké lektorovy audienční síně. Postavy, namalované na stropě, vypadaly ve světle jediné pochodně, jako by plavaly v kalné vodě. "Jak znám Dinivana, jeho soukromé pokoje jsou jistě poblíž místa, kde pracuje," podotkla. Mnichův ustaraný tón jí dodal pocit drobné převahy. "Vrátí se sem. Nechal hořet všechny svíčky, ne? Proč si děláš takové starosti?"

Cadrach vzhlédl od Dinivanových lester, jež si pokradmu prohlížel. "Já jsem při té večeři dnes večer byl. A viděl jsem Pryratovu tvář. Není zvyklý, aby mu někdo stavěl do cesty překážky."

"Jak to víš? A co jsi dělal na večeři?"

"Dělal jsem to, co bylo nezbytné. Měl jsem otevřené oči."

Miriamele spustila závěs zpět na místo. "Nezdá se ti, že oplýváš spoustou skrytých nadání? Kde ses naučil otvírat dveře bez klíče, jak jsi to udělal v tomto pokoji?"

Cadrach se zatvářil popuzeně.

"Řekla jsi, že ho chceš vidět, má paní. Trvala jsi na tom, že sem musíš. Měl jsem za to, že bude lépe jít dovnitř než postávat na chodbě a čekat, až půjdou kolem lektorovy stráže nebo některý z kněží a budou se zajímat, co v této části Sancellanu děláme."

"Lupič, zvěd, únosce – neobvyklá nadání na mnicha."

"Klidně si ze mě trop posměch, princezno." Vypadalo to, že je mu téměř stydno. "Nežil jsem život, který jsem si vybral, nebo spíš má volba nebyla ta pravá. Ale ušetři mě prosím posměšků, dokud se odsud nedostaneme do bezpečí."

Posadila se do Dinivanova křesla, zammula si prokřehlou ruce a zahleděla se na mnicha tím nejvyrovnanějším pohledem, který svedla. "Odkud pocházíš, Cadrachu?"

Zavrtěl hlavou. "O tom teď nechci hovořit. Mám čím dál větší pochybnosti, že se Dinivan vrátí. Musíme jít."

"Ne. A pokud s tím nepřestaneš, začnu křičet. A pak uvidíme, jak se tohle bude zamlouvat lektorovým strážím."

Cadrach vyhlédl do chodby a dveře opět rychle zavřel. Přes chlad, který tu panoval, mu vlasy visely v propocených pramíncích. "Má paní, já tě prosím, já tě úpěnlivě prosím, v zájmu tvého života a bezpečí, prosím odejděme teď hned. Blíží se půlnoc a nebezpečí každým okamžikem vzrůstá. Prostě... mi věř!" Teď už zněl zoufale. "Už nemůžeme čekat..."

"Mýlíš se." Miriamele se líbilo, jak se vše vyvíjí v její prospěch. Položila si nohy na Dinivanův stůl. "Můžu čekat třeba celou noc, jestli to bude třeba." Pokusila se po Cadrachovi opět hodit přísným okem, ale mnich přecházel sem a tam za jejími zády. "A nebudeme prchat do noci jako blázní, aniž bychom dřív nepohovořili s Dinivanem. Věřím mu daleko víc než tobě."

"To bys také měla," povzdychl si Cadrach, nakreslil do vzduchu před sebou znamení Stromu, pak pozdvihl jednu z

Dinivanových těžkých jezdeckých bota prudce jí udeřil Miriamele do hlavy. Princezna se v bezvědomí sesula na koberec. S kletbami, kterými častoval sám sebe, se shýbl, aby ji zdvihl, ale zarazil se, protože se v chodbě ozvaly hlasy.

* * *

"Už opravdu musíš jít," řekl lektor ospale. Seděl opřen o čelo své velké postele, s otevřeným svazkem En Semblis Aedonitis v klíně. "Ještě si chvíli budu čist. Opravdu by sis měl trochu odpočinout, Dinivane. Byl to velmi únavný den."

Tajemník si přestal prohlížet malované desky na stěně. "Dobrá, ale nečti dlouho, Svatosti."

"Neboj se. Oči se mi při svíčkách velmi brzy unaví." Dinivan na starce ještě chvíli hleděl, pak v náhlém popudu poklekl, uchopil lektorovu pravičku a políbil ilenitový prsten. "Budiž požehnán, Svatosti."

Ranessin si ho prohlížel se starostlivou laskavostí. "Musíš být opravdu velmi unaven, drahý příteli. Tvé chování je poněkud neobvyklé."

Dinivan vstal. "Právě jsi exkomunikoval Nejvyššího krále, Svatosti. To činí dnešek vskutku neobvyklým, není-liž pravda?"

Lektor nedbale mávl rukou. "Ne, že by to něco znamenalo. Král s Pryratem si budou dělat, co se jim zlíbí. Lidé si počkají, co se stane. Eliáš není prvním panovníkem, který je Matkou církví vyobcován."

"Tak proč to dělat? Proč se proti němu stavět?" Ranessin se na něj zadíval. "Mluviš, jako by tato exkomunikace nebyla tvým nejhlubším přáním. Ty ze všech lidí to musíš vědět nejlépe, Dinivane: musíme se ozvat, pokud se zjeví zlo, ať už je naděje na změnu nebo není." Zavřel knihu. "Jsem skutečně příliš unaven, než abych ještě četl. Řekni mi pravdu, Dinivane. Je nějaká naděje?"

Kněz se na něj překvapeně podíval. "Proč se na to ptáš mne, Svatosti?"

"Opět jsi upřímný, můj synu. Víím, že existuje mnoho věcí, s nimiž starého vyčerpaného muže neunavuješ. Také víím, že ke svému tajnůstkářství máš dobré důvody. Ale řekni mi podle svých vědomostí – je naděje?"

"Vždy je naděje, Svatosti. To jsi mne učil ty."

"Ach." Ranessinův úsměv byl podivně spokojený. Ulehl do polštářů.

Dinivan se otočil na mladého akolytu, který měl lůžko v nohách lektorovy postele.

"Pořádně za mnou zavři petlici." Mladík, který předtím klímal, přikývl. "A dnes v noci do pokoje svého pána nikoho nepouštěj."

"Ne, otče, nepustím."

"Dobře." Dinivan otevřel těžké dveře. "Dobrou noc, Svatosti. Bůh s tebou."

"I s tebou," zamumlal Ranessin do polštářů. Když Dinivan vyšel na chodbu, akolyta vstal, aby za ním zavřel.

Chodba byla osvětlena ještě hůř než lektorova ložnice. Dinivan se znepokojeně rozhlížel, až zahlédl lektorovy čtyři strážné; stáli v pozoru u tmavé zdi, meče zasunuté v pochvách po boku, kopí pevně svírali v rukách. Vydechl si úlevou a vydal se k nim dlouhou, vysoce klenutou chodbou. Možná by měl dát rozkaz, aby se k nim přidaly ještě dva další páry. Nebude si jist lektorovou bezpečností, dokud nebude Pryrates zpátky na Hayholtu a dokud se zrádný Benigaris nevrátí do vévodského paláce.

Při chůzi si promnul oči. Opravdu se cítil velmi unavený, jako vyždímaný hadr pověšený k uschnutí. Jen se zastaví v pracovně, vezme si nějaké věci a pak honem do postele. Ranní bohoslužba začíná za pár hodin...

"Ho, kapitáne," pozdravil jednoho vojáka, který měl na přilbici bílý chochol. "Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste povolal... povolal..." Zarazil se a zíral. Oči strážného se pod přilbou leskly jako dva uhlíky, ale byly upřeny na bod kdesi za Dinivanem, stejně jako oči jeho druhů. Všichni vojáci stáli nehybně jako sochy. "Kapitáne?" Dotkl se mužovy ruky; byla ztuhlá jako kámen. "Ve jménu Usirea Aedona," zamumlal, "co se to tu stalo?"

"Nevidí tě a neslyší tě."

Poznal ten chraptivý hlas. Dinivan se otočil a na konci chodby spatřil záblesk rudé barvy.

"Ďáble! Cos to provedl?"

"Spí," zasmál se Pryrates. "Ráno si nebudou nic pamatovat. Jak se kolem nich prosmýkly zločinci a zabili lektora v jeho ložnici pro ně bude naprostou záhadou. Možná, že se na to budou někteří – Ohniví tanečníci například – dívat jako na nějaký... temný zázrak."

Po Dinivanově žaludku se rozlil jedovatý pocit strachu smíšený s hněvem. "Lektorovi neublížíš!"

"A kdo mi v tom zabrání? Ty?" Pryrates se opovržlivě zasmál. "Můžeš zkoušet, co budeš chtít, mužičku. Třeba si křič, jestli máš chuť – dokud neodejdu, nikdo neuslyší nic, co se stane v této chodbě."

"Pak tě zastavím já sám." Dinivan si sáhl pod roucho a vytáhl Strom, který měl pověšený kolem krku.

"Ach, Dinivane, minul ses povoláním." Alchymista kráčel stále blíž a na holé lebce se mu lesklo světlo pochodní.

"Místo lektorova tajemníka ses měl pít po místě Božího blázna. Mě nezastavíš. Nemáš ponětí o moudrosti, kterou jsem objevil, o silách, kterým vládnu."

Dinivan stál pevně na místě; Pryrates se k němu blížil a klapot jeho podpatků se rozléhal chodbou. "Pokud pokládáš zaprodání své duše za pár drobných za moudrost, pak jsem šťasten, že takovou moudrostí neoplývám." Strach v něm stále narůstala musel bojovat, aby se mu nechvěl hlas.

Pryratův pláží úsměv se ještě prohloubil. "To je právě tvá chyba – tvá a všech těch zakřiknutých pošetilců, kteří si říkají Nositelé Svitku. Bratrstvo Svitku! Upovídáná kumpanie pro kňourání a slovíčkaření rádoby učenců. A ty, Dinivane, jsi nejhorší ze všech. Ty jsi zaprodal svou duši pověrám a uklidňujícím jistotám. Namísto abys otevřel oči tajemstvím nekonečna, zalezl jsi mezi církevní líbače prstenů s otláčenými koleny."

Dinivanem projela mohutná vlna zuřivosti, která na chvíli potlačila strach. "Odstup!" zakřičel a pozdvihl Strom.

Připadlo mu, že zazářil, jako by se ze dřeva zakouřilo. "Nepůjdeš dál, přísluhovači temných pánů, jen přes mou mrtvolu."

Pryratovy oči se rozšířily v hraném úžasu. "Ale. Tak kněžíček má i zuby! Nu dobrá, zahrajeme to po tvém... a já ti ukážu moje zuby." Zdvihl ruce nad hlavu. Šat mu zavlál, jako by se chodbou prohnal vítr. Pochodně zapraskaly a zhasly. "A zapamatuj si toto..." zasyčel ve tmě Pryrates. "Teď vládnou Slovy proměny! Nejsem ničím služebníkem!"

Strom v Dinivanových rukou zaplál jasněji, ale Pryrates zůstal skryt ve stínu. Alchymistův hlas zesílil a ozvalo se zpěvně recitování v jakémsi jazyce, jehož pouhý zvuk způsobil Dinivanovi bolest v uších a hrdlo mu obalil svíravou obručí.

"Ve jménu Boha Nejvyššího..." křičel Dinivan, ale jak Pryratův hlas stoupal k triumfálnímu vyvrcholení, zdálo se, že mu trhá slova modlitby od úst ještě předtím, než byla vyslovena. Dinivan se začal dusit. "Ve jménu..." Byl umlčen. Ve tmě před ním se Pryratovo zařikávání změnilo v chrochtavou a syčivou parodii řeči. Alchymista právě zjevně procházel bolestivou proměnou.

Tam, kde stál Pryrates, vířil nyní nerozeznatelný stín a svíjel se ve spleť spletech, jež se stále zvětšovaly, až zakryly i světlo hvězd. Chodba utonula v jednotné temnotě. Jakési mohutné plíce dýchaly jako kovářské měchy. Umrtvující, prastarý chlad naplnil chodbu neviditelným mrazem.

Dinivan se se zuřivým výkřikem vrhl vpřed a pokoušel se tu neviditelnou věc zasáhnout svatým Stromem, shledal však, že je lapen jako hadrový panák jakousi masivní a přesto strašlivě nehmotnou nicotou. Zápasili, ztraceni v mrazivé temnotě. Dinivan zalapal po dechu, protože cítil, že se mu cosi tlačí do jeho vystrašených myšlenek, dere se mu do hlavy palčivými prsty a snaží se mu rozpáčit mysl jako víko sudu. Bránil se ze všech sil, snažil se podržet si v roztržitých myšlenkách obraz svatého Aedona; měl pocit, že zaslechl, jak ta věc, která ho držela, sykla bolestí. Stín však byl stále hmotnější. Jeho sevření zesílilo: strašlivá pěst ze želatiny a olova. Kyselý, chladný dech ho studil na tváři jako polibek ze zlého snu.

"Ve jménu Boha... a Bratrstva..." chroptěl Dinivan. Zvířecí zvuky a hrozný sípavý dech umlkaly. V hlavě mu vířili andělé z palčivého, bodavého světla, radostným tancem vítali vstupující temnotu a ohlušovali ho svou nezvučnou písní.

Cadrach vyvlekl bezvládnou Miriamele do chodby a mumlal přitom vystrašené přísahy všem možným světcům, bohům a démonům. Chodbu osvětlovala pouze zář hvězd; proudila dovnitř vysokými okny, ale zhroucenou postavu kněze, který ležel uprostřed podlahy jako polámaná loutka, nebylo lze přehlédnout. Právě tak se nedaly přeslechnout příšerné výkřiky a skřeky, přicházející z lektorových komnat na konci haly, před nimiž se na zemi povalovaly odštěpky z roztržitých dveří.

Zvuky byly náhle zakončeny dlouhým zoufalým zavytím, jež přešlo v klokotavý sykot. Cadrachova tvář se stáhla hrůzou. Sklonil se, přehodil si princeznu přes rameno a pak se ještě neohrabaně skrčil, aby sebral vak s jejími věcmi. Narovnal se a klopýtal pryč od zkázy na druhém konci chodby. Měl co dělat, aby se udržel na nohou.

Za rohem se chodba rozšířila, ale pochodně byly uhašeny i tady. Měl za to, že rozeznává tmavé obrysy ozbrojených stráží, byly však nehybné jako sochy. Za ním se ozval loudavý klapot podpatků. Cadrach přidal do kroku a proklínal kluzkou podlahu.

Chodba zatočila ještě jednou a přecházela ve velkou vstupní halu, ale když vběhl do průchodu, narazil na něco pevného jako skála, přestože ve dveřích nebyla žádná překážka. Poloomráčen se zapotácel a upadl. Miriamele mu sklouzla z ramene na tvrdou podlahu.

Klapot podpatků se přibližoval. Cadrach se v záchvatu paniky natáhl a nahnatal před sebou podivnou zeď, neviditelné, leč nepoddajné cosi. Bylo to průhlednější než sklo a byl přes to vidět každý detail vedlejší osvětlené komnaty.

"Ach, prosím, ať se jí nezmocní," zamumlal mnich, škrábal zahnutými prsty a snažil se v neviditelné překážce najít sebenepatrnější trhlínku. "Prosím!"

Hledal marně. Zeď byla jednolitá.

Cadrach poklekl před vchodem a hlavu pomalu sklonil na prsa, zatímco kroky duněly blíž a blíž. Nehybný mnich připomínal odsouzence u popravičního špalvu. Náhle vzhlédl.

"Počkat!" zasykl. "Přemýšlej, hlupáku, přemýšlej!" Zatřepal hlavou a zhluboka se nadechl, vydechl a ještě jednou nabral dech. Napřáhl proti dveřím dlaň a pronesl jediné slovo. Kolem něj zavlál chladný vzduch a rozvlnil gobelíny ve vstupní hale. Bariéra zmizela. Protáhl Miriamele dveřmi a vlekl ji do jednoho klenutého východu z velkého sálu. Zmizeli za rohem právě v okamžiku, kdy se Pryratova rudá postava objevila ve dveřích, kde tkvěla ona neviditelná překážka. Po chodbách se počaly ozývat první tlumené známky poplachu.

Rudý kněz se zarazil, překvapen, že jeho bariéra zmizela. Přesto se otočil a rukou učinil gesto ve směru, kterým přišel, jako by se snažil zamést veškeré stopy své práce.

Jeho hlas se rozlehl po chodbách na všechny strany. "Vrazi!" křičel. "Vrazi v Božím domě!" Když ozvěna utichla, usmál se a vydal se ke komnatám, v nichž přebýval jako lektorův host.

V náhlém popudu se zarazil, obrátil se a pátravě si prohlížel sál. Ještě jednou zdvihl ruku. Zahýbal prsty. Jedna pochodeň zapraskala a vylétly z ní jiskry, pak vyplivla dlouhý plamenný jazyk, který přeskočil na gobelíny na stěně. Staré tapisérie v nížku vzplály, oheň šlehal až k velkým stropním trámům a rychle přeskakoval z jedné zdi na druhou. V zadní chodbě hořely další ohně.

Alchymista se zazubil. "Zlá znamení by se měla dotahovat až do konce," řekl si pro sebe a pak se s úšklebkem vzdálil. Chodby po celém Sancellan Aedonitis se začaly zaplňovat zmateným a postrašeným brebentěním.

* * *

Vévoda Isgrimmur si chvalořečil, že si vzal svíčku. Chodba byla temná jako kolomaz. Kde jsou strážé? Proč nehoří pochodně?

Něco nebylo v pořádku a Sancellan kolem něj se začínal probouzet. Zaslechl kohosi, jak hlasitě volá cosi o vraždě, a to mu zrychlilo tep. Chvilí uvažoval, zda by se neměl vrátit do své cely, ale pak si řekl, že mu zmatek bude spíš k užítku. Ať už bylo důvodem poplachu cokoliv – a on pochyboval, že by to byla skutečně vražda – mohlo to znamenat, že se dostane k lektorovým komnatám, aniž by musel odpovídat na zbytečné otázky stráží.

Svíčka v dřevěném svícnu vrhla Isgrimmurův stín na vysokou zeď vstupní haly. Poplašené hlasy se přiblížily. Lámal si hlavu, který východ vede k lektorovým pokojům. Nakonec si vybral průchod, který mu připadal nejpravděpodobnější. Hned za druhým zákrutem se ocitl v široké galerii. Uprostřed chodby ležela ve změti gobelínů postava v sutaně, u níž nehybně stálo několik vojáků v brnění.

Copak to jsou sochy? říkal si. Ale ať mě vezme ďas, takhle sochy přece nevypadají. Tamhleta se naklání ke druhé, jako by jí něco šeptala. Zadíval se do nevidomých očí, lesknoucích se pod přilbicí, a naskočila mu husí kůže. Aedone, spas nás. Černá magie, nic jiného to není.

Otočil se a vzápětí ke své hrůze poznal postavu, ležící na zemi. Ve světle svíce byla Dinivanova pokožka namodralá. Z uší se mu táhly tenké pramínky krve, jež zasychaly na krku jako červené slzy. Jeho tělo připomínalo pytel polámaných větvíček.

"Elysie, matko Boží, co se ti stalo?" zasténal vévoda nahlas.

Dinivan náhle otevřel oči. Isgrimmur se tak lekl, že knězovu hlavu málem upustil na dlaždice. Dinivanovy oči chvilku bloudily a pak se upěly na vévodu. Možná to bylo svíčkou, kterou Isgrimmur držel v ruce, ale zdálo se, že v Dinivanových očích pulsuje podivná jiskra. Isgrimmur však věděl, že jiskřička dlouho nevydrží.

"Lektor..." vydechl Dinivan. Isgrimmur se naklonil blíž. "Podívej se... na... lektora."

"Dinivane, to jsem já, vévoda Isgrimmur. Hledám Miriamele."

"Lektor," opakoval tvrdohlavě kněz. Zakrvácené rty se pohybovaly s největší námahou. Isgrimmur se narovnal.

"Dobrá." Bezmocně se rozhlédl po něčem, čím by podložil knězovu zraněnou hlavu, ale nenašel nic. Položil Dinivana zpět na zem a vydal se na konec chodby. Nebylo těžké uhodnout, který pokoj patří lektorovi dveře byly rozmetány na kusy a dokonce i mramorový rám byl spálený a rozdrolený. O Ranessinově osudu se nedalo pochybovat už vůbec. Isgrimmur krátce nahlédl do zpusťované ložnice, otočil se a rychle se vrátil na chodbu. Po zdech byla rozmazána krev, jako by někdo použil obrovský štětec. Na zmražených postavách vůdce Matky církve a jeho mladého sluhy mnoho lidských rysů nezůstalo: jejich mrtvolý nesly stopy nehoršího zacházení. Dokonce i Isgrimmurovo vojenské srdce se zachvělo při pohledu na takové množství krve.

Z konce chodby probleskovaly plameny, ale Isgrimmur se rozhodl ještě chvíli si jich nevšímat. Na únik bude ještě čas. Uchopil Dinivanovu chladnou ruku.

"Lektor je mrtvý. Můžeš mi pomoci najít princeznu Miriamele?"

Kněz chvilku přerývaně dýchal. Světlo v jeho očích pohasínalo. "Je... tady," řekl pomalu. "Říká si... Malachiáš. Ptej se správce." Zalupal po dechu. "Vezmi ji... do... Kwantipulu... do Pelippiny mísy. Tiamak je... tam."

Isgrimmurovi se do očí tlačily slzy. Tento muž už měl být mrtvý. Při životě ho udržuje jen vůle. "Najdu ji," ujistil ho.

"Ochráním ji."

Náhle se zdálo, že ho Dinivan konečně poznal. "Řekni Jošuvovi," vyrazil ze sebe. "Bojím se... falešných poslů."

"Co to znamená?" zeptal se Isgrimmur, ale Dinivan mlčel a volnou rukou si přejížděl po hrudi jako umírající pavouk.

Marně se snažil sáhnout výstřihem pod sutanu. Isgrimmur odtud opatrně vyňal svatý Strom a položil mu ho na hrud', ale kněz pouze malátně zavrtěl hlavou a znovu se pokoušel sáhnout pod oděv. Isgrimmur vytáhl řetěz s přívěskem v podobě zlatého svitku a brku. Očko prasklo a řetěz sklouzl Dinivanovi na krk jako tenký zlatý had.

"Dej... Tiamakovi," zachrčel Dinivan. Isgrimmur ho přes sílící hluk hlasů a praskot plamenů v chodbě sotva slyšel.

Vévoda si přívěsek zasunul do kapsy mnišské kutny a pak rychle vzhlédl, polekán náhlým pohybem. Jeden z nehybných strážných, osvětlený mihotavým světlem ohně, se zakymácel. Vzápětí rachotivě padl dopředu, z hlavy mu sklouzla přilba a kutálela se po dlaždicích. Voják zasténal.

Když Isgrimmur opět pohlédl na lektorova tajemníka, bylo světlo z Dinivanových očí pryč.

3. V zajetí Skodi

V klášteře byla dokonalá tma a ticho rušil pouze Simonův přerývaný dech. Pak Skodi opět promluvila. Její hlas už nebyl tím sladkým šepotem.

"Vstaň!"

Jakási síla ho začala zdvihát, tlak měkký jako pavučina, ale pevný jako železo. Svaly se mu začaly proti jeho vůli škubat, ale odolal. Ještě před chvílí se ze všech sil snažil vstát – teď bojoval, aby zůstal ležet.

"Proč se mnou zápolíš?" zeptala se nevrle Skodi. Její ledová ruka mu přejela po hrudi na chvějící se kůži na břiše. Trhl sebou a ztratil veškerou kontrolu nad vlastním tělem. Dívčina vůle ho sevřela jako pěst. Silný tah ho postavil na nohy. Potácel se ve tmě v marné snaze najít rovnováhu. "Dáme jim meč," zanotovala si Skodi, "ten černý meč – ach, jak krásné dárky pak dostaneme..."

"Kde... jsou... mí přátelé?" zachrptěl Simon. "Tiše, hlupáčku. Jdi ven na dvůr."

Bezmocně se potácel po temné místnosti, narážel si holeně o neviditelné překážky a zmítal se jako špatně vedená loutka.

"Tudy," přikázala Skodi. Dveře opatrně se s vrzáním otevřely a pokoj zaplavilo zlověstné narudlé světlo. Stála ve dveřích a plavé vlasy jí povlávaly ve větru. "Pojď, Simone. Jaká to noc! Divoká noc."

Oheň na nádvoří plál ještě výš než při jejich příjezdu, plameny šlehaly do výšky střechy a zaplavovaly popraskané zdivo kláštera rudou září. Skodiny děti, malé i velké bez rozdílu, do ohně házely všemožné předměty: rozbité židle a další kusy rozlámaného nábytku a suché dřevo z okolních lesů, z něhož se sykotem vyrážela pára. Dychtiví topiči vlastně do ohně házeli všechno, co jim přišlo pod ruku, a pramálo se starali, jestli je to hořlavé – kameny, zvířecí kosti, rozbité nádoby a střeby barevného skla z klášterních oken. Plameny, plápolající ve větru, se odrážely v dětských očích, jež svítily jako žluté zorničky lišek.

Simon vyklopýtal na zasněžený dvůr; Skodi šla hned za ním. Noc prořalo pronikavé zavytí. Simon pomalu otočil hlavu k zelenookému obrysu, skrčenému na vršku nad mýtinou. Pocítil záblesk naděje.

"Qantaqo!" zakřičel; ve ztuhlých čelistech a bezvládných rtech mu její jméno znělo zvláště. Vlčice stála na hřebeni vrchu. Znovu zavyla; strach a marnost byly z jejího volání tak patrné, jako by mluvila lidskou řečí.

"Ohavné zvíře," poznamenala znechuceně Skodi. "Požirač dětí. Ke Skodině domu se nepřiblíží. Neprolomí mé kouzlo." Nevědomě se zadívala vlčici do zelených očí a Qantačino vytí se změnilo v bolestivé kňučení. Vzápětí se vlčice otočila a zmizela. Simon si pro sebe zaklel a znovu se pokusil osvobodit, ale pořád byl bezmocný jako kotě nesené za kůži na hřbetě. Jako by mu patřila jen hlava; každý pohyb byl nesmírně bolestivý. Zvolna se otočil, aby se podíval po Binabikovi a Sludigovi. Když našel, co hledal, zarazil se a vyvalil oči.

Na ztuhlé zemi u zdi kláštera ležely dvě zhroutené postavy, malá a velká. Simonovi zmrzly na tváři slzy v bodavý odštěpek ledu. Così mu otočilo hlavu a postrčilo ho o krok blíž k ohni.

"Počkej," přikázala Skodi. Její ohromná noční košile vlála ve větru. Byla bosa. "Nechci, abys chodil moc blízko. Mohl by ses popálit a to by tě zmrzačilo. Stůj tady." Ukázala tlustou rukou na místo o pár kroků dál. Simon, jako by byl prodloužením její ruky, se nejistě odkolébál tajícím blátem na označené místo.

"Vrene!" zakřičela Skodi. Vypadala, že má až nepřírozeně dobrou náladu. "Kde je ten provaz? Kde se zase touláš?" Černovlasý chlapec se vynořil z hlavního vchodu opatství. "Tady, Skodi."

"Svaž mu jeho hezounká zápěstí."

Vren se rozběhl přes sněhem pokryté nádvoří. Popadl Simonovy bezvládné ruce, zkroutil mu je za zády a obratně je svázal. "Proč to děláš, Vrene?" zasípal Simon. "Byli jsme na tebe hodní."

Hyrkský chlapec si ho nevšímal a utahoval uzly. Když byl hotov, dostkrkal Simona k místu, kde leželi Binabik se Sludigem.

I oni měli ruce svázané za zády. Binabik stočil oči a jeho pohled se střetl se Simonovým. Ve světle ohně se mu zablýskla bělma. Sludig dýchal, ale byl v bezvědomí; ve světlých vousech mu visel zmrzlý pramínek slin.

"Příteli Simone," zachrčel troll namáhavě. Mužik se nadechl, jako by se chystal ještě promluvit, ale pak zůstal zticha.

Na druhé straně dvora se Skodi sklonila, aby ve sněhu nakreslila kruh. Uspávala přitom z dlaně načervenalý prášek.

Když s tím byla hotová, začala do blátivé země rýt runy; špičku jazyka vyplazovala jako pečlivé děčko. Vren stál kousek od ní a očima přelétal ze Skodi na Simona. Jeho tvář byla prostá jakéhokoliv výrazu kromě jakési zvířecké ostražitosti.

Děti přestaly přikládat do ohně a shlukly se u zdi kláštera. Jedna z nejmladších holčiček seděla na zemi jen v tenké košili a tiše vzlykala; starší chlapec vedle ní ji ledabyle hladil po hlavě, což ji zřejmě mělo utišit. Všichni se zaujatým úžasem pozorovali Skodiny pohyby. Vitr rozdmýchal vatra do rozvlněného sloupu ohně, jež barvil jejich rozvážené tváře temně rudou barvou.

"Kde je Honsa?" zavolala Skodi, narovнала se a přitáhla si noční košili blíže k tělu. "Honso!?"

"Dojdu pro ni, Skodi," nabídl se Vren. Vklouzl do stínu kláštera a zmizel z dohledu. Vzápětí se objevil s černovlasou hyrskou dívkou, o rok či dva starší, než byl sám. Mezi nimi se pohupoval těžký koš, a zadržával o nerovnou zem. Postavili ho ke Skodiným otylým nohám a odběhli do hloučku přihlížejících dětí. Vren si dřepl před skupinku, vytáhl nůž a začal nervózně ořezávat zbylý kus svého provazu. Simon dokázal i na vzdálenost, jež je dělila, vycítit chlapcovo napětí. Uvažoval, čím mohlo být způsobeno.

Skodi sáhla do koše a vytáhla lebku, jejíž dolní čelist visela pouze na několika vláknech zaschlého masa, takže to vypadalo, že tvář bez očí má ústa otevřená údivem. Napěchovaný koš byl, jak teď Simon viděl, lebek plný. Náhle se ho zmocnila hrozná jistota, že ví, co se stalo s rodiči všech dětí. Jeho ochablé tělo se otřásl, on sám ale ten záchvěv vnímal pouze matně, jako by se to stalo někomu o pár kroků dál. Vren zatím dál bodal špičkou nože do roztrpaného konce provazu a zamyšlen se mračil. Simon si vzpomněl na Skodinu poznámku, že Vren pro ni kromě jiného obstarává řeznickou práci a vaření, a srdce mu pokleslo.

Skodi držela lebku před sebou a zvláště působnou tvář měla naprosto nepřítomnou – učenec, studující tabulku s vysokou matematikou. Kolébala se ze strany na stranu jako loď ve větru, noční košile jí vlála a pak začala zpívat svým vysokým dětským hláskem.

"Pod zemí, pod zemí,"

pěla Skodi,

"... v chodbě malé pod zemí, tam kde černý krtek dlí,
zpívá píseň svou líně, o kostech a o hlíně,
tichou noční baladu, o kamení, o chladu,
v podzemí se hrabe tmou, kde se bílí červi trou,
a mrtví spí noc nesmírnou; v jejich očích plných hlíny
broučí matky rodí syny z malých bílých vajíček.

Šustot jejich nožiček, jimiž škrábou stále dál,
zní v tmě černé jako šál,
jenž skrývá vahou kamene
osudy dávno ztracené, z nichž se nikdy nezvedne,
jména mrtvých skryla zem, je teď jejich obrazem,
pustý vítr, prázdný den,
ženci už žito nekosí, jejich svět hrob našel si
pod času dávného nánosy.
Nahlas kvílí v hlubinách, roní slzy ve svých snách,
a bez očí pláčou strach, křičí po všem ztraceném,
v hloubce sní neklidný sen,
pod mechem a břečťanem,
v hrobu černém, ani kmán, ani otrok, ani pán,
bez tváře i bez léna, bez paměti, bez jména,
touží však zas vidět svět, prodrat se přes hlínu zpět,
na chladného slunce zář, a byť prokleli lásky tvář,
vzpomenou cesty bolestné, i na starost, jež k nim lne,
na žehy opuštěné,
na života starosti myslí s černou lítostí,
v naději, že se navrátí, navrátí, navrátí, navrátí,
touží, že se navrátí,
Navrátí!

V černé díře pod zemí, rov je kryje prastarý,
v něm se kosti i krev z žil promění v rozbředlý jíl
a hniající svět zpívá..."

Skodina píseň pokračovala dál a dál, kroužila jako černý vír v jezírku zarostlém plevellem. Simon cítil, že klesá spolu s ní, stahován neodbytným rytmem, až oheň a hvězdné nebe a zářící oči dětí splynuly v jedinou světlou šmouhu a srdce se mu propadalo do tmy. Jeho mysl se odtrhla od spoutaného těla i od dění kolem. Myšlenky mu zastřel ponurý sykot nesmyslných zvuků. Po zasněženém dvoře se pohybovaly nejasné postavy, nedůležité jako mravenci.

Teď jedna z postav uchopila bílý kulatý předmět a hodila ho do ohně. Za ním do plamenů putovala ještě hrst prachu. Vyvalil se oblak šarlatového kouře, stoupal k nebi a zakryl Simonovi výhled. Když se rozptýlil, hořel oheň stejně jasně jako předtím, jen temnota na druhém konci dvora jako by zhoustla. Rudá zář, jež zalévávala budovy, byla tlumenější, jako západ slunce nad umírajícím světem. Vítr utichl, ale po nádvoří se začal rozlézat jiný, hlubší chlad. Přestože měl Simon pocit, že mu vlastní tělo již nepatří, i tak vnímal svíravý mráz, pronikající přímo do kostí.

"Přijď, Paní Stříbrné masky!" vykřikla největší z postav. "Promluv se mnou, Pane Rudých očí! Chci s vámi uzavřít obchod! Mám hezkou věc, která se vám bude líbit!"

Vítr stále nefoukal, ale oheň se začal kymáčet ze strany na stranu, vzdouval se a otřásal jako nějaké velké zvíře, co se zmítá v pytli. Chlad ještě zesílil. Hvězdy zmatněly. V plamenech se otevřela černá ústa a dvě oční škvíry.

"Mám pro vás dárek!" křičela velká postava jásavě. Simon si nejasně vzpomněl, že její jméno je Skodi. Několik dětí plakalo a jejich hlasy byly navzdory zvláštnímu tichu zahalené.

Tvář v plamenech se zkrivila. Z otevřených černých úst vyšel hluboký, chrčivý řev, pomalý a dunivý jako skřípot kořenů hor. Pokud se v hučení ozvala i slova, pak nebyla rozpoznatelná. Vzápětí se tvář zachvěla a začala mizet.

"Zůstaň!" vykřikla Skodi. "Proč odcházíš?" Zoufale se rozhlédla a máchala tlustýma rukama; její blažený výraz zmizel.

"Meč!" zaječela na hlouček dětí. "Přestaňte bulit, vy pitomé ovce! Kde je ten meč? Vrene!"

"Je uvnitř, Skodi," ozval se chlapec. Na klíně držel jedno z malých dětí. Přes zvláštní pocit odhmotnění nebo snad díky jemu – si Simon všiml, že má slabé ruce pod potřhaným kabátem nahé.

"Tak ho přines, ty hlupáku!" křičela a poskakovala jako vztekklá velryba. Tvář v plamenech už téměř zmizela. "Přines ho!"

Vren rychle vstal. Dítě mu sklouzlo z kolen a jeho kvílení se přidalo k celkové kakofonii. Vren pádil do opatství a Skodi se opět otočila k plamenům. "Vrať se, vrať se," prosila plačtivě mizející obličej. "Mám pro vás dárek, Pane a Paní." Její sevření trochu polevilo. Simon cítil, že opět klouže do svého těla – cítil se přítom podivně, jako by si oblékal plášť z šimravého peří.

Vren se objevil ve dveřích. Tvářil se vážně.

"Moc těžký," zavolal. "Honso, Endě, ostatní, pojde sem! Pojde pomoci!" Několik dětí se na jeho zavolání pomalu vydalo přes dvůr a ohlíželo se přes ramena na hučící oheň a jeho gestikulující strážkyni. Následovali Vrena do tmavých místností jako hejno poplašených housat.

Skodi se znovu otočila, oblé tváře jí zčervenaly a rty se jí třáslly. "Vrene! Přines mi meč, ty líné nemehlo! Rychle!"

Vystrčil hlavu ze dveří. "Těžký, Skodi, těžký jako kámen!"

Skodi se náhle podívala na Simona. "Je to tvůj meč, že ano?" Tvář se z plamenů již vytratila, ale hvězdy na nebi byly dosud zamlžené a oheň se navzdory bezvětrí stále ještě zmítal. "Ty víš, jak s ním pohnout, víd?" Její pohled se takřka nedal vydržet.

Simon neřekl nic, ze všech sil se snažil nezačít blábolit jako opilec a nevybreptat těm podmanivým očím všechny své

myšlenky.

"Musím jim ho dát," zasykla. "Hledají ho, já to vím! Sny mi to prozradily. Pán a Paní mne učiní... mocnou."

Rozesmála se jiskřivým dívčím smíchem, který Simona vyděsil více než vše, co se přihodilo od západu slunce. "Ach, můj hezký Simone," zahihňala se, "jaká to divá noc! Běž a přines mi tvůj černý meč." Obrátila se a zakřičela ke dveřím. "Vrene! Pojď sem a rozvaž mu ruce!"

Vren vyběhl na dvůr a zlostí jen plál. "Je zlý! Uteče! Ublíží ti!"

Skodina tvář se změnila v nepříjemnou masku. "Dělej, co ti říkám, Vrene. Rozvaž ho."

Chlapec se rozběhl, ztuhlý hněvem, a v očích se mu zaleskly slzy. Neurvale si přitáhl Simonovy ruce a mezi provazy vrazil nůž. Při řezání prudce odfukoval; když Simonovy ruce volně klesly, Vren se otočil a odběhl zpět do budovy.

Simon stál, pomalu si mnul zápěstí a přemýšlel o tom, že prostě uteče. Skodi se k němu otočila zády a žalostným hlasem hovořila k ohni. Po očku se podíval na Binabika a Sludiga. Rimmeřan se stále nehýbal, ale Binabik zápasil s pouty.

"Vezmi... vezmi meč a utíkej, příteli Simone!" zašeptal Binabik. "My unikneme... nějak..."

Tmou prošlehl Skodin hlas. "Meč!" Simon cítil, že je tažen pryč od přátel, neschopen jakéhokoliv odporu. Pochodoval k opatství, jako by jej postrkovala neviditelná ruka.

Uvnitř se všechny děti mačkaly v koutě u krbu a stále se ještě marně snažily pohnout Trnem. Vren se při Simonově příchodu zatvářil zuřivě, ale ustoupil mu z cesty. Simon poklekl u meče, u hranatého balíku z látky a kůží, a rozbil ho. Ruce měl podivně necitelné.

Když uchopil Meč, nakreslilo světlo ohně proudící dveřmi na čepeli narudlý lesklý pruh. Meč se pod jeho dotykem zachvěl jako nikdy předtím, jakoby chtivě a nedočkavě. Simon měl poprvé pocit, že meč je cosi nevýslovně a ohavně cizího, ale nedokázal ho pustit z ruky, stejně jako předtím nedokázal uprchnout. Zdvihl ho. Meč mu nepřípadal příliš těžký, ale zároveň cítil zvláštní váhu, jako by ho tahal z bahnitého dna rybníku.

Zjistil, že je váben ke dveřím. Skodi s ním stále manipulovala jako s loutkou. Nechal se vytáhnout na dvůr osvětlený ohněm.

"Pojď sem, Simone." vyzvala ho, když vyšel ze dveří, a rozpráhla náruč jako milující matka. "Pojď se postavit ke mně do kruhu."

"Má meč!" zavřískl Vren od dveří. "Ublíží ti!"

Skodi se ledabyly zasmála. "Neublíží. Skodi je příliš silná. Navíc je to teď můj nový mazlíček. Má mě rád, vid?" Natáhla k Simonovi ruku. Zdálo se, že Trn pulsuje nějakým děsivým, plazivým životem. "Neporuš kruh," poznamenala lehkovážně, jako by hráli pouhou hru. Uchopila ho za paži a přitáhla ho k sobě, pomohla mu přitom zdvihnout ztuhlé nohy přes kruh z pramínku načervenalého prášku. "Teď už meč uvidí!" Zářila vítěznou pýchou. Jednu růžovou ruku položila na jilec Trnu, druhou obemkla Simona kolem krku a přitáhla si ho na objemná prsa a břicho. V žáru ohně změkl jako vosk; Skodino tělo, přitisknuté k jeho, bylo jako dusivý horečnatý sen. Byl o půl hlavy vyšší, ale nebyl schopen se jí bránit, jako by nebyl nic než nemluvně. Co je to za čarodějnici, tahle dívka?

Skodi začala vykřikovat slova v drsné rimmeřtině. V plamenech se znovu začaly objevovat obrysy obličejů. Přes slzy, které mu do očí vehnal žár ohně, Simon viděl, jak se otevírají nejasná ústa, podobná žraločí tlamě. Snesla se na ně jakási chladná a strašlivá bytost pátrala, hledala, očichávala s trpělivostí dravce.

Zaduněl hlas. Tentokrát Simon ve zvuku rozeznal známky řeči, nesrozumitelná slova, z nichž ho rozbolely zuby.

Skodi vydechla vzrušením. "Je to jeden z nejvyšších služebníků Pána Rudých očí, jak jsem doufala! Podívej, pane, podívej! Dar, který jste chtěli!" Přinutila Simona, aby Trn pozdvihl, a pak dychtivě hleděla na stín v plamenech, který opět promluvil. Její radostný výraz zkysl. "Nerozumí mi," zašeptala Simonovi důvěrně, jako by hovořila k milenci.

"Nemohu nalézt správnou cestu. Toho jsem se bála. Mé kouzlo samotné není dost silné. Skodi musí udělat něco, co původně nechtěla." Otočila se. "Vrene! Potřebujeme krev! Vezmi mísu a přines mi trochu krve toho vysokého."

Simon se snažil vykřiknout, ale nešlo to. Žár uvnitř kruhu zdvihl Skodiny vlasy jako pramínky světlého kouře. Oči měla prázdné a nelidské jako střepy. "Krev, Vrene!"

Chlapec stál nad Sludigem s kameninovou miskou v jedné ruce, nůž – ve Vrenových malých prstech vypadal obrovský – v druhé ruce přikládal ke Sludigovu krku. Vren se otočil ke Skodi a nevšímal si Binabika, který se zmítal na zemi vedle.

"Správně, ten velký!" křičela Skodi. "Malého si chce nechat! Rychle, Vrene, ty pitomá veverko, potřebuji krev do ohně hned! Posel odejde!"

Vren zdvihl nůž.

"A nes ji opatrně!" volala ještě Skodi. "Nevyšplíchni nic do kruhu. Víš sám, jak se malí hemží, když se čaruje, jak jsou hladoví."

Hyrský hoch se náhle otočila vydal se ke Skodi a Simonovi. Tvář měl zrůzněnou hněvem a strachem. "Ne!" zakřičel. V Simonovi se na okamžik zvedla vlna naděje, neboť se domníval, že se chlapec chystá na Skodi. "Ne!" zavřeštěl Vren znovu, mával nožem a po tvářích se mu koulely slzy. "Proč si je necháváš? Proč si chceš nechat jeho!?" Bodl nožem po Simonovi. "Je moc starý, Skodi! Je zlý! Ne jako já!"

"Co to děláš, Vrene?" Skodi poplašeně přimhouřila oči a sledovala, jak se chlapec blíží ke kruhu. Čepel se vymrštila a rudě se zaleskla. Simona palčivě bodlo ve svalech, jak se snažil chlapci uhnout, ale ocelové sevření nepovolilo. Do očí mu stekl pramínek potu.

"Nemůžeš ho mít ráda!" zavřískl Vren. Simonovi se s bolestivým zasténáním podařilo vyhnout špičce, jež minula jeho žebra a smekla se mu po zádech a zanechala po sobě stříbřitou stužku bolesti. Cosi v ohni zařvalo jako býk a na Simona se zřítela temnota a zakryla hvězdy.

4. Kamenné město

Eolair ji na chvíli, kdy se vrátil velkými vraty pro novou lampu, nechal o samotě.

Čekala, až se hrabě z Nad Mullachu vrátí, a šťastně zírala na obrovské kamenné město v jeskyni. Bylo z ní sňato velké

břímě. Tady je město Sithů, dávných spojenců Hernystirských! Našla je! Maegwin se po jistou chvíli začínala považovat za stejně šílenou, za jakou ji měli Eolair a ostatní, ale tady to město stojí!

Nejdříve se jí zjevilo jako jistý nepořádek ve snech – už tak neklidných snech, temných a nespojitých, plných trpících tváří milovaných mrtvých. Pak do nich začaly prosakovat nové obrazy. Tyto nové sny jí ukazovaly krásné město, v němž vlály praporce, město plné květín a úchvatné hudby, skryté před válkou a krveproléváním. Tyto vize, které se dostavovaly v posledních, prchavých chvílích spánku, jí ale nijak neuklidnily, byť byly lepší než noční můry. Spíše díky své bohatosti a exotickým divům vznítily v Maegwin strach o vlastní zuboženou mysl. A brzy začala během svého putování tunely Grianspogu slyšovat v hlubinách země šeptání, prozpěvování a hlasy, nepodobné ničemu, co znala. Myšlenka na prastaré město rostla a rozkvétala, až se stala důležitější než cokoli, co se dělo na slunečním světle. Sluneční světlo přinášelo zlo: denní hvězda byla majákem zkázy, svítlnou, jíž mohli nepřátelé Hernystiru použít k nalezení a zničení jejich lidí. Bezpečí leželo jen v hloubce, dole mezi kořeny země, kde dosud žijí hrdinové a bozi dávnějších dní, tam, kam se krutá zima nedostala.

Nyní, když stála nad tímto úžasným kamenným městem – jejím městem – šířil se v ní ohromný pocit uspokojení. Poprvé od okamžiku, kdy její otec, král Lluth, odjel do bitvy se Skalim Ostronosem, se v ní rozhostil mír. Opravdu, kamenné věže a domy, rozprostřené v kamenném kaňonu pod ní, vzdušné letní město z jejich snů nijak zvlášť nepřipomínaly, nedalo se ale příliš pochybovat, že toto město nestvořily lidské ruce – a že stojí na místě, kam od nepaměti žádný Hernystiřan nevstoupil. Pokud to není město, kde přebývali nesmrtelní Sithové, tak co potom? Jistěže to je jejich město; bylo to tak zřejmé, že by jakákoliv pochybnost byla k smíchu.

"Maegwin?" zavolal Eolair a proklouzl pootevřenými dveřmi. "Kde jsi?" Obava v jeho hlase jí vehnala do tváře náznak úsměvu, podařilo se jí to ale skrýt.

"Jsem tady, přirozeně, hrabě. Kde bych podle tebe měla být?"

Přišel k ní a zíral. "Bohové rodu a kamene," a vrtěl přitom hlavou, "to je podivuhodné."

Maegwin se do tváře vrátil úsměv. "Co jiného bys na takovém místě čekal? Pojďme dolů a najdeme ty, kdo tam bydlí. Naši lidé jsou ve velké nouzi, to přece víš."

Eolair se na ni pozorně zadíval. "Princezno, já velmi pochybuji, že tam někdo bydlí. Vidiš snad nějaký pohyb? A kromě našich pochodní tu není žádné světlo."

"A co tě dovedlo k názoru, že Mírumilovní nevidí ve tmě?" opáčila a smála se hlouposti mužů obecně a těch chytrých, jako je hrabě, zvlášť. Srdce jí bušilo tak, že hrozilo, že z ní smích vytryskne. Bezpečí! Ta myšlenka brala dech. Jak by jim mohlo něco ublížit v klíně prastarých ochránců Hernystiřanů?

"No dobrá, má paní," pronesl Eolair zvolna. "Dolů to bude jen krátká cesta, svěříme-li se těmto schodům. Tví lidé o tebe ale mají starost," zašklebil se, " ... a o mne odnedávna také. Musíme k nim, a rychle. Vždycky se můžeme vrátit, a můžeme s sebou vzít další."

"Jistě."

Mávla rukou, aby ukázala, jak málo ji takový zájem dojíhá. Vrátil se se vším svým lidem, přirozeně. Tohle je místo, kde budou žít navždy, mimo dosah Skaliho a Eliáše a zbytku těch krvežíznivých šílenců na povrchu.

Eolair sevřel její loket a vedl ji se skoro až směšnou péčí. Sama cítila nutkání po nahrubo otesaných schodech seběhnout. Co by se jim tam mohlo stát?

Sestupovali jako dvě malé hvězdičky, padající do velké propasti. Plameny svítilen se odrážely v bílých kamenných střeších pod nimi. Jejich kročeje ve velké jeskyni odeznívaly, odrážely se od neviditelného stropu a byly opakovány nesčetnými ozvěnami, aby se k nim vrátily v podobě klapavého zvuku; jako kdyby milióny netopýrů tloukly křídly. Město při vši své úplnosti vypadalo jako vybělená kostra. Vzájemně propojené budovy byly vykládány bledým kamenem tisíce barev, od běloby prvního sněhu přes nekonečnou škálu odstínů pískové a perlové po sazovitě šedou. Oblá okna zírала jako nevidomé oči. Ulice z leštěného kamene se blyštěly jako hlemýžďí stopy.

Byli v půli schodiště, když si Eolair přitáhl Maegwin k sobě a pevně jí stiskl ruku. Ve světle lamp se jeho ustaraná tvář zdála skoro průhledná; náhle se jí zazdalo, že vidí všechno, co se mu honí v mozku.

"Už jsme došli dost daleko, paní," prohlásil. "Tví lidé nás budou hledat."

"Mí lidé?" zeptala se a odtáhla se. "Nejsou to snad i tví lidé? Nebo jsi teď už výš než skrčený jeskynní lid, hrabě?"

"Tak jsem to nemyslel, Maegwin, a ty to víš," odpověděl chraptivě.

Jako bys měl v očích bolest, Eolair, pomyslela si. To tě tolik bolí, když si z tebe utahuje šílená ženská? Jak jsem mohla být tak hloupá, že jsem tě milovala, když jsem nemohla doufat v nic jiného než ve zdvořilou shovívavost?

Nahlas řekla: "Jsi volný a můžeš jít, kdy se ti zachce, hrabě. Pochyboval jsi o mně. Teď se nejspíš bojíš, že bys mohl stát tvář v tvář těm, jejichž existenci jsi odmítal. Já nicméně nepůjdu nikam jinam než dolů do města."

Eolair bezmocně sraštil tvář. Zatímco se bezděky umazal na bradě koptem z lampy, Maegwin náhle napadlo, jak asi vypadá ona. Hlavou jí jako pouhý zpola vnímaný sen propluly dlouhé, nekonečné hodiny hledání a kopání a odsekávání závoří, která zabezpečovala velká vrata. Jak dlouho tady v hlubinách už je? Se vzrůstajícím pocitem hrůzy zírала na své ruce, potažené škraloupem špíny – musí skutečně vypadat jako pomatenec – pak tu myšlenku znechuceně odehnala. Co na takových věcech záleží v hodině, jako je tato?!

"Nemohu tě tam nechat jít samotnou, paní," řekl Eolair nakonec.

"Tak pojď se mnou nebo mne vláče celou cestu do svého mizerného tábora, vznešený hrabě." Náhle se jí tón, kterým mluvila, nelíbil, slova ale už byla vyřčena a ona je nemohla vzít zpět.

Eolair neprojevil hněv, který očekávala; místo toho se mu ve tváři rozhostila unavená rezignace. Bolest, kterou viděla předtím, nezmlkla; spíše jako by se dostala hlouběji a prostoupila každý jeho rys.

"Něco jsi mi slíbila, Maegwin. Než jsem otevřel dveře, řekla jsi, že budeš dbát mých rozhodnutí. Nevěřím, že jsi krivopřísežnice. Víš, že tvůj otec takový nikdy nebyl."

Maegwin sebou trhla a odskočila od něj. "Nepředhazuj mi otce!"

Eolair zavrtěl hlavou. "Stejně, má paní, slíbila jsi mi to."

Maegwin si jej prohlížela. Něco v jeho starostlivém, moudrém obličeji ji zdrželo, takže nespěchala dolů po schodech, jak původně zamýšlela. Vnitřní hlas se vysmíval její hlouposti, hleděla na něj ale zpříma.

"Máš pravdu jen zčásti, hrabě Eolaire," pronesla pomalu. "Nedokázal jsi to otevřít sám, pokud si vzpomínáš. Musela jsem ti pomoci."

Přísně se na ni zadíval. "Takže?"

"Takže kompromis. Vím, že mne máš za paličatou nebo něco ještě horšího, ale já stále stojím o tvé přátelství, Eolaire."

Býval jsi věrný dvoru mého otce."

"Obchod, Maegwin?" zeptal se bezvýrazně.

"Když budeme moci sejít na konec schodů – jen tak, abychom mohli položit nohu na městskou dlažbu – pak se obrátím a vrátím se s tebou... jestli to tak budeš chtít. To slibuji."

Po Eolairových rtech přeběhl unavený úsměv. "Takže ty slibuješ?"

"Přisahám při Bagbově stádu." Dotkla se umazanou rukou ňadra.

"Spíše bys tady dole měla přísahat při Černém Cuamhovi." Udělal bezmocný obličej. Z dlouhého ohonu vlasů ztratil stužku, takže mu teď volně splývaly na ramena. "Tak dobře. Představa, že bych tě táhl po těchto schodech proti tvé vůli, se mi moc nezamlouvá."

"Ani bys to nedokázal," odvětila Maegwin potěšeně. "Jsem příliš silná. Pojďme rychleji. Jak jsi řekl, čekají na nás."

Mlčky scházeli po schodech, Maegwin veselá v bezpečí stínů a kamenných hor, Eolair ztracen ve svých vlastních tichých myšlenkách. Dávali pozor, kam šlapou; bez ohledu na značnou šířku jednotlivých stupňů se báli chybného kroku. Schody byly plné dolíků a rozbrázděny prasklinami, jako by se země ve spánku neklidně ošila, opracovány však byly jemně a dokonale. Světlo lamp odkrývalo reliéfy složitých tvarů, které se proplétaly po schodech a táhly se na zed' nad schodištěm. Vzory byly jemné jako vějířovité listy mladého kapradí nebo roztažená ocasní pera kolibříků. Maegwin nedolala a obrátila se na Eolaira s úsměvem plným uspokojení.

"Vidíš!?" Pozvedla lampu ke stěně. "Jak by tohle mohla být práce pouhých smrtelníků?"

"Vidím, paní," odvětil Eolair pochmurně. "Na druhé straně schodů ale žádná taková zed' není." Ukázal na sráz do údolí.

I když už ušli velký kus, ke dnu zbývala ještě tak velká hloubka, že by ještě stále dokázala spolehlivě zabít. "Neprohlížeješ si prosím ty ornamenty tak zblízka, abys nepřepadla přes okraj."

Maegwin udělala pukrle. "Budu opatrná, hrabě."

Eolair se zamačkal, nejspíše nad její frivolností, ale přikývl.

Velké schodiště se na úpatí rozevíralo jako vějíř a vybíhalo do dna údolí. Když se dostali kousek od převislých zdí jeskyně, světlo lamp jakoby zesláblo; nebylo dost silné, aby rozehnalo hlubokou a vše halící tmou. Budovy, které se z výšky okraje kaňonu zdály roztomilé jako vyřezávané hračky, se teď tyčily nad nimi: fantastické seskupení zastíněných domů a šroubovitých věží, které se hrotily do temnoty jako neuvěřitelné stalagmity. Ze stěn jeskyně se ke věžím napřahovaly mosty živoucího kamene a vinuly se kolem nich jako stuhy. Město, jehož rozličné části propojovala tenká slupka kamene, vypadalo spíše jako jediné, dýchající živé stvoření než výrobek z neživotného kamene – dozajista ale bylo prázdné.

"Sithové jsou dávno pryč, paní – pokud tu ovšem kdy byli." Eolair byl vážný, Maegwin ale měla za to, že v jeho hlase slyší jisté uspokojení. "Je čas k návratu."

Maegwin mu uštědřila znechucený pohled. Copak ten člověk vůbec nezná zvědavost? "A co je potom tohle?" zeptala se a ukázala na matnou zář poblíž středu města. "Jestli to není světlo lampy, tak já jsem Rimmeřan."

Hrabě se tam podíval. "Vypadá to tak," připustil opatrně. "Mohlo by to ale být něco jiného. Světlo, které prýští shora."

"Pobývala jsem v tunelech nějaký čas," prohlásila Maegwin. "Na povrchu je dozajista už nějaký čas po západu slunce." Maegwin se obrátila a dotkla se jeho paže. "Pojď, Eolaire, prosím! Nebud' takový starý! Jak můžeš z tohoto místa odejít a nic se nedozvědět?"

Hrabě z Nad Mullachu se zamačkal, viděla ale, jak se v něm pod povrchem vaří i jiné emoce. Chtěl to vědět, to bylo jasné. Právě tato průzračnost okouzila její srdce. Jak může sloužit jako vyslanec u všech dvorů Východního Ardu a přitom být občas tak nepokrytě proniknutelný jako dítě?

"Prosím..." dodala.

Než odpověděl, prověřil množství oleje v lampě. "Tak dobře. Ale jenom proto, aby ses uklidnila. Nepochybuji o tom, že jsi našla místo, které kdysi patřilo Sithům nebo dávným lidem se schopnostmi, o které jsme my přišli – ať už byli kýmkoliv, jsou již dlouho pryč. Nemohou nás zachránit před naším osudem."

"Když myslíš, hrabě... Ted' pospěš!" Táhla ho do města.

Bez ohledu na její sebevědomá slova vypadaly vedlejší ulice opravdu už dlouho opuštěné. Pod nohama se jim honil prach a tvořil neslyšné víry. Po chvíli chůze Maegwin zjistila, že její nadšení mizí a myšlenky se při pohledu na groteskní vzory, ve které světlo jejich lamp měnilo útlé věže a dech beroucí oblouky lávek, stávají melancholičtější a melancholičtější. Znovu jí to připomnělo kosti – jako by putovali hrudním košem nějaké neskutečné příšery, opotřebovaným zubem času. Po chvíli chůze spleť ulicemi opuštěného města se začínala cítit jakoby pohlcená. Vůbec poprvé jí tato omračující hloubka, strmé furlongy kamení mezi ní a sluncem, začala skličovat.

Minuli nesčetné prázdných děr v tesaných kamenných fasádách, děr, jejichž vyhlazené okraje byly kdysi vyplněny dvěma. Maegwin si představovala, že na ni ze setmělých vchodů zírají oči – ne zlověstné, ale smutné oči, hledící na vetřelce spíše se soucitem než s hněvem.

Lluthova dcera, obklopena pyšnými troskami, měla sama pocit přibývajících tíhy všeho toho, čím se její lid nestal, čím nikdy nemůže být. Hernystirské kmeny, jimž k útěku zbývaly celé lány sluncem zalitého světa, se nechaly zatlačit do

horských jeskyň. Tito Sithové po sobě alespoň zanechali pomník z velkolepě opracovaného kamene. Maegwinin lid stavěl ze dřeva, a v běhu let zmizí i kosti hernystirských válečníků, které se nyní běhají u Inniscrichu. Brzy z jejího lidu nezůstane nic.

Ledaže by je někdo zachránil. To ale jistě nemůže udělat nikdo jiný než Sithové – a kde ti jsou? Měl Eolair pravdu? Jsou doopravdy mrtví? Byla přesvědčena, že se stáhli hluboko do země, snad se ale přesunuli na nějaké jiné místo.

Kradmo pohlédla na Eolaira. Hrabě šel tiše vedle ní a prohlížel si velkolepé městské věže, jako když farmář z okraje Circoille navštíví Hernysadharc. Když pozorovala jeho tvář s drobným nosem a urovaným ohonem vlasů, náhle pocítila, že její láska k němu se vrací z míst, kde, jak si myslela, byla uvězněna navždy – bezmocná láska, bolestivá a neodbytná jako žal. Maegwinina paměť zaletěla téměř deset let nazpět, k prvnímu dni, kdy jej spatřila.

Byla teprve děvče, ale už tehdy byla vysoká jako dospělá žena, vzpomínala znechuceně. Stála za otcovým křeslem ve velkém sále Taigu, kam přijel nový hrabě z Nad Mullachu složit rituální slib věrnosti. Eolair toho dne vypadal tak mladě, byl štíhlý a jasné oči měl jako liška, nervózní, ale hrdost, jež v nich prosvítala, skoro vzbuzovala závat. Že vypadal mladě? On byl mladý: bylo mu sotva více než dvaadvacet let a byl plný potlačovaného veselí roztočeného mládí. Když si zvědavě prohlížel ty, co stáli v okolí vysokého křesla, zachytil Maegwinin pohled. Znachověla jako jeřabina. Potom se usmál a odhalil ty zářící, malé, ostré zuby, a ona měla pocit, jako by si jemně ukousl z jejího srdce.

Pro něj to samozřejmě nic neznamenovalo. Byla tehdy jen děvče, už jí ale bylo souzeno stát se královou nemotornou staropanenskou dcerou, ženou, která plýtvá pozorností na prasata a koně a ptáky se zlomenými křídly a sraží ze stolu věci, protože si nikdy nedokáže uvědomit, že by měla chodit a sedět a pečovat o sebe tak, jak to mají dělat dámy. Ne, neznamenovalo to nic více než netrpělivý úsměv na děvčátko s široko od sebe posazenými očima, ale tím bezděčným úsměvem ji Eolair navždy lapil do neporušitelné sítě...

Tok jejich myšlenek se přerušil, když zdmi obklopená cesta, kterou si vybrali, skončila před širokou, příkrčenou věží, na jejímž povrchu se proplétaly kamenné úponky a průhledné kamenné květiny. Široké dveře zely dokořán jako bezzubá tlama. Než Eolair přistoupil, aby nahlédl dovnitř, chvíli si zastíněný vchod podezřívavě měřil.

Vnitřek věže se navzdory stíněným stínům zdál podivně rozměrný. Kolem vnitřní zdi se ovíjelo schodiště, zasypané sutí, a další – sestupná – cestička běžela po obvodové stěně. Když lampy zastínili, zdálo se, že tam, kde cesta dolů mizela z dohledu, se ve vzduchu vznášá odlesk světla – jen nejmatnější záře.

Maegwin se zhluboka nadechla. Kupodivu ani na tak bláznivém místě necítila žádnou bázeň. "Obrátíme se, kdykoliv řekneš."

"Tohle schodiště je přesprávně nespolehlivé," odvětil Eolair. "Měli bychom jít teď." Zaváhal, zmítán mezi zvědavostí a odpovědností. Zezdola bezesporu něco svítilo. Maegwin se tam dívala, nic ale neříkala. Hrabě vzdechl. "Půjdem jen kousek tou druhou cestou."

5. Hlas z kamene

Vydali se dolů po pěšině, jež se stáčela snad na furlong do hloubky, až se konečně vyrovnala do široké, nízké chodby. Stěny a stropy pokrývaly vytesávané ornamenty úponků révy, trávy a květin pod oblohou a sluncem. Po zdech, mezi nimiž stáli, běžely jako na kamenném gobelinu propletené lodyhy, stébla a listy. Zdálo se, že bez ohledu na ohromné rozměry plochy není žádná část stěny zdobena týnným vzorem jako kterákoliv jiná. Ornamenty samy byly vytvořeny z mnoha druhů kamene, z téměř nekonečné škály odstínů a struktur, panely ale nebyly na rozdíl od vzorované podlahy žádnou mozaikou z jednotlivých kamínků. Spíše se zdálo, že to sám kámen vyrostl do přesných a půvabných tvarů; jako živý plot, opracovávaný a prořezávaný zahradníkem tak, aby připomínal zvířata nebo ptáky.

"Při Bozích Země a Oblohy," vydechla.

"Musíme se vrátit, Maegwin." Eolairův hlas zněl jen málo přesvědčivě. Tady v hloubce se zdálo, že se čas zpomalil, až téměř stojí.

Šli dál a tiše zkoumali reliéfy. Nakonec světlo jejich lamp doplnila rozptýlenější zář z druhého konce tunelu. Maegwin s hrabětem vystoupili z chodby na otevřené prostranství, kde se stinný strop obrovské jeskyně znovu klenul vysoko nad jejich hlavami.

Stáli na širokém vějíři z dlaždic, rozevřeném nad velkým a mělkým kamenným amfiteátre.

Aréna, která měla v průměru tak tři hody kamenem, byla celá lemována lavicemi z bledého, napůl rozdroleného rohovce, jako by opuštěná jáma byla dějištěm nějakého obřadu nebo výpravného představení. Z otevřeného místa uprostřed jámy vyzařovalo mlžné bílé světlo, jako by se tam skrývalo churavějící slunce.

"Cuamh a Brynionch!" zahřešil tiše Eolair. V hlase měl nepřítomný a bázlivý tón. "Co to je?"

Ve středu arény stal na oltáři z matné žuly velký, hranatý krystal a mihotal se jako hrobní svíce. Kámen byl mléčně bílý, hladký, ale s drsnými hranami; jako velký rozeklaný kus křemene. Vyzařoval podivné a jemné světlo; zvolna jasnělo, pak pohaslo, pak se znova rozjasňovalo, takže se skoro zdálo, že prastaré lavice, stojící kolem, s každým bliknutím mizí a pak se znovu zhmotňují.

Když se blížili k tomu zvláštnímu předmětu, zalilo je bledé světlo; zdálo se, že se chladný vzduch trochu proteplil.

Maegwin chvíli zůstala nad záhadnou krásou té věci jako bez dechu. Stáli s Eolairem vedle sebe, hleděli do sněžné záře, pozorovali, jak se jim po tvářích honí jemné barvy, měsíčkovité, korálové a levandulové, měnivé jako živé stříbro.

"To je nádhera," pronesla nakonec.

"Tak jest."

Nehýbali se a jejich úžas nebral konce. Nakonec se hrabě z Nad Mullachu s očividnou neochotou odvrátil. "Nic jiného tu ale není, paní. Nic."

Než se mohla Maegwin ozvat, bílý kámen náhle zaplá. Kolem se šířila a rozkvétala záře, jako by se narodila nebeská hvězda, až se zdálo, že osleplivý jas naplnil celou jeskyni. Maegwin se snažila v té záři zorientovat. Zasmátrala po ruce hraběte z Nad Mullachu. Jeho tvář, zalitá světlem, se rozmazávala, až se rysy téměř nedaly rozeznat. Od krystalu

odvrácená Eolairova polovina zmizela v naprostém stínu, takže se zdálo, že je jej jen půlka.

"Co se to děje?" vykřikla. "Copak ten kámen vzplál?"

"Paní!" Eolair ji uchopil a snažil se ji od záře odtáhnout. "Jsi zraněna?"

"Ruyanovy děti!"

Maegwin otřeseně zavravorala a bezděky klopýtla do Eolairova ochranného náručí. Kámen promluvil ženským hlasem, hlasem, který je obklopoval, jako by ústa mluvila ze všech stran.

"Proč mi neodpovídáte!? Už třikrát jsem vás volala. Už nemám další sílu! Už to nebudu moci zkusit znovu!"

Ta slova byla vyřčena jazykem, který Maegwin nikdy neslyšela, jejich smysl byl ale Maegwin jasný, jako kdyby zazněla v její vlastní hernystirštině, a cítila, jak jsou mocná, jako by se jí ta slova ozývala přímo v hlavě. Je tohle šílenství, jehož se obávala? Ale i Eolair si zacpával uši rukama, i jeho ovládl tentýž nepřírozený hlas.

"Lide Ruyanův! Prosím tě, zapomeň na naše staré sváry, na zlo, které bylo učiněno! Nyní nás oba ohrožuje větší nepřítel!"

Zdálo se, jako by hlas mluvil s největším úsilím. Zněla v něm únava a žal, ale také nezměrná moc, síla, ze které se Maegwin tetelila kůže. Před očima si držela dlaně s roztaženými prsty a šilhala do srdce záře, nic ale neviděla. Jako by na ni světlo, které k ní proudilo, tlačilo jako silný vítr. Mohl by uprostřed toho závrtného žáru někdo stát? Nebo by to mohl být sám kámen, co mluví? Zjistila, že je jí líto toho, kdo nebo co dokáže tak zoufale volat, i když zároveň proti náměsíčné myšlence křičícího kamene bojovala.

"Kdo jsi?!" vykřikla Maegwin. "Proč jsi v kameni? Odejdi z mých uší!"

"Cože? Někdo tu konečně je? Díky Zahradě!"

V hlase zaplála neočekávaná naděje a na chvíli vytlačila únavu. "Ach, starodávni příbuzní, naši osvojenou zemi ohrožuje černé zlo! Dychtíme Po odpovědích na své otázky... otázky, které by nás všechny mohly zachránit!"

"Paní!"

Maegwin si konečně uvědomila, že jí Eolair pevně svírá zápěstí.

"Neublíží mi to!" řekla mu. Popošla blíže ke kameni a snažila se vyškubnout ze silných paží. "Jaké otázky?" vykřikla.

"Jsme Hernystirané. Já jsem dcera krále Lluth-ubh-Llythinna! Kdo jsi ty? Jsi v kameni? Jsi tady ve městě?"

Světlo kamene zmatnělo a začalo poblikávat. Trvalo chvíli, než se hlas vrátil; byl tlumenější než předtím. "Jste Tinukeda'ya? Slyším vás jen nejasně," promluvila žena. "Je příliš pozdě! Vytrácíte se. Jestli mne ještě slyšíte a pomůžete Proti sdílenému nepříteli, Přijďte k nám do Jao é- Tinukai'i. Někteří z vás musejí vědět, kde to je." Její hlas dále utíchal, až byl pouhým šepotem, chvějícím se uvnitř Maegwininých uší. "Mnozí hledají tři Velké meče. Poslouchejte! To by mohlo být spásou nás všech – nebo zánikem." Kámen zapulsoval. "To je vše, co mi dokázal říci Háj Ročního tance, všechno, co vyzpívaly jeho listy..." Jejím zmírčujícím hlasem se šířilo zoufalství. "Selhala jsem. Příliš jsem zeslábla. První Pramáci selhala... jen vidím, jak přichází temnota..."

Nakonec byla tichá slova pryč. Mluvící kámen Maegwin před očima zmatněl do skvrny sinalého světla. "Nedokázala jsem jí pomoci, Eolaire." Cítila se úplně prázdná. "Nic jsme neudělali. A ona byla tak smutná!"

Eolair ji jemně uvolnil ze sevření.

"Nerozuměli jsme dost, abychom komukoliv dokázali pomoci, paní," odvětil tiše. "Potřebujeme si pomoci sami."

Maegwin od něj poodstoupila a potlačovala hněvivé slzy. Copak necítil dobrotu té ženy, její žal? Maegwin měla pocit, jako by pozorovala úžasného ptáka, zmítajícího se v pasti těsně mimo její dosah.

Když se obrátila k Eolairovi, překvapily ji ve tmě za ním jiskérky; pohybovaly se. Blížilo se k nim procesí matných světél, ubíralo se po postranních uličkách stinné arény.

Eolair sledoval její pohled. "U Murhagiho štítu!" zaklel. "Věděl jsem, že to tu není bezpečné!" Zašátral po jílcích meče.

"Za mě, Maegwin!"

"Skrývat se před těmi, kteří nás zachrání?" Když se kolísavá světla přibližovala, vytrhla se jeho vězníci paží.

"Mírumilovní!" zvolala. "Vaši staří spojenci vás potřebují!"

Slova, která šeptala ze stínů, nevycházela ze smrtelných hrdel. Maegwin naplnilo divoké vzrušení; nyní si byla jista, že její sny byly pravdivé. Nový hlas promluvil starodávnou hernystirštinou, která na slunečním světle nezazněla už po staletí. Kupodivu se v těch slovech ozývala i stopa obav. "Z našich spojenců jsou nyní než kosti a prach, jakož i z většiny našeho lidu. Co jste za stvoření, že se nebojíte Odštěpku?"

Mluvíci a jeho druzi zvolna vcházeli do světla. Maegwin, která měla za to, že je připravena na všechno, měla pocit, jako by se pod ní kamenná podlaha houpala. Když hrabě z Nad Mullachu překvapeně zasykl, stiskla Eolairovu ruku na meči. Byly to oči, co na první pohled vypadalo podivně, velké kulaté oči bez bělma. Čtyři přichozí mrkali ve světle lamp a připomínali vyplašená zvířata z nočního lesa. Byli lidské výšky, ale bolestně útlí, a v pavoukovitých prstech svírali zářící tyče z nějakého průsvitného drahokamu. Kolem kostnatých obličejů jim splývaly řidké, hedvábné vlasy; jejich rysy byly jemné, na sobě ale měli hrubě střižené šaty z kožešin a zaprášené kůže, na kolenou a loktech pobité.

Eolairův meč vyletěl se zaskřípěním z pochvy a růžově se zaleskl ve světle krystalových tyčí. "Stůjte! Co jste zač?"

Nejbližší z těch bytostí o krok ustoupila, pak se zastavila a v hubeném obličejích měla překvapení. "Ale to vy jste tu vetřelci. Ah, vy jste Hernovy děti, jakž jsme se i báli. Smrtelníci." Obrátil se a něco řekl svým přátelům jazykem, který zněl jako mumlavá píseň. Pochmurně přikývl a pak se všechny čtyři páry velkých očí znovu stočily k Maegwin a Eolairovi. "Nuž, hovořili jsme o tom, a jediná dohoda bude možná tehdy, když vy představíte se první."

Maegwin, v údivu nad tím, co se stalo z jejího snu, se opřela o Eolairovu paži a promluvila: "My... my jsme... já jsem Maegwin, dcera krále Llutha. Toto je Eolair, hrabě z Nad Mullachu."

Hlavy podivných stvoření se otočily na tenkých krcích; znovu spolu zpěvavě rozmlouvali. Maegwin a hrabě si vyměnili nedůvěřivě ohromený pohled, pak, když mluvíci vyrazil z hrdla tichý zvuk, obrátili se k němu.

"Mluvíš zdvořile. Jste mezi svými vznešeného rodu, vpravdě? A slibujete, že nemáte v úmyslu ničehož zlého?"

Smutníme, neboť je už dávno, co jsme měli co do činění s Hernovým lidem, a neznáme ničehož o jejich díle. Byli jsme vylekáni, když jste promlouvali k Odštěpku."

Eolair polkl. "Kdo jste? A co je toto za místo?"

Vůdce na něj po dlouhou chvíli hleděl a ve velkých očích se mu leskl odraz lamp. "Jsem Yis-fidri. Moji společníci slynou Sho-vennae, Imai-an a Yis-hadra, kteráž jest mi dobrou ženou." Každý z nich při vyslovení svého jména sklonil hlavu. "Toto město jest zvané Mezutu'a."

Maegwin byla Yis-fidrim a jeho přáteli uchválena, někde v mozku jí však tiše hlodaly pochybnosti. Jistě, jsou zvláštní, ale ne takoví, jako očekávala...

"Vy nemůžete být Sithové," řekla. "Kde jsou? Jste jejich služebníci?"

Cizinci na ni pohlédli s poplašeným výrazem na okatých tvářích, pak udělali několik cupitavých kroků nazpět a shlukli se ke zpěvavému hovor. Po chvíli se Yis-fidri otočil a promluvil o něco laskavěji než předtím.

"Kdysi jsme sloužili jiným, ale to bylo před uplynutím dávných věků. To oni vás pro nás vyslali? My zpět nepůjdeme."

I přes jeho vzdorný tón bylo v Yis-fidriho pokyvování a obrovských, zachmuřených očích něco nesmírně dojímavého.

"Co vám řekl Odštěpek?"

Eolair zmateně zavrtěl hlavou. "Odpusť nám, jsme-li hrubí, nikdy jsme ale nikoho jako vy neviděli. Ani jsme nevěděli, že vůbec jste."

"Odštěpek? Myslíte ten kámen?" zeptala se Maegwin. "Řekl spoustu věcí. Pokusím se si na ně vzpomenout. Ale když nejste Sithové, kdo tedy jste?"

Yis-fidri neodpověděl. Místo toho zvolna pozdvihl svůj krystal a natahoval tenkou ruku, až růžové světlo tyče chladně plálo vedle Maegwininy tváře. "Dle tebe soudě, Hernovi lidé se od dob, kdy jsme je my, Tinukeda'ya z hor, znávali, tolik mnoho nezměnili," pronesl hloubavě. "Jak to, že my jsme zcela zapomenuti což přišlo a odešlo tolik generací smrtelných? Dozajista je to jen několikero otočení země, co nás vaši severští soukmenovci, ti bradatí, znávali." Odtáhl vyzábly obličej. "Severští nás zovali Dverningy a nosovali nám dary, abychom pro ně tesali."

Eolair k němu přistoupil. "Vy jste ti, kterým naši předkové říkali Domhaini? My ale mysleli, že to jsou jen legendy, nebo že jsou alespoň už dávno mrtví. Vy jste... jste permončici?"

Yis-fidri se lehce zamračil. "Legendy? Tys z Hernova lidu, jest tomu tak? Kdo to byl, dle tebe, kdož naučil tvé předky za dnů, jež jsou pryč, kopat v těchto horách? To my. A jména, co na nich záleží? Pro některé smrtelné permončici, jiným Dverningové či Domhaini." Pomalu a smutně mávl dlouhými prsty. "Toliko slova. My jsme Tinukeda'ya. Přišli jsme ze Zahrady a nemůžeme se nikdy navrátit."

Eolair zasunul meč se zasyčením, jež se rozlehlo celou jeskyní. "Hledala jsi Mírumilovné, princezno! To, co jsme našli, je stejně podivné nebo podivnější! Město v srdci hory! Permončici z našich nejstarších legend! Copak svět v hlubinách zešílelo stejně jako na povrchu?"

Maegwin byla ohromena právě tak jako Eolair, zjistila ale, že nemá co říci. Hleděla na permončiky a truchlila; černý mrak, který se na chvíli pozvedl, jako by jí znovu zaplavoval mysl.

"Vy ale nejste Sithové," řekla nakonec bezvýrazně. "Ti tu nejsou. Nepomohou nám."

Yis-fidriho druhové udělali kolem schoulené dvojice půlkruh. Zdálo se, že širokoocí permončici, kteří si Maegwin a Eolaira ustaraně prohlíželi, jsou připraveni k útěku.

"Pokud jste přišli hledat Zida'ya – kteréž nazýváte Sithy," prohlásil Yis-fidri opatrně, "pak je to vpravdě proti našemu zájmu, neb my sem přišli se před nimi skrýt." Pomalu přikývl. "Již před dávnem jsme odmítli dále se hrbit podle jejich vůle, podle jejich samolibých zákonů, a tak jsme prehli. Mysleli jsme, že na nás zapomněli, ale oni nezapomněli. Nyní, když jsme unaveni a zuboženi, hledají nás opět, by nás ovládli." V Yis-fidriho očích se zažehl matný oheň. "Dokonce nás volali skrze Odštěpek, Svědka, kterýž po mnoho dlouhých let mlčel. Vysmívají se nám svými triky, usilují nás znovu přivábiti."

"Vy se skrýváte před Sithy?" zeptal se zmateně Eolair. "Ale proč?"

"My jim kdysi sloužili, Hernovy děti. Utekli jsme. Nyní by nás klamali, abychom se vrátili. Mluví o mečích, by nás zlákali – neboť vědí, že taková řemeslnost byla vždy našim potěšením, a že Velké meče jsou jedním z našich nejvyšších děl. Ptají se nás na smrtelníky, jež jsme nikdy nepotkali ni o nich neslyšeli – a co my máme co do činění nyní se smrtelníky? Jste první, kteréž vidíme po dlouhém věku."

Hrabě z Nad Mullachu čekal, až bude Yis-fidri pokračovat. Když bylo jasné, že se tak nestane, zeptal se: "Smrtelníci? Jaké smrtelníky vám jmenovali?"

"Žena ze Zida'ya – První Pramáti, jak jest zvána mluvila několikrát o..." permončík se krátce poradil s. "O ,Bezrukém Jošuovi'."

"Bezruký...! Bohové země a řek, ty myslíš Jošuu Jednorukého?" Eolair na permončíka ohromeně hleděl. "Ach, nebesa, to je šílené!" Ztěžka dosedl na jednu z rozdrolených lavic.

Maegwin klesla vedle něj. Hlava se jí zemdlením a zklamáním točila natolik, že jí na překvapení nezbyla síla; když se ale odvrátila od jemných, širokých očí rozpačitých permončíků a pohlédla na Eolaira, hrabě měl obličej muže, jehož zasáhl blesk ve vlastním domě.

6. Boj o život

Simon se probral z letu černými prostory a ječícím větrem. Vytí pokračovalo, pak však tma ustoupila a před obličejem mu vykvetlo červené světlo.

"Vrene, ty malý blázne!" ječel někdo těsně vedle něj. "V kruhu je krev!"

Když se pokoušel popadnout dech, cítil, že na něj cosi shora tlačí, takže mu dýchání působilo potíže.

Krátce zauvažoval, jestli na něj nespadla střecha. Červené světlo tančilo a vlnilo se. Copak Hayholt hoří?

Nyní viděl velkou postavu, oblečenou do čehosi bílého, co vlálo ve větru. Zdálo se, že vyrostla do rozměrů stromu a

tyčí se vysoko do nebe. Dlouho mu trvalo, než si uvědomil, že leží na promrzlé zemi, že nad ním stojí Skodi a na někoho křičí. Jak dlouho...?

Malý chlapec Vren se zhroutil na zem pár loktů od něj, rukama si svíral hrdlo a oči měl v temném obličejí vyvalené. Nikdo se jej nedotýkal, nikdo nebyl poblíž, a přece Vren divoce kopal a bušil podpatky do zmrzlého bláta.

"Jsi špatný!" zaječela Skodi a obličej měla růžovofialový vzteky. "Špatný Vren! Vylil krev! Oni se vyrojí! Špatný!" Nabrala zhluboka dech a zahřměla: "Trest!" Chlapec se zasmíval jako rozmáčkнутý had.

Z praskajícího ohně vše pozoroval přízračný obličej a jeho měnlivá ústa se prohýbala smíchy. O chvíli později se bezedné černé oči upřely na Simona a jejich dotek ho na obličejí zastudil jako ledový jazyk. Pokusil se vykřiknout, ale na záda mu tlačila jakási velká váha.

Malá muška, zašeptal mu v hlavě hlas, těžký a černý jako hlína. Byl to hlas, který jej pronásledoval mnohými sny, hlas rudých očí a planoucí temnoty. Setkáváme se s tebou na těch nejroztodivnějších místech... a ty také máš ten meč.

Musíme o tobě říci našemu Pánovi. Bude jej to velmi zajímat. Hlas zmlkl; zdálo se, že se ta věc v ohni zvětšuje a její oči se mění ve studené černé díry v srdci pekla. Ale, podívejme se, lidské dítě, zapředl, ty krváčíš...

Simon vytáhl roztřesenou ruku zpod těla a uvažoval, proč mu připadá zvláštní, že ho poslouchá. Když uvolnil prsty z jílce cenu, spatřil, že má roztřesenou ruku pokrytu mazlavou rudou krví.

"Potrestán!" ječela Skodi a dětský hlas jí přeskakoval. "Všichni budou potrestáni! Musíme dát dárky Pánovi a Paní!" Vlčice znovu zavyla, tentokrát blíže.

Vren zůstal bezvládně ležet v blátě u Skodiných nohou. Simon na něj nepřítomně hleděl, když tu se zem náhle vyboulila a zakryla mu pohled na jeho bledou, zhroucenou postavu. Vzápětí se hned vedle objevilo další vyboulení; napůl roztála hlína se s mlaskaným zakřupáním rozevřela. Z ožvlé země se vynořila tenká paže a ruka s dlouhými drápy se natáhla k nebi s prsty roztaženými jako okvětní lístky černé květiny. Vedle vyjela druhá ruka, následována hlavou, sotva větší než jablko, z níž svítily bledé oči. Scvrklou tvář rozbrázdil škleb, plný drobných ostrých zubů, až se tenké kníry zaškubaly.

Simon se zkroutil. Nebyl schopen křiku. Zem dvora vyduly další boule, pak další tucet. Vzápětí zem vřela kopáči, jako když se z puklé mrtvolky vyřinou červi.

"Bukkeni!" zaječela vyplašená Skodi. "Vrene, ty malý hlupáku, řekla jsem ti, abys nevyléval krev do kouzelného kruhu!" Mávla tlustou rukou na kopáče, kteří se na vřeštícím dítěti hemžili jako záplava štěbetajících krys. "Potrestala jsem ho!" křičela a ukazovala na nehybné dítě. "Běžte pryč!" Obrátila se k hranici. "Pane, ať odejdou! Ať odejdou!" Oheň v mrazivém větru zaplápolal, obličej však vše jen mlčky pozoroval.

"Pomoc! Simone!" Binabikův hlas byl plný strachu. "Pomoz nám! Jsme stále svázáni!"

Simon se namáhavě převálil a pokusil se zpod sebe vytáhnout kolena. Ze zad měl nepohyblivý spletenec, jako by jej tam kopl kůň. Připadalo mu, že vzduch je plný sněhových vloček.

"Binabiku!" zasténal. Z hlavního chumlu se oddělila vlna černých obrysů. Ječela a sunula se od dítěte ke klášterní zdi, u níž ležel Sludig s trollem.

"Dost! Donutím vás!" Skodi si přitiskla ruce k uším, jako by se chtěla chránit před bolestným ječením dítěte. Z chumlu kopáčů se nakrátko vynořila malá noha, bledá jako houba, a pak byla znovu pohlčena. "Dost!"

Náhle všude kolem ní vybuchla země a noční košili jí potřísnily chuchvalce rosolovitého bláta. Kolem mohutných lýtek se jí ovinul chumáč pavoukovitých rukou, pak jí hejno kopáčů šplhalo po nohách, jako by to byly kmény stromů. Jak se řinuli a bylo jich stále víc, noční úbor se jí vzdouval, až nakonec látka praskla jako přecpaný pytel a odhalila hemživou spoustu očí a šlachovitých nohou a pařátovitých rukou, které téměř dokonale zakryly její těstovité tělo. Skodina ústa se rozšířila k výkřiku; vzápětí se jí do nich vtlačila hadovitá ruka a zmizela tam až po rameno. Dívčiny bledé oči se vyboulily.

Simon se konečně vyškrábal do polodřepu, když tu se za ním zjevil šedivý obrys, vrazil do hemžící se, ječící masy, která bývala Skodi, a svalil ji na zem. Mňoukavé výkřiky kopáčů nabraly vyšší tón, a když Qantaqa začala chňapat po krcích a drtit lebky a s nenucenou elegancí vyhazovat malá tělíčka do vzduchu, stalo se z nich poděšené pištění. Vzápětí prorazila a řítila se k zástupu příšerek, který se blížil k Binabikovi a Sludigovi.

Oheň vyšlehl do veliké výše. Beztvará věc uvnitř něj se rozesmála. Simon cítil, jak jej její hrozné pobavení láme, jak z něj vysává život.

To je zábavné, muško, co říkáš? Proč nepřijdeš blíže? Mohli bychom se dívat spolu.

Simon se snažil přitažlivost toho hlasu ignorovat, nevšímat si neodbytné síly těch slov. V mučivých bolestech se vyškrábal na nohy a odklopýtal od ohně a té věci, která se v něm ukrývala. Použil Trn jako berlu a narovnal se, přestože jílce meče mu v zakrvácených rukou nebezpečně klouzal. Řezná rána, kterou mu Vren udělal na zádech, chladně pálila a vyvolávala necitelnost; zároveň však bolela.

Ta věc, kterou Skodi vyvolala, si ho pořád dobírala; v hlavě se mu ozýval její hlas a hrál si s ním jako kruté dítě s polapeným hmyzem.

Malá muško, kampak to jdeš? Pojď sem. Pán se s tebou bude chtít setkat...

Jít opačným směrem představovalo obrovskou námahu; život se z něj řinul jako písek. Skřeky kopáčů a Qantačino syté, radostné vrčení mu znělo v uších jen jako tlumené hučení.

Po dlouhou chvíli si dokonce ani neuvědomoval spáry, které mu chňaply po noze; když konečně shlédl na pavoučí vyvalené oči Bukkena, bylo to, jako by zíral oknem do nějakého jiného světa, na strašné místo, které je od jeho vlastního světa odděleno jen šťastnou náhodou. Podivného zasnění se zbavil až v okamžiku, kdy mu drápy začaly trhat kalhoty a rozdirat maso. S výkřikem hrůzy rozdrtil vrásčitý obličej pěstí. Po nohách mu šplhali další. Se znechuceným sténáním je ze sebe skopával, zdálo se ale, že je jich jako termitů.

Trn se mu v rukách znovu zachvěl. Simon jej bez přemýšlení pozdvihl a švihl černou čepelí do chumlu lezoucích stvůr.

Cítil, že mu v rukách drnčí, jako by si tiše zpívala. Trn byl náhle zázračně lehký a stínil hlavy a paže jako stébla trávy, až po čepeli proudem tekla tmavá tekutina. S každým mávnutím mu zády projela ohnivá bolest, zároveň jím však proudilo bláznivé rozjaření. Sekal do spletených mrtvol ještě dlouho poté, co všichni kopáči zemřeli nebo přehli.

No no, ty jsi mi ale vztekla moucha, co? Pojd' k nám. Ten hlas jako by se mu do hlavy dostal otevřenou ranou. Otrásl se odporem. Dnes je velká noc, divoká noc.

"Simone!" Binabikův přidušený křik konečně prorazil šilenstvím jeho nenávisti. "Simone! Rozvaž nás!"

Ty víš, že zvítězíme my, malá muško. Právě v tomto okamžiku daleko na jihu jeden z vašich největších spojenců padá... zoufá si... umírá...

Simon se obrátil a klopýtal ke trollovi. Qantaqa s mordou až k uším potřísněnou krví držela poskakující, rozječený zástup Bukkenů v odstupu. Simon znovu zdvihl Trn a začal si Bukkeny prosekávat cestu. Drtil je po tuctech, až mu nakonec přehli z cesty. Hlas v hlavě jako by si prozpěvoval téměř beze slov. Ohněm ozářený dvůr se mu mlžil před očima.

Sklonil se, aby přeťal trollova pouta, a vlna závratí jej málem srazila k zemi. Binabik chvíli řezal provaz o ostří Trnu; pak konečně povolil. Mužik se chvíli pokoušel vehnat si krátkou masáží cit do zápěstí, pak se otočil ke Sludigovi. Chvíli zápolil s uzlem, potom se obrátil na Simona.

"Půjč mi svůj meč, ať mohu tady to přetnout," začal. Pak se zarazil. "Chukkuovy kameny! Simone, máš po celých zádech krev!"

Krev otevře dveře, lidské dítě. Pojd' k nám!

Simon se snažil na Binabika promluvit, ale nedokázal to. Místo toho vyrazil Trnem a nemotorně píchl Sludiga hrotem do zad. Rimmeřan, který zvolna přicházel k sobě, zaúpěl.

"Praštili ho kamenem do hlavy, když spal," oznámil Binabik zasmušile. "Kvůli jeho velikosti, domnívám se. Mne jen svázali." Prořezával Sludigova pouta ostřím Trnu, až odpadla na zasněženou zem. "Musíme se dostat ke koním," řekl troll Simonovi. "Máš dost síly?"

Přikývl. Zdálo se mu, že neudrží hlavu na krku, a jeho hřmící myšlenky ustupovaly děsivé prázdnotě. Už podruhé té noci cítil, jak jeho vnitřní já vyplouvá ze skořápky vědomí, tentokrát se ale bál, že nebude návratu. Zatímco Binabik přemlouval polobezvědomého Rimmeřana, aby vstal, Simon se snažil zůstat na nohou.

Pán čeká v Sále Studny...

"Můžeme udělat jen jedno: běžet pro oře," křikl Binabik do Qantačina výhrůžného vrčení. Udržovala kopáče v odstupu, takže mezi nimi a Simonem s přáteli bylo několik metrů volné země. "Pod Qantačiným vedením se tam možná dostaneme, nesmíme ale zpomalit ani zaváhat."

Simon zavravoral. "Sedlové vaky," řekl. "V klášteře."

Mužik na něj nevěřícně zíral. "Bláznovství!"

"Ne." Simon opile zavrtěl hlavou. "Nepůjdu... bez... Bílého šípu. Ona... oni... ho nedostanou." Zadíval se přes dvůr k rostoucímu chumlu kopáčů na místě, kde předtím stála Skodi.

Budeš stát před Dýchající harfou, uslyšíš Jeho sladký hlas...

"Simone," začal Binabik, pak učinil qanucký posunek, který měl chránit proti šilencům. "Sotva stojíš," zamručel. "Půjdu já."

Než mohl Simon odpovědět, troll zmizel dveřmi ve tmě kláštera. Za delší chvíli se vrátil a sedlové vaky táhl za sebou.

"Většinu navěsíme na Sludiga," prohlásil Binabik a s obavami si po očku měřil vyčkávající kopáče. "Je příliš omámen, než aby bojoval, ale jako nosič bude dobrý."

Pojd' k nám!

Zatímco troll přehazoval vaky přes polovědomého Rimmeřana, Simon se rozhlížel po kruhu bledých očí bez víček.

Vyčkávající kopáči tiše cvrkali a štěbetali, jako by si mezi sebou rozprávěli. Mnozí na sobě měli cáry hrubého šatstva: někteří v pavoukovitých pěstičkách svírali hrubé, zubaté nože. Dívali se na něj a kymáceli se jako řady černých máků.

"Jsi nyní připraven, Simone?" zašeptal Binabik. Simon přikývl a namířil Trn před sebe. Čepel byla předtím lehká jako proutek, teď ale tížila jako kámen. Dokázal ji jen držet napřaženou.

"Nihut, Qantaqo!" zvolal troll. Vlčice vyrazila s vyceněnými zuby. Rozčísla v třepotajících se pažích a skřípajících zubech širokou brázdu. Kopáči poděšeně ječeli. Simon šel za ní a ztěžka mával Trnem ze strany na stranu.

Pojd'. Pod Nakkigou jsou nekonečné chladné komnaty. Bezsvětli zpívají a čekají, až tě budou moci přivítat. Pojd' k nám! Zdálo se, že se čas svinul sám v sebe. Svět byl uzavřen do tunelu z rudého světla a bílých očí. Pulsující bolest v zádech jako by se sjednotila s rytmem jeho srdce, a zorné pole se mu střídavě rozšiřovalo a zase zužovalo. Zaplavilo ho hřmění hlasů, nepřetržitě jako burácení moře, hřmění hlasů zevnitř i z vnějšku. Mávl mečem, ucítil, že zaťal, pak jej uvolnil a mávl znovu. Kráčel dál a tvorové, které míjel, po něm vztahovali pařáty. Někteří mu roztrhli kůži.

Tunel se na chvíli zúžil a zčernal, o něco později se na pár chvil otevřel. Sludig, jenž něco říkal, ale příliš tiše, než aby jej Simon slyšel, mu pomáhal na Domohledčin hřbet a vsouval mu Trn do poutek u sedla. Byli obklopeni kamennými zdmi, když ale Simon zaryl koni podpatky do slabin, zdi byly náhle pryč a on se ocitl pod noční oblohou, pod níž se míhaly stromy. Nad hlavou se mu třpytily hvězdy.

Teď je čas, lidské dítě. Krev otevřela bránu. Pojd', Připoj se k naší oslavě!

"Ne!" slyšel Simon svůj křik. "Nechte mě být!"

Pobídl koně a rozjel se do lesa. Binabik a Sludig, kteří ještě nebyli v sedle, za ním volali, hlasy ale zanikaly ve vřavě, která mu zuřila v hlavě.

Dveře jsou otevřeny! Pojd' k nám!

Mluvily s ním hvězdy, říkaly mu, aby usnul, že až se vzbudí, bude daleko od... očí v ohni... od... Skodi... od... pařátovitých prstů... od... bude pryč od...

Dveře jsou otevřeny! Pojď k nám!

Bezhlavě se hnal zasněženým lesem a pokoušel se těm strašlivým hlasům ujet. Větve ho šlehaly do obličeje. Korunami stromů na něj chladně zíraly hvězdy. Uběhl nějaký čas, snad hodiny, on ale jel stále divoce dál. Zdálo se, že Domohledka vycítila jeho šílenství. Řítily se a její kopyta vířila oblaka sněhu. Simon byl sám, přátelé daleko vzadu, ale ta ohnivá věc k němu stále škodolibě mluvila uvnitř hlavy.

Pojď, lidské dítě! Pojď, ty drakem spálený! Je divoká noc! Čekáme na tebe pod ledovou horou...

Slova v Simonově hlavě se podobala roji rozběsněných včel. Svíjel se v sedle, bil sám sebe, bušil se po uších a obličeji ve snaze ty hlasy odehnat. Náhle se před ním něco vztyčilo – kus tmy, temnější než okolí. Srdce se mu na okamžik zastavilo, byl to ale jen strom. Strom!

Jeho úprk byl příliš bezhlavý, než aby se dokázal překážce vyhnout. Náraz, podobný úderu obří ruky, ho srazil ze sedla; zřítíl se do prázdna. Padal. Hvězdy pohasly.

Snesla se černá noc a všechno skryla.

7. Ukradená nevěsta

Odpoledne skončilo. Větrem pročištěná obloha se prostírala nad lučinami jako fialová střecha. Vycházely první hvězdy. Deornoth, který se před chladem choulil do drsného pláště, vzhlížel k matným světelným bodům a uvažoval, jestli Bůh konečně odvrátil svou tvář.

Jošuoovi lidé se choulili v býčím výběhu, dlouhé, úzké ohradě z tyčí, zatlučených hluboko do země a svázaných provazem. Při vši své zdánlivé křehkosti – na mnoha místech byly tak velké díry, že by jimi Deornoth mohl protáhnout celou paži a většinu ramene byly tyto stěny stejně pevné jako zeď.

Když se Deornoth rozhlížel po svých spoluvězních, jeho pohled se zastavil na Geloě. Čarodějnice držela Leleth v klíně a tiše jí zpívala; obě hleděly na stmívající se oblohu.

"Zdá se šílené, že jsme unikli Normům a kopáčům a teď bychom měli skončit tady." Deornoth nedokázal z hlasu vypudit zármutek. "Geloě, ty znáš kouzla a čáry. Nemohla bys nějak očarovat naše vězňatele – uspat je, nebo se změnit v rozzuřené zvíře a napadnout je?"

"Deornotho," ozval se chabě Jošua, ale lesní žena žádného ochránce nepotřebovala.

"Chápeš jen málo, sire Deornotho, jak Umění funguje," odvětila ostře Geloě. "Úplně za prvé: to, čemu ty říkáš 'kouzlo', není zadarmo. Kdyby se jím dal snadno porazit deset ozbrojených mužů, armády vládců by byly plné najatých čarodějů. Za druhé: ještě nám nikdo nijak neublížil. Já nejsem Pryrates; neplýtvám svou silou v loutkovém divadle pro znuděné a zvědavé. Ve svých myšlenkách se musím zabývat větším nepřítelem, daleko nebezpečnějším, než je kdokoli v tomto táboře."

Utichla, jako by ji ta odpověď vyčerpala – vskutku, Geloě se do tak dlouhých projevů pouštěla jen zřídka – a znovu se obrátila k obloze.

Deornoth znechuceně setřásl přikrývku a vstal.

To to došlo až tak daleko? Co je to za rytíře, že spílá staré ženě za to, že jej nezachránila před nebezpečím? Projížděly jím záchvěvy vzteku a znechucení; bezmocně svíral a rozvíral pěsti. Co může dělat? Kolik síly zbylo komukoli z této zbídačené družiny, aby něco podnikl?

Isorn konejšil matku. Věvodkyni Gutrun vydržela odvaha při všech hrůzách, jimiž prošli, teď ale zřejmě dosáhla hranic. Sangfugol je zmračen. Towser v podstatě zešílel. Stařec se svinul na zemi a oči upíral tupě do prázdna. Zatímco mu otec Strangyard pomáhal pít z mísky vodu, zjizvené rty se mu třásly. Deornoth pomalu přecházel k zablácené kládě, na níž s podepřenou bradou seděl princ Jošua, a cítil, jak se v něm vzdouvá a láme další vlna zoufalství.

Na princově štíhlém zápěstí se stále kýval okov, který jej kdysi poutal v Eliášově kobce. Jošuoův hubený obličej barvily hluboké stíny, když ale pozoroval, jak si k němu Deornoth přisedá, bělmo očí se mu zalesklo. Dlouhou chvíli nepromluvili. Bylo slyšet bučení skotu a křik a lomození jezdců. To Thrithingští sháněli dobytek na noc.

"Běda, příteli," pronesl princ nakonec. "Říkal jsem, že to byla přinejlepším mizerná partie, že?"

"Udělalí jsme, co jsme mohli, Výsosti. Nikdo by nedokázal udělat více než ty."

"Někdo to dokázal." Chvilí se zdálo, že Jošua vychutnává vlastní suchý humor. "Sedí si na svém kostěném trůnu na Hayholtu, pije a jí před praskajícím ohněm, zatímco my čekáme v řezníkové ohradě."

"Udělal špatný obchod, principi. Král bude svého rozhodnutí litovat."

"Jenže já se obávám, že my nebudeme po ruce, až se bude účtovat." Jošua si vzdychl. "Skoro mě to víc mrzí kvůli tobě, Deornotho. Byl jsi nejvěrnějším z rytířů. Kdyby sis jen pro svou věrnost býval vybral lepšího pána..."

"Prosím, Výsosti." Taková slova působila Deornothovi v jeho současné náladě opravdovou bolest. "Mimo království nebeské není nikdo, komu bych sloužil raději."

Jošua na něj po očku pohlédl, ale neodpověděl. Podél palisády přešel oddíl jezdců. Kůly ohrady zapraskaly.

"Jsme od toho království daleko, Deornotho," dodal princ nakonec, "ale zároveň je od nás jen pár dechů." Obličej mu nyní halila tma. "Ale smrt mě neděsí. To naděje, které jsem zklamal, tíží mou duši."

"Jošuo," začal Deornoth, princ jej ale dotykem ruky umlčel.

"Nic neříkej. Je to pravda. Od prvního nadechnutí mě doprovází neštěstí. Matka při mém porodu zemřela a největší otcův přítel Camaris zahynul krátce poté. Kvůli mně zemřela bratrova žena. Její jediná dcera uprchla zpod mé ochrany a trpí Aedon ví čím. Naglimund, pevnost zbudovaná tak, aby vydržela roky obléhání, pod mou vládou padla během pár týdnů; bezpočet nevinných zemřelo strašlivou smrtí."

"Já to nemůžu poslouchat, můj principi. To chceš nést všechny zradky světa na svých bedrech? Udělal jsi všechno, co jsi mohl!"

"Udělal?" zeptal se vážně Jošua, jako by s usireánskými bratry debatoval o teologických problémech. "To nevím tak přesně. Jsou-li věci souzeny, pak jsem možná pouhá nitka v gobelínu Boha všemohoucího. Někteří ale říkají, že člověk

si všechno volí, dokonce i to zlé."

"Hloupost."

"Snad. Není ale pochyb, že nad vším, co jsem podnikal, plála hvězda zla. Cha! Jak se andělé a ďablové museli smát, když jsem přísahal, že si vezmu Trůn z dračích kostí! Já, se svou rozedranou armádou kněží, kejklířů a žen!" Princ se hoře zasmál.

Deornoth znovu cítil, jak se v něm vaří vztek, tentokrát byl ale příčinou jeho lenní pán. Skoro mu to bralo dech. Nikdy by býval nevěřil, že může někdy cítit něco takového.

"Můj princi," procedil se zaťatými zuby, "stal se z tebe blázen, zatracený hlupák. Kněží, kejklíři a ženské! Kterákoliv armáda rytířů na koních by stěží dokázala více než tvé ženské a kejklíři – a jistě by nemohla být statečnější!" Trásl se zlostí. Povstal a odkráčel blátem ohrady. Hvězdy na obloze skoro bodaly.

Rameno mu sevřela ruka a s překvapivou silou jím otočila. Jošua strnule stál na délku natažené paže od něj. Natáhl hlavu na tenkém krku: dravý pták, přichystaný k útoku.

"A co jsem provedl tobě, Deornoth, že se mnou mluvíš takhle?" Hlas měl přísný.

Kdykoliv jindy by Deornoth padl k zemi a kál se za svou neuctivost. Nyní zklidnil rozklepané svaly, nabral zhluboka dech a řekl: "Mohu tě milovat, Jošuo, a přece nenávidět to, co říkáš."

Princ na něj zíral. Jeho výraz byl ve tmě nerozlučitelný.

"Mluvil jsem nepěkně o našichruzích. To ode mne nebylo správné. O tobě jsem ale nic špatného neřekl, sire Deornoth..."

"Elysie, matko Boží, Jošuo!" Deornoth div neštkal. "O mě tady vůbec nejde! A co se ostatních týče, to byla jen nedbalá poznámka a pramenila z tvé únavy. Vím, žeš to tak nemyslel. Ne, to ty jsi obětí vlastního nejkrutějšího zacházení! Proto jsi blázen!"

Jošua ztuhl. "Cože?"

Deornoth prudce vzpažil. Byl plný bláznivé rozjařenosti, kterou cítil na Půlletnici, kdy všichni nosili masky a říkali pravdu. Tady v býcím výběhu ale žádné masky nebyly. "Jsi sám sobě horším nepřítelem, než by to kdy svedl Eliáš," vykřikl a nestaral se, kdo naslouchá. "Tvoje obviňování, tvé viny, tvé nesplněné povinnosti! Kdyby se dnes měl do Nabbanu vrátit Usires Aedon a být ukřižován na Stromě v chrámové zahradě, našel by sis způsob, jak se z toho obvinít! Já už nebudu poslouchat, jak je dobrý muž očerňován, a nezáleží na tom, kdo ho očerňuje!"

Jošua zíral, jako by do něj udeřil hrom. Hrozné ticho bylo přerušeno zaskřípěním dřevěné brány. Do ohrady se vtačil půltucet mužů s oštěpy, vedených tím, kterému říkali Hotvig – tím, jenž je zajal na březích Ymstreccy. Udělal pár kroků a rozhlížel se po temné ohradě.

"Jošuo? Pojď sem."

"Co chceš?" zeptal se princ potichu.

"Povolal tě Velký thén. Ted'." Dva z Hotvigových mužů přikročili a napřáhli hroty oštěpů. Deornoth se snažil zachytit Jošuoův pohled, princ se ale odvrátil a pomalu vyšel mezi Thrithingskými. Hotvig za nimi přitáhl a zavřel vysokou bránu. Dřevěná závora se zaskřípěním dopadla na místo.

"Nemyslíš si, že... že mu ublíží, že ne, Deornoth?" zeptal se Strangyeard. "Nic princi neudělají, že ne?" Deornoth se sesul na blátivou půdu. Po tvářích se mu valily slzy.

* * *

Vnitřek Fikolmijova vozu byl cítit po tuku, kouři a promaštěné kůži. Velký thén vzhlédl od své kýty hovězího, kývnutím propustil Hotviga a ostatní, pak obrátil pozornost znovu k masu a nechal Jošua stát a čekat. Nebyli sami. Muž vedle Fikolmije byl o půl hlavy vyšší než Jošua a jen o něco méně svalnatý než sám rozložitý thén. Oblíče, až na dlouhé kníry hladce oholený, měl pokryt jizvami příliš pravidelnými, než aby k nim přišel náhodou. Vracel princi pohled s neskrývaným pohrdáním. Jednu ruku, ověšenou zvonivými náramky, spustil k jílcí své šavle.

Jošua mu chvíli hleděl do přimhouřených očí, pak ledabyly odvrátil zrak a pustil se do obhlížení rozsáhlé sbírky sedel a otěží, které visely ze stěn a stropu, a myriád stříbrných přezek a cvočků, lesknoucích se ve světle ohně.

"Objevil jsi některé výhody pohodlí, Fikolmiji," pronesl Jošua a hleděl na koberce a vyšívané polštáře, poházené po prkenné podlaze.

Velký thén vzhlédl, pak plivl do ohně. "Pcha. Spím pod hvězdami, jako kdykoli předtím. Potřebuji ale místo, skryté před zvědavými ušima." Ukousl si z kýty a s vervou žvýkal. "Nepřebývám v kamení jako hlemýžď, který si nosí skořápku, protože má měkkou kůži." Ve žlabu zachrastil kus kosti.

"Už je to nějaký čas, co jsem já spal za zdmi nebo dokonce v posteli, Fikolmiji. Sám to víš. Nechal jsi mě sem přivést, abys mi vyčítal změkčilost? Pokud ano, máme to za sebou a nech mě odejít za mými lidmi. Nebo jsi mne nechal přivést, abys mě zabil? Ten chlapík vedle tebe tak nějak vypadá jako někdo, kdo stíná hlavy."

Fikolmij hodil ohlodanou kost do ohně a mocně se zašklebil. Oči měl rudé jako kanec. "Ty ho neznáš? On tebe ano.

Tak, Utvarte?"

"Znám ho." Měl hluboký hlas.

Velký thén se v tom okamžiku předklonil a prohlédl si prince pozorněji. "U Čtyřnohého," rozesmál se, "princ Jošua má více šedých vlasů než starý Fikolmij! Život ve vašich kamenných domech přináší rychlé stáří."

Jošua se zlehka usmál. "Zažil jsem těžké jaro."

"To ano! To ano!" Fikolmij se nezměrně bavil. Vzal číši a pozdvihl ji k ústům.

"Co ode mne chceš, Fikolmiji?"

"Já nejsem ten, kdo tu něco chce, přes hřích, jehož ses na mně dopustil. Jde o Utvarta." Kývl ke svému zmařenému

společníkovi. "Mluvili jsme o věku. Utvartovi je jen o pár let méně než tobě, nenosí ale mužský vous. Víš proč?" Utvart se zavrtěl a prstem přejel rukojet' šavle. "Nemám ženu," zahřměl.

Jošua tékal pohledem z jednoho na druhého, neřekl ale nic.

"Jsi chytrý muž, princí Jošuo," pronesl Fikolnij pomalu a znovu si dlouze zavdal. "Takže chápeš, kde je problém. Utvartovi ukradli nevěstu. Přisahal, že se neožení, dokud nebude ten, kdo ji ukradl, mrtev."

"Mrtev," zopakoval Utvart.

Jošua ohrnul ret. "Nikomů jsem nevěstu neukradl. Vorževa ke mně přišla, když jsem odjel z vašeho tábora. Prosila mne, aby se mnou mohla odjet."

Fikolnij praštil pohárem a rozprskl tmavé pivo do ohně, který jako by překvapením zasykl. "Proklatě, copak tvůj otec neměl žádné chlapce!? Který opravdový muž se skrývá za ženu, nebo jí dovolí, aby bylo po jejím? Její svatební cena byla určena! Všichni souhlasili!"

"Vorževa nesouhlasila."

Thén vstal ze židle a zíral na Jošuu, jako by šlo o jedovatého hada. Paže ovázané provázky se mu třáslly. "Vy z kamenných obydlí jste jako mor. Jednoho dne vás muži ze Svobodných Thrithingů zaženou do moře a spálí vaše prohnílá města čistým ohněm."

Jošua si ho nevzrušeně prohlížel. "Muži z Thrithingů to už zkoušeli. Tak jsme se setkali, ty a já. Nebo jsi už zapomněl na nepřijemnou povahu našeho spojení – spojení proti tvému vlastnímu lidu?"

Fikolnij znovu plivl a tentokrát se o koryto nestaral. "Byla to možnost, jak zvětšit svou sílu. Splnilo to účel. Nyní stojím jako nezpochybnitelný pán Horního Thrithingu." Zadíval se na Jošuu, jako by mu dodával odvahy k námitce. "Kromě toho, ta dohoda byla s tvým otcem. Na někoho z kamenného domu to byl mocný muž. Ty jsi jen jeho chabý stín."

Jošuu obličej byl prázdný. "To mluvení mě unavuje. Zab mě, jestli chceš, ale nenuď mne." Fikolnij vyskočil. Jeho mohutná pěst dopadla ze strany na Jošuuovu hlavu a srazila jej na kolena. "Pyšná řeč, červe! Měl bych tě zabít vlastníma rukama!" Velký thén stál nad Jošuu a sudovitý hrudník se mu nadýmal. "Kde je má dcera!?"

"Nevím."

Fikolnij popadl prince Jošuu za potrhanou košili a vytáhl jej na nohy. Utvart to všechno zasněně pozoroval a kolébal se ze strany na stranu. "A je ti to jedno, že!?! Při Hromu v travě, snil jsem o tom, že tě rozdrtím – snil jsem o tom! Pověz mi o Vorževě, zloději dětí! Vzal sis ji aspoň?"

Na Jošuuově spánku se objevil krvácející šrám. Pohlédl mu do očí. "Nechtěli jsme mít svatbu..."

Hlavu mu zvrátila další rána. Krev mu tekla z nosu a horního rtu. "Jestlipak ses smál starému Fikolmijovi, když jsi seděl ve svém kamenném domě, eh?!" sykl thén. "Ukradls' jeho dceru a udělal z ní svou děvku a ještěs' za ni nezaplatil ani koně! Smál ses, co?" Udeřil prince dlaní do tváře; vzduchem proletěly krůpěje krve. "Myslel sis, že můžeš ukrást mé cennosti a utéct." Velký thén znovu udeřil; navzdory čerstvé krvi z Jošuuova nosu byla tato rána jemnější, zasazená s jakousi surovou přetvárkou. "Jsi chytrý, Jednoručko. Chytrý. Ale Fikolnij není žádný valach."

"Vorževa... není... žádná... děvka."

Fikolnij jej opřel zády o dveře vozu. Princ nechal ruce spuštěné. Když jej Fikolnij ještě dvakrát udeřil, princ se nijak nebránil. "Ukradls', co bylo moje," frkl thén a obličej měl tak blízko Jošuuovi, že se spleťným vousem otíral o jeho zakrvácenou košili. "A jak bys ji tedy nazval? Jak ses o ni staral?"

Jošuuův zakrvácený obličej byl navzdory zraněním naplněn hrozivým klidem. Nyní ho naplnil výraz nesmírného zármutku.

"Já... s ní zacházel zle..." Svěsil hlavu.

Utvart předstoupil a z tepané pochvy, ozdobené korálky, vytasil šavli. Špička t'ukla o stropní trám. "Nech mě, ať ho zabiju," vydechl. "Pomaličku."

Fikolnij vzhlédl a vztekle přimhouřil oči. Z obličeje mu tekla pot. Díval se z Utvarta na Jošuu, pak zvedl pěst s mohutnými klouby nad princovu hlavu.

"Nech mě," zaprosil Utvart.

Velký thén udeřil pěstí třikrát do stěny. Otěže se zahoupaly a zacinkaly. "Hotvigu!" zahřměl.

Dveře vozu se otevřely. Vstoupil Hotvig a před sebou strkal útlu postavu. Dvojice se zastavila ve vchodu.

"Slyšelas všechno!" křikl Fikolnij. "Zradila jsi svůj klan a mě... pro tohle!" Strčil Jošuu do ramene. Jošua dopadl na zem a svezl se na zem.

Vorževa propukla v pláč. Když se předklonila, aby se prince mohla dotknout, Hotvig ji zadržel. Jošua pomalu zdvihl hlavu a nepřítomně na ni pohlédl očima, které začínal zavírat otok. "Ty jsi naživu." Více neřekl.

Snažila se svému vězniteli vytrhnout, ale Hotvig ji svíral pevně a nevšímal si nehtů, které mu drásaly paži. Když se mu pokusila zasáhnout oči, odvrátil hlavu.

"Strážní jezdcí ji chytily na vnějších pastvinách," zavrčel Fikolnij. Lehce ji udeřil, rozběsněně, že se vzpírá. "Buď zticha, ty nevděčná čubko! Měl jsem tě hned po porodu utopit v Umstrejze. Jsi horší než tvá matka, a to byla ta nejzuřivější kráva, kterou jsem kdy poznal. Proč plýtváš slzami kvůli tomuhle kusu hnoje?" Strčil do Jošuuových nohou.

Princ pootevřel oči. Chvilí věnoval lhostejný zájem thénovi, pak se otočil k Vorževě. "Jsem rád, že jsi v bezpečí."

"V bezpečí!" Vorževa se pronikavě rozesmála. "Miluji muže, který mne nechce. Muž, který by mne chtěl, by se mnou jednal jako s klisnou a bil mne, kdykoliv bych se zdvihla z pokleku." Škubala se v Hotvigově sevření a otočila se k Utvartovi, jenž sklonil šavli k zemi. "Ach, na tebe já si vzpomínám, Utvarte! Pro co jiného bych prchala, než abych utekla tobě, ty znásilňovači dětí – a jehňat, když není dítě po ruce! Ty, který miluješ své jizvy více, než bys kdy dokázal milovat ženu. Raději bych zemřela, než abych byla tvou nevěstou!"

Utvart se šklebil a mlčel, Fikolnij ale pobaveně frkl. "U Čtyřnohého, já už skoro zapomněl, jak rozeklaný jazyk máš,

dcero! Možná, že Jošua bere rány pěsti jako příjemnou změnu, he? A když tomu dáváš přednost, zabij se, jakmile bude po svatební jízdě, když chceš. Já chci jen svou svatební cenu a napravení cti klanu Hřebců."

"K tomu jsou lepší způsoby, než vraždění bezmocných vězňů," promluvil nový hlas.

Všechny hlavy se otočily – dokonce i Jošua, byť se pohyboval opatrně. Ve vchodu stála Geloě, rukama se opírala o veřeň a plášť jí vlál v průvanu.

"Utekli z býčího výběhu!" zakřičel vztekle Fikolmij. "Ani hnout, ženo! Hotvigu, sedlej a přiveď zbytek zpátky! Za tohle bude někdo skučet bolestí!"

Geloě vstoupila do vozu, který začínal být pomalu plný. Hotvig se kolem ní s tlumenou kletbou protlačil do tmy. Čarodějnice za ním dveře klidně zavřela. "Zjistí, že jsou všichni v ohradě," prohlásila. "Jen já můžu přicházet a odcházet, jak chci."

Utvart zdvihl svou širokou čepel a přidržel jí ji u krku. Geloěiny oči pod kápí se zkržily s jeho a velký Thrithingňan ustoupil o krok a ohnal se šavlí, jako by byl v ohrožení.

Fikolmij si ji s rozpaky a ovládaným strachem měřil od hlavy k patě. "O co ti jde, stařeno?"

Vorževa, osvobozena z Hotvigova stisku, klesla na kolena a proplazila se kolem otce k Jošuvi, aby mu utřela obličej svým rozedraným pláštěm. Princ jí jemně zadržel ruku. Geloě zatím promluvila.

"Řekla jsem, přicházím a odcházím, jak se mi zachce. Pro teď jsem si zvolila být tady."

"Jsi v mém voze, stařeno." Velký thén si setřel chlupatým předloktím z čela pot.

"Myslel sis, že budeš držet Geloě jako vězně. To byla hloupost. Přesto, přicházím ti dát radu – v naději, že jsi více při smyslech, než jsi to dnes až doposud ukázal."

Zdalo se, že Fikolmij zápasí s nutkáním znovu udeřit. Když viděla jeho vnitřní boj a napjatý pohled, Geloě přikývla a chmurně se usmála.

"Slyšel jsi o mně."

"Slyšel jsem o ďábelské ženě s tvým jménem, která číhá v lese a krade mužům duše," zamručel Fikolmij. Utvart stál těsně za ním, ústa měl přísně stažena, ale rozšířenýma očima rejdlil po místnosti, jako by se ujišťoval, kde jsou dveře a okna.

"Slyšel jsi mnoho nepravdivých pověstí, tím jsem si jista," odvětila Geloě, "skrývá se v nich ale něco pravdy, jakkoliv je pokřivená. Pravda z těch povídaček spočívá v tom, že já jsem zlý nepřítel, Fikolmiji." Pomalu mrkla, jako když sova zachytí známku něčeho malého a bezmocného. "Zlý nepřítel."

Velký thén se zatahal za vous. "Nebojím se tě, ženo, nezahrávám si ale s démony, když nemusím. Nezajímáš mne. Takže běž pryč a já ti nebudu dělat těžkostí, nebudeš-li se ty vměšovat do toho, co se tě netýká."

"Hloupý vládce koní!" Geloě mávla paží a plášť jí zavlál jako černé křídlo. Dveře se za ní rozletěly. Dovnitř se vedral vítr, zhasil lampy a uvrhl vůz do tmy. Jen oheň šarlatově plápolal a připomínal bránu do pekla. Někdo bázně zaklel, ve sténajícím vichru jej ale bylo sotva slyšet. "Říkala jsem ti," zvolala Geloě, "že chodím, kam já chci!" Dveře se s bouchnutím znovu zavřely, ačkoliv se čarodějnice ani nepohnula. Vítr utichl. Předklonila se tak, že její žluté oči odrážely nepokojné plameny. "Co se stane s těmito lidmi, to se mne týká a tebe také, ačkoliv jsi příliš pitomý, než abys to poznal. Náš nepřítel je i tvým nepřítelem, a je větší, než dokážeš pochopit, Fikolmiji. Až přijde, rozšíří se po tvých polích jako luční požár."

"Cha!" Thén frkl, ale nervózní podtón mu z hlasu nezmizel. "Nekaž mi tu. Vím o vašem nepříteli, králi Eliášovi, všechno. Není to muž o nic více než Jošua. Thrithingští se ho nebojí."

Než mu Geloě mohla odpovědět, ozvalo se klepnutí na dveře, ty se rozletěly a v nich se objevil Hotvig, který rozpačité svíral kopí. Přes mohutný vous to byl doposud mladík, a když oslovil svého náčelníka, poohlížel se po čarodějnici s neskryvanou bázní.

"Vězni jsou stále v býčím výběhu. Tuhle nikdo z mužů neviděl odcházet. Brána je zamčená a v ohradě nejsou žádné díry."

Fikolmij se na něj zadíval, pak mávl rukou. "Já vím." Thén přemýšlivě přesunul pohled na Geloě, pak se pomalu usmál.

"Pojď sem," přikázal Hotvigovi a pak mu něco pošeptal.

"Stane se," Hotvig se nervózně podíval po Geloě a zase odešel.

"Tak," Fikolmij se ze široka usmál a ukázal většinu svých křivých zubů. "Ty myslíš, že bych měl tohle psa nechat běžet." Ukázal na Jošuu nohou a od dcery se mu za to dostalo krátkého nenávistného pohledu. "A co když ne?" zeptal se laskavě.

Geloě přimhouřila oči. "Jak už jsem ti řekla, théne: jsem zlý nepřítel."

Fikolmij se zachichotal. "A co mi uděláš, když jsem řekl svým mužům, aby zabili zbylé vězně, pokud k nim před příští hlídkou nepřijdu a nerozkážu jinak?" Spokojeně se poplácal po břiše. "Nepochybuji o tom, že máš kouzla a čáry, které by mi mohly ublížit, nyní ale jsou čepele u krků obou, že?" Utvart v koutě zamručel, jako by jej ta představa vzrušila.

"Ach, vládce koní, kéž by byl svět takových jako ty ušetřen," vzdychla Geloě znechuceně. "Doufala jsem, že tě přesvědčím, abys nám pomohl, což by bylo dobré pro tebe stejně jako pro nás." Zavrtěla hlavou. "Nyní, jak jsi řekl, jsou nože vytaseny. Kdo ví, dokážeme-li je zasunout, aniž bychom způsobili mnohým smrt?"

"Nebojím se tvých výhrůžek," zavrčel Fikolmij. Geloě na něj chvíli hleděla, pak se zadívala na Jošuu, jenž to celé z podlahy pozoroval, prostoupen podivným klidem. Nakonec se obrátila k Utvartovi. Vysoký muž se divoce mračil; pod jejím zkoumavým pohledem se necítil nijak dobře. "Myslím, že ti mohu prokázat ještě jednu laskavost, Velký théne Fikolmiji."

"Nepotřebuji..."

"Ticho!" obořila se na něj Geloě. Thén zmlkl, sevřel pěsti a vypouklil zarudlé oči. "Chceš porušit vlastní zákony. Zákony Horního Thrithingu. Pomohu ti se tomu vyhnout."

"Co to meleš za nesmysly, stará ďáblice?" rozzuřil se. "Já jsem pánem klanů!"

"Rady klanů neuctívají jako Velkého théna muže, kteří porušují jejich odvěké zákony," odpověděla. "To vím. Já vím mnoho věcí."

Fikolmij s rachotem srazil mávnutím ruky ze stolice pohár. "Jaký zákon? Řekni mi, jaký zákon, nebo tě zardousím, i když mě spálíš na uhel!"

"Zákony svatební ceny a zasnub." Geloě ukázala na Jošuu. "Můžeš toho muže zabít, je to ale její snoubenec. Pokud ji chce mít jiný," ukázala na Utvarta, "musí o ni bojovat. Není to snad pravda, théne?"

Fikolmij se usmál velkým šklebem, který se mu šířil po obličejí jako skvrna. "Sama ses přechytračila, čmuchalko. Nejsou zasnoubeni. Sám Jošua to přiznal. Nepřestoupím žádný zákon, když ho zabiju. Utvart je připraven zaplatit zasnubní cenu."

Geloě se na něj upřeně zadívala. "Nejsou svoji a Jošua ji o to nepožádal. To je pravda. Zapomněl jsi ale na vlastní zvyky, Fikolmiji z klanu Hřebců? Jsou i jiné formy zasnoubení."

Uplívl si.

"Žádné kromě otcovství..." zmlkl a svrástil čelo v náhlém zamyšlení. "Dítě?"

Geloě mlčela.

Vorževa nevzhledla. Obličej měla zakrytý tmavými vlasy, ale ruka, již utírala princovu zakrvácenou tvář, ztuhla jako králik, kterého překvapí had.

"Je to pravda," přiznala nakonec.

Jošuu obličej se změnil v rébus emocí, který se díky spleťtému vzoru modřin a šrámů dal rozluštit ještě hůře. "Ty...?"

Jak dlouho to víš...? Nic jsi neřekla...?"

"Zjistila jsem to těsně předtím, než padl Naglimud. Bála jsem se ti to říct."

Jošua pozoroval, jak si po jejich zaprášených tvářích rázi cestičky další slzy. Zdvihl ruku, krátce se dotkl její paže, pak ji znovu spustil do klína a vzhledl od Vorževy ke Geloě. Čarodějnice se mu dlouho dívala do očí; zdálo se, že mezi nimi proběhly nějaké myšlenky.

"U Čtyřmohého," zamručel nakonec Fikolmij pobaveně. "Zasnoubení dítětem, že? Pokud je ovšem jeho."

"Je jeho, ty prase!" ozvala se Vorževa vášnivě. "Nemůže být nikoho jiného!"

Utvart předstoupil. Ostruhy mu zazvonily. Špička šavle dopadla na prkna podlahy a zabořila se na půl palce do dřeva.

"Pak tě tedy vyzývám," vrazil. "Budeme bojovat na smrt." Podíval se na Geloě a jeho výraz zostrážitěl. "Kořistí bude Vorževa, dcera Velkého théna." Obrátil se k princovi zády a vytáhl šavli. Velká zakřivená čepel se uvolnila jako peříčko.

"Vyzývám tě."

Když Jošua promluvil rozmlácenými rty, jeho slova zazněla pevně. "Bůh to slyší."

8. Bezvýznamná sázka

Deornoth zíral na princův rozbitý obličej. "Ráno?" vykřikl dost nahlas na to, aby si vysloužil zamračení od jednoho ze strážných. Thrithingští, schoulení před mrazem do těžkých vlněných houní, se nezdáli svým úkolem u býčího výběhu ani trochu nadšeni. "Proč tě prostě rovnou nezabijí?"

"Je to šance," zašeptal Jošua a vzápětí se ho zmocnil záchvat kašle.

"Jaká šance?" opáčil hořce Deornoth. "Že jednoruký muž, zbitý do krve, ráno vstane a porazí obra? Milosrdný Aedone, kdyby se mi tak ten had Fikolmij dostal pod ruku..."

Jedinou Jošuvou odpovědí byl krvavý plivanec do bláta.

"Princ má pravdu," ozvala se Geloě. "Je to šance. Cokoliv je lepší než nic."

Čarodějnice se vrátila do býčího výběhu a pečovala o prince. Stráže rychle ustoupily a nechaly ji projít: zvěst o jejích schopnostech se rychlým šepotem roznesla táborem. Fikolmijova dcera s ní nepřišla. Vorževa byla zamčena v otcově voze a slzy žalu a vzteku jí na tváři dosud neoschly.

"Získala jsi nad ním převahu," obrátil se Deornoth k čarodějnici. "Tak proč jsi neudeřila? Proč jsi ho nechala poslat strážce?"

Ve světle se zaleskly Geloěiny žluté oči. "Neměla jsem vůbec žádnou převahu. Už jednou jsem ti řekla, sire Deornoth, že neumím válečná kouzla. Unikla jsem z této ohrady, to ano, ale všechno ostatní byl čiročirý klam. No a teď, až přestaneš rozebírat něco, čemu nerozumíš, použiji své opravdové schopnosti k tomu, k čemu se hodí." Obrátila pozornost znovu k princovi.

Jak ale z ohrady utekla? Deornoth si nemohl pomoci a musel o tom uvažovat. V jednom okamžiku se Geloě procházela ve stínech na druhé straně býčího výběhu, a hned nato byla pryč.

Zavrtěl hlavou. Dohadovat se nemělo smysl a on v poslední době udělal toho, co by mělo smysl, jen málo. Dotkl se Jošuvy štíhlé paže. "Kdybych ti mohl nějak pomoci, můj princí, jen řekni." Poklekl, pak se krátce podíval na čarodějnici. "Omlouvám se za svá neuvážená slova, valado Geloě."

Zamručela na znamení, že omluvu přijímá. Deornoth vstal a odešel.

Zbytek vyhladovělé skupiny posedával u druhého ohně. Thrithingští, kteří nebyli úplně nemilosrdní, jim na něj dali roští a polena. Nejsou úplně bez slitování, pomyslel si Deornoth, ale ani hloupí; takové ubohé palivo poskytne teplo – skrovné teplo – nedá se ale použít jako zbraň, jako by se to dalo udělat s větví. Myšlenka na zbraně jej přivedla do rozjímavé nálady. Posadil se mezi Sangfugola a otce Strangyarda.

"Tohle není dobrý způsob, jak všechno ukončit," prohodil. "Slyšeli jste, co se stalo Jošuvovi?"

Strangyard mávl vyzábrou rukou. "Jsou to nevychovaní barbaři, tihle lučňané. Matko Elysie, já vím, že v Božích očích jsou si všichni lidé rovni, ale tohle je odporné! Chci říci, že ani nevědomost nemůže být omluvou pro takové..." vztekla se zajíkl.

Sangfugol se posadil a sykl bolestí, která mu projela nohou. Kdokoliv, kdo jej znal, by musel užasnout: harfeník, dříve

úzkostlivý v péči o svůj zevnějšek a šaty tak, že to skoro hraničilo s fraškou, byl otrhaný, špinavý a neupravený jako pobuda z maštale. "A co když Jošua zemře?" zeptal se potichu. "Je to můj pán a já jej miluji, ale když umře – co bude s námi?"

"Když budeme mít štěstí, budeme na tom o trochu lépe než otroci," Deornoth měl pocit, že slova, která vysloví, přicházejí ze rtů někoho jiného. Cítil se docela prázdný. Jak mohlo všechno dojít až sem? Ještě před rokem byl svět pravidelný jako jídlo k večeři. "Pokud štěstí mít nebudeme..." pokračoval, myšlenku ale nedokončil – ani nemusel. "Pro ženy to bude horší," zašeptal Sangfugol a pohlédl k vévodkyni Gutrun, která držela na klíně spící Leleth. "Ti muži jsou bezbožná horda. Viděli jste ty jizvy, co si dělají?"

"Isorne," zavolal náhle Deornoth. "Pojď sem, buď tak laskav."

Syn vévody Isgrimmura se proplazil kolem nuzného ohně a posadil se k nim.

"Myslím," oslovil ho Deornoth, "že na zítřek, až půjde Jošua bojovat, musíme něco připravit."

Strangeard ustaraně vzhlédl. "Je nás ale tak málo... půltucet uprostřed tisíců."

Isorn přikývl a na širokém obličejí se mu objevil chmurný škleb. "Alespoň si můžeme vybrat způsob, jímž zemřeme."

Svou matku jim nenechám." Úsměv se vytratil. "Při Usireovi přísahám, že zabiji nejdříve ji."

Sangfugol se rozhlédl, jako by doufal, že je to jen žert. "My ale nemáme žádné zbraně!" zašeptal naléhavě. "Copak jste se zbláznili? Když nebudeme dělat nic, možná přežijeme, jestli se ale o něco pokusíme, čeká nás jistá smrt."

Deornoth zavrtěl hlavou. "Ne, harfeníku. Když nebudeme bojovat, budeme dozajista méně než muži, ať už nás zabijí nebo ne. Budeme méně než psi, kteří medvědovi alespoň potrhají břicho, než je zabije." Přejížděl očima z obličejí na obličej. "Sangfugole, musíme vymyslet plán. Proč nezaspíváš píseň, aby se žádný z těch honáků krav nedivil, proč jsme se shromáždili nebo o čem mluvíme?"

"Píseň? Jak to myslíš?"

"Píseň. Dlouhou, nudnou píseň o ctnostech tiché kapitulace. Pokud skončí a my ještě budeme mluvit, začni znova."

Harfeník byl očividně rozrušen. "Já žádnou takovou píseň neznám!"

"Tak jednu vymysli, ptáčku zpěváčku," rozesmál se Isorn. "Stejně jsme byli dlouho bez hudby. Pokud máme zítra zemřít, dnes bychom měli žít."

"Zahrňte do svého plánu, až ho budete dělat," podotkl Sangfugol, "že já bych raději neumíral vůbec." Posadil se vzpřímeněji, začal si monotónně broukat a hledat slova. "Bojím se," řekl nakonec.

"My také," odvětil Deornoth. "Zpívej."

* * *

Fikolmij pyšně vkráčel do býčího výběhu krátce poté, co se svítání dotklo šedé oblohy. Velký thén Horního Thrithingu měl na sobě hustě vyšívaný vlněný plášť a na řetězu kolem krku odřeného zlatého hřebce. Zdálo se, že je v rozverném náladě.

"Takže nadchází účtování," zasmál se a odplivl si. Zápěstí měl obtěžkána kovovými náramky. "Cítíš se dobře, Jošuo Jednoruký?"

"Už jsem se cítil lépe," odpověděl Jošua a natahoval si botu. "Máš můj meč?"

Fikolmij mávl rukou. Hotvig předstoupil s Naidel v pochvě. Když si princ připínal meč k opasku – navzdory chybějící ruce zručně – mladý Thrithingňan jej zvědavě pozoroval. Poté, co si Jošua Naidel připásal, vytáhl ho a natočil tak, aby se na tenké čepeli odrazilo ranní světlo. Hotvig s respektem ustoupil. "Mohl bych dostat brousek?" zeptal se Jošua. "Ostří je tupé."

Velký thén se zachechtal a vytáhl z váčku u širokého opasku vlastní. "Naostří si, muži z kamenného domu, naostří si. Chceme jen tu nejlepší zábavu, jako ji míváte vy na městských turnajích. Tohle ale nebude úplně stejné jako vaše hradní hrátky, co?"

Jošua pokrčil rameny a natřel břit Naidelu tenkou vrstvou oleje. "Já jsem se o takové věci nikdy mnoho nestaral."

Fikolmijovy oči se zúžily. "Doopravdy vypadáš velmi dobře – po lekci, kterou jsem ti dal včera v noci. Nepomohla ti tahle ježibaba nějakými kouzly? To by bylo nečestné."

Jošua znovu pokrčil rameny, aby ukázal, jak málo si dělá z Fikolmijovy představy cti, Geloë ale přistoupila k němu.

"Žádná kouzla, žádné čáry."

Fikolmij si ji chvíli nedůvěřivě prohlížel, pak se obrátil znovu na Jošua. "Velmi dobře. Až budeš připraven, mí muži tě odvedou. Jsem rád, že jsi na nohou. Bude to lepší boj." Thén odkráčel z výběhu, těsně následován třemi strážnými. Deornoth, který tomu všemu přihlížel, tiše zaklel. Věděl, jakou námahu dalo princovi jednat takto nezáujatě. Hodinu před prvním světlem pomáhali s Isornem Jošuví na nohy. Dokonce i po léčbě, kterou mu poskytla Geloë – nekouzelném posilujícím odvaru; Geloë trpěla nedostatkem výhonků mechu, kterými by odvar získal na účinnosti – měl princ dosud potíže i jen se sám obléci. Fikolmijův výprask si vybral na jeho podvyživeném těle strašnou daň. Deornoth tajně pochyboval, že Jošua vůbec bude s to po chvíli mávání mečem stát na nohou.

K princovi přišel otec Strangeard. "Vaše Výsosti, opravdu neexistuje jiný způsob? Vím, že Thrithingští jsou barbaři, Bůh si ale neoškliví žádný ze svých výtvorů. Vložil jiskru milosti do každé hrudi. Snad..."

"Nejde o to, že by si tohle přáli Thrithingští," vysvětlil Jošua jednookému knězi laskavě, "jde o Fikolmije. Nosí v sobě ke mně a mému domu starou nenávist, takovou, kterou ani plně nepřizná."

"Já ale myslel, že klan Hřebců bojoval v Thrithingské válce pro tvého otce," pronesl Isorn. "Proč by tě měl nenávidět?"

"Protože se stal válečným thénem Horního Thrithingu díky pomoci mého otce. Nedokáže odpustit skutečnost, že to byli lidé z kamenných domů, jak nám říká, kteří mu dali moc, jakou by mu nikdy nedali vlastní lidé. Potom od něj utekla dcera a já ji vzal s sebou a tak ho připravil o svatební platbu v koních. Pro našeho přítele théna to je strašlivé zneuctění."

Ne, není slov, kněžských ani jiných, díky jimž by Fikolmij zapomněl."

Jošua si naposled prohlédl čepel Naidelu a pak jej zasunul do pochvy. Rozhlédl se po svém shromážděném lidu. "Hlavy vzhůru," vyzval je. Pohled měl zvláště jasný a veselý. "Smrt není žádný nepřítel. Jsem si jist, že Bůh má připravené místo pro nás všechny." Přešel k bráně v ohradě. Fikolmijovy stráže ji otevřely, pak vytvořily eskortu a doprovodily Jošuu vozovým městem.

Lučinami vanul čerstvý, studený vítr, neviditelná ruka, která čeřila louky a rozechvívala provazy stanů. Na nízkých kopcích se pásł dobytek. Desítky špinavých dětí, které vybihaly z vozových hradeb a zase zpátky, zanechaly her a připojily se k Jošuoovi a jeho nuznému 'dvoru, plahočícímu se k ohradě Velkého théna.

Deornoth si prohlížel tváře dětí a jejich rodičů, přibývajících k hojně se množícímu procesí. Pokud očekával nenávist nebo krvežíznivost, našel jen dychtivé očekávání – tutéž dychtivost, kterou jako dítě vídával na tvářích bratrů a sester, když jejich heweshirskou svobodnou tvrz minula garda Nejvyššího krále nebo pomalovaný kramářský vůz. Tihle lidé doufali v totéž vzrušení. Dnes to vzrušení naneštěstí bude někoho stát život, a nejspíše to bude jeho milovaný princ. Na kůlech Fikolmijovy ohrady vlály zlaté stuhy, jako by byl den slavnosti. Velký thén seděl na židli přede dveřmi svého vozu. Na zemi kolem něj sedělo několik dalších Thrithingňanů – nejspíše vůdci dalších klanů, hádal Deornoth. Poblíž stálo pár žen rozličného věku, a jednou z nich byla Vorževa. Thénova dcera už na sobě neměla rozedrané šaty. Byla oblečena do obvyklejšího klanového obleku, vlněných šatů s kápi a mohutným opaskem, vykládaným barevnými kameny. Kolem čela měla stuhu, přípevněnou vzadu na kápi. Na rozdíl od ostatních žen, jejichž stuhy měly tmavé odstíny, Vorževa měla stužku bílou – bezpochyby znamení nevěsty na prodej, uvědomil si Deornoth kysele.

Když Jošua a ostatní prošli branou, princ a Vorževa si pohlédli do očí. Jošua si na hrudi rozvážně udělal znamení Stromu, pak si políbil ruku a toho místa se dotkl. Vorževa se odvrátila, jako by chtěla skrýt slzy.

Fikolmij povstal a začal mluvit ke shromážděnému davu. Během řeči k sedícím hodnostářům a dalšímu lidu klanu, shromážděnému kolem ohrady, přecházel z westerlingštiny do chraptivého thrithingského nářečí a zpět. Zatímco thén halasil, Deornoth proklouzl mezi púltuctem kopiníků, kteří vedli Jošuu do ohrady, a přiblížil se k princovu boku.

"Výsosti," tiše mu položil ruku na rameno. Princ sebou škubl, jako by jej probudil ze sna.

"Ach. To jsi ty."

"Chtěl jsem tě poprosit o odpuštění, můj princí, dříve než... než se stane, co se má stát. Neměl jsem nikdy právo mluvit s tebou tak, jak jsem mluvil včera."

Jošua se smutně usmál. "Vždycky's ho měl. Přál bych si jen, abych měl více času přemýšlet o tom, co jsi řekl. Poslední dobou jsem byl doopravdy přespříliš ponořen sám do sebe. Poukázat na to je aktem přátelství."

Deornoth poklekl na jedno koleno a přitáhl si Jošuoovu ruku ke rtům. "Pán ti žehnej, Jošuo," pronesl rychle. "Pán ti žehnej. A neskoncuji to s tím hovadem příliš rychle."

Princ zadumaně pozoroval, jak Deornoth vstává.

"Možná budu muset. Bojím se, že na dlouhé vyčkávání nebudu mít dost sil. Pokud uvidím vůbec nějakou příležitost, budu ji muset přijmout."

Deornoth se pokusil promluvit znovu, měl ale příliš stažené hrdlo. Sevřel Jošuoovu ruku, pak poodstoupil.

Když Utvart přešel ohradu a zaujal své místo vedle Fikolmije, ozvala se nejednotná salva výkřiků a pozdravů. Jošuoův vyzývatel si svlékl vestu z hovězíny a odhalil svalnatý trup, který měl potřen tukem tak, že se leskl na všechny strany. Když to Deornoth viděl, zamračil se: Utvart se bude moci pohybovat rychle a tuk mu pomůže udržet si teplo.

Thrithingňan měl svou zahnutou palaš připnutu k opasku bez pochvy a spletené vlasy mu splývaly po zádech. Na každé paži měl náramek a podél čelisti se mu pohupovalo několik náušnic. Jizvy si natřel červenou a černou hlinkou, takže vypadal jako nějaký démon.

Nyní vytáhl šavli z opasku a pozdvihl ji do vzduchu. Vysloužil si další sbor výkřiků. "Pojď, Jednoručko," zaduněl.

"Utvart čeká."

Když se Jošua vydal napříč ohradou, otec Strangyeard se začal nahlas modlit. Deornoth zjistil, že místo aby jej to ukonejšilo nebo uklidnilo, knězova slova mu drnkají na nervy tak, že nakonec musel poodstoupit; po chvíli uvažování se přesunul kousek podél plotu po bok jednoho ze strážných. Vzhlédl a zjistil, že se na něj dívá Isorn. Deornoth téměř nepostřehnutelně pokývl bradou; Isorn se také přesunul a namířil si to k ohradě, až stál pár yardů od Deornotha.

Jošua předal plášť vévodkyni Gutrun, která jej chovala jako dítě. Vedle ní stála Leleth a špinavými pěstičkami svírala lem vévodkyniny rozedrané sukně. Geloě stála poblíž a všechno obzírala žlutýma očima.

Zatímco Deornoth pozoroval skupinu, zachytil další pohledy, jež rychle sklouzly jinam, jako by se bály zůstat příliš dlouho v kontaktu. Sangfugol se dal tiše do zpěvu.

* * *

"Tak, synu Jana Kněze, přicházíš před svobodný lid z Thrithingů o cosi menší než kdysi," zašklebil se Fikolmij. Jeho soukmenovci se rozesmáli a něco si šeptali.

"Jen co do majetku," odpověděl klidně Jošua. "A co se toho týče, rád bych ti nabídl sázku, Fikolmiji – mezi námi dvěma, tebou a mnou."

Velký thén se překvapeně rozesmál. "Odvážná slova, Jošuo, pyšná slova od někoho, kdo ví, že brzy zemře." Fikolmij si ho vypočítavě prohlížel. "Jakou sázku?"

Princ udeřil rukou na pochvu Naidelu. "Nabízím do ní tohle a svou zdravou levou ruku."

"Dobré, uvážíme-li, že je tvá jediná," olízl se Fikolmij. Jeho soukmenovci zaburáceli smíchem.

"Tak. Pokud mě Utvart porazí, dostane Vorževu a ty její svatební cenu, pravda?"

"Třináct koní," odpověděl samolibě thén. "A co má být?"

"Prostě tohle: Vorževa už moje je. Jsme zasnoubeni. Pokud přežiji, nezískám nic nového." Potkal se očima s Vorževinými nad davem přihlížejících, pak se znovu obrátil k jejímu otci, kde se mu dostalo chladné odezvy. "Získáš život!" prskl Fikolmij. "Tak či tak, je hlupáctví o tom mluvit. Nepřežiješ." Netrpělivě vyčkávající Utvart si při thénových slovech dovolil jemný úsměv. "Proto se s tebou chci vsadit. S tebou, Fikolmiji. Mezi muži." Někteří přítomní se zasmáli. Fikolmij se vztekle rozhlédl, až zmlkl.

"Tak mluv."

"Bude to sázka malého významu, Fikolmiji, taková, jakou nebojácní muži v mých městech uzavírají bez váhání. Pokud zvítězím já, dáš mi tutéž cenu, kterou požaduješ od Utvarta." Jošua se usmál. "Vyberu si třináct tvých koní." Do Fikolmijova chraptivého hlasu se přimíchal odstín vzteku. "Proč bych se s tebou vůbec měl sázet? Sázka je sázkou, jen když něco riskují obě strany. Co ty můžeš mít, abych to já chtěl?" Nabral mazaný výraz. "A co máš, abych si to nemohl jednoduše od tvých lidí vzít, až budeš mrtvý?"

"Čest."

Fikolmij se překvapeně odtáhl. Šeptání kolem něj zesílilo. "U Čtyřnohého, co to má znamenat? Málo mi záleží na vaší měkkosrdcaté cti z kamenných domů!"

"Aha," řekl Jošua s náznakem úsměvu. "A co na tvé vlastní?"

Princ se náhle obrátil tváří k davu Thrithingských, kteří se nakláněli nad kůly Fikolmijovy veliké ohrady. Zástupem proběhl šum tichých hlasů. "Svobodní muži a ženy Horního Thrithingu!" zvolal. "Přišli jste se podívat, jak budu zabít." Ozval se výbuch smíchu. K Jošuovi se vznesla hrouda hlíny, minula jej jen o pár loktů a odkutálela se kolem Fikolmijových náčelníků, kteří hleděli na shromáždění. "Nabídl jsem vašemu Velkému thénovi sázku. Přisahám, že Aedon, bůh lidí z kamenných domů, mne zachrání – a že porazím Utvarta."

"To teda uvidíme!" vykřikl někdo z davu westerlingsky se silným přízvukem. Ozval se další smích. Fikolmij vstal a vydal se k Jošuovi, jako by jej chtěl umlčet, když se ale na vykřikující dav podíval lépe, rozmyslel si to. Místo toho si zkrčil paže na hrudi a zamračene hleděl. "Co sázíš, malý muži?" vykřikl jeden z náčelníků vpředu.

"Vše, co mi zbývá: vlastní čest a čest svých lidí." Jošua vytrhl z pochvy Naidel a zvedl jej do výše. Svezl se mu rukáv košile. Eliášovy zrezivělé okovy, které dosud nosil na levém zápěstí, odrazily mdlé ranní světlo jako krvavá stuha.

"Jsem synem Kněze Jana, Nejvyššího krále, na něhož si dobře vzpomínáte. Fikolmij ho z vás znal nejlépe." Dav zamumlal. Velký thén nad tím nespokojeně zavrčel.

"Tady je má sázka," vzkřikl Jošua. "Jestli padnu pod Utvartem, přísahám, že to bude důkaz toho, že je náš bůh Usires Aedon slabý a že Fikolmij má pravdu, když říká, že je silnější než lidé z kamenných domů. Budete vědět, že Hřebec vašeho théna je mocnější než Drak a Strom z Janova domu, jenž je největším ve všech městských zemích Východního Ardu."

Sbor hlasů zesílil. Jošua klidně dav obhlížel. "Co vsází Fikolmij?" zavolal někdo nakonec. Utvart stál jen o pár metrů dál a mračil se na Jošuu; byl očividně nazloben tím, jak mu ukradl potlesk a uznání, stejně očividně však přemítal, jestli by Jošuova sázka nemohla nějak zvětšit jeho vlastní slávu, až tohohle zmračeného měšťana zabije.

"Tolik koní, kolik je Vorževina svatební cena. A možnost volného odchodu pro mne a můj lid," žádal Jošua. "To není tolik ve srovnání se cti prince Erkynu."

"Prince bez domu!" zamňoukal někdo, výtržníkův hlas byl ale pohlcen výkřiky, které Fikolmije vyzývaly, aby sázku přijal, a vykřikovaly, že by byl hlupák, kdyby se tímhle mužem z kamenného domu nechával zahanbit. Velký thén měl tvář svráštěnou špatně zakrývaným vztekem a nechával se naléháním davu omývat jako deštěm. Zdálo se, že je skoro hotov sevřít Jošuovi krk vlastníma rukama a sám prince zardousit.

"Dobře. Platí," odfrkl nakonec a pozdvihl ruku na znamení přijetí sázky. Přihlížející to přivítali. "U Hromu v trávě, vy jste jej slyšeli. Sázka je uzavřena. Mí koně proti jeho prázdným slovům. A teď tuhle pošetilost rychle skončujme." Zdálo se, že se mnoho z thénova rozjaření vypařilo. Předklonil se a řekl potichu, aby jej slyšel jen Jošua: "Až budeš mrtvý, zabiju tvé ženy a děti vlastníma rukama. Pomalu. Nikdo si ze mně nebude dělat před mými klany terč posměchu, ani krást koně, kteří mi patří." Fikolmij se otočil a odkračel ke své židli. Mračil se nad šprýmy svých strážních jezdců.

9. Z posledních sil

Když Jošua odepjal a odhodil opasek, Utvart předstoupil. Zdvihl svou těžkou čepel a náramky na pažích se mu zaleskly.

"Mluviš a mluviš a mluviš, malý muži," zavrčel bojovník ze stepí. "Mluviš příliš."

Vzápětí urazil třemi dlouhými kroky vzdálenost, která je dělila, a mávl svou šavlí v rozmáchlém oblouku.

Naidel se zablýskl a ránu se zazvoněním odrazil, než ale Jošua mohl kontrovat, Utvart se otočil jako na obrtlíku a zasadil další mohutný, obouručný úder. Jošuovi se znovu podařilo útok odvrátit, tentokrát ale šavle tvrdě dopadla na princův kryt a Naidel mu málem vypadl z ruky. Než se mu podařilo získat ztracenou rovnováhu, musel udělat několik vrávoravých kroků pozpátku po blátivém trávníku. Utvart se divoce zašklebil a začal kroužit, takže Jošuu přinutil točit se na místě, aby byl k Thrithingňanovi neustále otočen levým ramenem. Utvart naznačil výpad, pak udeřil. Jošuovi na udupané zemi podklouzl podpatek, takže musel pokleknout na jedno koleno. Podařilo se mu srazit Utvartův výpad, když ale velký muž čepel odtahoval, sekl Jošuu do zdravé ruky. Objevila se stružka krve.

Princ opatrně vstal. Utvart vycenil zuby a pokračoval v kroužení. Ze hřbetu Jošuovy ruky kapala krev. Princ ji otřel o kalhoty a pak ji znovu rychle zdvihl; Utvart naznačil další výpad. O pár chvil později skapávala z Jošuova zápěstí na jilec jeho meče další krev.

Deornoth měl za to, že podivnému smyslu sázky rozumí – Jošua doufal, že Fikolmije a Utvarta rozvzteklí a tak je dožene k nějaké chybě – jenže to očividně nevyšlo. Thén byl vzteklý, to ano, Jošua ale nebojoval s Fikolmijem, a Utvart se

nezdál být tak horkokrevný, jak princ nejspíš doufal. Thrithingňan naopak prokázal, že je mazaným bojovníkem. Místo aby se slepě spoléhal na svou větší sílu a dosah, unavoval Jošua mocnými ranami a pak odskakoval, než mohl princ zaútočit.

Deornoth cítil, jak mu při pozorování jednostranného souboje srdce těžkne jako kámen. Bylo šílené myslet si, že by se mohlo stát něco jiného. Jošua je vynikající šermíř, ale i v nejlepší kondici by měl s někým, jako je Utvart, rozhodně co dělat. Dnes je ale zraněný, neodpočatý, slabý jako klouček. Je to jen otázka času...

Deornoth se obrátil k Isornovi. Mladý Rimmeňan chmurně zavrtěl hlavou: i on pochopil, že Jošua se jen brání a odkládá tak nevyhnutelné, jak to jen lze. Isorn tážavě pozdvihl obočí. Teď?

Protikladem rozvášněného davu byl otec Strangyear; tiše mumlal modlitby. Strážní kolem nich rozšířenými očima uchváceně pozorovali boj a o kopí se jen opírali. Deornoth pozdvihl ruku. Počkáme...

Krev už tekla princů z dalších dvou ran, z rozřátého levého zápěstí a široké rýhy na noze. Jošua si setřel z čela pot a zůstala mu na obličeji tlustá šarlatová čára; jako by se snažil napodobit Utvartovy pomalované jizvy.

Ucouvl, nemotorně se přikrčil pod dalšími Utvartovými rozmáchlými útoky, pak se napřímil a vyrazil. Jeho výpad skončil neúspěšně těsně před Utvartovým naolejovaným břichem. Thrithingňan, který až doposud mlčel, se chraptivě zasmál a udeřil znovu. Jošua ránu zablokoval a zaútočil. Utvartovi se rozšířily oči a v ohradě se chvíli ozývalo rytmické zvonění kovu o kov. Většina davu povstala a křičela. Stíhlý Naidel a Utvartova dlouhá čepel vířily sem a tam ve spleťtém tanci stříbrného světla, k němuž si vyráběly vlastní zvonivý doprovod.

Thrithingňan měl ústa roztažena do divokého šklebu, Jošuův obličej byl ale popelavý; bezkrevné rty měl sevřené, v šedých očích mu hořely poslední zásoby síly. Odrazil další dvě Thrithingňanova mohutná mávnutí a pak mu rychlým výpadem vysekl na žebrech červenou čáru. Někteří z přihlížejícího davu vykřikli a zatleskali radostí, že boj ještě není u konce, Utvart ale hněvivě přimhouřil oči a vyrazil. Zasazoval ránu za ranou jako kovář, bušící do kovadliny. Jošua vrávorál a dokázal jen ustupovat a snažit se udržet Naidel před sebou – tenký proužek oceli, jenž mu byl jediným štítem. Princův chabý pokus o protiútok byl bezstarostně sražen, pak jedna z Utvartových drtivých ran pronikla princovým krytem a dopadla mu na hlavu. Jošua několik kroků vrávoravě couval, pak se svezl na kolena. Z rány těsně nad uchem mu proudila krev. Pozdvihl Naidel před sebe, jako by chtěl odvrátit další rány, oči měl ale kalné a meč se mu v ruce kýval jako vrbový prut.

Hluk davu zesílil ve vytí. Fikolmij vyskočil, vous mu vlál v ostrém větru, zařáté pěsti svíral ve vzduchu jako rozběsněný bůh, svolávající z nebe hrom. Utvart se pomalu blížil k Jošuovi, dosud překvapivě opatrný, jako by čekal nějaký úskok od muže z kamenného domu, princ ale byl jasně poražen: snažil se vstát z pokleku a pahýl pravého zápěstí mu podkluzoval v blátě.

Z druhé strany ohrazeného prostoru se náhle ozval jiný hluk. Pozornost davu se s nevolí přesunula k jeho zdroji. Poblíž místa, kde stáli vězni, vznikla vřava těl a kopí se tam míhala jako stébla ve větru. Úžasný ženský výkřik bezprostředně následoval mužský křik bolesti. Vzápětí se od tlačence oddělila dvě těla. Deornoth držel jednoho z thrithingských strážných v sevření a loktem mu ovíjel hrdlo. Druhou rukou svíral jeho kopí a mířil mu hrotem na břicho.

"Řekni svým jezdcům, ať se drží zpátky, pane koní, sic tento muž zemře." Deornoth dloubl kopím strážného do břicha. Muž zachrochtal, ale nevykřikl. Na pískově zbarvené košili se mu objevila krvavá skvrna.

Fikolmij popošel k Deornothovi, obličej měl zrudlý zlostí a vousatá brada se mu třásla. "Zešilels? Jsi šílený? U Čtyřnohého, já vás všechny rozdrťím!"

"Pak zemřou i tví soukmenovci. Nemáme rádi chladnokrevné zabíjení, nebudeme tu ale stát a dívat se, jak je náš princ vražděn poté, co ho zbil tak, že nemůže bojovat."

Dav nespokojeně zamumlal, ale Fikolmij, jenž překypoval hněvem, tomu nevěnoval pozornost. Pozvedl paži plnou náramků, aby zavolal své bojovníky, vzduch ale protřel jiný hlas.

"Ne!" Byl to Jošua, který se zmučeně drápal na nohy. "Pusť ho, Deornotho."

Rytíř na něj užasle hleděl.

"Ale, Výsosti..."

"Pusť ho." Odmlčel se, aby nabral dech. "Svůj boj si vybojuji sám. Pokud mě milujete, propusťte je." Jošua si setřel z očí krev a zamrkal.

Deornoth se obrátil na Isorna a Sangfugola, kteří mířili oštěpy na další tři strážné. "Propusťte je. Princ nám přikazuje je propustit."

Isorn a Sangfugol sklonili kopí a dovolili Thrithingským ustoupit. Ti to okamžitě udělali, odklidili se z dosahu hrotů kopí, pak si vzpomněli na své původní úlohy vězňů, zastavili se a vztekla cosi mumlali. Geloě, která se během celé té vřavy ani nepohnula, přesunula žluté oči zpět na Jošua.

"Pojď, Utvarte," vyběhl princ soka zastřeně; jeho úsměv byl trpkou bílou ranou na krvavé masce. "Zapomeň na ně. Ještě jsme neskončili."

Utvart skočil a udeřil do princova krytu. Chvilkový oddech princů síly nevrátil; nejistě před Thrithingňanovým útokem ustupoval a zahnutou čepel odrážel až v nejposlednější chvíli. Nakonec rozmáchlá rána pronikla krytem a zařízla se princů do hrudníku. Další útok skončil dopadem Utvartovy šavle naplocho na Jošuově lokti. Naidel princů vyskočil z ruky. Princ za ním vyrazil, když ale kolem zakrváceného jílce sevřel prsty, uklouzla mu noha a on upadl na kopyty rozbitý trávník.

Utvart postřehl výhodu a prudce zaútočil. Jošua ještě dokázal zdvihnout meč a srazit ránu k zemi, ale špatné postavení, do něhož se při vstávání dostal, dovolilo Utvartovi uchopit jej mohutně svalnatou paží a tlačit na ostří své šavle. Jošua vymrštil koleno a pravou paží ve snaze udržet si útočníka od těla, pak se mu podařilo pozdvihnout i druhou ruku a zaklesnout vlastní čepel proti Utvartovu krytu; silnější Thrithingňan ale zvolna tlačil šavli nahoru proti princovu

ztuhlému zápěstí a tiskl Naidel dozadu, takže se zahnutá čepel blížila k princově hrdlu. Jošuoovy rty se zkrivily ve výrazu nejvyššího vypětí a na tenké ruce mu vyvstaly šlachy. Jeho obrovské úsilí na chvíli pohyb šavle zastavilo. Oba muži stáli hrud' proti hrudi a prudce oddechovali. Když Utvart viděl, že principi ochabují síly, zesílil sevření a usmál se. Táhl k sobě Jošua s téměř obřadnou pomalostí. Dlouhé ostří šavle navzdory zoufalému napětí princových svalů stoupalo a láskyplně mu spočinulo ze strany na krku.

Výkřiky z davu umlkly. Někde na obloze vykřikl jeřáb, pak se na poli znovu rozhostilo ticho.

"Ted'," zajásal Thrithingňan a porušil své dlouhé mlčení, "tě Utvart zabije."

Jošua náhle přestal vzdorovat a vrhl se vpřed do nepřítelova sevření. Udeřil jej prudce do hlavy tak, že mu ji zvrátil na stranu. Zakřivená čepel se mu svezla po krku, zajela hluboko do masa, ale v tom prchavém okamžiku volnosti kopl princ Utvarta kolenem do klína.

Když Utvart bolestivě zachřel, Jošua zahákl Thrithingňanovi chodidlo za lýtko a vrazil do něj. Utvart nedokázal udržet rovnováhu a zvrátil se na záda. Jošua padl s ním; Thrithingňanova čepel se mu prosmekla kolem ramena. Tvrdý dopad Utvartovi vyrazil dech a Naidel byl náhle volný. Vzápětí jeho hrot vnikl Thrithingňanovi pod bradu a protlačil se dál skrze čelist a do lebky.

Jošua se vyprostil z Utvartova křečovitého sevření a vydrápal se na nohy. Byl zbrcen šarlatovou krví. Chvilí stál, nohy se mu třáslly a ruce mu bezvládně visely. Zíral na tělo, jež před ním leželo na zemi.

"Velký muži," vydechl, "to... ty... mluvíš přLiš." Vzápětí se mu oči zvrátily v sloup a on ztěžka dopadl Thrithingňanovi na hrudník. Leželi na trávě spolu, jejich krev se mísila, a dlouhou chvíli se zdálo, že se na celé stepi nikdo nehýbe ani nemluví. Pak se ozval ohlušivý řev.

10. Ztracená zahrada

Po dlouhém pobytu v bezzvučné sametové prázdnotě se Simon nakonec vrátil do zamlžené hraniční krajiny mezi spánkem a bdělostí. Vědomí nabylo ve tmě, na hraně snu, a uvědomil si, že mu v myšlenkách znovu promlouvá hlas, stejně jako při šileném úprku ze Skodina kláštera, který mu připomínal zlý sen. Kdesi uvnitř byly otevřeny jakési dveře; teď se zdálo, že může vstoupit kdokoliv.

Ale tímto nezvaným hostem nebyl výsměšný hlas onoho tvora v ohni, přísluhovače Krále bouří. Nový hlas se od toho příšerného lišil jako život od smrti. Nový hlas se neposmíval ani nevyhrožoval – vlastně se zdálo, že vůbec nemluví k Simonovi.

Byl to ženský hlas, zpěvný a přitom silný, a v Simonově snu beze světla zářil jako maják. Ačkoliv byla její slova žalostná, vzbuzovala v něm podivný pocit klidu. Přestože Simon věděl, že spí, a byl si jist, že procitnout do skutečného světa by bylo otázkou okamžiku, ten hlas jej uchvátil natolik, že se zatím probrat nechtěl. Vzpomněl na moudrý, krásný obličej, jež viděl v Jirikiho zrcadle, a spokojeně se vznášel mezi snem a bděním a naslouchal, neboť tohle byl tentýž hlas, tatáž osoba. Když se ony dveře uvnitř Simona otevřely, nějak se stalo, že jimi prošla tato žena ze zrcadla. Simon za to byl nekonečně vděčen. fochu si pamatoval, co mu slibovala Rudá ruka, a dokonce i pod ochranou spánku cítil, jak se mu do srdce vkrádá mráz.

"Milovaný Hakatri, můj krásný synu," promlouval ženin hlas, "jak mi chybiš. Vím, že jsi mimo doslech a mimo možnost odpovědět mi, nemohu si ale pomoci a mluvím, jako bys stál přede mnou. Ode dne, co jsi odešel na Západ, už lidé přespříliškrát tančili novoroční tance. Srdce zchladla, a svět ochladl ještě více."

Simon si uvědomil, že i když ten hlas zní v jeho snu, nejsou tato slova určena jeho uším. Cítil se jako žebrákovo dítě, tajně pozorující prasklinou ve zdi bohatou a mocnou rodinu. Ale právě tak, jako může zámožná rodina strádat smutky, které žebrák nedokáže pochopit – takovými, které nesouvisejí s hladem, zimou ani tělesnou bolestí – tak i hlas ze Simonova snu byl ve vši své velkoleposti obtěžkán tichou úzkostí.

"Svým způsobem by se mohlo zdát, že se od doby, kdy Dvě Rodiny opustily Venyha Do'sae, naši rodnou zem za Velkým mořem, měsíční tvář změnila jen párkrát. Ach, Hakatri, kdybys tak jen byl viděl naše lodi, brázdící rozběsněné vlny! Byly vyřezány ze stříbrného dřeva, plachty měly ze zářivého plátna, byly vznosné a krásné jako létající ryby! Jako dítě jsem jezdila na přidi, kde se vlny dělily, a bývala jsem obklopena třpytivou, jiskřící mořskou pěnou! Pak, když se naše lodi dotkly prstí téhle země, jsme plakali. Unikli jsme stínu Nebytí a našli cestu ku svobodě.

Místo toho, Hakatri, jsme ale zjistili, že jsme stínu ve skutečnosti neunikli vůbec, ale jen zaměnili jeden jeho druh za jiný – a že tento stín roste uvnitř nás.

Jistě, trvalo dlouho, než jsme si to uvědomili. Nový stín rostl pomalu, nejdříve v našich srdcích, pak v našich očích a rukou, nyní je ale zlo, které zapřičinil, větší než kdy kdo předpokládal. Roztahuje se po celé této zemi, již jsme milovali, po zemi, do níž jsme za dávných dob spěchávali jako do náručí milence – nebo jako syn do náručí matky...

Naše nová země se stala stejně zastíněnou, jako byla ta stará, Hakatri, a je to naše vina. Ale nyní se tvůj bratr, jenž byl tímto stínem zničen, stal sám ještě strašlivější tmou. Nyní zahaluje rubášem vše, co kdysi sám miloval.

Ach, při Zahradě, jež je Ztracena, jak je těžké ztratit syny!"

Do Simonova snění se náhle začalo cosi mísit, ale on mohl jen bezmocně ležet. Nebyl schopen nebo ochoten se nechat probudit. Zdálo se, že někde mimo jeho sen, jenž nebyl snem, někdo volá jeho jméno. Má snad přátele nebo rodinu, která jej hledá? Nezáleželo na tom. Nedokázal se od té ženy odtrhnout. Její hrozný smutek jej hluboko uvnitř rozdíral jako naostřený kůl nebo hliněný střep; byly by kruté nechat ji s jejím žalem samotnou. Nakonec ty hlasy, které jej volaly, utichly.

Ženina přítomnost zůstala. Zdálo se, že pláče. Simon ji neznal a nedokázal uhodnout, s kým mluvila, ale plakal s ní.

* * *

Guthwulf cítil zmatek a podráždění. Leštil štít a přitom se snažil naslouchat zprávě kastelána, který právě přijel z Guthwulfovy tvrze v Utanyeatu. Ani leštění, ani poslouchání se mu moc nedařilo.

Hrabě vyplivl citrilovou šťávu na rohož na podlaze. "Opakuj to, chlače, vůbec ti nerozumím."

Kastelán, oblé mužik se slídívými očima, potlačil unavený povzdech – Guthwulf nebyl z těch pánů, před nimiž je radno dávat najevo nedostatek trpělivosti a začal s vysvětlováním znovu.

"Je to prosté, pane: tvé državy v Utanyeatu jsou téměř opuštěné. Na Wulfohlto zbylo jen pár sloužících. Takřka všichni rolníci zmizeli. Není, kdo by sklídl oves a ječmen, a sklizeň přitom počká sotva dva týdny."

"Mí nevolníci odešli?" Guthwulf nepřítomně zíral na kance a stříbrná kopí, lesknoucí se na černém štítu. Špičky kopí byly vykládané perletí. Kdysi ten erb miloval, jak by býval miloval dítě. "Jak se opovázili odejít? Kdo tu svoloť po celá léta živil, když ne já? Dobrá, najmi na žně jiné, ale pokud by se někdo z těch, co utekli, chtěl vrátit, vyžeň ho. Navždy." Kastelánovi unikl tichý zoufalý povzdech. "Můj pane, hrabě Guthwulfe, obávám se, že jsi mi nenaslouchal dost bedlivě. V Utanyeatu už nezbylo dost svobodných lidí, kteří by se dali najmout. Baroni, tví vazalové, mají dost svých problémů a sotva by mohli kohokoliv ze svých lidí postrádat. Po celém východním a severním Erkyntu zůstanou pole nesklizená. Armáda Skalího z Kaldskryke za řekou v Hernystiru už zabrala celou řadu pohraničních měst poblíž Utanyeatu a nejspíš co nevidět překročí hranici, protože Lluthovu zem již vyplenila."

"Lluth je mrtev, jak jsem slyšel," pravil Guthwulf pomalu. I on byl v Lluthově hradu – na Taigu. Tenkrát cítil, jak mu v žilách vaří krev, když urazil toho ovčáckého krále uprostřed jeho vlastního dvora. Před pár měsíci to bylo. Proč se teď tedy cítí tak hrozně, tak zlomeně? "Proč ti darebáci utíkají ze svých právoplatných domovů?"

Kastelán na něj vrhl podivný pohled, jako by se ho Guthwulf zeptal, jestli je strop nahoře nebo dole.

"Proč? Kvůli válkám a rabování na hranici, kvůli zmatkům na Frostmarchu. A pochopitelně kvůli Bílým liškám."

"Bílým liškám?"

"Jistě o Bílých liškách víte, můj pane." Kastelán již mluvil s téměř nezakrytou skepsí. "Jistě, protože přišly na pomoc armádě, již jsi velel u Naglimundu."

Guthwulf vzhledl a poškrábal se nad horním rtem. "Myslíš Norny?"

"Ano, pane. Bílé lišky jim říkají obyčejní lidé, kvůli jejich mrtvolně bledé kůži a liščím očím." Potlačil zachvění. "Bílé lišky."

"Ale co s nimi má být?" dožadoval se hrabě vysvětlení. Když se mu ho okamžitě nedostalo, zvýšil hlas. "Co to má společného s mou sklizní, Aedon tě zatrat'?"

"Nu přece to, že se stahují na jih, hrabě Guthwulfe," vysvětloval překvapeně kastelán. "Opouští své hnízdo v troskách Naglimundu. Lidé, kteří spí venku, je zahlédli, jak putují po nocích jako duchové. Cestují za tmy, v malých skupinkách, a pokaždé míří na jih k Hayholtu." Nervózně se rozhlédl, jako by si teprve teď uvědomil, co to vlastně řekl. "Míří sem."

Kastelán odešel a Guthwulf dlouho seděl nečinně a upíjel z poháru vína. Zdvihl přílbu, aby ji vyleštil, zahleděl se na špičky klů, vystupujících z jejího čela, a zase ji odložil. Nedokázal se soustředit, i přesto, že za pár dnů měl vést Erkyntskou gardu opět do pole a brnění si od Naglimundu ještě ani pořádně nezkontroloval. Od obléhání se vše jaksi zhoršovalo. Zdálo se, že se po hradě pohybují duchové, a ten zatracený šedý meč a jeho dva bratři ho straší ve snech, až se skoro bojí usnout...

Odložil víno a zíral na mihotavý plamen svíčky. Jeho tesklivá nálada se o maličko zlepšila. Alespoň se přesvědčil, že netrpí vidinami. Nespočetné podivné noční zvuky, stíny bez těla v chodbách a na dvorech, Eliášovi noční návštěvníci, kteří zničehonic mizí, to vše nutilo hraběte z Utanyeatu pochybovat o vlastním zdravém rozumu. Poté, co ho král přiměl dotknout se toho prokletého meče, si Guthwulf začínal být jistý, že nějakou prasklinkou v jeho myslí, způsobenou snad kouzlem, mu do hlavy proudí šílenství, jež ho má zničit. Ale nebyly to žádné představy – kastelán mu to potvrdil. Na Hayholt přicházeli Norni. Bílé lišky se blížily.

Guthwulf vytáhl z pochvy nůž a mrštil jím ke dveřím. Nůž se zabodl a chvěl se v těžkém dubovém dřevě. Hrabě k němu došel, vytrhl ho, znovu ho zabodl a znovu vytáhl. Venku v korunách stromů svištěl vítr. Guthwulf se zazubil. Nůž se opět zabodl do dřeva.

* * *

Simon se vznášel ve spánku, jenž nebyl spánkem, a hlas v jeho hlavě hovořil dál.

"... Vidíš, Hakatri, můj nejmírnější synu, snad tehdy začaly všechny Potíže. Před chvílí jsem hovořila o Dvou Rodinách, jako by byly jediné přeživší z Venyha Do'sae, ale byly to lodě Tinukeda'ya, které nás převezly přes Velké moře. Nežili bychom ani my Zida'ya, ani naši bratři Hikeda'ya, nebýt Ruyana Mořeplavce a jeho lidu – ale k naší hanbě jsme se tu k Dětemoceánu chovali stejně špatně jako v zemích Zahrady za mořem. Když většina Ruyanových lidí konečně odešla do nové země, tehdy se, myslím, poprvé začal rýsovat stín. Ach, Hakatri, byli jsme šílení, že jsme si staré nespravedlnosti přivezli i sem do nového domova, stará zla, jež měla zemřít s naším rodištěm na Nejzazším Východě ..."

11. Močálové město – Kwantipul

Před Tiamakovými očima poskakovala maska klauna, pokrytá podivnými výrůstky a trny, a leskla se ve světle ohně. Chvilí byl zmaten. Copak už započala Větrná slavnost? Nemělo každoroční uctívání Toho, jenž ohýbá stromy, začít až za pár měsíců? Ale před ním tančí jeden z větrných klaunů – a jak jinak vysvětlit úpornou bolest hlavy než přemírou kaprad'ového piva, jistého to důkazu oslav?

Větrný klaun vydával tiché cvakavé zvuky a tahal za cosi v Tiamakově ruce. Co to jen dělá? Pak si vzpomněl. Chce minci, pochopitelně: každý má u sebe korálky a drobné mince, které nese pro Toho, jenž ohýbá stromy. Klauni tyto

poplatky sbírají do kameninových nádob, s nimiž pak třesou k obloze. Vydávají tak chřestivý rachot, který tvoří podstatnou část slavnostní hudby – zvuk, přivolávající dobrou vůli Ohybače stromů, jenž pak přitáhne uzdu zlým vichřicím a záplavám.

Tiamak věděl, že by měl klaunovi minci dát – kvůli tomu nakonec přišel – ale na klaunových kradmých pohybech bylo něco, co Tiamaka znervózňovalo. Klaunova maska na něj po očku pokukovala a Tiamak se vzrůstajícím pocitem nepokoje sevřel kov ještě pevněji. Co to tu je v nepořádku...?

Zrak se mu náhle rozjasnil a Tiamak vytřeštil oči leknutím. Z masky klauna se vyklubala chitinová hlava ghanta, který visel na převísle liáně sotva loket nad jeho loďkou. Ghant mu jemně šťouchal do ruky svým hmyzím spárkem a snažil se mu z ní vytáhnout nůž, který ve spánku svíral.

Malý mužik vykřikl odporem a odkulil se na před. Ghant zasyčel, zacvakal kusadly a zamával přední nohou, jako by se ho snažil uklidnit, že je vše v pořádku, že to byl pouhý omyl. Tiamak vzápětí švihl odpichovacím bidlem, aby ghanta zasáhl dřív, než se stačí vyšplhat po liáně zpět do koruny. Ozvalo se hlasité cvaknutí a ghant vylétl nad řeku, nohy zkroucené jako popálený pavouk. Šplouchlo to a tvor zmizel pod hladinou.

Tiamak se znechuceně oťrásl a čekal, až opět vyplave na hladinu. Nad hlavou se mu ozval celý sbor suchého cvakání. Rychle vzhlédl a spatřil další púltucet ghanťů velkých jako vzrostlé opice, jak na něj hledí z bezpečí horních větví.

Prázdné černé oči se jim leskly. Tiamak nepochyboval, že kdyby věděli o jeho neschopnosti vstát, vrhli by se na něj; i tak bylo však podivné, že se vůbec odvážili na dospělého muže, třeba zraněného. Mohl jen doufat, že nepoznají, jak je ve skutečnosti slabý nebo jak vážné zranění skrývá zakrvácený obvaz na noze.

"Správně, ohavní chrobáci!" zakřičel a zamával bidlem. Z vlastního křiku ho rozbolela hlava. Zamžoural a modlil se, aby neomdlel vysílením; pokud by k tomu došlo, dozajista by se již neprobudil. "Pojďte dolů a dopadnete jako váš kamarád!"

Ghanti zlomyslně cvrlikali, jako by chtěli naznačit, že nemají kam pospíchat; pokud ho nepřemůžou oni dnes, nějakým jiným ghanťům se to povede později. Šplhali do horních větví a jejich tvrdé krunýře, poseté tečkami lišejníku, škrábaly o vrbovou kůru. Tiamak přemohl záchvat hnusu a pomalu odstrkal loďku doprostřed kanálu, mimo dosah převíslych větví.

Slunce, které bylo naposled v půli své dopolední cesty, se posunulo překvapivě blízko k podvečeru. Musel usnout vsedě, a to navzdory tomu, že bylo tak brzo. Horečka ho značně vyčerpala. Nyní se zdálo, že trochu ustoupila, alespoň na chvíli, ale pořád se cítil hrozně slabý a v noze mu palčivě škubalo.

Tiamak se náhle zasmál. Když si jen pomyslí, jak se přede dvěma dny velkolepě rozhodoval, které z mocných, žadonicích o jeho služby, obšťastní svou milostí a kteří budou muset počkat! Vzpomněl si, že nakonec zvolil cestu do Nabbanu, jak to žádali starší kmene, s tím, že Kwantipul nechá zatím být. A teď se vše v jednom jediném okamžiku změnilo. Bude šťastný, pokud se do Kwantipulu vůbec dostane živ; daleká cesta do Nabbanu je prostě nemyslitelná. Ztratil spoustu krve a zanícená rána mu způsobila horečku. V této části Wranu nerostou žádné byliny, které by takové zranění vyhojily. Navíc – aby to nebylo tak jednoduché – si jej všimli ghanti, kteří poznali, že by se brzy mohl stát snadnou kořistí.

Rozbušilo se mu srdce. Zmocnila se ho závrať. Natáhl ruku do vody a nacákal si na obličej trochu chladné vody. Ten hnusný tvor se ho dotýkal vychytrale jako kapsář a pokoušel se ho zbavit nože, aby se na něj mohli jeho bratříci bez obav vrhnout. Jak si někdo může myslet, že ghanti jsou pouhá zvířata? Někteří z jeho soukmenovců tvrdí, že to jsou pouze přerostlí brouci nebo krabi, kterým se podobají, ale Tiamak v jejich bezcitných černých očích zahlédl skrytou inteligenci. Ghanti spíše budou zplozenci Těch, kdož dýchají temnotu, než potomky Tě, jež porodila lidstvo – jak tvrdil Starší Mogahib – to ale ještě neznamená, že musí být hloupí.

Rychle prošel věci v loďce, aby se ujistil, že mu ghant ve spánku nic neukradl. Veškerý jeho skrovný majetek – pár kousků obřadního oděvu, Poslovská hůl od kmenových starších, několik nádob na vaření, vrhací prak a Nissesův pergamen v koženém vaku – ležel poházen po dnu lodi. Vypadalo to, že vše je, jak má být.

Povalovaly se tam i kosti ryby, jejíž ulovení odstartovalo všechny nesnáze. Někdy během dvou dní zimnice a blouznění ji musel většinu sníst – pokud ji ovšem neobrali ptáci, zatímco spal. Tiamak se pokoušel rozvzpomenout na dobu, kterou strávil v horečce, ale jediné, co si vybavoval, byla nekonečná plavba kanálem, při níž z oblohy a z hladiny stékala barva jako glazura ze špatně vypáleného hrnce. Rozdělával oheň a převařoval vodu z močálů, aby si vymyl ránu? Jako by si vybavoval pokusy o zažehnutí kousků dřeva navršených v hliněné misce, neměl ale ponětí, jestli oheň vůbec zapálil.

Tiamaka z usilovného vzpomínání rozbolela hlava. Trápit se tím, co bylo nebo co ne, není k ničemu, říkal si.

Jednoznačně byl pořád nemocný; jeho jedinou nadějí bylo dostat se do Kwantipulu, než se mu horečka vrátí. Litostivě hodil mrtvolu ryby do vody – velikost kostry mu potvrdila, že to vskutku byl úlovek jaksepatří a oblékl si košili, protože ho roztřásl další záchvat zimnice. Schoulil se na zádi a sáhl po klobouku, který si první den cesty upletl z vějířovitých listů písečné palmy. Stáhl si ho do čela ve snaze zastínit si bolavé oči před prudkým sluncem. Oční víčka si ještě svlažil říční vodou. Pak se začal uprostřed širokého kanálu opět odpichovat bidlem, a jeho svaly při každém záběru bolestivě nařikaly.

Někdy během noci se horečka vrátila. Když se z jejích spárů opět vymanil, shledal, že se dostal do jakéhosi zarostlého slepého ramena. Stav nohy, která byla oteklá a na dotek nesmírně citlivá, se podle všeho nijak nezhoršil. S trochou štěstí se dostane do Kwantipulu natolik včas, aby o ni nepřišel.

Setrásl zbytky spánku a ještě jednou se pomodlil k Tomu, jenž vždy kráčí po písku – jehož existence byla, navzdory Tiamakově všeobecně skeptické povaze, od setkání s krokodýlem mnohem přijatelnější. Tiamak se mnoho nestaral, jestli se tak stalo díky horečce, která mu zamlžovala uvažování, nebo díky blízkostí smrti, která mu snad mohla vrátit

pravou víru. Také se tímto tématem nehodlal podrobněji zabývat. Jedno bylo jisté: nechtěl být jednonohým učencem – nebo ještě hůř, mrtvým učencem. Pokud mu nepomůžou bohové, pak se ve zrádných močálech může spoléhat už jen na svou vůli, která mu valem slábne. Tváří v tvář těmto jednoduchým možnostem si Tiamak zvolil modlitbu. Vyjel ze slepého ramena a dostal se na místo, kde se stékalo několik kanálů. Nedalo se přesně říct, jak se dostal až sem, ale s pomocí hvězd, které právě začaly vycházet – hlavně podle Alky a Vydry se stříbrnou tlapkou – se dokázal nasměrovat ke Kwantipulu a k moři. Plul až do východu slunce, kdy už nedokázal předstírat, že necítí bolest ve zranění a unavenou hlavu. Z posledních sil držel oči otevřené a dostrkal se k blátivému břehu, kde našel velký kámen, který dokázal vypáčit z bahna. UVázal ho na vlasec a shodil do vody jako kotvu, aby zůstal na jednom místě uprostřed kanálu a mohl si dopřát osvěžující spánek v bezpečí, daleko od stromových ghanů a jiné nevídané společnosti.

Nyní už Tiamak postupoval rychleji. Půl dalšího odpoledne (osmého či devátého od odjezdu z domova) ztratil kvůli záchvatu horečky, večer se ale opět pustil do odpichování a dokázal pokračovat i po setmění, čímž část vzniklé ztráty dohnal. Zjistil, že v západní části močálů po západu slunce značně ubývá kousavých mušek. Byla to oproti parným odpoledním tak vítaná změna, k níž se ještě přidalo zvláštní a příjemné modré světlo soumraku, že ji oslavil sněžením poněkud žalostně vypadajícího říčního jablka, které našel před několika dny na větvi nad kanálem. Říční jablka bývala v této roční době obvykle již pryč; ta, která unikla ptákům, spadla do vody a plula po kanálech, dokud nenalezla nějakou blátivou zátočinu nebo kousek pevné půdy, kde by zakořenila. Tiamak pokládal nález za dobré znamení. Odložil plod stranou a vzdal mnoho díky přejícím bohům; věděl, že si na něm pochutná víc, když se na něj bude chvíli těšit.

Dužnina pod slupkou chutnala kysele, ale když se dostal až k prostředku, jablko nádherně zesládlo. Tiamak, který se pár dní živil jen vodními brouky a kořínky, byl tou chutí tak přemožen, že téměř omdlel. Musel si většinu jablka schovat na později.

Dalo by se říci, že Kwantipul zabíral severní pobřeží horní části Firannoské zátoky – až na to, že tu vlastně žádné pobřeží nebylo. Kwantipul ležel na nejsevernějším okraji Wranu, ale pořád byl spíše součástí ohromné mokřiny. To, co kdysi bývalo malou obchodní osadou, sestávající z pár desítek domků na stromech a chýší na pilotech, se výrazně rozrostlo, když kupci z Perdrinu, Nabbanu a Jižních ostrovů objevili bohatství cenných předmětů, jež pocházely z nedostupného vnitrozemí Wranu – nedostupného všem kromě Wrannských, pochopitelně. Exotické perly pro klobouky dam, sušené hlinky na barvení látek, léčivé prášky a převzácné minerály vysoké kvality, to vše a mnohé další lákalo na trhy v Kwantipulu kupce a obchodníky z celého pobřeží. Protože tu nebyla žádná pevnina, která by byla hodna toho jména, obyvatelé hluboko do bahna zatloukali pilíře a podél břehů bažinatých kanálů potopili lodí s plochým dnem, plné drceného kamene a malty. Na těchto základech vyrůstaly nesčetné domky a chodníky. Jak se Kwantipul rozrůstal, stěhovali se k domorodým Wrannským i Nabbanštím a Perdruinštím, a tak se obchodní město roztáhlo podél mnoha mil vodních cest a houpavých můstků a obrůstalo slepá ramena a kanály jako vodní hyacint. Zchátralé město nyní dominovalo Firannoské zátocce stejně, jako jeho starší a větší sestra Ansis Pelippé zátocce Emmetinské.

Tiamak, stále ještě omámený horečkou, konečně shledal, že opouští divoké vnitrozemí močálů a vplouvá do kanálů Kwantipulu. Nejprve se s ním na zelené hladině kolébalo jen několik loďek s plochým dnem, v nichž se s bidlem pachtili další Wranňané, většinou odění do obřadních úborů z perly, aby oslavili svou první návštěvu největší močálové osady. Hluběji ve městě byly vodní cesty ucpány množstvím dalších plavidel – nejen malými loďkami, jako měl Tiamak, ale loďmi všech velikostí a tvarů, od nádherně vyřezávaných bárek s baldachýny, patřících bohatým kupcům, po obrovské lodi na obilí a nalámaný kámen. Ty klouzaly po kanálech jako namyšlené velryby a menší plavidla před nimi uhýbala ve strachu, aby se nepřevrhla v jejich kýlové brázdě.

Za normálních okolností Tiamaka pohled na Kwantipul uchvacoval – ačkoliv na rozdíl od jiných soukmenovců on už viděl Ansis Pelippé a další přístavní města v Perdrinu, vedle nichž vypadal Kwantipul jako chudý příbuzný.

Teď však ho znovu sužovala horečka. Šplouchání vody a křik kwantipulských k němu doléhaly jakoby z dálky; kanály, jimiž proploval už tolikrát, mu připadaly hrozně neznámé.

Probíral se paměti a snažil se vzpomenout si na jméno hostince, kam se měl dostavit. V dopise, v tom, jehož doručení stálo Tiamakova milého holuba Inkoustovou kaňku život, mu otec Dinivan vzkazoval... vzkazoval...

Čas nadešel, a tebe bude velmi zapotřebí. Ano, vzpomínal si na tu část. Horečka mu tolik ztěžovala uvažování. Jeď do Kwantipulu, psal Dinivan, zůstaň v hostinci, o němž jsme hovořili, a čekej tam, dokud ti neřeknu víc. Co ještě kněz říkal? Závisí na tobě víc než jen životy.

Ale o jakém hostinci to hovořili? Tiamaka náhle polekala barevná šmouha před zkaleným zrakem. Vzhledl a jen tak tak se vyhnul větší lodi, která měla na boku namalované dvě planoucí oči. Majitel plavidla poskakoval na přídi a hrozil Tiamakovi pěstí. Jeho ústa se pohybovala, ale Tiamak slyšel jen zastřené ševlení. Jaký hostinec?

"Pelippina mísa!" Jméno před ním vyskočilo jako blesk z čistého nebe. Neuvedomil si, že ho vykřikl nahlas, ale rámus kolem byl tak silný, že jeho výlev nikdo neslyšel.

Pelippina mísa: hostinec, o němž se Dinivan v dopise zmiňoval, protože ho vlastnila žena, jež bývala jeptiškou řádu svatých Pelippy – Tiamak si nedokázal vzpomenout na její jméno – a ještě dnes ráda debatovala o teologii a filosofii. Morgenes, kdykoliv cestoval do Wranu, přebýval právě tam, protože starý muž měl majitelku hostince v lásce a líbilo se mu její poněkud neuctivé, ale bystré uvažování.

Při této vzpomínce Tiamak cítil, že se mu zlepšuje nálada. Možná se v hostinci setká s Dinivanem! Nebo ještě lépe, třeba tam přebývá sám Morgenes, což by vysvětlovalo, proč zůstaly Tiamakovy poslední vzkazy poslané na Hayholt

nezodpovězené. Ať to bylo jakkoliv, se jmény svých přátel z Bratrstva Svitku, které mohl nabídnout místo peněz, si byl jist, že v Pelippině míse najde postel a soucitné posluchače!

Se zamlženou hlavou, ale se srdcem plným naděje, se Tiamak opět opřel do bidla. Jeho křehká loďka se opět rozjela po mastných zelených kanálech Kwantipulu.

12. Pelippina mísa

Podivný hlas v Simonově hlavě hovořil dál. Kouzlo ženského hlasu ho stále drželo v jemném sevření, které jako by nemělo žádnou skulinku. Vznášel se v dokonalé temnotě, jako ve chvíli, která předchází konečnému vklouznutí do spánku, myšlenky měl ale dokonale čilé; jako muž, který předstírá dřimotu, zatímco jeho nepřátelé osnují na druhém konci pokoje pikle. Neprobouzel se, ale ani neupadal do zapomnění. Hlas mluvil dál a slova vyvolávala obrazy krásy i hrůzy:

"... A přestože jsi odjel pryč, Hakatri – na smrt či na Nejvzdálenější Západ, to nevím – povím ti vše; protože popravdě, nikdo neví, kterým směrem plyne čas na Cestě snů nebo kam to zalétají myšlenky, vyslané přes šupiny Velkého Červa či přes jiné Svědky. Může se stát, že tam někde... nebo tam někdy... tato slova uslyšíš a dozvíš se vše o své rodině a svém lidu.

Také si s tebou potřebuji povídat, můj milý synu, protože jsi již dlouho pryč.

Viš, že si tvůj bratr dával vinu za tvé strašlivé zranění. Když jsi konečně odešel na Západ, abys hledal mír srdce, ochladl a vzdálil se.

Nebudu ti vyprávět celou historii řádění námořníků, oněch divokých smrtelných z druhé strany moře. Ještě před odchodem jsi zaznamenal první známky jejich přítomnosti a někteří tvrdí, že to byli tito Rimmeřané, kdo nám zasadil nejtěžší úder; protože dobyli Asu'a, náš největší dům, a ti, kdož přežili, uprchli do vyhnanství. Někteří tvrdí, že našimi největšími nepřáteli byli Rimmeřané, jiní budou trvat na tom, že nejstrašnější zásah přišel, když tvůj bratr Ineluki vztáhl ruku na svého otce, Iyu'unigato – tvého otce, mého manžela a zabil ho ve velkém sále Asu'a.

Ještě další říkají, že stín vyrostl v hlubinách času, ve Yenyha Do'sae, ve Ztracené zahradě, a že jsme si ho s sebou přivezli v našich srdcích. Tvrdí, že i ti narození zde, v nové zemi – jako ty, můj synu – přišli na svět již s tímto stínem, jež poskvrňuje nejvnitřnější nitro, a že tedy neexistovala nevinnost od dob, kdy svět byl ještě mladý.

A to je ta potíž se stíny, Hakatri. Na první pohled vypadají docela jednoduše – způsobené čímsi, co stojí ve světle. Ale to, co je z jedné strany zastíněné, může z jiného úhlu vypadat jako zářivý odraz. To, co je jeden den ponořeno do stínu, může druhého dne zemřít na nemilosrdném slunci, a svět bude touto ztrátou ochuzen a zmenšen. Ne vše, co vzkvétá ve stínu, je špatné, můj synu..."

* * *

Pelippina mísa... Pelippina mísa...

Tiamak shledával, že mu myšlení působí stále větší potíže. Několikrát si jméno nepřítomně přeříkával, na chvíli zapomněl, co má znamenat, a pak si uvědomil, že hledí na vývěsní štít, na němž je namalována zlatá mísa. Chvilí na ni ospale mžoural, neschopen upamátovat se, jak se na tomto místě ocitl, pak se začal rozhlížet po vhodném místě, kam by mohl uvázat loďku.

Štít s mísou visel nade dveřmi velkého, ale nenápadného hostince v zapadlé části skladištní čtvrti. Vratka budova stála mezi dvěma většími domy a vypadala jako opilec, podpíraný dvěma kumpány. Na kanálu před ním se pohupovala celá armáda malých a středně velkých loďek, uvázaných u hrubě sroubeného mola nebo přímo k pilířům, na nichž stál hostinec a jeho dva rozjaření sousedé. Hostinec byl překvapivě tichý, jako by hosté i obsluha usnuli.

Tiamakova horečka propukla plnou silou a zanechala mu jen poslední zbytky sil. Zachmuřeně si prohlížel provazový žebřík, visící z mola. Byl ošklivě zamotaný a i když se s bidlem natahoval, jak mohl, stále mu k poslední příčce chyběl dobrý loket. Zvažoval, že vyskočí, aby na žebřík dosáhl, ale i v jeho omámeném stavu mu došlo, že pokud je někdo tak slabý, že by už nedokázal ani plavat, pak není větší pošetilosti, než poskakovat v malé loďce. Konečně se odhodlal a chraptivě zavolal o pomoc.

Pokud tohle je Morgenesova oblíbená nocležna, přemítal po chvíli, pak je doktor vskutku trpělivý člověk. Zavolal znovu a žasl nad tím, jak jeho hlas, rozléhající se touto opuštěnou částí Kwantipulu, zní dotčeně. Konečně se ve dveřích objevila bělovlasá hlava. Dlouhou chvíli se nehýbala a měřila si Tiamaka, jako by šlo o nějakou zajímavou, ale nerozluštělnou hříčku. Konečně vyšel majitel hlavy z bezpečí vchodu a vydal se k němu. Byl to starý muž z Perduinu nebo Nabbanu, vysoký a dobře stavěný, na jehož pohledné růžové tváři se zračil výraz malého dítěte. Zastavil se, dřepl si na okraj mola a s příjemným úsměvem se zadíval na Tiamaka

"Žebřík," zamával Tiamak bidlem. "Nedosáhnou na žebřík."

Stařec se laskavými očima podíval z Tiamaka na žebřík a zdálo se, že celý problém důkladně zvažuje. Nakonec přikývl a široce se zazubil. Tiamak zjistil, že se navzdory vyčerpání a bodavé bolesti v noze na toho podivného starého patrona také usmívá. Tato bezeslovná výměna veselých pohledů chvíli trvala, pak se muž zničehonic zvedl a zase zmizel ve dveřích.

Tiamak zoufale zavyl, ale stařec se vzápětí objevil, ve štíhlých prstech nesl dlouhý hák na přitahování lodí, a ten použil k rozmotání žebříku. Smyčka se nakonec uvolnila a konec žebříku šplouchl do vody. Tiamak po chvilce zamyšleného otálení posbíral ze dna loďky svých pár věcí a chytil se příčlí. Než vyšplhal celé tři sáhy k okraji mola, musel si dvakrát odpočinout. Pokousaná noha ho pálila jako oheň.

Než se pracně vydrápal nahoru, hlava se mu divoce točila. Stařec mezitím zmizel, ale když Tiamak otevřel dveře a vbelhal se dovnitř, opět jej spatřil. Seděl v rohu uzavřeného dvora na hromadě dek, které mu zřejmě sloužily za postel, a byl obklopen klubky lan a dalším nářadím. Většinu vlhkého dvorku zabíraly dvě převrácené lodě. Jedna byla ošklivě

poškozená, snad od skály. Druhá byla zpola natřená.

Tiamak obcházel nádoby s bílou barvou, které stály uprostřed cesty, a stařec se na něj přihloupě usmíval. Pak se zavrtal do pokrývek, jako by se chystal ke spánku.

Na druhé straně dvora byl vchod do samotného hostince. Přizemí podle všeho tvořila velká, ošuntělá hostinská místnost s hrstkou židlí a několika dlouhými stoly. V místnosti stála perduinská žena se silnými rukama a prošeďivými vlasy; tvářila se kysele a přelévala pivo z jednoho džbánu do druhého.

"Co chceš?" zeptala se.

Tiamak se zastavil u dveří. "Jsi..." konečně se mu vybavilo jméno oné bývalé jeptišky, "... Xorastra?"

Žena se zaškaredila. "Mrtvá tři léta. Byla to moje teta. Pomatená jako střevlík. Kdo jsi ty? Jsi z močálů, co? Tady za služby nebereme korálky ani peří."

"Potřebuji tu zůstat. Mám poraněnou nohu. Jsem přítel otce Dinivana a doktora Morgenese z Erchestru."

"O těch jsem nikdy neslyšela. Milosrdná Elysie, na divocha ale mluvíš dobře perduinsky, co? Nemáme žádné volné pokoje. Můžeš se vyspat venku se starým Cealliem. Je prostoduchý, ale neublíží. Šest cintisů za noc, s jídlem devět."

Otočila se a neurčitě ukázala ke dvorku.

Ještě než to dořekla, vyřítla se po schodišti trojice dětí, švihaly po sobě vrbovými proutky, smály se a vřiskaly. Když se řítily kolem Tiamaka na dvůr, téměř ho porazily.

"Potřebuji pomoci s nohou." Tiamak se zapotácel nevolností, která se ho zmocňovala. "Tady." Sáhl do váčku u pasu. a vytáhl dva zlaté imperátory, které schraňoval už celá léta. Vzal si je s sebou právě pro takový případ nouze, a k čemu by mu byly, kdyby byl mrtvý? "Prosím, mám zlato."

Xorastřina neteř se obrátila. Vyvalila oči.

"Při Rhiappě a všech pirátech!" zahřešila. "Nešálí mě zrak?!"

"Prosím, dobrá paní. Takových ti přinesu ještě spoustu." Toho sice schopen nebyl, ale bylo pravděpodobné, že s takovým příslibem se ho bude snažit udržet při životě. "Jen prosím sežeň holiče nebo ranhojiče, aby se mi podívali na nohu, a dej mi nějaké jídlo a postel."

Brada, která jí při objevení třpytivého zlata spadla, poklesla ještě víc, když se bezvládný Tiamak zřítíl na zem jako kámen.

* * *

"... Ale přestože ne vše, co vzkvétá ve stínu, je špatné, Hakatri, mnohé z toho, co se skrývá v temnotě, tak činí, aby skrylo své zlo před očima druhých."

Simon se v tomto podivném snu počal ztrácet. Měl pocit, že ten trpělivý hlas plný bolesti hovoří k němu: mrzelo ho, že byl tak dlouho pryč, že způsobil bolest tak vznešené a přitom tak zarmoucené duši.

"Tvůj bratr skrýval svůj plán pod pláštěm stínu velmi dlouho. Nesčíslněkrát byl po pádu Asu'a oslaven konec roku tancem, než se nám dostalo prvních náznaků, že dosud žije – pokud lze jeho nehmotné bytí nazývat životem. Dlouho kul pikle v temnotě, stovky odhodlaných let, než podnikl první kroky. Teď, když se jeho plán pomalu uskutečňuje, je stále mnohé skryto ve stínu. Přemýšlím, dávám pozor, hádám a odhaduji, ale lstivost jeho záměru mým starým očím stále uniká. Od doby, kdy jsem poprvé viděla ve Východním Ardu opadat listy, jsem zažila mnohé, ale tohle mi nedává smysl. Co má v plánu? Co chce tvůj bratr Ineluki udělat...?"

13. Probuzení

Hvězdy nad Bouřným štítem vypadaly obnažené, leskly se jako nablýskaná kost, chladné jako kusy ledu. Ingen Jegger si pomyslel, že jsou nádherné.

Stál vedle svého koně na cestě pod horou. Ve slonovinových nozdrách jeho helmy ve tvaru rozšklebené psí mordy hvízdal ledový vítr. Dokonce i nornský hřebec, vychovaný v nejtemnějších a nejchladnějších stájích na světě, se snažil uhýbat bodavým jehličkám sněhu, které svištěly ve větru jako šipy – ale Ingen Jegger byl nadšen. Kvílení větru mu bylo ukolébavkou, bodání plískanice pohlazením. Ingenovi jeho paní uložila velký úkol.

"Žádný Královnin lovcí ještě nikdy nebyl poctěn takovou zodpovědností," řekla mu, když indigové světlo Studny naplnilo Síň Harfy. Při jejích slovech rozechvěly steny Dýchající Harfy – ohromné, průsvitné a nestálé věci zahalené v mlze Studny – samotné základy Bouřného štítu. "Přivedli jsme tě nazpět z pomezí Krajiny smrti." Lesklá maska Utuk'ku odrážela modrou zář Studny tak silně, že její tvář byla zcela zakryta, jako by mezi rameny a korunou plál plamen. "Také jsme ti dali zbraně a moudrost, jaké ještě žádný jiný Královnin lovcí nevlastnil. Nyní ti předkládáme úkol nesmírné obtížnosti, úkol, před jakým ještě nikdo nestál, smrtelný či nesmrtelný."

"Vykonám ho, má Paní," slíbil a srdce se mu rozbušilo, jako by mělo puknout radostí.

Ingen Jegger stál na královské cestě a rozhlížel se po ruinách města, které se rozkládaly všude kolem něj, podobny kosterním pozůstatkům, rozházeným po podhůří velké ledové hory. V době, kdy Ingenovi předkové byli sotva víc než divoši, říkal si, stála prastará Nakkiga pod noční oblohou ve vší své kráse, les alabastru a bílého kouzelného dřeva, chalcedonový náhrdelník kolem hrdla hory. Ještě než lovcův lid poznal oheň, stavěli Hiked'a klenuť komnaty v hoře samotné, a každá komnata žhnula miliony faset, odrážejících světlo lamp jako hvězdná galaxie v temnotách země. A teď byl on, Ingen Jegger, vybrán! Na sobě měl plášť, jaký ještě žádný smrtelný neoblékl! Dokonce i pro někoho s jeho výcvikem a neporušitelnou disciplínou to bylo omračující pomyšlení.

Vítr se zklidnil. Jeho kůň – bílý obrys ve vířícím sněhu – netrpělivě zaržal. Pohlídl ho rukou v rukavici, položil mu ji na mocný krk a nechal ji rozechvívat pulsem života. Zasunul botu do třmenu, vyšvihl se do sedla a hvízdal na Niku'a. Velký

bílý pes se objevil na nedalekém svahu. Niku'a naplnil noc horkým dechem; jeho krátká srst byla pokryta perličkami mlhy, takže zářila jako mramor v měsíčním svitu.
"Pojď," zasykl Ingen Jegger. "Čekají na nás velké činy!" Před ním se táhla cesta; vedla dolů do rovin, do klidného kraje spících lidí. "Smrt je za námi."
Pobídl koně. Kopyta na zmrzlé zemi zaduněla jako kladiva.

* * *

"... A svým způsobem jsem tedy vůči úkladům tvého bratra slepá." Hlas v Simonově hlavě byl stále slabší, vadl jako růže, jejíž léto skončilo. "Byla jsem donucena k vlastním úskokům – vypadají jako ubohé bídné hračky v porovnání s rojením kolem Nakkigy a vytrvalou, nesmrtelnou nenávistí Rudé ruky. Nejhorší je, že nevím, proti čemu bojuji, ačkoliv mám za to, že začínám rozeznávat první obrysy. Pokud je na tom alespoň zlomek pravdy, je to hrozné. Hrozné. Inelukiho hra započala. On je Plod mého lůna; nemohu se tedy zříci odpovědnosti. Dva syny jsem měla, Hakatri. Dva syny jsem ztratila."

Ženský hlas už zněl jako pouhé ševelení, ale Simon přesto cítil jeho hořkost. "Nejstarší jsou vždy také těmi nejosamělejšími, můj tichý synu, ale nikdo by tu neměl být zanechán těmi, které miloval, tak dlouho..."
A pak umkla.

Simon se pomalu probíral z náruče temnoty, která ho svírala. Připadalo mu, že mu v uších zvoní ozvěna, jako by nepřítomnost hlasu, kterému tak dlouho naslouchal, vyvolala hlubokou prázdnotu. Když otevřel oči, zaplavilo je světlo. Omámilo ho; zavřel je a pod víčky mu vířila barevná kola. Pokusil se na svět podívat opatrněji a shledal, že je v malém lesním údolíčku, zapadaném čerstvým sněhem. Přes stromy proudilo bledé ranní světlo, obnažené větve pokrývalo stříbrem a na půdu lesa vrhalo jasné skvrnky.

Byla mu hrozná zima. Byl také dokonale osamělý.

"Binabiku!" zakřičel. "Qantaqo!" Pak ještě dodal: "Sludigu!" Nedostal žádnou odpověď.

Simon se vymotal z pláště a nejspíše se postavil na nohy. Setřásl sněhový poprašek a chvíli si třel obličej, aby vyhnal poslední zbytky stínů. Rokle se po obou stranách příkrě zdvihala; podle ulámaných větvíček, které mu uvázly v košili a kalhotách, usoudil, že se do ní zřítíl. Opatrně se osahal, ale zdálo se, že kromě dlouhé, hojící se rány na zádech a několika stop po ošklivých zubech na nohou utrpěl pouze modřiny a odřeniny; nádavkem byl nesmírně ztuhlý. Chytil se za přepisový kořen a pomalíčku začal šplhat po srázu. Když se konečně vyškřábal nahoru, nohy se mu třáslly. Na všechny strany se táhly zástupy zasněžených stromů. Po přátelích ani po koni nebylo ani stopy; v dohledu vlastně nebylo nic, jen nekonečný les.

Simon se pokoušel vybavit, jak se sem dostal, ale vynořovaly se mu pouze roztřesené útržky vzpomínek na šílené hodiny ve Skodině klášteře, na nenávistný, ledový hlas, který ho pronásledoval a na jízdu do temnoty. Pak už následoval pouze něžný, smutný hlas, který hovořil v jeho snu.

Rozhlédl se v naději, že nalezne alespoň sedlovou brašnu, ale ani to se mu nepoštěstilo. Prázdnou pochvu nože měl uvázanou k noze a po chvíli pátrání zahlédl yiqanucký kostěný nůž na dně rokliny. S mnoha lítostivými kletbami na rtech pro něj sešplhal zpět dolů. S něčím ostrým v ruce se cítil lépe, byla to ale jen velmi slabá útěcha. Když se zase vydrápal nahoru a rozhlédl se po nehostinném lese, padl na něj tíživý pocit osamění a strachu, jaký už drahnou dobu nezažil. Přišel o všechno – o všechno! Meč Trn, Bílý šíp, vše, co získal, je pryč! A přátelé jsou rovněž bůhvídkde.

"Binabiku!" zahulákal. Ozvěna se pomalu vytratila. "Binabiku! Sludigu! Pomozte!" Proč ho opustili? Proč? Volal na přátele znovu a znovu a klopýtal přitom sem a tam po lesním palouku.

Ochraptělý, bez odezvy na křik, se konečně ztěžka posadil na kámen a potlačoval slzy. Muži by neměli plakat jen proto, že se ztratí. Muži nic takového nedělají. Svět viděl trochu rozmazaně, ale to způsobila ta hrozná zima, že ho v očích tak pálí. Muži nepláčou, ať je jejich situace sebehorší...

Zasunul ruce do kapes, aby si ulevil od chladu, a ucítil vyřezávaný rám Jirikiho zrcadla. Vytáhl ho ven. Odrážela se v něm šedá obloha, jako by bylo plné mraků.

"Jiriki," zamumlal a dýchal na lesklý povrch, snad aby ho teplým dechem nějak oživil. "Potřebuji pomoc! Pomoz mi!" Hleděla na něj pouze jeho vlastní tvář, s bledou jízvou a řídkým rezavým vousem. "Pomoz mi."

Z oblohy se opět začal sypat sníh.

14. Černí pasažéři

Miriamele se probírala pomalu a bolestně. Bušení v hlavě nijak neprospívalo houpání podlahy ze strany na stranu; to jí připomnělo jistotu večeri u příležitosti Aedonmansy, když jí bylo devět let. Shovívavý sluha jí dovolil vypít tři sklenky vína; víno bylo ředěné vodou, ale i tak se Miriamele udělalo hrozně zle, pozvracela si slavnostní šaty a nenávratně je zničila.

Dávnému záchvatu nevolnosti předcházelo právě takové houpání, jaké teď cítila – jako by byla na lodi, kolébající se uprostřed oceánu. Druhého dne ráno po zážitku s vínem zůstala v posteli s úpornou bolestí hlavy – s bolestí, která byla téměř tak silná jako ta, kterou cítila v tuto chvíli. Jak se jen dostala do tohoto ohavného stavu?

Otevřela oči. V místnosti panovalo šero. Nad hlavou spatřila silné a hrubě otesané stropní trámy. Ležela na neuvěřitelně nepohodlné matraci a pokoj se nepřestával houpat. Copak se tak opila, že upadla a udeřila se do hlavy? Možná si rozbila hlavu a teď umírá...!

Cadrach.

Jméno jí vyskočilo před očima. Vzpomněla si také, že vůbec nepila. Čekala v Dinivanově pracovně a... a...

A Cadrach ji udeřil. Říkal, že už nemohou déle čekat. Ona tvrdila, že mohou. Pak řekl ještě něco a udeřil ji do hlavy něčím těžkým. Její ubohá hlava! Když si pomyslí, že se ve své pošetilosti styděla za to, že se jej pokusila utopit! Miriamele se ztěžka postavila. Držela si oběma rukama hlavu, jako by se ji snažila udržet pohromadě. Dobře, že zůstala předkloněná: strop byl tak nízký, že by se nemohla ani narovnat. Ale to kymáčení! Elysie, matko Boží, to je horší než opilost! To je přece šílené, že by se po ráně do hlavy mělo všechno tak houpat. Tohle je skutečně jako na lodi... Ale ona je na lodi, na lodi plující po volném moři. Všechno jí náhle došlo, když si poskládala útržky náznaků do celkového obrazu: pohyb podlahy, slabé povrzávání trámů, slaný vzduch. Jak se to mohlo stát? Ve tmě bylo těžké cokoliv rozeznat, pokud ale viděla dobře, obklopovaly ji soudky a bedny. Je v podpalubí lodi, to je jisté. Jak se snažila prohlédnout šero, uvědomila si ještě jeden zvuk, který zněl místností celou dobu, ale teprve teď ho určila.

Kdosi chrápal.

V Miriamele se náhle vzedmuta vlna zlosti a strachu. Pokud to je Cadrach, najde ho a uškrtí. Pokud to není Cadrach – milosrdný Aedone, kdo může říci, jak se na téhle lodi ocitla nebo co ten šílený mnich mohl provést? Pokud se prozradí, může ji také čekat trest smrti určený pro černé pasažéry. Ale jestli to je Cadrach – ach, jak touží popadnout ho za ten jeho ochablý krk ...!

Skrčila se mezi dva soudky; náhlý pohyb jí způsobil pronikavou bolest v zátylku. Začala se pomalu a tiše plížit ke zdroji zvuku. Pokud někdo takhle chrápe, není pravděpodobné, že by se hned tak probudil, přesto ale nemělo smysl zbytečně riskovat.

Na palubě nad hlavou se jí náhle ozvalo dupání. Schoulila se za nejbližší bednu, jednak aby nebyla odhalena, a také proto, že jí hluk zhoršoval bolest hlavy. Dupání utichlo a Miriamele usoudila, že šlo jen o běžný provoz na palubě. Opět se pokradmu vydala mezi soudky za svou chrápající kořistí.

Když byla od spáče několik loktů, neměla již nejmenších pochyb – tomuhle opilému chrčení naslouchala příliš mnoho nocí, než aby se mohla splést.

Konečně se doplížila až k němu. U ruky mu našla prázdný džbán, jehož obsahem se zpil. Nad ním nahnátla Cadrachovu nezaměnitelnou kulatou tvář. Z pootevřených úst mu chrčivě proudil vínem nasáklý dech. Pocítila nával zlosti. Bylo, by to tak snadné – roztržít mu opilou hlavu prázdným džbánem nebo na něj svrhnout kymácející se sloup sudů, které by ho rozmáčkly jako štěnici! Copak ji nesušoval od chvíle, kdy se potkali? Okrádal ji a prodal ji jejím nepřítelům jako otrokyni, a teď ji ještě omráčil a násilím odvedl z Božího domu. Ať je kýmkoliv, ať se z jejího otce stalo cokoliv, pořád ještě je princezna z rodu Kněze Jana a královny Ebeky. Žádný opilý mnich na ni nebude vztahovat ruce! Žádný člověk! Nikdo...!

Zlost, která v ní vařila a plála jako oheň, se zvedla a pohasla. Vyhrkly jí slzy a bolestné vzlyky jí zaškubaly tělem.

Cadrach přestal chrápat. Ze tmy se ozval jeho zastřený, nařikavý hlas. "Má paní?"

Chvilí se nehýbala; pak se prudce nadechla a začala mnicha tlouci. První rána ho zasáhla jen letmo, ale i to jí stačilo, aby ho ve tmě našla, a druhý úder už dopadl plnou silou. "Ty ničerný lotře!" zasyčela a udeřila znovu.

Cadrach tlumeně vykřikl bolestí a odtáhl se od ní, takže pod rukama nahnátala už jen vlhká prkna podlahy. "Proč... proč to...?" mumlal. "Paní, zachránil jsem ti život!"

"Lháři!" vyrazila a znovu se rozplakala.

"Ne, princezno, je to pravda. Je mi líto, že jsem tě omráčil, ale neměl jsem na vybranou."

"Prokletý lháři!"

"Ne!" Hlas měl překvapivě pevný. "A buď potichu. Nesmí nás tu najít. Musíme tu zůstat, dokud nebudeme moci za tmy vyklouznout."

Zlostně popotáhla a otřela si nos rukávem. "Pitomče!" odsekla. "Hlupáku! Vyklouznout kam? Jsme na moři!"

Chvilí bylo ticho. "To není možné..." začal mnich nejistě. "To není možné..."

"Copak necítíš to houpaní? Nikdy jsi o lodích nic nevěděl, ty zrádný skřete. Tohle není žádné pohupování v přístavu. Tohle jsou mořské vlny." Vztek polevoval a zanechával v ní jen tupou prázdnotu. "Jestli mi teď nepovíš, jak jsme se ocitli na téhle lodi a jak se z ní dostaneme, tak budeš brzy litovat, že jsi kdy opustil Cranhyr – nebo kde je tvůj skutečný domov."

"Ach, bozi mého lidu," zasténal Cadrach, "byl jsem hrozný blázen. Museli odrazit, zatímco jsme spali..." "Zatímco jsi ty spal opileckým spánkem. Já byla omráčená!"

"Ano, má paní, máš pravdu. Kéž by tomu tak nebylo. Opil jsem se do zapomnění, princezno, ale měl jsem k tomu důvod."

"Pokud tím myslíš to, jak jsi mě udeřil, tak na to tě zapomenout nenechám."

Ve tmě podpalubí se opět rozhostilo ticho. Když se mnich znovu ozval, jeho hlas byl podivně zahloubaný. "Prosím, Miriamele. Princezno. Mnohokrát jsem se dopustil zlých činů, ale tentokrát jsem dělal pouze to, co jsem pokládal za nejsprávnější."

Rozlítla se. "Co jsi pokládal za nejsprávnější! To jsem tedy ještě...!"

"Otec Dinivan je mrtvý, paní." Hovořil velmi rychle. "Stejně tak Ranessin, lektor Matky církve. Pryrates je oba zabil přímo uprostřed Sancellan Aedonitis."

Pokusila se promluvit, ale slova jí uvázla v hrdle. "Oni jsou...?"

"Mrtví, princezno. Zítra ráno ta novina poletí Východním Ardem jako stepní požár."

Bylo těžké o tom přemýšlet, pochopit to. Sladký, milý otec Dinivan, který se pýřil jako chlapec! A lektor, který chtěl vše nějak napravit. Teď už nebude možno napravit nic. Nikdy víc.

"Mluvíš pravdu?" zeptala se.

"Kéž bych lhal, paní. Kéž by to byl jen další z dlouhé řady mých podvodů, ale není. Matce církvi vládne Pryrates,

možná nepřímo, ale to je totéž. Tví jediní opravdoví přátelé v Nabbanu jsou mrtví, a proto se skrýváme v podpalubí lodi, která byla zakotvena v doku pod Sancellanem..."

Mnich nedokázal řeč dokončit, ale podivný podtón v jeho hlasu ji konečně přesvědčil. Tma v místnosti ještě zhoustla. Během té nezměřitelné doby, po níž vyplakala všechny slzy, jež zadržovala od doby, kdy opustila domov, měla pocit, že ten černý rubáš zoufalství zahaluje celý svět.

"Tak kde to jsme?" zeptala se nakonec. Objímala si kolena a kývala se sem a tam do protipohybu kymáčení lodi. Ze tmy zazněl mňichův žalostný šepot.

"Nevím, má paní. Jak jsem říkal, nastoupil jsem na loď, zakotvenou pod Sancellanem. Byla tma." Miriamele se snažila opět se sebrat a byla vděčná, že její uslzenou tvář nikdo nevidí. "Ano, ale čím je to loď? Jak vypadá? Čí znak byl na plachtě?"

"O lodích toho vím pramálo, princezno, to víš. Je to loď, velká loď. Plachty byly skasané. Mám pocit, že na přidi byl namalovaný dravý pták, ale světlo luceren bylo velmi slabé."

"Jaký pták?" otázala se naléhavě.

"Orlovec, myslím, nebo něco podobného. Černý a zlatý."

"Mořský orel." Miriamele se napřímila a bubnovala si prsty na stehně. "To je rod Prevanů. Kdybych jen věděla, na čí jsou straně, ale už je to tak dlouho, co jsem tu žila! Třeba jsou stoupenci mého zesnulého strýce a odvezou nás do bezpečí." Smutně se usmála – jen pro sebe, protože mnich ji ve tmě nemohl vidět. "Ale kde je bezpečí?"

"Věř mi, paní," ozval se Cadrach zaníceně. "V tuhle chvíli by pro nás bylo bezpečněji v nejchladnějších a nejhlubších komnatách Bouřné hory než v Sancellan Aedonitis. Říkal jsem ti, lektor Ranessin byl svržen a zavražděn! Umiš si představit, jak musela vzrůst Pryratova moc, když si dovolí zabít lektora v Božím domě!?"

Miriamele přestala bubnovat prsty. "To je podivné, co tu říkáš. Co víš o Bouřné hoře a komnatách uvnitř, Cadrachu?" Nejisté příměří, vyvolané šokem a strachem, se náhle zdálo pošetilé. Miriamelin hněv potlačil příval obav. Co je zač, tehle mnich, který toho tolik ví a chová se tak podivně? Už v tom zase vězí až po uši, věřila mu, přestože byla uvězněná v černé pasti, do níž ji sám dovedl. "Na něco jsem se tě ptala."

"Má paní," začal váhavě Cadrach a pečlivě volil vhodná slova. "Je mnoho věcí..."

Rychle zmlkl. Podpalubím se rozlehl skřipavý zvuk a otevřenými dveřmi poklopu dovnitř vproudilo bodavé světlo. Princezna i Cadrach se vrhli za navršené sudy a snažili se mezi ně zavrtat jako žížaly, které obrátí čepel rýče. Miriamele nakrátko zahlédla postavu v plášti; slézala pozpátku po žebříku. Opřela se o stěnu podpalubí, nohy skrčila před sebe a tvář ukryla pod kápi. Člověk, který vstoupil, se pohyboval velmi tiše a opatrně se vyhýbal hromádám zásob.

Miriamelino rozbušené srdce jí div nevyskočilo z hrudi, když se kroky náhle zastavily pár loktů od ní. Zadržovala dech, div jí nepraskly plíce. V uších jí duněl zvuk příboje, ale pod ním se ozývala podivná tichá melodie, podobná bzukotu ospalých včel. Pak bzучení náhle ustalo.

"Proč se zde ukrýváte?" zeptal se hlas; vysušený prst se dotkl její tváře. Zadržovaný dech prudce vylétl Miriamele z úst a oči se jí doširoka rozevřely. Hlas vyrazil: "Ach, ale vždyť je to ještě dítě!"

Žena, která se nad ní skláněla, měla zlatavou pleť a široce posazené oči, vyhlížející zpod hřívy bílých vlasů. Vypadala staře a křehce: ani dlouhý plášť nemohl zakrýt subtilnost postavy.

"Niskie!" vydechla Miriamele a vzápětí si přikryla ústa dlaní.

"Proč by tě to mělo překvapovat?" zeptala se žena a nadzdvihla tenká obočí. Pleť měla pokrytou pavučinou tenkých vrásek, ale pohyby jisté a přesné. "Kde jinde hledat Niskie než na lodi, brázdící širé moře? Ne, otázka zní, cizí dívka, proč jsi tu ty?" Otočila se k místu, kde se ve tmě schovával Cadrach. "A ta otázka směřuje i na tebe, muži. Proč se skrýváte v podpalubí?"

Když se od žádného z černých pasažérů nedočkala okamžité odpovědi, zavrtěla hlavou. "Pak zřejmě musím zavolat pána lodi..."

"Ne, prosím," ozvala se Miriamele. "Cadrachu, vylez. Niskiové mají ostré uši." Pokusila se o smířlivý úsměv.

"Kdybychom věděli, že tu jsi ty, o nic bychom se nesnažili. Je pošetilé skrývat se před někým z Niskiů."

"Ano." Podivná žena potěšeně přikývla. "Teď mi povězte: kdo jste?"

"Malachiáš..." Miriamele se zarazila, když si uvědomila, že Niskie ví, že je dívka. "Tedy Marya, chci říct. Cadrach je můj společník." Mnich, vylézající zpod hromady plachtoviny, zachrčel.

"Dobře." Niskie se spokojeně usmála. "Já se jmenuji Gan Itai. Tato loď je Oblak Eadne. Odzpívávám kilpy."

Cadrach nechápavě zíral. "Odzpíváš kilpy? Co to znamená?"

"Říkal jsi, že jsi zcestovalý," vmísila se do hovoru Miriamele. "Každý ví, že s lodí nemůžeš vyjet na hluboké moře bez Niskie, který by zpíval písně, odhánějící kilpy. Víš, co je to kilpa, nebo ne?"

"Slyšel jsem o nich, ano," odušil Cadrach krátce. Obrátil zvědavý pohled ke Gan Itai, která se mírně kolébala a naslouchala. "Ty jsi jedna z Tinukeda'ya, je to tak?"

Niskie roztáhla ústa v bezzubém úsměvu. "Jsme Mořeplavcovy děti, ano. Již dávno jsme se vrátili k moři a tam jsme zůstali. Povíte teď Gan Itai, co děláte na její lodi?"

Miriamele se podívala na Cadracha, ale ten vypadal, že je hluboce zamyšlen. Ve světle louče se mu tvář leskla potem. Ať to bylo způsobeno úlekem z odhalení nebo něčím jiným, opilost byla tatam. Jeho malé oči vypadaly ustarané, ale jasně. "Nemůžeme říci vše," odpověděla princezna. "Neudělali jsme nic špatného, ale naše životy jsou v ohrožení, proto se skrýváme."

Gan Itai přimhouřila oči a přemítavě našpulila rty. "Musím povědět pánu lodi, že tu jste," promluvila konečně. "Pokud je to tak špatně, je mi to líto, ale zachovávám věrnost v první řadě Oblaku Eadne. Černí pasažéři se musí pokaždé hlásit. Má loď nesmí dojít úhony."

"My bychom lodi nijak neuškodili," namítla zoufale Miriamele, ale Niskie se už vracela k žebříku s hbitostí, jakou by od tak očividně křehkého stvoření nikdo nečekal.

"Lituji toho, ale musím udělat, co musím. Ruyanův lid má zákony, jež nelze porušovat." Zavrtěla hlavou a zmizela v průlezu. Otvorem na okamžik probleskla zřeřelá obloha a pak se poklop se zaduněním zavřel.

Miriamele se opřela o sud. "Elysie, ochraňuj nás. Co budeme dělat? Co když loď patří našim nepřátelům?"

"Pokud mě se týče, pro mě jsou nepřátelé samotné lodě." Cadrach odevzdaně pokrčil rameny. "To, že jsem nás na jedné ukryl, bylo čiré šílenství. A prozrazení..." Nedbale mávl tučnou rukou. "Jakmile se loď jednou vydala na moře, bylo to nevyhnutelné, vše je ale lepší, než zůstat v Sancellan Aedonitis." Oťřel si pot z tváře. "Ah, můj žaludek. Jak jednou řekl kdosi moudrý, existují tři druhy lidí – živí, mrtví a ti, co jsou na moři." Jeho znechucený výraz se změnil na zamýšlený. "Ale Niskiové! Setkal jsem se s živým Tinukeda'ya! U Anaxových kostí, svět je ale plný podivností!" Než se ho Miriamele mohla zeptat, co tím myslel, zaslechl z paluby zvuk těžkých bot. Ozvaly se hluboké hlasy, poklop se se skřípáním otevřel a průlez byl náhle plný světél pochodní a dlouhých stínů.

15. Umění Svědků

Maegwin seděla v polorozbořené aréně uprostřed tajemného kamenného města, skrytého hluboko v srdci hor, tváří v tvář čtyřem tvorům z prastarých legend. Před ní stál velký lesklý kámen, který k ní promluvil lidským hlasem. Přesto všechno byla nevýslovně zklamaná.

"Sithové," mumlala si tiše. "Myslela jsem, že tu budou Sithové."

Eolair na ni vrhl zdánlivě klidný pohled a obrátil se k velkookým permončíkům. "Tohle je velmi podivné. Jak to, že znáte jméno Jošua Jednorukého?"

Yis-fidri vypadal nervózně. Kostnatá tvář obyvatele podzemí se kymácela na konci dlouhého krku jako slunečnice na stonku. "Z jakého to důvodu hledáte Sithy? Co po našich byvších pánech chcete?"

Maegwin si povzddechla.

"Byla to jen slabá naděje," snažil se Eolair rychle vysvětlit. "Paní Maegwin se domnívala, že by nám mohli pomoci, jako pomáhali našemu lidu v minulosti. Hernystir byl napaden."

"A onen Bezruký Jošua, o němž Sithové hovořili zdalíž patří k nájezdníkům, nebo jest jedním z Hernových dětí, jakož i vy?" Yis-fidri a jeho druzi postoupili s vážnou tváří o krok vpřed.

"Jošua Jednoruký není Hernystiřan, ale není to ani nájezdník. Je jedním z náčelníků ve velké válce, která zuří na povrchu." Eolair hovořil opatrně. "Naši lidé byli napadeni Jošuovými nepřáteli. Tak by se dalo říci, že Jošua bojuje za nás – pokud je ještě naživu."

"Jošua je mrtvý," řekla bezbarvě Maegwin. Váha země a skal kolem ní na ni doléhala a zbavovala ji dechu. K čemu je tohle klábosení? Tyhle vyzábělé bytosti nejsou Sithové. Tohle není město vlajících praporců a sladké hudby, které viděla ve snech. Její plán nevyšel.

"Nemusí to tak být, má paní," namítl tiše Eolair. "Když jsem byl naposledy na výpravě, zaslechl jsem zvěsti, že je stále naživu, zvěsti, které zněly pravdivě." Zaměřil pozornost opět na trpělivé permončíky. "Prosím, řekněte nám, kde jste slyšeli Jošuovo jméno. Nejsme vaši nepřátelé."

Yis-fidri se nedal tak snadno přesvědčit. "A bije se onen Bezruký Jošua pro naše byvší pány Sithy nebo proti nim?" Eolair chvilku uvažoval.

"My smrtelní o Sithech a jejich bitvách nic nevíme. Jošua o nich má stejně málo ponětí jako my."

Yis-fidri ukázal na zářící úlomek kamene uprostřed arény. "Ale to byla První Pramáti Zida'ya – Sithů kteráž k vám promlouvala skrzevá Odštěpek." Zaznělo v tom jakési zvrácené potěšení, jako by Eolaira přichytil při lži.

"Nevěděli jsme, čím hlas to byl. Jsme tu cizí, a ani váš... Odštěpek nás nezná."

"Ach." Yis-fidri s ostatními utvořil hlouček a dohadovali se ve svém jazyce, slova létala sem a tam jako tóny zvonkohry. Po chvíli se narovnali.

"Nuž, shodli jsme se, že vám budemež důvěřovati. Věříme, že jste čestní lidé," uzavřel Yis-fidri. "Než i kdybychom vám nevěřili, i tak jste už popatřili, kdež permončíci žijí. Pokud neukončíme vaše životy, není nám než doufat, že nás nevyzradíte našim byvším vládcům." Smutně se zasmál a očima nervózně přejížděl po stínech v místnosti. "A my nejsme z kadlubu těch, kteříž používají donucovací síly. Jsmeť slabí, staří..." Permončík se odmlčel, aby se uklidnil. "Ničemuz neprospěje, budou-li se vědomosti utajovati. Všichni naši lidé se sem, do Sálu Svědka, nyní smějí vrátit." Yis-hadra, ta, kterou Yis-fidri označil za svou manželku, zdvihla ruku. Zamávala do tmy, obklopující arénu, a zavolala cosi melodickým jazykem permončiků.

Objevila se světla a pomalu se snášela uličkami arény, bylo jich kolem tří tuctů a každé představovalo jeden růžový krystal v ruce permončíka. Díky svým velkým hlavám a očím připomínali pokroucené děti. Působili groteskně, ale nikoliv děsivě.

Na rozdíl od čtveřice s Yis-fidrim v čele se zdálo, že mají strach přistoupit k Eolairovi a Maegwin příliš blízko. Pomalu procházeli uličkami arény a usazovali se tu a tam mezi stovky a stovky lavic. Seděli čelem k zářícímu Odštěpku a tenkými prsty svírali krystaly. Ohromná, potměšlá hala připomínala umírající galaxii, posetou matnými hvězdami.

"Trpěli převlekou zimou," zašeptal Yis-fidri. "Jsou rádi, že jim jest se vrátit k teplu."

Maegwin sebou při zvuku jeho hlasu polekaně trhla. Náhle si uvědomila, že tady, pod zemskou slupkou, nezpívají žádní ptáci, nešumí stromy, jako by celé město bylo vystavěno z ticha.

Eolair se rozhlédl po kruhu vážných očí a otočil se na Yis-fidriho. "Připadá mi však, že se vy i váš lid tohoto místa bojíte."

Permončík se zatvářil rozpačitě. "Jsmeť poděšeni z hlasů našich vládcův, to ano. Leč Odštěpek jest teplý a chodby a sály velkého Mezutu'a chladné."

Hrabě z Nad Mullachu se zhluboka nadechl. "Tak tedy. Pokud věříte, že vám nezpůsobíme nic zlého, vysvětlíte nám,

odkud znáte Jošuovo jméno."

"Náš Svědek – Odštěpek. Arci jsme vám již pověděli: Sithové nás volali, sem, do Sálu Svědka, a optávali se na Jošuu a Velké meče. Odštěpek dlouho mlčel, ale v poslední době k nám opět hovoří – poprvé, co pamatujeme."

"Mluví?" zeptal se Eolair. "Jako mluvil s námi? Co to vůbec je ten Odštěpek?"

"Starý, prastarý jest. Jeden ze samotných nejstarších mezi všemiž Svědky." Do Yis-fidriho hlasu se vrátil ustaraný tón. Jeho druzi potřásali hlavami a protáhlé tváře měli úzkostlivé. "Předlouho mlčel. Nikdo k nám nepromlouval."

"Co tím myslíš?" Hrabě pohlédl na Maegwin, jestli je zmatená jako on. Vyhnula se jeho očím. Odštěpek pulsoval měkkým, mléčným světlem. Eolair to zkusil znovu. "Obávám se, že nerozumím. Co je to Svědek?"

Permončík pečlivě zvažoval slova, jimiž by vysvětlil, co nikdy vysvětlovat nemusel.

"Ve dnech dávno odešlých," pronesl konečně, "jsme s ostatními Děti Zahrady mohli hovořiti skrze předměty, jež sloužily jako Svědci: Kameny a Šupiny, Jezírka a Hranice. Skrze tyto věci – a ještě pár jiných, jako jest velká Harfa v Nakkize – byl svět Děti Zahrady spojen pramínky myšlenek a slov. Ale my, Tinukeda'ya, jsme mnohé zapomněli ještě předtím, než velký Asu'a padl, a odloučili jsme se od těch, jež tam žili... od těch, jimž jsme sloužili."

"Asu'a?" zamyslel se Eolair. "To jméno jsem již slyšel..."

Maegwin, která naslouchala jen na půl ucha, hleděla na jiskřivé barvy Odštěpku; vyskakovaly pod křišťálovým povrchem jako blýskavé ryby. Permončíci, rozesazení na lavicích kolem, se také dívali; tváře měli zasmušilé, jako by se za svůj hlad po světle styděli.

"Když Asu'a padl," pokračoval Yis-fidri, "tehdy to, co hovořilo pouze zřídka, umlklo docela. Hlas ztratil Mluvící oheň v Hikehikayo, a taktéž i Odštěpek tuto v Mezutu'a. Pochopíte, my permončíci jsme ztratili Umění, jak jimi vládnout. Pak, když s námi Zida'ya již nemluvili, my, Tinukeda'ya, jsme již nebyli s to Svědky uživati třebaš toliko k domluvě mezi sebou."

Eolair přemýšlel. "Jak jste mohli zapomenout umění zacházet s takovými věcmi? Jak by se něco takového mohlo mezi vámi ztratit, když je vás navíc taková hrstka?" Ukázal na ostatní, sedící kolem kamenné arény. "Jste přece nesmrtelní, či ne?"

Yis-fidriho žena Yis-hadra zvrátila hlavu a zasténala; tím hraběte i Maegwin vyděsila. Sho-vennae a Imai-an, Yis-fidriho druzi, se k ní přidali. Jejich nářek se proměnil ve strašidelnou, žalostnou píseň, která stoupala ke stropu jeskyně a rozléhala se tmou. Ostatní permončíci přihlíželi, pomalu kývajíce hlavami jako pole bílých pampelišek.

Yis-fidri zavřel velká víčka a. podepřel si bradu roztrousenými prsty. Když žalozpěv utichl, vzhlédl.

"Ne, Hernův synu," zahovořil pomalu, "my nesmrtelní nejsme. Pravda, my žijeme mnohem déle než vy smrtelní – pakliže ovšem se vaše rasa nezměnila. Leč na rozdíl od Zida'ya a Hiked'a'ya – našich byvších vládců, Sithů a Normů – nežijeme stále dál, nejsmeť věční, podobni horám Ne, Smrt si bere nás jako vás jako zákeřný lupič." Tváří mu proskočil záblesk hněvu. "Snad se naši byvší páni v Zahrádě z našich starých pověstí, kdež prý počali všichni Prvorození, narodili z rozdílné krve; snad jsme toliko ráci s kratším životem. Buď to, nebo před námi bylo vskutku zatajeno jakési tajemství, neboť jsme byli považováni než za sluhy a otroky." Otočil se ke své ženě a něžně se dotkl její tváře. Yis-hadra mu položila hlavu na rameno a její dlouhá šije připomínala elegantní krk labutě. "Někteří z nás pomřeli, jiní odešli – a Umění Svědků nám uniklo."

Eolair zmateně zavrtěl hlavou. "Snažím se naslouchat pozorně, Yis-fidri, ale bojím se, že stále ještě nerozumím všem hádankám, o nichž hovoříš. Hlas ženy, který na nás promluvil z kamene – té, již jsi nazval pramáti Sithů – říkal, že se pátrá po Velkých mečích. Co s tím vším má společného princ Jošua?"

Yis-fidri zdvihl ruku. "Pojď s námi na lepší místo k hovoru. Chovám obavy, že vaše přítomnost některé z našeho lidu rozrušila. Většina z nich za svých životů nezažila setkání se Sudhoda'ya." Vstal a narovnal tenké končetiny jako kobyłka, šplhající po pšeničném stonku. "Pokračovati budeme v Sále vzorů." Zatvářil se omluvně. "Též jsem unaven a hladov, Hernovy děti." Zavrtěl hlavou. "Tolik jsem nehovořil už celé věky."

Imai-an a Sho-vennae zůstali v aréně – snad aby svým plachým druhům vysvětlili, kdo to jsou smrtelní. Maegwin je zahlédla, jak svolávají zbylé permončíky doprostřed ohromného sálu a jak se všichni shlukují poblíž nestálého světla Odštěpku. Ještě před hodinou překypovala očekáváním a vzrušením, teď ale byla ráda, že jim aréna mizí za zády. Zvědavost se proměnila v neklid. Taková stavba jako Sál Svědka by se měla vypínat pod otevřenou oblohou plnou hvězd, jako cirkus v Nabbanu nebo velké divadlo v Erchesteru, a ne se krčit pod klenbou mrtvého černého čediče. Navíc odtud žádná pomoc Hernystiru nekynula.

Yis-fidri a Yis-hadra je vedli opuštěnými stezkami Mezutu'a; křišťálové sloupy ve tmě blikaly jako bludičky, když se proplétali úzkými uličkami, přes široká náměstí plná ozvěn a přes mosty, křehké jako ledová krusta, pod nimiž se rozkládaly černé hlubiny.

Lampy, které si Maegwin a Eolair přinesli s sebou do podzemního města, prskly a zhasly. Jediné světlo teď pocházelo z holi permončíků. Obrisy Mezutu'a teď vypadaly o poznání měkčeji, než tomu bylo ve světle lamp, hrany byly oblejší, jakoby ohlazené větrem a deštěm. Ale Maegwin věděla, že tady, v hlubinách země, žádné takové rozmary počasí nepanují.

Shledala, že jí myšlenky odbíhají i od všech těch podivně krásných pohledů, které se tu naskýtají, a že se vrací k tomu, jak byla podvedena. Sithové tu nebyli. Navíc, pokud Mírumilovní volali na pomoc tak nepatrný náručí, jako jsou permončíci, jsou patrně v horších nesnázích než její vlastní národ. Tady končí všechny naděje na pomoc – přinejmenším na pozemskou pomoc. Jejím lidu nebude pomoci, pokud na něco nepříjde. Proč potom bohové na Maegwin seslali takové sny? Jen aby je pak rozmetali na kousky? Copak se Brynioch, Mircha, Rhynn a ostatní skutečně obrátili k Hernystiru zády? Mnoho z jejích lidí, kteří se schovávali v jeskyních kdesi nahoře, už tak pokládalo za nebezpečné i třebaš se jen bránit Skaliho vpádu – jako by se boží vůle tak jasně obrátila proti Lluthovu kmeni, že

jakákoliv obrana by obyvatele nebes jen více popudila. Měla být tohle ta lekce – její sny o ztracených Sithech a vystrašený lid Yis-fidriho? Přivedli ji bozi sem jen proto, aby jí ukázali, že i hernystirský národ se vbrzku vytratí jako hrdí Sithové a zruční permončící?

Maegwin se narovнала. Takovou slabost si nesmí připouštět. Je Lluthovou dcerou... dcerou krále. Na něco přijde. Byla by chyba spoléhat se na omylné obyvatele zemského povrchu, na lidi i na Sithy. Pomohou jí bozi. Sešlou jí – musí jí seslat – nějaké další znamení, nějaký plán uprostřed všeho zoufalství.

Výrazem v obličeji si vysloužila Eolairův zvědavý pohled. "Paní? Je ti něco?"

Mávla rukou.

"Kdysi bylo vši město osvětleno docela," ozval se náhle Yis-fidri a ukázal svou dlouhou rukou. "Vši srdce hory jiskřilo, ano."

"Kdo tu žil, Yis-fidri?" zeptal se Eolair.

"Náš lid. Tinukeda'ya. Leč většina z naší ráce již předávno odešla. Pár ostalo tu, někteří žili v Hikehikayo v severních horách, v menším městě, než jest toto." Zkřivil tvář. "Do dne, za nějž byli přinuceni ho opustit."

"Přinuceni? Kým?"

Yis-fidri zavrtěl hlavou a roztřesenou rukou si pohladil bradu. "Říci to by byla velká chyba. Nebylo by od nás laskavé přivolat zlo na nevinné Hernovy děti. Nechovejte pražádných obav. Ti z našeho národa, jež tam zbylí, odtamtud prchli a zlo tam zanechali."

Jeho žena Yis-hadra cosi řekla v chvějivém permončickém jazyce.

"Pravdu díš, tak, pravdu díš," odpověděl lítostivě Yis-fidri. Zamrkal svými obrovskými očima. "Náš lid odešel z hor. My se kojíme nadějí, že zlo neodešlo s nimi též."

Eolair vrhl na Maegwin pohled, podle jejího názoru významný Celý rozhovor klouzal jakoby kolem ní, neboť byla zahloubána do problémů vlastního bezprizorného národa. Smutně se usmála, aby dala hraběti najevo, že jeho úsilí, vynaložené na zjištění takových neplodných podrobností, bere na vědomí a oceňuje ho, a pak se opět ponořila do tichého přemýšlení. Eolair zaměřil znepokojený pohled opět na permončíky. "Můžete nám povědět víc o tomto zlu?"

Yis-fidri si ho zkoumavě prohlédl. "Nikolivěk. Nemám nijaké právo vám toho tolik sdělit, protože jste mezi svým lidem vysoko postaveni. Snad až se mi dostane vícero času na rozmyšlení, pak vám povím víc. Pro nyní spokojte se s tímto." Dále toto téma již nerozvíjel.

Podivné procesí se v tichu, které rušil jen zvuk kroků, vleklo dál prastarým městem a světla holí se vznášela jako světlušky.

16. Tajemství Minyearu

Sál vzorů byla ohromná budova, jen o málo menší než Sál Svědka, schoulená v lese věží, obklopená kamenným příkopem vytesaným tak, aby napodoboval mořský příboj. Kupole sálu byla postavena ve tvaru mořské lastury ze stejného světlého kamene, který sice nesvítíl jako křišťálové hole, přesto ale působil dojmem, že z něj vychází slabá záře.

"Oceán Nekonečný a Věčný," Yis-fidri ukázal na špičaté kamenné vlny. "Naším rodištěm byl ostrov vprostřed moře, jež obklopuje vše. To my Tinukeda'ya jsme postavili ona plavidla, kteráž převezla Děti Zahrady přes vody. Ruyan Vě, největší z nás, řídil lodě a přivedl nás na tuto zem a tak nás spasil před zajitím." Permončický velké oči se rozzářily a v hlasu mu zazněl tón triumfu. Pevně pokýval hlavou, jako by chtěl podtrhnout význam svých slov. "Bez nás by nebylo žádných lodí. Všichni, jak vládci, jak i služebníci, by propadli Nebytí." Po chvíli zamrkal a rozhlédl se. Plamen z jeho pohledu zmizel. "Pojďtež, děti Hernovy," vyzval je. "Spěchejmež dolů do Banipha-sha-zé do Sálu vzorů."

Jeho žena Yis-hadra přikývla a vedla Maegwin a hraběte kolem zmrzlého šedého oceánu k zadní části kupole, která nestála přesně uprostřed příkopu, ale byla mírně vychýlena, asi jako žlutek ve vajíčku. Do tmavých hloubek se stáčelo dlouhé schodiště.

"Tady já a můj manžel přebýváme," Yis-hadra nemluvila hernystirsky tak plyně jako její druh. "Jsme tu správci."

Vnitřek Sálu vzorů byl zprvu temný, ale Yis-hadra, krácející před ostatními, přejela rukou po stěně. Místa, kterých se dotkla prsty, začala svítit bledým světlem, o poznání žlutějším, než bylo to, které vycházelo z holí.

Maegwin vnímala Eolairův profil vedle sebe jako ve snu. Už na ni začínala doléhat tíha dlouhého dne; kolena měla slabá, myšlenky zamžené. Proč jí Eolair vůbec dovolil pustit se do takového šílenství? Měl ji... měl ji... co? Omráčit? Odnést ji s jekotem a škrábáním na povrch? Za to by ho byla nenáviděla. Maegwin si projela rukou zaprášené vlasy. Kéž by se nic z těch strašných věcí vůbec nestalo, kéž by nudný život na Taigu šel dál beze změn, kéž by byli otec i Gwithinn naživu a zima přicházela, kdy jí přísluší...

"Maegwin!" Hrabě ji chytil za loket. "Málem ses udeřila hlavou o zárubeň."

Setřásla ruku a sklonila se v nízkých dveřích. "Viděla jsem ji."

Místnost za dveřmi se před nimi pomalu rozsvěcovala, jak Yis-hadra rozžínala další a další kameny. Sál byl kruhový a po celém obvodu stěny byly v pravidelných intervalech vytesány výklenky dveří. Samotné dveře, vyřezané z kamene, visely na vyrudlých bronzových pantech. Pokrývaly je runy, které se nepodobaly ničemu, co Maegwin kdy viděla, dokonce ani nápisům na velikých vratech, jež ji přivedly do Mezutu'a.

"Spočiňtež tu, prosím," vyzval je Yis-fidri a pokynul k řadě žulových stoliček, vyrůstajících ze země vedle nízkého stolu jako houby. "My připravíme něco k snědku. Pojíte s námi?"

Eolair na ni pohlédl, ale Maegwin předstírala, že se dívá jinam. Byla nesmírně unavená, zmatená a plná lítosti. Sithové tu nebyli. Tito schlíplí, poražení tvorové jim proti Skalimu, králi Eliášovi a jim podobným nepomohou. A pomoci jim není schopen ani nikdo jiný na zemi.

"Jsi velmi laskavý, Yis-fidri," pousmál se hrabě. "Bude nám potěšením posadit se s vámi ke stolu."

Ve žlabu v kamenné podlaze byla s velkou obřadností zapálena malá hromádka dřevěného uhlí. Yis-fidriho přeopatrná

péče jim napověděla, že takové palivo je vzácností a je používáno jen při nejslavnostnějších příležitostech. Maegwin nemohla ujít zvláštní ladnost permončických pohybů, když přinášeli jednotlivé přísady do jídla. Přes strnulost chůze procházeli dvěma na druhé straně sálu tam a sem s podivnou, taneční plavností, a pokaždé, když se vzájemně mýjeli, vypadalo to, že se svou melodickou řečí navzájem mazlí. Věděla, že se dívá na párek velmi dávných milenců, zmožených stářím, ale natolik přivykých jeden druhému, že se z nich staly dva údy téhož těla. Teď, když si na jejich prazvláštní vzhled a sovi oči již zvykla, pozorovala tu tichou shodu a byla si jistá, že jsou přesně takoví, jak na první pohled vypadají – pár, jenž zažil hrůzy a smutek, ale jehož štěstí přetrvalo celá staletí.

"Pojďtež," vyběhl je Yis-fidri a pak nalil hraběti a Maegwin do misek nějakou tekutinu z kamenného džbánu. "Pijtež."

"Co je to?" zeptala se Maegwin tiše. Přičichla si k misce, ale nic zvláštního necítila.

"Voda, Hernovo dítě," odpověděl Yis-fidri maličko zmateně. "Což tvůj lid již vody nepije?"

"Ale ano," usmála se Maegwin a pozdvihla misku ke rtům. Nevzpomínala si, jak je to dlouho, co naposled upila ze svého měchu, ale už to muselo být celé hodiny. Voda jí proudila hrdlem, chladná a sladká jako zmražený med. Měla i jistou chuť, kterou nedokázala rozeznat, kamennou a čistou. Být to barva, říkala si, byla by to modrá brzkého soumraku. "Výtečná!" Nechala Yis-fidriho, aby jí nalil ještě jednou.

Poté permončici přinesli talíře plné kousků bílé, mímě světélkující houby a ještě další misky; v nich Maegwin ke svému zděšení rozeznala nějaký hmyz s mnoha nohama. Byl zabalen do listů a orestován nad uhlím. Okouzlení, způsobené skvělou vodou, bylo náhle pryč, a Maegwin shledala, že se opět potácí na hraně strašlivého stesku po domově. Eolair zmužile pozřel několik soust houby – nebyla náhoda, že slul jako nejlepší vyslanec dvora v celém Východním Ardu – a okázale rozkousal a spolykal jednoho nohatého brouka. Pak začal jídlo na talíři všemožně přesouvat tak, aby to vypadalo, že jí. Pokud Maegwin potřebovala další důkaz, stačilo se mu podívat na obličej, aby si jídlo podržela hezky daleko od těla.

"Nuže, Yis-fidri, proč se tomuto domu říká Sál vzorů?" zeptal se hrabě z Nad Mullachu. Pár kousků zčernalých brouků nenápadně upustil z prstů do záhybů pláště.

"Zazříte hned, co dojdeme," ozvala se hrdě Yis-hadra.

"Pak, pokud to není nezdvořilé, bych se rád zeptal na další věci. Náš čas se krátí." Eolair pokrčil rameny. "Musím doprovodit svou paní k našim lidem do jeskyní nahoře."

Maegwin spolkla kousavou poznámku. Doprovodit svou paní, no tedy!

"Ptej se, Hernovo dítě."

"Hovořil jsi o smrtelném, jehož známe pod jménem Jošua Jednoruký. A hlas z kamene povídal cosi o Velkých mečích. Co je to za meče a co mají společného s Jošuu?"

Yis-fidri si lžičkovitými prsty setřel kousek houby z brady. "Jest mi třeba začít před začátkem, jak se u nás říká." Podíval se na Maegwin a pak zpátky na Eolaira. "V dobách dávno odešlých vyrobili naši lidé pro krále severského národa meč. Král porušil svůj slib. Když přišel čas k pláci, král se svářil a pak zahubil vůdce našeho lidu. Král se zoval Elvrit, první vládce Rimmersgardu. Meč, který mu ukuli permončici, nazval Minneyar."

"O téhle legendě jsem slyšel," poznamenal Eolair.

Yis-fidri pozdvihl tenkou ruku. "Leč neslyšel jsi vše, hrabě Eolaire, vzpomínám-li si tvé jméno dobře. Hořce jsme onu zbraň prokleli a dobře ji sledovali, byl od nás byla daleko. Takové jest dílo permončiků: arci nic z toho, co jsme kdy vykovali, neostává daleko z našich srdcí a neztrácí se nám z dohledu. Minneyar přinesl Elvritovi a jeho kmeni přemnohou strast, ač to byla zbraň mocná."

Napil se vody, aby si osvěžil hrdlo. Yis-hadra jej sledovala něžným zrakem, s dlaní položenou na jeho ruce. "Pověděli jsme vám, že naši Svědci stáli po staletí v tichosti, že nebylo, kdo by jich užíval. Leč sotva před rokem k nám Odštěpek prohovořil – to někdo hovořil skrze Odštěpek, jako za starých dnů.

Ten, kdož promlouval, byl kdosi či cosi, kohož my neznali, někdo, kdož užíval Mluvicí oheň ve starém permončickém domově Hikehikayo, a hovořil k nám lichotivými a přesvědčivými slůvky. Už toliko to, že Odštěpek i Mluvicí oheň opět promluvily jako za odešlých časů, už to bylo podivné, arci my si též vzpomněli na zlo, kteréž vyhnalo naše druhy z jejich domova – zlo, o němž vám smrtelným netřeba vědět, neboť by vás uvrhlo do velké bázně – a tak jsme' tomuto cizinci nedůvěřovali. Nádavkem, byť to bylo již velmi dlouho, co jsme užívali Svědkův, si někteří z nás pamatovali, jaké to bylo, když s námi Zida'ya hovořili.

Tentokrát to nebylo totéž. Necht' již stálo před Mluvicím ohněm na severu cokoliv, čísel z toho chladný dech Nebytí, všem laskavým slovům navzdory."

Yis-hadra vedle něj zasténala. Maegwin, kterou permončikovo vyprávění zaujalo i proti její vůli, cítila, jak jí po zádech běží mráz.

"Ten, kterýž mluvil," pokračoval Yis-fidri, "si přál zvědět o meči Minneyaru. Znal, že jsme ho vyrobili a že jsme se svou prací svázáni, třebas je daleko od nás, tak jako někdo, kdož přišel o ruku, leč stále ještě cítí koncečky prstů. Onen tvor, kterýž k nám hovořil skrze Svědka, se tázal, zda si severní král Fingil skutečně vzal Minneyar s sebou do Asu'a, když velký palác dobyl, a zda tam meč pořád je."

"Asu'a," vydechl Eolair. "Samozřejmě – Hayholt."

"Toť jest jméno, jež mu dali smrtelní," kývl Yis-fidri. "Obávali jsme se onoho prapodivného a strašného hlasu. Musíte pochopit: jsme' vyvrženci delší dobu, než si smrtelní dokáží kdy představit. Bylo zřejmé, že ve světě povstala jakási nová síla, kteráž však vládne starým Uměním. Leč my si nepřejeme, aby nás naši staří vládci opět našli, takže jsme nejprv neodpovídali."

Permončik se předklonil a opřel se o lokty. "Pak, před nedlouhou dobou – před několika změnami Měsíční ženy, jakž by pověděli ti, kdož žijí pod otevřenou oblohou – prohovořil Odštěpek znovu. Tentokrát hovořil hlasem nejstarší ze Sithů, tím, jež jste slyšeli. Též se tázala na Minneyar. I tehdy jsme mlčeli."

"Protože se bojíte, že by vás opět zotročili."

"Tak jest, Hernův synu. Pokud jsi nikdy neprchal z otroctví, pak ten strach nepochopíš. Naši vládci nestárnou. My ano. Dodržují staré tradice. Nás jest čím dál méně." Yis-fidri se houpal na stoličce a prastará kůže jeho oděvu povrzávala jako cvrček.

"Ale věděli jsme něco, co nevěděl nijaký z těch, jež se vyptávali," pokračoval po chvíli. V očích měl zvláštní jas, jaký tam Eolair s Maegwin ještě neviděli. "Uznejtež: naši vládci se domnívají, že meč Minneyar nikdy neopustil Hayholt, a tak tomu i jest. Leč ten, kdož jej pod hradem našel, ten, jemuž říkáte král Jan Kněz, ho nechal nanovo překovat. Pod jménem Jasný osten jej nosil po celém světě."

Hrabě z Nad Mullachu vyrazil tiché, překvapené zahvízdnutí. "Takže Jasný osten býval Metlou severu, Fingilovým Minneyarem. Jak zvláštní! Kolik dalších tajemství si vzal Kněz Jan do hrobu nad Kynslaghem?" Zarazil se. "Ale Yis-fidri, stále ještě nechápeme..."

"Bud'ťež trpěliví." Permončík se usmál. "Nikdy byste nedokázali pěstovat a sklízet jankovitý kámen, horkokrevné děti. Trpělivost." Nadechl se. "Vládkyně Zida'ya nám pověděla, že tomuto meči, jednomu z Velkých mečů, jest sehrát důležitou roli v dění, jež se chystá, a v osudu prince jménem Bezruký Jošua..."

"Jošua Jednoruký."

"Tak. Leč my máme za to, že jest to trik, protože rovněž povídala, že tento meč může být neskonale, na životě důležitý proti stejnému zlu, které vyhnalo náš lid z Hikehikayo, a že toto zlo může brzy ohrožovat vše, což kráčí po zemi i pod ní. Jak může osud smrtelného ovlivnit vády nesmrtelných?" Permončíkův hlas se zachvěl. "Jest to toliko další past: využívat náš strach. Přeje si, bychom u ní hledali pomoc a opět upadli v zajetí. Cožpak jste ji neslyšeli? „Přijde k nám do Jao é-Tinukai'i." Což kdy byla past nastražena s větší chladnokrevností přímo před zraky oběti?"

"Takže," zajímal se hrabě, "Jošuovo přežití je nějakým způsobem spojeno s tímto mečem?"

Yis-fidri na něj vrhl znepokojený pohled. "Tak to prohlašovala ona. Ale jak mohla říkat, že jeho osud jest svázán s osudem Minneyaru, když ani neznala, že byl překován? Povídala, že kromě nás to nikdo neví, a že úděl mnohých – snad úděl všech – jest provázán se třemi Velkými meči, ke kterýmž patřil i Minneyar."

Yis-fidri povstal a na tváři se mu objevil postrašený výraz. "A jest mi říci vám něco hrozného," pronesl nešťastně.

"Byť i našim dřívějším pánům nemůžeme věřit, arci se bojíme, že možná mluví pravdu. Možná se na svět opravdu snesla velká zkáza. Pakliže ano, je možné, že ji způsobili permončíci."

Eolair se rozhlédl a snažil se pochopit, co právě slyšel. "Ale jak, Yis-fidri? Historie Jasného ostnu je možná hlubokým tajemstvím, ale vy jste ho nikomu neprozradili. Když Odštěpek hovořil k nám, nic jsme o tom neřekli, protože jsme o tom nic nevěděli. Žádné tajemství nebylo vyzrazeno. Jakou zkázu jste mohli přivodit?"

Permončík se tvářil nesmírně skličene. "Já... nepověděl jsem vám vše. V těsnu před tím, než jste přišli, k nám Odštěpek opět promluvil. Byl to opět ten strašlivý cizinec z Hikehikayo a tázal se na Minneyar – onen prokletý meč." Sklesl zpátky na stoličku. "A onehdá v Sále Svědka byl pouze jeden z nás – mladý Sho-vennae, kteréhož jste i potkali. Bylť sám a hlas ho velmi vyděsil. Hrozil, pak sliboval a pak zase hrozil." Yis-fidri udeřil širokou dlaní do stolu. "Musíte chápat: on se bá! My všichni se báli! Už nejsme, co jsme bývali." Sklopil zrak, jako by se styděl, pak vzhlédl a očima se střetl s očima své ženy. Dodalo mu to trochu odvahy. "Strach Sho-vennaeho v posledku přemohl. Povědělt' cizinci příběh Minneyaru, jak byl překován na Jasný osten." Yis-fidri zavrtěl hlavou. "Ubohý Sho-vennae. Neměli jsme mu svěřovat strážení Odštěpku samotnému. Necht' nám Zahrada odpustí. Chápete, Hernovy děti, naši bývalí páni nám mohli lhát, ale i tak se bojíme, že z temnoty Hikehikayo nemůže vzejít nic dobrého. Pakliže První Praměti Sithů říkala pravdu, kdo ví, jakou moc jsme zlu dali?"

Maegwin ho sotva vnímala. Ztrácela nit hovoru, tupě zaznamenávala jen útržky a její mysl se ztrácela ve víru myšlenek na vlastní porážku. Nepochopila boží vůli. Potřebovala být volná, potrebovala trochu času pro sebe, času na přemýšlení.

Hrabě Eolair dlouho zadumaně seděl; v sále se rozhostilo ticho. Konečně Yis-fidri vstal.

"Pojedli jste s námi. Nyní vám ukážeme naše skvosty a pak se můžete vrátit na jasný, vzdušný povrch."

Eolair a Maegwin se nechali odvést přes kruhovou síň a prošli dveřmi. Následovali permončíky dlouhou šikmou chodbou, až došli do velké místnosti, jejíž vnější stěny připomínaly složité bludiště a každý kousek povrchu byl pokryt vytesanými obrazy.

17. Sály vzorů

"V této místnosti a v dalších pod námi jsou Vzory," oznámil Yis-fidri. "Dlouhou dobu permončíci kopali – a vykonali velké dílo. Každý to tunel, každá to chodba v hloubce, kteréž jsme vykopali, jsou tu. Toté historie našeho lidu a my dva jsme jejími správci." Hrdě mávl rukou. "Mapy jasného Kementari, labyrint Jhiná-T'senei, chodby pod horami, které Rimmeřané zovají Vestvegg, a tunely, provrtávající hory nad našimi hlavami – vše jest zde. Katakomy Zae-y'miritha jsou dávno pohřbeny a tiché... leč tady žijí!"

Eolair se pomalu otáčel a díval se z jedné stěny na druhou. Vnitřek velké místnosti byl složitý jako kámen s mnoha fazetami; každá plocha, každý roh a výklenek byly pokryty vypracovanými mapami, vytesanými přímo do kamene. "A ty říkáš, že máte i mapy chodeb, které vedou skrz Grianspog?" zeptal se pomalu.

"Zajisté, hrabě Eolaire," odpověděl Yis-fidri. Mezi vzory opět nabyt trochu života. "Ty, i další."

"Kdybychom je měli, byla by to pro nás velká pomoc."

Maegwin se k hraběti obrátila a její podráždění konečně vyhublalo na povrch. "Cože, to bychom měli vláčet ty nekonečně těžké kameny nahoru do našich jeskyní? Nebo sešplhat dolů, na toto ztracené místo pokaždé, když se ocitneme na rozcestí?"

"Ne," bránil se Eolair, "ale mohli bychom je, jako aedoničtí mniši, okopírovat na pergameny a tak bychom je měli pořád u sebe." Oči se mu rozzářily. "Musí tu být chodby, o nichž se nám ani nesnilo! Naše nájezdy na Skaliho tábory budou

vypadat jako opravdová kouzla! Vidiš, Maegwin, nakonec jsi svému lidu opravdu prospěla – získala jsi pomoc lepší než meče a šípy!" Otočil se na Yis-fidriho. "Svolili byste k něčemu takovému?"

Permončík se nejistě otočil na manželku. Při jejich zvonivém rozhovoru se Maegwin zahleděla na hraběte. Eolair přecházel od jedné zdi ke druhé, mžoural na nerovné zdi a titěrné mapy na nich. Bojovala s návalem zlosti.. Myslí si snad, že jí prokazuje laskavost, když jí skládá poklony za tenhle "objev"? Hledala pomoc od zářivých bájných Sithů, ne od hejna vran s jejich zaprášenými mapami tunelů. Tunely! V první řadě to byla Maegwin, kdo je znovu objevil! Jak se vůbec opovažuje takhle ji chlácholit?

Uprostřed vnitřního sváru mezi hněvem, pocitem osamělosti a ztráty ji náhle jako nůž zasáhla myšlenka.

Eolair musí odejít.

Dokud bude u ní, nebude mít klid a nikdy nepochopí, co po ní bohové chtějí. Jeho přítomnost ji měnila v děcko, ukňourané a náladové, které nesvede vyvést svůj národ z těžké situace.

Yis-fidri se k ní otočil. "Mé ženě a mně jest třeba promluvit s našimi, než učiníme poslední rozhodnutí. Toto má znamenat cosi nového a nelze o tom rozhodnout jen tak."

"Pochopitelně," souhlasil Eolair. Hlas měl klidný, ale Maegwin rozeznávala potlačované vzrušení. "Pochopitelně, cokoli, co bude pro váš lid nejlepší. Teď odejdeme a vrátíme se sem za dva dny; nebo jak se to bude hodit vám. Ale řekněte jim, že by to mohlo zachránit Hernův lid, jemuž permončíci dříve často pomáhali. Hernystírané o vás vždy smýšleli pouze v dobrém."

Maegwin cosi napadlo. "Jsou tunely i poblíž Hayholtu?"

Yis-hadra přikývla. "Tak. Asu'a, jak mu říkáme my, sahal hluboko, stejně jakož se i tyčil vysoko. Jeho kosti nyní leží pod hradem smrtelných králů, leč podzemí jest stále živé našimi chodbami."

"A máte tady i tyto plány?"

"Pravdu díš," odvětila Yis-hadra pyšně.

Maegwin se se spokojeným přikývnutím obrátila na hraběte. "Tak, to byla poslední odpověď, kterou jsem potřebovala. Otevírá se před námi cesta; byli bychom zrádci vlastního národa, pokud bychom ji nepodstoupili." Odmlčela se.

Eolair se na její návnadu chytil. "Co tím myslíš, princezno?"

"Musíš najít Jošuu, hrabě Eolair," řekla krátce. Potěšila ji klidná autorita, která se jí ozývala v hlase. "Slyšel jsi, co říkal Yis-fidri při jídle. Ta záležitost s mečem je nanejvýš důležitá. Už tak jsem si říkala, že Jošua o tom musí být zpraven, pro případ, že tato zpráva může být použita k porážce Eliáše. Oba víme, že dokud vládne Nejvyšší král, Skali Ostronos naši zem neopustí. Jdi najít Jošuu a pověz mu tajemství meče. To zachrání náš lid."

Maegwin si ve skutečnosti nepamatovala všechny podrobnosti permončíkova vyprávění – příliš ji zaměstnávaly vlastní pochmurné myšlenky – ale vybavovala si, že to mělo něco společného s Jošuu a mečem jeho otce.

Eolair se na ni užasle podíval. "Jít za Jošuu?! Co to říkáš, má paní? Nemáme ponětí, kde je nebo jestli je vůbec naživu. Žádáš mě, abych opustil svůj lid ve chvíli nejtěžší a vydal se na takovou pošetilou výpravu?"

"Prohlašoval jsi, že jsi slyšel, že žije," namítla chladně. "Před malou chvílí jsi mě poučoval o pravděpodobnosti jeho přežití. Můžeme si dovolit předpokládat, že je mrtvý?"

Z jeho výrazu se nedalo poznat, co si myslí. Maegwin se nadechla a začala znovu. "V každém případě jsi, hrabě, nepochopil plný význam toho, co nám zde bylo řečeno. Mapy našich tunelů jsou důležité, to ano – nyní ale můžeme Jošuuvi poslat plány Eliášovy pevnosti a tajných vchodů, jež mohou přispět k Eliášovu svržení." Když naslouchala vlastním slovům, tak jí to skutečně připadalo jako dobrý plán. "Víš dobře, že Skali naši zem nikdy nepustí z rukou, dokud bude Eliáš vládnout na Hayholtu."

Eolair zavrtěl hlavou. "Příliš mnoho nejasností, má paní, příliš mnoho nejasností. Na tom, co říkáš, něco je. Přemýšlejme o tom. Bude trvat celé dny, než získáme kopie map. Bude jistě lepší, zvážíme-li vše pečlivě, pohovoříme-li s Craobhanem a dalšími rytíři."

Maegwin chtěla zaseknout háček ještě teď, dokud Eolair váhal. Bála se, že delší otálení dá hraběti šanci vymyslet další řešení a ona se zatím opět utopí v nerozhodnosti. Jeho blízkost působila na její srdce jako závaží. Potřebovala, aby odejel – to teď byla její jediná touha. Chtěla, aby byl pryč a její bolest a zmatek konečně pominuly. Jak to, že ji dokázal takovým způsobem zamlžit hlavu?

Nasadila chladný výraz. "Nelíbí se mi tvůj odpor, hrabě. Vlastně mám pocit, že tu toho nemáš moc na práci, když máš čas chodit za mnou do podzemí. Možná tě lépe zaměstná úkol, který by nám mohl pomoci ze současné situace."

Maegwin se výsměšně usmála, zcela záměrně. Byla hrdá, jak dokázala skrývat své skutečné pocity, ale vlastní krutost, jakkoliv byla nezbytná, ji děsila.

Co se to ze mě stává? říkala si a přitom sledovala, jak Eolair zareaguje. Je tohle umění vládnout? Na okamžik se jí zmocnila panika. Chovám se jako blázen? Ne, bude lepší, když odjede – ale pokud musí králové a královny prosazovat svou vůli takhle... u Bagbova stáda, jak strašné!

Nahlas dodala: "Kromě toho, hrabě, úkol mého otce zavázán – to jenom kdybys zapomněl. Pokud se chystáš odmítnout první rozkaz, který ti Lluthova dcera uložila, nemohu ti bránit, ale bohové to uvidí a udělají si vlastní úsudek." Eolair se chystal promluvit. Maegwin zdvihla ruku – velmi špinavou ruku, jak si všimla – a zarazila ho.

"Nebudu se s tebou přit, hrabě Eolair. Dělej, co ti bylo řečeno, nebo to odmítni. Tot' vše."

Eolair přimhouřil oči, jako by poprvé poznal, jaká skutečně je, a pranic se mu to nelíbilo. Při jeho pohrdavém pohledu ji rozbolelo srdce, ale nebylo cesty zpět.

Hrabě mlčel dlouho, než odpověděl. "Dobrá, paní," řekl tiše. "Vykonám, jak mi poroučíš. Nevím, odkud se tento náhlý rozmar – rozmar! Připadá mi to trochu jako šílenství! – vzal. Kdybys v této záležitosti požádala o mou radu a chovala se ke mně jako k rodinnému příteli a ne jako k poddanému, vykonal bych tvé přání s radostí. Teď ti prokážu poslušnost, ale bez lásky. Chceš se chovat jako královna, ale místo toho jednáš jako malé děcko."

"Bud' zticha," okřikla ho chraptivě.

Permončící se na ně zvědavě dívali, jako by sledovali nějakou zvláštní a nepochopitelnou pantomimu. Světla v Sále vzorů na okamžik zmatněla a stíny na spleťtých zdech se protáhly do nadživotních velikostí. Vzápětí světlo opět nabylo na síle a vyhnalo stíny z tmavých koutů, ale jeden z nich se nastalo usadil v Maegwinině srdci a nedal se zaplašit.

* * *

Posádka Oblaku Eadne se s Miriamele a s Cadrachem sice zrovna nemazlila, ale také se nechovala nijak zvlášť surově. Zdálo se, že námořníci jsou podivnou dvojicí černých pasažérů dost překvapeni. Když vyšli na palubu pod oblohu v rozbřesku, lodníci nevázaně žertovali a diskutovali o neřestných mniších, kteří cestují s mladými ženami, a o ctnosti žen, které se na takovou cestu vydávají.

Miriamele se tvářila vzdorně a jejich hrubé mravy ji nijak nepostrašily. Přes známý námořnický zvyk nechat si narůst plnovous byli mnozí členové lodní posádky bezvousí, příliš mladí na to, než aby jim rostl knír: byla si jista, že během jednoho roku viděla víc než oni za celý život.

Na první pohled bylo zřejmé, že Oblak Eadne není žádná loudavá obchodní loď, žádná karaka, která se opatrně kodrcá podél pobřeží a kymácí se jako staré necky, ale pevná loď na oceán. Miriamele, dítě pobřežního Meremundu, dokázala odhadnout kvalitu lodi už podle toho, jak se jim paluba živě houpala pod nohama, a podle zvuku plachet, jež se nadouvaly čerstvým větrem úsvitu.

Ještě před hodinou byla Miriamele zoufalá. Teď shledávala, že dýchá zhluboka a srdce jí opět bije lehce. Byla naživu a na volném moři. Slunce stoupalo ranní oblohou jako znamení naděje.

Pohled na praporec, třepotající se na hlavním stěžni, potvrdil, že Cadrach měl pravdu. Vlál tam okrový a černý mořský orel Prevanů. Kdyby tak jen měla více času na hovor s Dinivanem, aby mohla zjistit novinky z nabbanského dvora a na čí straně stojí rod Prevanů a dalších...

Otočila se, aby Cadracha šepem varovala, že je nutno zachovávat inkognito, ale námořník po jejím boku ji neurvale postrčil dopředu.

I v čerstvém větru byl na dálku cítit nasoleným vepřovým.

Muž na zvýšené palubě se obrátila pohlédl na ně. Miriamele polekaně zalapala po dechu. Nebyl to nikdo, koho by znala, a ani on ji podle všeho nepoznával. Byl nicméně velmi, velmi pohledný. Tento cizí šlechtic, oděný do černých kalhot, kabátu a vysokých bot – vše pečlivě zdobeno zlatými korálky –, ve vlajícím zlatém plášti a s plavými vlasy vypadal jako sluneční král z dávných bájí.

"Na kolena, bídáci," zasyčel jeden z námořníků. Cadrach ho okamžitě poslechl. Znaméná Miriamele si klekla pomaleji. Nedokázala odtrhnout zrak od mužovy tváře.

"To jsou oni, pane," oznámil námořník. "Ti, co našla Niskie. Jak vidíš, jeden z nich je dívka."

"Jak vidím," opáčil muž suše. "Vy dva zůstaňte klečet," nařídil. "Vy, muži, můžete jít. Potřebujeme víc plachet, pokud máme do večera dorazit do Grenammanu."

"Ano, pane."

Když lodníci odběhli, ten, koho nazývali pánem, se otočil, aby dokončil rozhovor s tělnatým, voustatým mužem, kterého Miriamele odhadovala na kapitána. Šlechtic vrhl na vězně krátký pohled a vznešeně sestoupil z můstku. Miriamele měla pocit, že se na ni díval o kratičkou chvíli déle, než by diktovala pouhá zvědavost, a proběhl jí zvláštní záchvěv – částečně strach, částečně vzrušení. Sledovala, jak odchází. Dvojice sloužících pospíchala za ním a dávala pozor, aby se mu plášť, vlající ve větru, o nic nezachytil. Pak se plavovlasý muž ještě jednou otočil. Když zachytil její pohled, usmál se.

Hřmotný kapitán shlížel na Cadracha a Miriamele se špatně skrývaným odporem. "Kníže řekl, že se rozhodne, co s vámi udělá, až po snídani," zavrčel a zkušeně si odplívl po větru. "Ženy a mniši – co může znamenat větší smůlu, zvlášť v takové době? Hodil bych vás přes palubu, kdyby nebyl pán na lodi."

"Kdo... kdo je pánem této lodi?" zeptala se Miriamele tiše.

"Copak nepoznáváš jeho znak, doroto? Nepoznalas' pána, když stál před tebou? Aspitis Preves, kníže z Driny a Eadne je pánem této lodi – a radši doufej, že se mu budeš líbit, jinak se vyspíš v jedné posteli s kilpami." Odplívl další dávku citrilové šťávy.

Cadrach, který byl už tak bledý, po kapitánových slovech zezelenal, ale Miriamele to sotva vnímala. Myslela na Aspitisovy zlaté vlasy a vyzývavé oči a dumala, jak to, že se uprostřed všeho nebezpečí náhle cítí tak zcela neočekávaně okouzlená.

18. Zmizení Simona

"Tak vidíš. Teď jsi toho byl svědkem sám." Binabik ukázal bezmocně na Qantaqu. Vlčice seděla na zadních, uši měla sklopené a srst, posypanou sypkým sněhem, zježenou. "Qinkipiny oči!" zalátelel troll, "kdybych ji k tomu dokázal přinutit, věř mi, že bych to učinil. Vráti se ke klášteru, ale jen po mém boku a nic víc." Znovu se k ní obrátil. "Qantaqo! Simon mosoq! Ummu!" Zavrtěl hlavou. "Nic."

"Co s ní je?" Sludig kopl do sněhu, který zavířil ve větru. "Každou hodinou, co ho nehledáme, je stopa slabší. A pokud je zraněný, každou hodinou je blíž k smrti."

"Dcero hor, Rimmeřane," zakřičel Binabik, "každá hodina každého dne nás všechny přibližuje smrti." Zamrkal zarudlýma očima. "Samozřejmě, že musíme spěchat. Myslíš, že já o Simona starost nemám? Proč myslíš, že se tady motáme už od slunce východu? Kdybych si mohl s Qantaqou vyměnit nos, jistě bych to udělal! Ale byla hrůzami ve Skodině

opatství ošklivě postrašena – podívej, chodí s námi jen s velkou neochotou!"

Qantaqa se opět zastavila. Když se k ní Binabik otočil, sklonila svou velkou hlavu a zakňučela. Ve skučícím větru byla sotva slyšet.

Sludig plácl rukou v rukavici o stehno. "Zatraceně, trolle, já to vím! Ale potřebujeme její nos! Nevíme ani kam chlapec jel, ani proč nám neodpovídá. Už tady křičíme celé hodiny!"

Binabik zasmušile zavrtěl hlavou. "Právě to mi dělá největší starosti. Nemuseli jsme chodit daleko, abychom našli jeho koně – sotva půl míle. Už jsme došli dvakrát tak daleko a zase zpátky, ale po Simonovi ani stopy."

Rimmeřan ve vířícím sněhu přimhouřil oči. "Pojď. Pokud spadl, pak se nejspíš plazil zpátky po vlastních stopách... dokud byly vidět. Dotáhneme vlčici kousek dál. Tentokrát až k opatství. Možná... kdyby chlapce ucítila, půjde jí to lépe." Pobídl koně. Nákladní zvířata táhl za sebou. Binabik se zašklebil a hvízdal na Qantaqu. Vlčice se neochotně přisouřala.

"Nelíbí se mi bouře, která se blíží," zavolal troll; Rimmeřan, který byl jen o kousek vpředu, se již změnil na rozmazanou šmouhu. "Ani trochu. Tohle je předzvěst temnoty, kterou jsme viděli, jak se sbírá kolem Boufné hory. Přichází velmi rychle."

"Já vím," zakřičel Sludig přes rameno. "Brzy si budeme muset hledat vlastní bezpečný úkryt, ať chlapce najdeme nebo ne."

Binabik přikývl a prudce se udeřil do hrudi, jednou, dvakrát a potřetí. Pokud se zrovna nedívali bohové jeho národa, nikdo jiný to úzkostlivé gesto neviděl.

Z kláštera, který byl nedávno dějištěm takové hrůzy, se stala tichá, zasněžená hrobka. Hromady sněhu zakryly většinu stop po tom, co zbylo ze Skodi a jejích malých svěřenců, všechno ale skryt nedokázaly. Qantaqa se k tichým zdem nepřiblížila blíže než na dostřel šípů; Binabik se Sludigem přešli rychle nádvoří, aby se přesvědčili, že žádná z nehybných, zasněžených postav není Simon, a ihned zase odešli.

Když ušli asi tisíc kroků, na chvíli se zastavili. Podělili se o několik doušků kangkangu a pak poslouchali sténání větru. Qantaqa, která byla očividně ráda, že jdou od toho hrozného místa pryč, krátce začenicchala a stočila se Binabikovi k nohám.

"U svatého Aedona, trolle," promluvil po nějaké době Sludig, "co to vůbec bylo za čarodějnici, ta Skodi? Nikdy jsem nic podobného neviděl. Patřila mezi stoupence Krále bouří?"

"Jen natolik, že vykonávala, co si Král bouří přál, ať už to věděla nebo ne. Měla moc, ale doufala, že se stane Mocností – což je, jak se domnívám, něco zcela jiného. Malou odrůdou norské královny se svou tlupou následovníků, to asi chtěla být. Ve válečných časech a době svárů vznikají nové síly. Starý řád se počíná měnit a taková jako Skodi se snaží zanechat stopu."

"Já jen děkuji Bohu, že vymýtil celé to hnízdo do posledního nemluvněte." Sludig se zamračil a zachvěl. "Z těch malých ďáblíků by stejně už nic dobrého nevyrostlo."

Binabik se na něj zvědavě podíval. "Nevinného lze přetvořit, jako tomu bylo v případě těchto dětí, ale se štěstím by se bývaly daly převychovat. Já moc nevěřím v nenápravné zlo, Sludigu."

"Ano?" Rimmeřan se drsně zasmál. "A co tvůj Král bouří? Co dobrého by se dalo říct o takovém černém zplození pekla?"

"Kdysi miloval svůj lid víc než vlastní život," podotkl Binabik tiše.

Slunce přeběhlo kalnou oblohu překvapivě rychle. V době, kdy se podruhé zastavili, se již chýlilo k večeru. Už dvakrát prošli oblast mezi klášterem a místem, jež si určili za nejzazší bod hledání. Všechen jejich křik a tlučení do stromů bylo marné: Simona nenašli, tma byla na spadnutí a blížila se další bouře.

"U Aedonovy krve," prohlásil znechuceně Sludig a poplácal Simonovu klisnu, přivázanou ke krátkému procesí nákladních koní. "Alespoň, že jsme neztratili i ten zatracený meč." Mávl rukou k Trnu, ale nedotkl se jej. Meč na některých místech prosvítal skrz uvolněné kůže, a vločky, které na něm přistály, sklouzly, takže uprostřed vši bělosti zůstal jednolitě černý. "To nám ovšem navíc ztěžuje rozhodování. Kdyby byl chlapec ztracen i s mečem, nezbývalo by nám nic jiného, než hledat dál."

Binabik rozhněvaně vzhlédl. "O jakém rozhodování to mluvíš?"

"Nemůžeme všechno vzdát kvůli jednomu výrostkovi, trolle. Mám ho rád, dobrý Pán je mi svědkem, ale máme povinnosti k princovi Jošuvovi. Ty i ostatní knihomolové pořád říkáte, že Jošua ten meč musí dostat, jinak jsme všichni odsouzeni k záhubě. Máme na to zapomenout a hledat ztraceného kluka? Pak bychom byli ještě pošetilejší než byl on, když zabloudil."

"Simon není pošetilý." Binabik zabořil obličej do husté srsti na Qantačině krku. "A mě už nebaví být krivopřísežníkem. Přisahal jsem, že ho budu ochraňovat." Trollův hlas byl utlumen vlčím kožichem, ale napjatý tón byl jasně rozeznatelný.

"Jsme nuceni k těžkému rozhodování, trolle." Binabik vzhlédl. Obvykle klidné hnědé oči se mu blýskaly. "Nevykládej mi o rozhodování. Nepoučuj mě o těžkostech. Vezmi si meč. Já jsem nad hrobem svého pána přísahal, že budu Simona chránit. Pro mě nic není důležitějšího."

"Pak jsi pošetilejší než všichni," zavrčel Sludig. "Zbyli jsme jen dva a svět kolem nás mrzne na kost. Poslal bys mě samotného napřed s mečem, který může zachránit tvůj národ i můj? To tak moc nechceš porušit přísahu mrtvému učitelí?"

Binabik ztuhl. V očích se mu zaleskly slzy hněvu. "Neopovažuj se mluvit o mé přísaze," zasyčel. "Nenechám si radit od žádného tupého Croohoka!"

Sludig napřáhl pěst, jako by se mužika chystal udeřit. Podíval se na vlastní roztřesenou ruku, pak se otočil a odkráčel z mýtiny. Binabik se na něj ani nepodíval, místo toho znovu začal hladit Qantaqu. Po tváři mu stekla slza a sklouzla za kožšinu jeho kapuce.

Minuty plynuly v tichu, které nerušil ani zpěv ptáků.

"Trolle?" Sludig stál vedle koní na okraji palouku. Binabik nevzhlédl. "Poslouchej, člověče," pokračoval Sludig, "musíš mě poslouchat." Rimmeřan stále postával na místě jako nezvaný host, který čeká, až otevřou dveře. "Jednou, nedlouho poté, co jsme se poprvé potkali, jsem ti řekl, že nevíš, co je to čest. Chtěl jsem jet zabít Storfota, vestvonnbyského zemana, za jeho urážky vévody Isgrimmura. Říkal jsi, že bych to neměl dělat. Povídal jsi, že mi můj pán Isgrimmur zadal úkol, a že ohrozit jeho vyplnění by nebylo ani odvážné, ani čestné, ale hloupé."

Troll dál nepřítomně škrábal vlčici na zádech.

"Binabiku, já vím, že jsi čestný. Ty víš, že já nejsem jiný. Stojíme před těžkým rozhodnutím, ale není správné, aby po sobě spojenci metali urážkami jako kamením."

Troll stále neodpovídal, ale ruce spustil do klína. Klečel tak dlouho beze slova, bradu skloněnou na prsou.

"Choval jsem se ostudně, Sludigu," pronesl nakonec. "Jsi v právu, když mi teď vracíš moje vlastní slova. Žádám tě o odpuštění, i když jsem neudělal nic, čím bych si ho zasloužil." Obrátil k Rimmeřanovi, který postoupil několik kroků, nešťastný obličej.

"Nemůžeme si dovolit hledat Simona věčně," řekl Sludig tiše a zoufale. "To je prostě fakt, který s láskou nebo přátelstvím nemá nic společného."

"Nemýlíš se," přikývl Binabik pomalu. "Nemýlíš." Vstal a vydal se k vousatému vojákovu s napřaženou rukou.

"Kdybys mi mohl prominout mou hloupost..."

"Není co promíjet." Binabikova malá ruka zmizela v široké dlani.

Na trollově tváři se mihl unavený úsměv. "Rád bych požádal o jednu laskavost. Tuto noc a zítřejší noc tu rozděláme oheň a budeme volat Simona. Pokud po něm nenajdeme nejmenší stopy, pak pozítří ráno vyrazíme ke Kameni rozluky. Jinak bych měl pocit, že jsem ho opustil bez důkladného pátrání."

Sludig vážně přikývl. "To je spravedlivé. Teď bychom měli posbírat dřevo. Noc se rychle blíží."

"Ani studený vítr není o nic slabší," poznamenal Binabik a zamračil se. "Nic pěkného pro všechny, kdo jsou venku bez řádného přístřeší."

19. Tisíc schodů

Bratr Hengfisk, králův zneklidňující vínonoš, ukázal na vchod. Mnich měl škleb stejně pomateně strnulý jako vždy – jako by jej zmáhal nějaký nestvůrný žert, který zvládá jen s největším úsilím. Kníže z Utanyeatu prošel dveřmi; mlčící Hengfisk vzápětí odcupital po schodech a nechal knížete stát těsně před komnatou zvonice.

Guthwulf chvíli popadal dech. Výstup po schodech věže byl velmi dlouhý a knížeti se v poslední době nespalo dobře.

"Volal jsi mne, Výsosti?" pronesl nakonec.

Král shrbeně stál před jedním z vysokých oken a těžký plášť se mu ve světle pochodní leskl jako lahvově zelený zadeček mouchy. Ačkoliv odpoledne uběhlo teprve zpola, obloha byla tmavá jako navečer, fialová a chmurně šedivá. Křivka Eliášových zad v Guthwulfovi vzbudila představu supa. Král měl svůj těžký šedý meč připjat v pochvě na boku; když ho kníže zahlédl, neovladatelně se otrásl.

"Bouře je skoro nad námi," Eliáš promluvil, aniž by se byl otočil. "Byl jsi už někdy ve věži Zeleného anděla takhle vysoko?"

Guthwulf se přinutil mluvit nenuceně. "Byl jsem ve vstupní hale. Snad jednou v kaplanově pokoji ve druhém patře. Nikdy tak vysoko, sire."

"Je to zvláštní místo," prohlásil král a pohled stále upíral na něco za severozápadním obzorem. "Tohle místo, věž Zeleného anděla, bývalo kdysi středem největšího království, jaké kdy Východní Ard viděl. Věděl jsi to, Guthwulfe?" Eliáš se otočil od okna. Oči měl jasné, obličej však napjatý a vrásčitý, jako by mu železná koruna svírala čelo příliš těsně.

"Myslíš království svého otce, Výsosti?" zeptal se kníže. Byl zmatený a značně vystrašený. Když obdržel výzvu k tomuto setkání, pocítil jen cosi jako hrůzu. Tento muž už nebyl ten jeho starý přítel. Občas se zdálo, že se král téměř nezměnil, Guthwulf však nedokázal pominout jednu základní skutečnost: Eliáš, jak jej znával, by právě tak mohl být mrtvý. Šibenice na Bitevním náměstí a kůly na Nearulaghské bráně jsou nicméně nyní přeplněny ostatky těch, kteří Eliáše tak či onak rozhněvali. Guthwulf umí držet ústa a dělat, co se mu řekne – alespoň ještě nějakou chvíli.

"Ne mého otce, hlupáku. Pro lásku Boží, já nyní ovládám mnohem skutečnější království, než jaké kdy získal on. Můj otec měl krále Llutha hned za prahem; nyní tam není jiného krále než jsem já." Eliášova chvilková špatná nálada se vytratila. Rozmáchně mávl rukou. "Ne, Guthwulfe, jsou věci na tomto světě, o kterých se ti ani nesnilo. Toto bylo kdysi hlavním městem mohutné říše – mohutnější než byl Fingilův Velký Rimmersgard, starší než byl imperátorský Nabban, silnější v tradici než ztracená Khandia." Ztišil hlas natolik, že se téměř ztrácel v nářku větru. "S jeho pomocí udělám z tohoto hradu sídlo království ještě většího."

"S či pomocí, Výsosti?" Guthwulf se nedokázal nezeptat. Ucítil studené bodnutí žárlivosti. "Pryratovou?"

Eliáš si jej chvíli zvláště prohlížel, pak vybuchl smíchy. "Pryratovou! Guthwulfe, ty jsi bezelstný jako dítě!"

Kníže z Utanyeatu se hryzal zevnitř do tváří, aby udržel hněvivá – a nejspíše osudná – slova. Zatínal a rozevíral zjizvené pěsti. "Ano, můj králi," vypravil ze sebe nakonec.

Král znovu hleděl z okna. Nad jeho hlavou spaly temné obrysy velkých zvonů. Někde daleko si brumlal hrom. "Kněz přede mnou ale má tajemství. Ví, že moje moc roste s tím, jak se zvětšuje mé porozumění, a tak se snaží přede mnou některé věci skrývat. Vidiš to, Guthwulfe?" Ukázal z okna. "No tak, u ohňů pekelných, chlape, jak to můžeš vidět tamodtud?" zavrčel král. "Proč nejdeš blíže? Bojiš se snad, že na větru zmrzneš?"

Guthwulf váhavě postoupil do komnaty a myslel na to, jaký Eliáš býval, než jej začalo zachvacovat šílenství: náladový, to ano, ne ale nestálý jako jarní vánek; měl rád žertování, šlo ale o drsný vojácký humor a ne o tyhle výsměšné a nepochopitelné posměšky. Pro Guthwulfa bylo stále těžší a těžší si na toho druhého muže – na dávného přítele – vzpomenout. Ironií bylo, že čím šílenějším se Eliáš stával, tím více připomínal svého bratra Jošuu.

"Támhle," král ukázal přes vlhké střechy na šedivou masu Hjeldinovy věže, skrčené u severní zdi vnitřního opevnění. "Dal jsem ji Pryratovi, aby ji používal ke svým pokusům – svým výzkumům, chceš-li – a on ji teď neustále zamyká; nedá klíč ani svému králi. Říká, že kvůli mé bezpečnosti." Eliáš se zadíval na kněžovu věž, šedivou jako obloha. Horní okna měla z tlustého červeného skla. "Hodně zpyšněl, náš pan alchymista."

"Vyžeň ho, Eliáši – nebo ho znič!" Guthwulf to vyhrkl bez přemýšlení, pak se rozhodl pokračovat. "Ty víš, že jsem s tebou vždycky mluvil jako přítel, nevybírávě, když to bylo třeba. A víš, že nejsem zbabělec, který fňuká, sotva vystříkne trocha krve nebo popraská pár kostí. Tenhle muž je ale jedovatý jako had a mnohem nebezpečnější. Bodne tě do zad. Řekni jen slovo a já ho zabiju." Když skončil, zjistil, že mu srdce buší jako v hodině před bitvou.

Král na něj chvíli zíral, pak se znovu rozesmál.

"Ach, tohle je Wolf, kterého znám. Ne, ne, starý příteli, řekl jsem ti to už kdysi dříve: já Pryrata potřebuji. A abych provedl veliký úkol, který přede mnou stojí, použiji všeho, co potřebuji. A také mne nebudne do zad, protože mne, jak vidíš, potřebuje. Alchymista mne využívá – nebo si to alespoň myslí."

Když Eliáš odstoupil od okna a položil Guthwulfovi ruku na paži, v dáli znovu zarachotil hrom. Kníže cítil, jak mu tlustým rukávem prostupuje chlad. "Já ale nechci, aby tě Pryrates zabil," prohlásil král, "... a on by tě zabil, nenech se mýlit. Dnes dorazil jeho kurýr z Nabbanu. Dopis mi říká, že vyjednávání s lektorem pokračují velmi dobře a že se Pryrates během několika dnů vrátí. Proto byl tak šťastný nápad vyslat tě do Horního Thrithingu jako vůdce mých rytířů. Mladý Fengbald o velení velmi usiloval, ty jsi mi ale vždy sloužil skvěle a – a to je důležitější – nebudeš rudému knězi křivit cestu, dokud nebude hotov s tím, co chce."

"Jsem vděčen za příležitost sloužit, můj králi," pronesl Guthwulf zvolna, zatímco se v něm vzdouvalo několik druhů hněvu a strachu. Pomyslete, že kníže z Utanyeatu došel až k takovému plazení se a hrbení!

Co kdyby popadl Eliáše, napadlo jej náhle divoce prostě by ho popadla pak by se s ním sám vrhl přes nízký rám okna a oba by se více než sto loktů zmítali vzduchem, až by se roztřístili jako vejce. U Usirea Vykupitele, jaká by to byla úleva, ukončit tohle zahnívající šílenství, které se plazi Hayholtem i Guthwulfem samotným! Hlava se mu točila. Nahlas řekl jen:

"Jsi si jistý, že zprávy o tvém bratrovi nejsou jen pověstmi? Jen představami hloupých venkovanů? Nechce se mi věřit, že by někdo mohl přežít... mohl přežít Naglimund." Jeden krok, jen jeden, a pak by oba plachtili dolů těžkým vzduchem. Během okamžiku by to bylo za nimi a začal by dlouhý tmavý spánek...

Eliáš přestal mluvit a odstoupil od okna. Guthwulf pocítil, jak mu na čele vyráží studený pot. "Já nedbám ,pověstí', můj starý Utanyeate. Jsem Eliáš, Nejvyšší král, a já vím." Odkráčel k oknům na protější straně věže, která hleděla na jihovýchod, přímo vstříc větru. "Tam." Ukázal na zčeřený, olovnatě zbarvený Kynslagh. Hluboké studny jeho očí krátce ozářil zámkit blesku. "Jošua žije, doopravdy, a je někde... tam... venku. Víme to z důvěryhodného pramene." Po blesku následoval hrom. "Pryrates mi říká, že mohu svou energii vynakládat lépe. Říká mi, abych si se svým bratrem nedělal starosti. Kdybych neviděl tisíc důkazů o Pryratově prázdném a začernalém srdci, myslel bych si, že mu je Jošua líto, tak silně se zasazuje proti této výpravě. Já ale budu dělat, co budu chtít. Jsem král a chci, aby byl Jošua mrtev." Zář blesku mu znovu orámovala tvář, staženou jako nějaká obřadní maska. Králův hlas začal znít napjatě; na chvíli se zdálo, že ho před pádem zachraňuje jen to, že zatíná ruku se zběhlými klouby do kamenné římsy. "A chci zpět svou dceru. Zpět. Chci zpět Miriamele. Neuposlechla otce a spojila se s jeho nepřáteli... s mými nepřáteli. Musí být potrestána." Guthwulfa nenapadlo, co by měl říci. Přikývl a pokoušel se odehnat strašné myšlenky, které jej plnily jako černá voda plní studnu. Král a jeho prokletý meč! Guthwulf cítil, že se mu z přítomnosti té zbraně dělá zle. Půjde do Thrithingu a pustí se do honu na Jošuu, jestli to je to, co si Eliáš přeje. Přinejmenším se dostane z tohoto strašlivého hradu s jeho nočními zvuky, strašidelnými služebníky a šíleným, truchlícím králem. Tam bude zase s to myslet. Bude dýchat nepošpiněný vzduch a bude zase ve společnosti vojáků, mužů, s jejichž myšlenkami a hovorů se cítí dobře. Místností se rozlehlo zadunění hromu a rozezvučelo zvony. "Udělám, co jsi řekl, můj králi."

"Jistě," přikývl znovu klidný Eliáš. "Jistě."

* * *

Zakaboněný Guthwulf odešel, král ale ještě nějaký čas zůstal, hleděl do zamračené oblohy a pečlivě naslouchal větru, jako by rozuměl jeho truchlivému jazyku. Ráchel, velitelka komorných, se začínala ve svém těsném úkrytu cítit značně nepohodlně. Dozvěděla se ale, co potřebovala vědět. Hlavu měla plnou myšlenek, které byly úplně mimo její obvyklé zájmy: Dračice Ráchel v poslední době zjišťovala, že ji napadají věci, které nepovažovala za možné ani ve snu.

Nakřčila před ostrým, byt' známým oděrem leštícího oleje nos a vykukla z praskliny mezi kamenným rámem dveří a pokroucenými dřevěnými dveřmi. Král stál pořád jako socha a hleděl do prázdna. Ráchel znovu naplnila hrůza z vlastního přestupku. Špehovat jako ta nejucuchtanější služka, přijatá jen na pár dní oslav! A Nejvyššího krále! Eliáš je synem jejího milovaného krále Jana – i když nemohl doufat, že by se otci vyrovnal – a Ráchel, poslední hayholtská bašta pořádku, ho špehuje!

Z té myšlenky se jí udělalo mdlo; nepomáhal ani libovonný tuk. Opřela se o zdi zvoníkovy komůrky a byla vděčná za to, že je tak úzká. Mezi hromadami provazů, háků na zvony, hrnci s tukem a s cihlovými zdmi po obou stranách se nemohla sesout k zemi, ani kdyby chtěla.

Nechtěla slídit, samozřejmě – ne doopravdy. Zaslechla hlasy, když zkoumala žalostně špinavé schody ve třetím patře věže Zeleného anděla. Tiše ustoupila z točitého schodiště za závěs do skrytého přístěnku, aby se nezdálo, že strká nos do králových záležitostí, protože Eliášův hlas poznala téměř okamžitě. Král prošel kolem ní a něco říkal – snad rozšklebenému mnichovi Hengfiskovi, který jej doprovázel – jeho slova ale Ráchel připadala jako nesmyslné žvatlání. "Šepot z Nakkigy," říkal, a také "písňe vyšších sfér." Mluvil o "naslouchání křiku svědků" a o tom, "že brzy nadejde den završení obchodu z vrcholku kopce" a o ještě nesrozumitelnějších věcech.

V patách krále šel mnich s vypoulenýma očima, jak se poslední dobou stalo pravidlem. Valila se na něj Eliášova šílená slova, on ale jen bez přestání kýval hlavou a škrábal se nahoru – rozšklebený králův stín.

Ráchel byla zaujatá a vzrušená, jak už to drahý čas nepoznala. Náhle shledala, že jde ve stínu pár metrů za dvojicí, jež stoupala po schodišti věže, které mělo snad tisíc stupňů. Králova nepochopitelná litanie pokračovala, až nakonec spolu s mnichem zmizel ve zvonici. Cítila věk i dotírající churavost, a tak zůstala o patro níž. Opírala se o podivně vykládané stěny, lapala po dechu a znovu se divila vlastní odvaze. Před ní byla otevřená dílna. Na pilinami poprášeném kvádru byly rozloženy díly rozebrané kladky; na zemi leželo kladivo, jako by jeho majitel zmizel uprostřed náprahu. Byla tu jen hlavní místnost a závěsem zakrytá alkovna, takže když se na schodišti náhle ozvaly cupitavé kroky mnicha, vskutku neměla jinou možnost, než utéci do alkovny.

Na druhém konci výklenku objevila dřevěný žebřík, který vedl vzhůru do tmy. Věděla, že je lapena mezi králem nahoře a tím, koho jeho vínonoš přivede zdola, a tak neviděla jiné východisko, než vylézt nahoru a tak si zajistit bezpečnější skryš. Kdokoliv, kdo by šel příliš blízko alkovně, by mohl závěs shrnout a objevit ji, což by pro ni znamenalo pohanu – nebo něco ještě horšího.

Horšího. Myšlenka na hlavy, hnijící na vrcholu Nearulaghské brány jako černé ovoce, popohnala její staré kosti na žebřík, jenž, jak se ukázalo, vedl přímo do zvoníkovy komůrky.

Takže to doopravdy nebyla její vina, že? Nechtěla doopravdy slídit – byla k vyslechnutí králova nesmyslného rozhovoru s knížetem z Utanyeatu téměř přinucena. Dobrá svatá Rhiapa by to dozajista pochopila, řekla si Ráchel, a přimluví se za ni, až přijde čas čtení z Velkého svitku v předsáli nebes.

Znovu se podívala prasklinou ve dveřích. Král se přesunul k dalšímu oknu – tentokrát k tomu, které hledělo na sever, přímo do zčeřeného černého srdce blížící se bouře – jinak se ale nijak nezdálo, že by se nějak chystal k odchodu. Ráchel začínala pociťovat paniku. Lidé říkají, že Eliáš trávi mnoho bezesných nocí v Hjeldinově věži prací s Pryratem. Je to nějaká králova zvláštní posedlost – chodit až do rozbřesku po věžích? Pocítila další nával závratí. Má tu snad být lapena navždy?

Její divoce těkající oči se zastavily na něčem, co bylo vyřezáno na zamčených dveřích, a rozšířily se úžasem.

Někdo do dřeva vyškrábal jméno Miriamele. Písmena byla vřezána hluboko, jako by ten, kdo to udělal, byl lapen stejně jako Ráchel a snažil se něčím ubít vlekoucí se čas. Kdo to ale mohl být, aby dělal takovouhle věc?

Chvilí myslela na Simona, vzpomínala, jak chlapec všude lezl jako opice a dostával se do situací, které ostatní nikdy nepoznali. Věž Zeleného anděla miloval – nebylo to chvilku předtím, co umřel král Jan, když Simon přepadl přes kostelníka Barnabáše se schodů? Pousmála se. Ten kluk byl učiněný ďábel.

Když myslela na Simona, náhle si vzpomněla, co říkal svičkařův podomek Jeremiáš. Usměv se jí vytratil z tváře.

Pryrates. Pryrates zabil jejího chlapce. Když pomyslela na alchymistu, pocítila nenávist, která v ní plála a bublala jako nehašené vápno, nenávist zcela nepodobnou čemukoliv, co kdy v životě cítila.

Zavrtěla zmámenou hlavou. Myslet na Pryrata bylo děsivé. To, co Jeremiáš o holohlavém knězi řekl, v ní vyvolalo nápady, černé myšlenky, o nichž si nemyslela, že by jich kdy byla schopna.

Ve zděšení nad silou svých citů se přinutila přesunout pozornost zpět k vyřezávání na stěně.

Ráchel mžourala na pečlivě vyvedená písmena a dospěla k závěru, že ať už se Simon zapletl do všelijakých jiných darebáctví, tuhle řezbu na svědomí nemá. Na to byla příliš úhledná. Simonovo psaní putovávalo navzdory Morgenesovým lekcím po stránkách jako opilý brouk. Tato písmena vyřezal někdo vzdělaný. Kdo ale mohl napsat princeznino jméno na tak odlehklém místě? Není pochyb, že tuhle komůrku používá kostelník Barnabáš, ale představa toho zatrpklého, bezkrevného, kožnatého starého ještěra, jak pracně vyrývá do dveří Miriamelino jméno, se vymykala i Ráchelině fantazii, a to si dokázala představit muže, jak se dopouští téměř jakýchkoliv hloupostí, sotva se vymknou zpod řádného vlivu žen. I tak byl kostelník jako nyjící milenec přespříliš.

Myšlenky se ti toulají, vyplísnila se Ráchel rozzlobeně. To je doopravdy tak stará a bázlivá, že se musí rozptylovat v době, kdy má na přemýšlení tolik důležitějších věcí? Od noci, kdy spolu s ostatními komornými zachránila Jeremiáše, se jí v hlavě zrodil plán; jedna část její mysli na něj ale chtěla zapomenout, toužila jen po tom, aby všechno bylo tak, jako kdysi.

Nic už nebude stejné jako kdysi, ty stará hlupačko. Tak si to uvědom.

Skrývat se před těmito rozhodnutími bylo v posledních dnech stále těžší. Když se Ráchel se svými ovečkami musela rozhodnout, co s uprchlým svičkařovým klukem, uvědomily si nakonec, že není jiného řešení než mu v útěku pomoci, a tak ho na konci jednoho dne propašovaly z Hayholtu v převlečení za služebnou, vracející se domů do Erchesteru. Když Ráchel pozorovala, jak se chlapec, poznamenaný surovým zacházením, belhá do bezpečí, s náhlou neodbytností si uvědomila, že zlo, které sužuje její domov, už nemůže být pomíjeno. A když velitelka komorných vidí špínu, pomyslela si teď pochmurně, musí ji vyčistit.

Ráchel zaslechla zvuk těžkých bot na bílé kamenné podlaze a odvážila se pohlédnout uzoučkým otvorem. Ve dveřích právě mizela králova zeleně oděná postava. Poslouchala, jak kroky sestupují a umlkají, pak dlouho čekala, až utichnou docela. Potom slezla po žebříku, vystoupila z alkovny a oťela si čelo a tváře, navzdory chladnému kameni vlhké.

Potichu a opatrně se pustila dolů po schodech.

Kráľův rozhovor jí prozradil mnohé z toho, co potřebovala vědět. Teď musí jen vyčkávat a přemýšlet. Naplánování takové věci dozajista nemůže být ani zpoloviny tak složité, jako když velí jarnímu úklidu, no ne? A není snad to, co plánuje, v podstatě něčím takovým?

Staré kosti jí bolely, obličej se jí ale roztáhl v podivném úsměvu, před kterým by se její komorné roztřáslly. Rachel pomalu scházela po nekonečném schodišti věže Zeleného anděla.

20. Sám bez přátel

Binabik se vyhnul Sludigovým očím, zírajícím na něj zpoza ohně. Místo toho smetl svou smutnou hromádku vrhacích kostiček zpátky do pytle. Toho rána jimi hodil několikrát. Zdálo se, že výsledek mu nepůsobí pražádnou radost.

Troll s povzdechem zavřel vak, pak se obrátil, prohrábl uhlíky klacíkem a vytáhl z nich jejich snídani zásobu ořechů, kterou našel a vykopal ze zmrzlé země. Byl řezavě studený den a oni neměli v sedlových brašnách už žádné jídlo, a tak se Binabik nijak nerozpakoval krást veverkám.

"Nemluv," požádal troll náhle. Sludig právě po hodině ticha otevíral ústa. "Prosím, Sludigu, chvíli nic neříkej. Jen – čturu s kangkangem, o tu tě žádám."

Rimnefan mu smutně podal láhev. Binabik si zavdal dlouhý doušek, pak si rukávem kabátce utřel ústa. Vzápětí jej použil podruhé, tentokrát na oči.

"Učinil jsem slib," pronesl tiše. "Žádal jsem o dva noční ohně a tys mi je dal. Nyní musím vyplnit přísahu, kterou bych ze všeho nejraději porušil. Musíme odnést meč ke Kameni rozluky."

Sludig se nadechoval k řeči, nakonec si ale místo toho vzal od Binabika čturu a dlouze si zavdal. Qantaqa se vrátila z lovu a objevila trolla a Rimnefana, jak beze slova upevňují zavazadla na nákladní koně. Vlčice je chvíli pozorovala, pak tiše utrápeně zavyla a několika drobnými kroky poodběhla. Schoulila se na okraji mýtiny a vážně na Binabika a Sludiga zírala zpoza chundelatého ocasu.

Binabik vytáhl ze sedlové brašny Bílý šíp a zdvihl jej do výšky. Potom si dřevěnou násadu přitiskl ke tváři; šíp zářil jasněji než okolní prašan. Strčil šíp zpátky do brašny. "Vrátím se pro tebe," řekl mužik, aniž by bylo jasné, komu je to určeno. "Najdu tě."

Zavolal Qantaqu. Sludig se vyšvihl do sedla a oba pak zmizeli v lese; nákladní koně, seřazení za sebou, klusali za nimi. Jejich stopy brzy začínaly mizet ve snášejším se sněhu. Když utichly zvuky odjezdu, na mýtině už po jejich přítomnosti nezbývala nejmenší známka.

* * *

Sedět na jednom místě a bédovat nad nevlídným osudem nijak nepomáhá, řekl si Simon. Alespoň obloha rozhodně nabrala na ráno neradostně temný odstín a sníh začal padat hustěji. Žalostně se zadíval do zrcátka. Ať už je Jirikiho zrcadlo čímkoliv, když mu sithský princ vysvětloval, že ho žádným kouzlem v okamžiku k Simonovi nepřivolá, mluvil pravdu. Strčil je do kapsy pláště, vstala mu si ruce.

Možná, že jsou Binabik se Sludigem ještě někde poblíž: možná stejně jako Simon spadli se svých zvířat a potřebují pomoc. Neměl představu, jak dlouho bezmocně ležel ve spárech spánku a skrze sny naslouchal, jak mluví sithijská žena – možná hodiny, možná dny. Jeho druzi mohou ještě být poblíž, nebo mohli hledání vzdát a jsou na míle daleko.

Uvažoval o bezútěšných možnostech a vydal se na pochod, který, jak doufal, opisoval rozvíjející se spirálu; matně si vzpomínal, jak Binabik říkal, že to je nejlepší, když se někdo ztratí. Bylo těžké rozhodnout, zda tahle spirálovitá chůze je přesně to, co má udělat, protože tím, kdo se ztratil, nebyl on. Také nedával moc pozor, když malý mužik vysvětloval, jak se má taková spirála určit – trollova lekce v lesní moudrosti se zabývala pohybem slunce, barvou kůry a listů a směrem, kterým pučí kořeny jistých stromů, když leží v tekoucí vodě, jenže když to Binabik vysvětloval, Simon se zaobíral třínohou ještěrkou, která pajdala po prsti Starosrce. Škoda, že se Binabik nesnažil, aby jeho vysvětlování bylo alespoň o trochu zajímavější, pomyslel si Simon, teď už se s tím ale nedá nic dělat.

Putoval houstnoucím sněhem a po obloze stoupalo za povlakem oblaků slunce. Začalo krátké odpoledne a téměř vzápětí se mělo k odchodu. Foukal vítr a bouře stiskla Starosrce do mrazivých prstů. Chlad Simona bodal skrze plášť, o němž měl pocit, že je tenký jako letní dámský závoj; když seděl s přáteli, zdálo se to normální, ale když se nad tím teď zamyslel, nedokázal si vzpomenout, kdy měl naposledy pocítit tepla.

Jak se den bezútěšného plahočení táhl dál, začal ho bolet i žaludek. Naposledy jedl ve Skodině domě – vzpomínka na jídlo a jeho následky v něm vyvolala jedno z mála zachvění, jež nezpůsobil studený vítr. Kdo může říci, kolik od té doby uběhlo času?

Svatý Aedone, modlil se, dej mi jídlo. Ta myšlenka se mu stala jakýmsi veršem, který se mu znovu a znovu ozýval v hlavě do rytmu s křupáním sněhu pod nohama.

Naneštěstí to byl problém, který se nedal odehnat myšlením na něco jiného. A to to ještě nebylo úplně nejhorší; Simon věděl, že ztracenější než teď už být nemůže, může ale být hladovější.

Během času s Binabikem a vojáky si zvykl, že s nimi chodí na lov a sběr; když pomáhal, bylo to obvykle podle pokynů někoho jiného. Náhle je tak sám, jako byl během prvních strašlivých dnů ve Starosrci po útěku z Hayholtu. Tenkrát měl hrozný hlad a přesto přežil až do doby, než jej našel troll, to ale nebylo zimní počasí. Také si mohl sem tam něco ukrást na osamělých usedlostech. Nyní putuje zmrzlou a nezalidněnou divočinou, proti které je jeho předchozí pobyt v lese odpolední vycházkou.

Hučení bouřlivého větru se změnilo v hvízdání. Zdálo se, že náhle ochladl i sám vzduch a způsobil Simonovi nové záchvaty třesavky. Když les začal trochu temnět a vysílat první varování, že ani tohle slabé denní světlo nemusí vydržet navždy, musel Simon násilím potlačovat mohutnější nával hrůzy. Celý den se pokoušel nevšímat si

neodbytného škrábání jeho drápků: chvilkami měl pocit, že jde po okraji bezedné propasti, jámy bez hranic.

V takovéhle situaci, uvědomil si Simon, je velmi snadné se zbláznit – ne snad náhle začít náměsíčně mávat rukama, jako když žebrák vykřikuje na Hospodské ulici – spíše vklouznout do tichého šílenství. Udělá nějaký chybný krok a pomalu, bezmocně se bude převalovat v pádu do propasti, jejíž blízkost se právě v tom okamžiku zdála tak neoddiskutovatelně jasná. Bude padat a padat, až si už nebude uvědomovat, že padá. Jeho skutečný život, vzpomínky, přátelé a domov, který kdysi míval, všechno se bude zmenšovat, až z toho nebude nic než prastaré, zaprášené předměty uvnitř hlavy, připomínající domek se zatlučenými okny.

Vypadá takhle umírání? zauvažoval náhle. Zůstane část tvého já v těle, jako to bylo ve Skodině příšerné písni? Ležíš v zemi a cítíš, jak ti myšlenky kousek po kousku unikají, jako když se písečný přesyp rozpadá pod náporu větru? A když o tom tak přemýšlí, bude to vůbec tak strašné – ležet ve vlhku a tmě a prostě pomalu přestávat být? Nebude to nakonec lepší než zběsilé záležitosti života, nesmyslný zápas proti neuvěřitelným podivnostem, panický a k nezdaru odsouzený útek před konečným vítězstvím smrti?

Poddát se. Prostě Přestat bojovat...

Znělo to pokojně, jako smutná, ale krásná píseň. Připomínalo to něžný příslib, polibek před spaním...

Simon padal. Otfeseně se probral, vymrštil ruku a zachytil se kmene vyzábělé břízky. Srdce mu bušilo.

S úžasem spatřil, že má na ramenou a botách silnou vrstvu sněhu, jako by stál dlouhou dobu na jednom místě – vždyť se to zdálo jako pouhý mžik oka! Zavrtěl hlavou a plácal se po tvářích rukavicemi, dokud mu jejich pálení v těle znovu nerozproudilo život. Lál sám sobě. Málem usnul ve stoje! Nechat si omrznout nohy! Co jen je za prostáčka?!

Ne. Znovu zavrčel a zavrtěl hlavou. Binabik a Sludig říkali, že už je skoro muž: nepřipustí jen tak, že se mýlí. Je zima a on má hlad, a to je všechno. Nerozpláče se a nevzdá to jako nějaký špatně vyučený kuchtík, právě vypuštěný z kuchyně. Simon viděl a dokázal mnohé. Přežil už horší věci.

Co má ale dělat?

Věděl, že nebude s to okamžitě vyřešit nedostatek potravy, to ale není tak zlé. Jednu věc, kterou říkal Binabik, si Simon zapamatoval velmi dobře: že člověk může vydržet dlouho bez jídla, nepřežije ale ani noc v chladnu bez úkrytu. A z tohoto důvodu, říkával vždycky troll, je velmi, velmi důležitý oheň.

Ale Simon žádný oheň nemá, a ani jej neumí rozdělat.

Zatímco o té chmurné skutečnosti přemítal, neustále pokračoval v chůzi. Doufal, že navzdory rychle se snášející tmě najde nějaké lepší místo k utáboření. Sníh padal hustěji a on vytrvale šel podél dlouhého mělkého údolí. Chtěl si najít něco vyvýšeného, místo, z něhož by se – přežije-li noc – nemusel ráno prokopávat sněhem. Když o tom přemýšlel, ucítil Simon, že mu rozpraskané rty roztáhl bolestivý úsměv. Při jeho hrozném smúle do toho místa nejspíše udeří blesk. Chraptivě se zasmál. Na okamžik ho zvuk vlastního veselí povzbudil, ale vítr jej popadl a odnesl pryč dříve, než si to mohl vychutnat.

Nakonec si vybral skupinku sosien; choulily se na vrcholku sněhem pokrytého pahorku jako nějaká zasněžená strážní.

Byl by raději dal přednost krytu několika velkých kamenů – nebo ještě lépe jeskyni – tolik mu ale štěstěna nepřála.

Krátce přehlédl nízké mlázi, nevšímal si kručení prázdného žaludku a začal zpracovávat sníh do upěchovaných bloků. Ty navršil mezi stromky na návětrné straně, natlačil je k sobě a uhladil, až měl upotřebitelnou zástěnu, která mu sahala do výše kolen.

Když začaly z oblohy mizet poslední zbytky světla, dal se Simon do stahování větví okolních borovic. Udělal z nich hromadu u základny sněhového valu, až měl vrstvu pružných jehličnatých prutů skoro tak vysokou, jako byla zástěna. Dosud nebyl spokojen; znovu se vydal po mýtině a quauuckým nožem odřezával větve do hrsti, dokud vedle první hromady neležela druhá, stejně vysoká. Na chvíli se zastavil; ztěžka oddychoval a cítil, jak mu chladný vzduch odsává z obnažené tváře teplo tak rychle, jako by ji měl pokrytou vrstvou sněhu.

Když si náhle uvědomil nemožnost úkolu zůstat během nadcházející mrazivé noci v teple – a možnosti, že rozhodl-li se špatně, nemusí se ráno vzbudit – pustil se znovu horečnatě do práce. Podepřel sněhovou stěnu, trochu ji navýšil a výrazně zesílil, pak vybudoval na druhé straně, u druhé hromady větví, nižší zeď, opřenou o kmény sosien. Pobíhal mlázím a odřezával další větve – rukavice měl už tak nasáklé pryskyřicí, že nedokázal oddělit prsty, a ruku odtrhl od nože jen tak, že se na něj nejdříve postavil – až byly obě hromady vysoké stejně jako sněhové zástěny proti větru. To už byla taková tma, že skoro nebylo vidět: na pozadí téměř světloujícího sněhu začínaly dokonce i vysoké stromy vypadat spíše jako rozmazané skvrny.

Lehl si na svou postel z větví, ohnul kolena a přitáhl dlouhé nohy k tělu tak, aby je mohl co nejlépe zahalit do pláště.

Potom přes sebe začal přetahovat zbylé větve. Snažil se je, jak nejlépe uměl, navrstvit lepkavými a nešikovnými prsty tak, aby na něm nezůstalo mnoho nezakrytých míst, a skončil tím, že neohrabaně hmátl nad sebe a stáhl si poslední větve na hlavu. Pak otočil obličej na stranu, takže byl z větší části zahalen kapucí. Ta poloha byla značně nepohodlná a mimořádně nepřírozená, cítil ale, jak kapuci prohřívá vlastním dechem; alespoň na chvíli se přestal trást.

Když se uložil, byl tak vyčerpan, že měl za to, že usne během okamžiku – navzdory šimrajícím větvím a křečím v nohách. Místo toho ale zjistil, že je během první noční hodiny více a více bdělý. I když chlad nebyl tak ostře štiplavý, jako když prve šel větrným lesem, protáhl se jeho nuznou příkryvkou a prosákl mu kostmi i masem. Byl to tupý a neodbytný chlad, trpělivý jako kámen.

Sám mráz byl dost strašný, ale přestože mu v uších hlasitě šuměl vlastní dech a bušení srdce, slyšel i jiné, podivnější zvuky.

Už zapomněl, jak odlišně zní noční les, když poblíž nespí žádný přítel. Ve větvích bolestně skučel vítr; další zvuky se zdály zlověstně kradmé, přitom ale dost silné na to, aby byly v nařikajícím větru slyšet. Po všech hrůzách, které viděl, nechoval jalové naděje, že by noc byla prostá nebezpečí – dozajista v bouři slyší nářek zatracených duší a řvaní

Hunenů, slídících v lese po čerstvé krvi!

Jak noc postupovala, Simon cítil, jak se v něm znovu zvedá černý děs. Je úplně sám! Je ztracený, prokletý hlupák, prost'áček, který se neměl nikdy vměšovat do problémů těch urozenějších! Dokonce i když přežije noc, i když bude ušetřen sevření nějaké noční příšery bez obličeje, bude to jen proto, aby za denního světla zemřel hladem! Jistěže by mohl pár dní vydržet, a bude-li mít štěstí, snad i pár týdnů, jenže podle toho, co mu řekl Binabik, je od Kamene rozluky ještě mnoho mil – a to za předpokladu, že vůbec ví, jak se tam dostat, a že tu cestu dokáže najít v neúprosných hlubinách Starosrce. Simon věděl, že neovládá lesní moudrost tak, aby dokázal přežít dlouhé vyhnanství v divočině: není žádný Jack Mundwode, ani trochu ne. Právě tak není skoro žádná možnost, že by mu při průchodu touhle odlehlou částí severovýchodního lesa někdo pomohl, zvláště za tohoto pekelného počasí ne.

A nejhorší ze všeho je, že přátelé jsou už dávno pryč. Uprostřed odpoledne náhle shledal, že zoufalstvím křičí, že opakuje dokola jejich jména, dokud nemá hrdlo odřené, jako by mu je někdo vystlal skleněnými střepy. Nakonec, těsně předtím, než mu selhal hlas, se mu zdálo, že křičí jména mrtvých. A to byla ta vůbec nejděsivější myšlenka, cesta, která vedla velmi těsně kolem propasti: dnes vykřikuje jména mrtvých, zítra s nimi bude mluvit, krátce poté se k nim připojí – když nic jiného, tak bude mrtev zaživa, neodvolatelně šilený, a to by mohlo být horší než skutečná smrt.

Ležel pod větvemi a třásl se – už ne pouhým chladem. Uvnitř něj rostla temnota a Simon s ní zápasil. Věděl, že ještě nechce umřít – ale záleželo na tom? Zdálo se, že s tím nemůže nic dělat.

Nechci ale zemřít tady, rozhodl se nakonec a pro tu chvíli předstíral, že má i jinou volbu. Nahmatal vlastní zoufalství a začal je zmírňovat a potlačovat, tišit jako splašeného koně. Dotkl jsem se dračí krve. Získal jsem sithijský Bílý šíp. To všechno něco znamená, nebo ne?

Nevěděl, jestli to něco znamená doopravdy, náhle se mu ale hrozně moc chtělo žít.

Nechci ještě umřít. Chci se ještě vidět s Binabikem a Jošuou... a s Miriamele. A chci vidět Pryrata a Eliáše trpět za to, co spáchali. Chci znovu domov, teplou postel – ach, milosrdný Usiree, jestli doopravdy jsi, dej, ať mám znovu domov!

Nenech mě zemřít v chladu! Dej, ať najdu domov... domov... dej, ať najdu domov...!

Konečně zvítězil spánek. Zdálo se mu, že se jeho vlastní hlas odráží ve staré kamenné studni. Nakonec vyklouzl z chladu a bolestných myšlenek někam, kde bylo tepleji

Tu noc přežil, a přežil i šest dalších. Každou z nich následovalo ráno plné hrozné, mrazivé ztuhlosti, osamění a stále hroznějšího hladu.

Chlad, tak nepatřičný v daném ročním období, zabil mnoho dětí Jara už v lůně, některým rostlinám se ale zdařilo během krátkého, klamného období tepla, než se smrtonosná zima rozhodla zůstat, vypučet i vykvést. Binabik i Sithové mu dávali jíst květiny, Simon ale neměl představu, jestli kolem něj rostou správné nebo špatné druhy. Jedl, co našel.

Nenasytily jej, ale také jej nezabily. Pod závěsemi také přežívaly trsy hořké žluté trávy – velmi hořké –, a on zužitkoval všechno, co dokázal nalézt. Jednou se ve chvíli šilenství z hladu dokonce pokusil sníst hrst jehličí. Chutnalo neuvěřitelně odporně a jeho šťáva a Simonovy vlastní sliny mu utvořily na ochmýřené bradě lepkavou polozmzlou pastu.

Jednoho dne, když se touha po něčem pevném k jídlu změnila v posedlost, dohánějící k šilenství, mu zkřížil cestu mrazem zhrouplý brouk. Dračice Ráchel měla velmi nesmiřitelný názor na téměř nezměrnou špinavost takové havěti, Simonův žaludek mezitím ale získal mnohem větší moc než Ráchelin sebeusilovnější výcvik. Tuhle příležitost si nemohl nechat ujít.

Brouk představoval navzdory jeho prázdnému břichu velmi obtížný oříšek. Když pocítil, jak se mu v ústech pohybují tenké nožky, sevřelo se mu hrdlo a on ho vyplivl do sněhu. Z jeho bezmocného zmítání se mu málem zdvihl žaludek, vzápětí ho ale znovu popadl, potom rozžvýkal a polkl, jak nejrychleji to dokázal. Brouk měl jemnou, ohebnou skořápku a chutnal maličko zatuchle. Když uplynula hodina a nevyplnila se žádná z Rácheliných příšerných předpovědí, začal se Simon rozhlížet po zemi v naději, že takových pomalu se pohybujících soust nalezne více.

Nepolevující zima byla něco jiného než velký hlad, a svým způsobem horší: když našel a snědl hrst divoké pažitky, hlad se na chvíli zmenšil, a když měl za sebou první hodinu chůze, na nějakou dobu jej přestaly bolet i svaly... ale od toho prchavého okamžiku, kdy poprvé vlezl do lesního lůžka, už víckrát nepocítil teplo. Jakmile se zastavil, byť na nejkratší možný okamžik, okamžitě se začal nekontrolovaně třást. Mráz byl tak neúprosný, že se začínalo zdát, jako by jej pronásledoval jako nějaký nepřítel. Zemdleně jej proklínal, mával rukama ve vzduchu, jako by byl zlomyslný mráz něčím, co se dá udeřit, jako udeřil na draka Igjarjuka, zima ale byla všude a nikde; neměla žádnou černou krev, která by z ní mohla vychrstnout.

Simon nemohl dělat nic, jen jít. A tak během všech bolestných hodin denního světla, od okamžiku, kdy jej každého rána vyhnaly křečí zchromlé údy z provizorní postele, po hodinu, kdy z mázlavě šedivé oblohy konečně zmizelo slunce, šel téměř bez ustání na jih. Rytmus jeho šouravých kroků se stal stejnou součástí života jako zesilování a utichání větru, dráha slunce, usedání sněhových vloček. Šel, protože jej to zahřívalo; šel na jih, protože si matně vzpomínal, jak Binabik říkal, že Kámen rozluky stojí v lučinách na jih od Starosrce. Věděl, že pout' celým lesem nemůže přežít, že určitě nedokáže projít celou zemí stromů a sněhu, alespoň měl ale nějaký směr; nekonečné plahočení bylo o něco snesitelnější, když musel jít tak, aby mu mraky zastřené slunce putovalo od levice k pravici.

Šel také proto, že když se zastavil, začal mu chlad přinášet podivné, strašidelné představy. Občas vídával v pokroucených stromech obličeje a slyšel hlasy, vyslovující jeho jméno a cizí jména. Jindy se mu zasněžený les zdál jako houšť věží; skrovná zeleň se změnila v poskakující plameny a vlastní srdce mu v uších vyzvánělo jako zlověstné zvony.

Nejdůležitějším důvodem k chůzi ale bylo, že se nedalo dělat nic jiného. Kdyby se přestal pohybovat, zemřel by – a Simon ještě nebyl na smrt připraven.

"Neutíkej, broučku, neodlétej pryč!
Chutnej třebaš hořce, nevadí, to víš.
Zůstaň broučku, krásný den, sousto dej,
jen se, broučku, nevzpouzej..."

Bylo pozdní ráno, sedmého dne poté, co se probрал. Po kmeni bílého cedru lezl tečkovaný šedomodrý brouk – větší a snad i šťavnatější než malý černý druh, jenž tvořil základ jeho jídelníčku. Simon po něm už jednou chňapl, asi před dvaceti metry cesty, jenže tehle brouk měl křídla – a to dozajista dokazovalo, že je chutný, protože dělal všechno pro to, aby nebyl sněden – a bez slitování odbzučel. Neprechl daleko. Ani druhý pokus se nepovedl. I tentokrát ale brouk zase přistál. Prozpěvoval si; nevěděl, jestli nahlas nebo potichu. Nezdálo se, že by to broukovi vadilo, a tak Simon pokračoval:

"Broučku můj, pěkně stůj, mně se svěř,
zůstaň stát, jen běž spát, mám tě rád.
Tady jdu, sněhem jdu, neujdeš..."

Simon měl oči přimhouřené jako lovec a pohyboval se tak pomalu, jak mu to jen třesoucí se a podvyživené tělo dovoľovalo. Chtěl toho brouka. Potřeboval toho brouka. Cítil, jak se v něm sbírá další třas, třas, jenž zmaří veškeré opatrné plížení, a skočil. Dlaněmi dychtivě plácl do kůry, když ale sevřené ruce přiblížil k obličejí a podíval se dovnitř, nic tam nebylo.

"K čemu to chceš?" zeptal se někdo. Simon, jenž během posledních pár dní vedl s podivnými hlasy nejeden rozhovor, už otevíral ústa k odpovědi, když tu se mu náhle v hrudniku rozbušilo srdce. Otočil se jako na obrtlíku, nikdo tam ale nebyl.

Tak už to začalo, tak už začínám šilet... To bylo jediné, co se mu honilo hlavou, než mu kdosi poklepal na rameno. Znovu se rychle otočil a div neupadl.

"Tady. Mám ho." Ve vzduchu před ním se pohupoval podivně neživotný brouk. Vzápětí si uvědomil, že se houpe v prstech ruky v bílé rukavici. Ten, k němuž ta ruka patřila, vystoupil zpoza cedrového kmene. "Nevím, co s tím chceš dělat. Copak vy lidé takové věci jíte? O tom nic nevím."

Po krátký okamžik si myslel, že je to Jiriki – zlatooký obličej rámoval oblak bledě levandulových vlasů Jirikiho podivného odstínu a po stranách obou kosých lících kostí tomu stvoření visela vpletená brka – po dlouhé chvíli zírání ale zjistil, že to jeho přítel není. Neznámý měl velmi útlý obličej, přesto ale o něco oblejší než Jiriki. Podobně jako u prince, i cizincovy rysy způsobovaly, že Sithův výraz vypadal chladně nebo krutě či dokonce lehce zvířecky a přitom jaksi podivně krásný. Příchodí vypadal mladší a otevřenější než Jiriki: její obličej – právě si uvědomil, že tento cizinec je žena – střídal podobu za podobou, i když ji pozoroval, jako kdyby měnila masky. Simon hluboko v klidných zlatých očích, podobným kočičím, viděl, že navzdory tomu, co vypadalo jako nestálost a energie mládí, sdílí neznámá s Jirikim prastaré sithské světlo.

"Seoman," a pak se šeptavě rozesmála. Bíle potaženým prstem se dotkla jeho obočí. Měla jej lehký a silný jako ptačí křídlo. "Seoman Bělokadeřný."

Simon se roztřásl. "K... kd... kdo...?"

"Aditu." V očích měla lehký výsměch. "Má matka mě pojmenovala Aditu no-Sa'onserei. Poslal mě pro tebe."

"Po-poslal? K-k-kdo...?"

Aditu sklonila hlava na stranu a prohnula krk. Hleděla na něj, jako se díváme na nečistě, ale zajímavé zvíře, které se choulí u našeho prahu. "Můj bratr, lidské dítě. Jiriki, přirozeně." Hleděla, jak se Simon jemně pohupuje ze strany na stranu. "Proč vypadáš tak divně?"

"Byla jsi... v mých snech?" zeptal se bezvýrazně. Když se náhle posadil do sněhu vedle jejích holých nohou, dál na něj zvědavě hleděla.

"Jistěže mám boty," řekla Aditu později. Nějakým způsobem rozdělala oheň: odmetla sníh vedle místa, kde se Simon zhroutil, navršila tam dřevo a pak je zapálila jakýmsi rychlým pohybem ruky. Simon upřeně hleděl do plamenů a pokoušel se přimět mozek, aby mu zase řádně pracoval. "Zrovna jsem si je sundala, abych se mohla přiblížit tišeji." Mírně na něj hleděla. "Nevěděla jsem, co může vydávat tak nemotorné zvuky, byl jsi to ale přirozeně ty. Přesto, na pocitu sněhu na kůži je něco příjemného."

Simon se při myšlence na sníh na holých chodidlech otřásl. "Jak jsi mne našla?"

"Zrcadlo. Jeho píseň je velmi mocná."

"Tak... takže kdybych to zrcadlo ztratil, ty b-bys mě nenašla?"

Aditu se na něj vážně zadívala. "Ach, nakonec bych tě našla, smrtelníci jsou ale křehká stvoření. Možná by to, co bych našla, už nebylo příliš zajímavé." Blýskla zuby. Měl za to, že to měl být úsměv. Zdála se zároveň více i méně lidská než Jiriki – někdy téměř dětsky prostoreká, jindy ale mnohem exotičtější a vzdálenější. Mnohé z rysů, které Simon pozoroval u Jirikiho kradmá elegance a lhostejná nezaopatost – se zdály být v jeho sestře vyjádřeny ještě více.

Jak se Simon pohupoval dopředu a dozadu a dosud si nebyl úplně jist, zda sní či bdí, Aditu sáhla do kapsy bílého pláště – jenž ji spolu s bílými kalhotami činil na sněhu téměř nepostřehnutelnou – a vytáhla balíček, zabalený do lesklé látky. Podala mu jej. Chvilí nemotorně s plátnem zápasil, než se mu ho podařilo rozbalit. Pak odhalil obsah: krajíc hnědozlatého chleba, který vypadal, jako by byl právě vytažen z pece, a hrst velkých fialových bobulí.

Simon musel jíst po velmi malých kouscích, aby se mu neudělalo zle; i tak mu každé sousto připadalo jako rajska rozkoš.

"Kde jsi je našla?" zeptal se s ústy plnými bobulí. Aditu si jej dlouho prohlížela, jako by zvažovala nějaké důležité rozhodnutí. Když promluvila, měla v hlase něco jako náznak opatrnosti. "Brzy uvidíš. Zavedu tě tam – taková, věc se ale dosud nikdy nestala."

Simon se poslední záhadnou poznámkou nezabýval. Místo toho se zeptal: "Ale kam mne to zavedeš?"

"Za mým bratrem, jak mne o to žádal," odpověděla Aditu. Vypadala vážně, oči jí ale divoce plály. "Do domova našeho lidu – do Jao é-Tinukai'i."

Simon dožvýkal a polkl. "Půjdu kamkoliv, kde je oheň."

Část druhá

21. Princ travin

"Nic neříkej," zamumlal Hotvig, "jen se podívej na toho ryzáka tamhle u ohrady."

Deornoth sledoval očima Thrithingňanův pohled, až se zastavil na grošákovi. Hřebec na Deornotha obezřetně hleděl a přeshlapoval, jako by se měl každou chvíli splášt.

"Ach ano," pokýval Deornoth hlavou. "Ten je ale hrdý!" Obrátil se. "Viděl jsi tohoto, můj princí?"

Jošua, jenž se na druhé straně ohrady opíral o bránu, mávl rukou. Hlavu měl omotanou pláťenými obvazy a pohyboval se pomalu, jako by měl zpřelámané všechny kosti, trval ale na tom, že chce při sklizení plodů své sázky pomáhat.

Fikolmij, mrtvičný vztekem z myšlenky, že by měl pozorovat, jak si Jošua vybírá v jeho vlastních výběžích třináct thrithingských koní, poslal místo sebe svého strážního jezdce Hotviga. Zdálo se, že ten, místo aby napodobil přístup thěna, drží spíše s návštěvníky a s princem Jošou zvláště. Na lučinách se nestávalo často, aby jednoruký muž zabil o polovinu většího soupeře.

"Jak se ten ryzák jmenuje?" zeptal se Jošua Fikolmijova podkoního, šlachovitého starého muže s trsem vlasů na temeni.

"Vinyafod," odvětil tento krátce a odvrátil se. "To znamená ‚Větrokopytník‘... princí Jošuo." Hotvig ten titul vyslovil bázkivě. Strážní jezdec přehodil hřebci přes krk laso a odvedl vzpínající se zvíře k princí.

Když si Jošua prohlédl koně od hlavy ke kopytům, usmál se, pak mu vytáhl a sešpulil horní ret a obnažil tak zuby.

Hřebec trhl hlavou a odtáhl se, Jošua mu ale hmátl po pysku znovu. Kůň se po několika nervózních potřeseních hlavou nechal prozkoumat a jediným znakem jeho bázně zůstaly pomrkávající oči. "No, tenhle určitě patří mezi ty, které bychom si s sebou měli na východ vzít," prohlásil Jošua, "... i když pochybuji, že to Fikolmijovi udělá radost."

"To tedy ne," odvětil Hotvig slavnostně. "Kdyby nebyla v sázce jeho čest před všemi klany, zabil by vás, jen kdybyste se k těmto koním přiblížili. Tohoto Vinyafoda si Fikolmij výslovně vyžádal jako součást kořisti po Blehmuntovi, když se sám stal vůdcem klanů."

Jošua vážně přikývl. "Nechci Velkého thěna rozběsnit tak, aby nás pronásledoval a zavraždil, slib neslib. Deornoth, výběr zbytku nechám na tobě; důvěřuji tvému oku více než svému. Vezmeme si Vinyafoda, to je jisté – vlastně myslím, že si jej nechám pro sebe. Ale jak jsem řekl, neprober stádo tak zevrubně, aby to Fikolmije přinutilo zneuctit sebe sama."

"Budu vybírat opatrně, sire." Deornoth se vydal ohradou. Všiml si ho podkoní a pokusil se odkrást, Deornoth ale popadl starce za loket a začal se jej vyptávat. Státník začal chvatně předstírat, že nerozumí.

Jošua to pozoroval s náznakem úsměvu na tváři a přesouval váhu z jedné nohy na druhou, aby ulevil rozbolavělému tělu. Než Hotvig promluvil, dlouze prince po očku pozoroval.

"Řekl jsi, že jdete na východ, Jošuo. Proč?"

Princ se na něj zvědavě zadíval.

"Je mnoho důvodů a o některých z nich nemohu mluvit. V podstatě ale jde o to, že musím zbudovat místo, odkud se postavím proti svému bratru a zlu, které napáchal."

Hotvig s přehnanou vážností pokýval hlavou. "Zdá se, že tví příbuzní smýšlejí stejně."

Jošuu výraz se změnil v rozpaky. "Jak to myslíš?"

"I další tvého druhu – lidé z kamenných měst – odsud začali přesídlovat na východ. To proto nás Fikolmij zavedl tak daleko na sever od oblastí, kde obvykle v tomto čase paseme; aby si byl jistý, že osadníci nevstoupí na naši zem."

Zjizvený Hotvigův obličej zbrázdil škleb. "Jsou i jiné důvody, proč sem náš klan přišel. Velký thén z Lučního Thrithingu se pokusil na posledním Shromáždění klanů odloučit některé naše jezdce, a tak chce Fikolmij mít svůj lid od Lučního Thrithingu daleko. Lidé se Fikolmije bojí, ale nemilují ho. Klan Hřebců už opustilo mnoho vozů..."

Jošua netrpělivě mávl rukou. Hašteření mezi thrithingskými klany bylo pověstné. "A co ti z kamenných domů, o nichž jsi mluvil? Kdo to byl?"

Hotvig pokrčil rameny a prohrábl si spletený vous. "Kdo ví? Přišli ze západu – celé rodiny, některé putovaly ve vozech jako naši lidé, jiné šly po svých – nebyl to ale náš lid, ne Thrithingňané. Slyšeli jsme o nich od našich zvěďů na předposledním Shromáždění, prošli ale severní částí Horního Thrithingu a byli pryč."

"Kolik?"

Thrithingňan znovu pokrčil rameny. "Podle toho, co se vypráví, asi jako ve dvou nebo třech našich malých klanech."

"Takže zhruba jedna nebo dvě stovky." Zdálo se, že princ na chvíli zapomněl na své bolesti; při zvažování těchto novinek se mu zjasnila tvář.

"To ale není vše, princí Jošuo," pokračoval Hotvig vážně. "To byla jedna skupina. Za nimi proudily další. Sám jsem viděl jednu, kde jich bylo asi tolik, jako prstů na rukou. Byli ale chudí a neměli žádné koně a tak jsme je nechali projít."

"Můj lid jste projít nenechali, a to jsme neměli ani poníka." Jošua se sardonicky usmíval.

"Protože Fikolmij věděl, že jsi to ty. Strážní jezdci vás už několik dní pozorovali."

Přišel Deornoth a v patách měl nabručeného podkoního. "Vybral jsem, Výsosti. Pojd' se prosím podívat." Ukázal na dlouhonohého hnědáka. "Protože ty sis vybral rudého Vinyafoda pro sebe, princí Jošuo, já si zvolil tohoto. Jmenuje se

Vidalix – Divoký lesk."

"Je nádherný," smál se Jošua. "Jak vidíš, Deornothe, zapamatoval jsem si, co jsi říkal o thrithingských koních. Teď jich pár máš, tak jak sis přál."

Deornoth se zadíval na Jošuoovy obvazy. "Cena byla příliš vysoká, sire." V očích měl smutek.

"Ukaž mi zbytek našeho nového stáda," přikázal Jošua.

Když se princ s ostatními vracel z ohrady, vyšla mu naproti Vorževa. Hotvig se na ni jednou podíval a zmizel.

"Ty ses zbláznil! Jak to, že chodíš?!" Thénova dcera se obrátila k Deornothovi. "Jak ho můžeš držet venku tak dlouho? Je na tom moc zle!"

Deornoth neřekl nic a jen se uklonil. Jošua se usmál. "Klid, lady. Vína není na Deornothovi. Chtěl jsem vidět koně, protože odsud zcela jistě odjedu, nikoliv odejdu." Kajícně se uchichtl. "Ne snad, že bych dokázal ujít více než furlong, i kdyby mi šlo o život. Zase ale zesílím."

"Ne, když budeš stát v zimě." Vorževa zdvihla ostrý pohled k Deornothovi, jako by jej vyzývala k odporu. Vzala Jošua za paži, přizpůsobila krok jeho kulhavé chůzi, a všichni tři se vrátili do tábora.

Princova družina se dosud zdržovala v býčím výběhu. Fikolmij zavrčel, že to, že prohrál sázku, ještě neznamená, že bude s ničemnými lidmi z kamenných domů zacházet jako s vlastními soukmenovci, někteří ze šlechtnějších Thrithingňanů jim ale přinesli příkrývky, provazy a stanové tyče. Fikolmij nebyl král: přestože se lidé, kteří dřívějším Fikolmijovým vězňům poskytovali pomoc, thénově táboru zdaleka vyhýbali, nebáli se jednat proti jeho přání a ani se za to nestyděli.

Jošuoovi lidé z těchto příspěvků pod vedením praktické vévodkyně Gutrun rychle vyrobili bezpečné přístřeší, které bylo ze tří stran uzavřené a mělo dvojitou střechu z příkrývek z těžké vlny. To jim pomohlo uchránit se před nejhorším studeným deštěm, který jako by den ze dne sílil.

Šedočerná obloha nad Thrithingy visela hrozivě blízko, jako by nějaká obří ruka pozdvihla do výše samotné lučiny.

Toto prokletí špatného počasí, které trvalo bez přestání více než týden a s přestávkami přes měsíc, by bylo velmi nezvyklé i na začínající jaro.

"Pojď, má lady," požádal Jošua, když dorazili k ohradě. "Pojďme se spolu ještě chvíli projít."

"Ty bys už neměl chodit!" prohlásila Vorževa rozhorleně. "Ne s takovými ranami! Musíš si sednout a vypít trochu horkého vína!"

"Niměně," odvětil Jošua pevně, "se spolu trochu projdeme. Na to víno se budu těšit. Deornothe, když dovolíš..."

Deornoth přikývl, uklonil se a obrátil se v bráně býčího výběhu. Než vešel, chvíli pozoroval princovu namáhavou chůzi.

Princovo vítězství nad Utvartem přineslo jisté výhody. Princ vyměnil stejně jako jeho lady své hadry za nové šaty, a nyní měl na sobě kalhoty z jemné kůže, boty, jezdeckou vlněnou košili s pytlovitými rukávy a zářivou stuhu, uvázanou nad obočím na místě princovského diadému. Vorževa byla oděna do objemných šedých šatů, shrnutých a připevněných v bocích po thrithingském způsobu tak, aby uchránila lem před vlhkou trávou, takže byly vidět její tlusté vlněné kalhoty a nízké boty. Bílou stuhu nevěsty sňala.

"Proč se mnou chceš mluvit tam, kde nejsou ostatní?" dožadovala se Vorževa odpovědi. Její vzdorný hlas zrazovaly bázlivé oči. "Co chceš říci, že to musí zůstat skryto?"

"Ne skryto," odpověděl Jošua a ovinul ji paži. "Chci jen mluvit tam, kde nás nebudou přerušovat."

"Můj lid nic neskrývá. Ani nemůžeme, protože žijeme těsně vedle sebe."

Jošua pokývl hlavou. "Chtěl jsem jen říci, že je mi to líto, lady. Velmi líto."

"Líto?"

"Ano. Zacházel jsem s tebou zle, jak jsem přiznal ve voze tvého otce. Nevěnoval jsem ti úctu, kterou zasloužíš."

Vorževa sraštila tvář do výrazu, kolísajícího mezi radostí a bolestí. "Ach, ty mi dosud nerozumíš, princí Jošuo Erkyňský. Nezáleží mi na účtě, ne, když mi nedáš nic jiného. Chci tvou pozornost. Chci tvé srdce! Když mi je dáš, pak mně můžeš věnovat všechno... všechnu bez-úctu..."

Tiše: "Neúctu."

"... Všechnu neúctu, které se ti zachce. Nezacházej se mnou jako se sedláky, kteří si k tobě přijdou pro spravedlnost. Nestojím o tvé pečlivé rozvažování, tvé úsudky, tvé mluvení, mluvení, mluvení..." Rychle si setřela slzu hněvu. "Jen mi dej své srdce, ty zatracený muži z kamenného domu!"

Zastavili se a stáli ve větrem čeřeně trávě, která jim sahala po kolena. "Snažím se." "Ne, nesnažíš," sykla hořce. "Máš v srdci tvář té druhé ženy, manželky tvého bratra. Muži! Všichni jste jen malí chlapci, přechováváte v srdcích staré lásky jako vyleštěné kamínky, které jste našli. Jak můžu porazit mrtvou ženu?! Nemohu ji popadnout, nemůžu ji udeřit, nemůžu ji odehnat nebo tě následovat, když jdeš za ni!" Ztěžka oddechovala a nohy měla doširoka rozkročené, jako by se hotovila k boji. Ruce jí klesly k břichu a výraz se změnil. "Jí jsi ale nedal dítě. To jsi dal mně."

Jošua bezmocně hleděl na její bledý obličej, na ruměnc v tváři a na oblak černých vlasů. Jeho oči přitáhl nějaký pohyb: z trsu vysoké trávy se vynořil králík, na chvíli se zastavil a vztyčil se na zadních, aby se rozhlédl. Vzápětí uskočil a zmizel; jen matný šedý stín, čerící travu.

"Ty jsi neudělala nic špatně, lady. Nic, jen ses připoutala k zamyšlenému přízraku muže." Smutně se usmál, pak se usmál ještě jednou. "Myslím ale, že jsem se svým způsobem znovu narodil. Bylo mi dovoleno žít, když bych měl být dozajista mrtev, a tak to musím přijmout jako osud a vidět svůj život jinak. Budeš nosit naše dítě, a až dosáhneme Kamene rozluky, budeme oddáni."

Do Vorževinych tmavých očí se vrátil náznak rozhořčení. "Budeme oddáni tady, před mým lidem," prohlásila pevně.

"Jsme zasnoubeni; teď nás uvidí a přestanou mluvit za zakrytými ústy."

"Ale lady," začal, "máme naspěch..."

"Copak nemáš žádnou čest?" dožadovala se. "Co když tě zabijí dříve, než se tam dostaneme? Dítě ve mně bude panchart... a já nebudu ani vdova."

Jošua se nadechl, ale místo aby promluvil, znovu se rozesmál. Objal ji a přivinul si ji bez ohledu na zranění k sobě. Chvilí se mu vzpírala, pak se nechala obejmout, stále se ale mračila. "Máš pravdu, lady," přikývl princ s úsměvem. "Nemělo by se to odkládat. Oddá nás otec Strangyeard a já ti budu dobrým manželem a budu tě ochraňovat. A pokud zemřu, než se dostaneme k cíli, budeš ta nejkrásnější vdova na stepích." Políbil ji. Chvilí stáli v dešti a tiskli se k sobě tvářemi.

"Ty se třeseš," probrala se Vorževa konečně; ani její hlas ale nezazněl bez zachvění. Vyprostila se z Jošuaova objetí.

"Stál jsi a chodil příliš dlouho. Jestli zemřeš ještě před svatbou, všechno se to zkazí." Pohled měla mírnější, přesto v něm ale zůstalo něco bázně, stopa obav, které nemizely. Jošua ji vzal za ruku a pozdvihl si ji ke rtům. Otočili se a pomalu šli k tábořišti – tak opatrně, jako by byli oba velmi, velmi staří.

* * *

"Musím odejít," oznámila toho večera Geloě. Jošuovi lidé se choulili kolem ohně a do stěn jejich provizorního přístřeší bušil vítr.

"Doufám, že to nemyslíš doopravdy," vzhlédl Jošua. "Potřebujeme tvou moudrost."

Deornoth zjistil, že v něm myšlenka na čarodějčin odchod vzbuzuje radost i lítost.

"Znovu se setkáme, a brzy," odvětila. "Já ale musím ke Kameni rozluky napřed. Nyní jste v bezpečí a jsou věci, které musí být provedeny před vašim příchodem."

"Jaké věci?" Deornoth zaslechl ve vlastním hlase nádech podezřívavosti a pocítil nad svým nedostatkem blahovůle rozpaky, neždalo se ale, že by si toho někdo jiný všiml.

"Budou tam..." Geloě hledala slova, "... stíny. A zvuky. A nejasné stopy, podobné čerění, které zůstává po oblázku, vhozeném do řeky. Je životně důležité, abych se je pokusila přechistit dříve, než se kolem začnou potulovat lidé."

"A co ti ty věci poví?" zeptal se Jošua.

Geloě zavrtěla šedou hlavou. "To nevím. Nejspíše nic. Kámen ale stojí na zvláštním a mocném místě; mohlo by tam být něco, co bych se mohla naučit. Čelíme nesmrtelnému nepříteli; snad bychom mohli najít nějaké vodítko k jeho porážce mezi stopami po jeho vlastním nesmrtelném lidu." Obrátila se k vévodkyni Gutrun, která chovala v náručí spící Leleth.

"Postaráš se o to dítě, než se znovu setkáme?"

Gutrun přikývla. "Přirozeně."

"Proč ji nevezmeš s sebou?" zeptal se Deornoth. "Říkala jsi, že ti pomáhá... nějak soustředit schopnosti."

V Geloěiných velkých očích se zalesklo světlo ohně. "Pravda. Jenže ona nemůže cestovat tak jako já." Čarodějnice vstala a zastrkala si kalhoty do těžkých bot. "A mně se nejlépe cestuje v noci."

"To ale propaseš naši svatbu!" ozvala se Vorževa. "Otec Strangyeard mě má ráno oddat s Jošuuou."

Ti, kteří to dosud neslyšeli, přispěchali s gratulacemi; Jošua je přijímal klidně a vznešeně, jako by znovu stál v naglimundském trůnním sále. Vorževin úsměv se nakonec rozpustil v tom, co byly dozajista slzy štěstí, jež vyplakala na Gutrunino rameno. Malou Leleth, která se probudila, vykutálela se vévodkyni z klína a tiše hleděla na ten mumraj, rychle popadl do náruči otec Strangyeard.

"To je dobrá zpráva, Vorževo, princí Jošuo, já ale zůstat nemůžu," pravila důrazně Geloě. "Nemyslím, že mne budete postrádat. Nejsem moc na zábavu ani kratochvíle a cítím obzvláštní tlak. Byla bych ráda odešla už včera, zůstala jsem ale, abych viděla, jestli doopravdy dostanete své koně." Udělala gesto ke tmě za přístřeším, kde ve vlastní ohradě přebíhali a firkali princovi noví oři. "Teď už nemohu čekat."

Po krátkém osobním rozhovoru s Jošuuou a Strangyeardem a pár slovy, zašeptaných do Lelethina ucha – slovy, která dívka přijala stejně netečně, jako by naslouchala šumění moře v mušli – pronesla Geloě rychlé sbohem a vyrazila do noci. Nesepnutý plášť jí vlál ve větru.

Deornoth, jenž seděl nejbližší okraji přístřeší, se vzápětí vyklonil. Zaslechl truchlivou ozvěnu; snášela se z větrem čerčené oblohy, když ale zvedl hlavu, na prchavý okamžik zahlédl jen nějakou tmavou, okřídlenou věc – lehce prolétla před ledově studeným měsícem.

Deornoth stál na stráži – dosud nezačali thrithingským věřit natolik, aby se nespolehali na vlastní zdravý rozum – když se k němu přiblížil Jošua.

"Hvězdy se sotva posunuly," zašeptal Deornoth. "Podívej, támhle je Lampa, a je skoro na stejném místě." Ukázal na matnou zář na zamračené noční obloze. "Ještě hodiny nebudeš na řadě, Výsosti. Vrať se do postele."

"Nemohu spát."

Deornoth si byl jist, že jeho úsměv není ve tmě vidět. "Není nijak neobvyklé mít před svatbou starosti a pochyby, sire."

"Tím to není, Deornoth. Mé starosti a pochyby o sobě sama, jak jsi jednou správně poukázal, jsou nicotné. Jsou tu větší věci k rozmyšlení."

Deornoth si během chvíle ticha přitáhl límec kabátu těsněji k tělu. Noc začínala být velmi studená.

"Jsem šťasten, že jsem naživu," promluvil Jošua nakonec, "cítím se ale trochu jako myš, které kočka dovolila utéci do rohu. Jistě, naživu, ale na jak dlouho? Mnohem horší než zlo mého bratra je, že se natahuje Ruka Severu." Vzdychl.

"Když jsem choval naději, že to, co říká Jarnauga, není pravda, a to navzdory všemu, co bylo zřejmé. Ale v okamžiku, kdy jsem spatřil, jak na mne ze zdí Naglimundu hledí ty bílé obličejy, něco ve mně zemřelo. Ne, nestrachuj se, dobrý Deornoth, nemám v úmyslu pustit se do náměsíčného lamentování, a vím, že tuhle obavu chováš v srdci." Trpce se

zasmál. "Zároveň ale říkám jen pravdu. Jsou nenávisti, které probíhají tímto světem jako krev, horké a živoucí. Všechna má studia zla u usireánských bratří, všechny jejich úvahy o Dáblu a jeho díle mi nikdy neujasnily tolik jako jediný pohled do těch černých očí. Svět má i svou temnou, odvrácenou stranu, Deornothe. Přemítám, zda není lepší nepídit se po vědomostech."

"Ale Bůh jistě na zem něco takového seslal proto, aby zkoušel naši víru, princí Jošuo," vypravil ze sebe Deornoth nakonec. "Kdyby nikdo nikdy nespátl zlo, kdo by se bál pekla?"

"Opravdu: kdo?" Princův tón se změnil. "Proto jsem za tebou ale nepřišel. Nech na Jošuovi, aby obracel každý rozhovor k pochmurnostem a pochybám." Znovu se zasmál; tentokrát to znělo radostněji. "Vlastně jsem tě přišel požádat, zda bys stál při mně, až budeme ráno s Vorževou oddáváni."

"Princi Jošuo, cítím se poctěn. Rád – udělám to rád."

"Byl jsi mi nejvěrnějším z přátel, Deornothe."

"Jsi nejlepším pánem, kterého může muž mít."

"Neřekl jsem ,leník' ani ,rytíř,' Deornothe," odvětil Jošua pevně, z hlasu mu ale číselo dobrá nálada. "Řekl jsem ,přítel' – nemysli si ale, že stát při mně je cti bez zodpovědnosti. To není." Zvážněl. "V minulosti jsem o ty, jež mi byli drazí, nepečoval tak, že bych se tím mohl pyšnit, příteli Deornothe. Můžeš mít námitky, ale je to prostá skutečnost. A tak chci pro případ, že by se mi něco stalo, tvé slovo; slib, že se postaráš o Vorževino a moje dítě."

"Samozřejmě, můj princí."

"Řekni to." Pak, jemněji: "Přísahaj mi."

"Přísahám při cti blahoslavené Elysie, že budu chránit živobytí lady Vorževy a dítěte, které nosí, jako by mi byli vlastní rodinou. Bude-li to třeba, položím za ně bez zaváhání život."

Jošua sevřel rytířovo zápěstí a chvíli je podržel. "Dobře. Velmi ti děkuji. Bůh ti žehnej, Deornothe."

"Ať žehná i tobě, princí Jošuo."

Princ povzdechl. "A zbytku světa. Věděl jsi, Deornothe, že zítra je první den žatvenu? To znamená, že zítra je Halfmansa. Postrádáme mnoho přátel, k nimž by měla této noci směřovat naše žehnání – mnoho těch, kteří jsou bez jakýchkoliv pochyb tváři temnoty mnohem blíže než my."

Deornoth zahlédl, jak se vedle něj náhle pohnul stín; to princ udělal znamení Stromu. Dlouho stáli potichu, pak Jošua znovu promluvil: "Kéž by nám Bůh požehnal a spasil nás od zlého."

22. Modlitba spojení

Muži byli vzhůru už za setmělého svítání, sedlali koně a balili zásoby, které získal Jošua výměnou dvou koní za spoustu potravin a šatstva. Protože Leleth pojede s vévodkyní Gutrun a Towser se Sangfugolem, čtyři koně zbyli pro náklad. Když byli soumaři připraveni, lidé se vrátili do býčího výběhu. Zjistili, že je obklopen značným množstvím zvědavých Thrithingských.

"Co to, vy jste udělali nějaké ohlášky?" zjišťoval Jošua nazlobeně. Vorževa se mu podívala zpřímá do očí. Znovu měla bílou stuhu nevěsty.

"Myslíš, že mi lidé by si nevšimli, že nakládáš koně?" odsekla. "Kromě toho, jaký má smysl se ženit, když to děláš jako zloději, kteří kradou v noci?" Pyšně odkráčela a široká svatební sukně za ní vlála. Vzápětí se vrátila a vedla s sebou mladé děvče se širokýma očima, které vyčkávalo u Fikolmije, když Jošuovi lidé vstoupili do vozového města jako vězni. "Toto je Hyara, má nejmladší sestra," vysvětlila Vorževa. "Jednoho dne se bude vdávat, a tak chci, aby viděla, že to není vždycky tak hrozné."

"Budu se ze všech sil snažit, abych vypadal jako někdo, koho je příjemné si vzít," prohlásil Jošua a prohnul obočí do oblouku. Hyara na něj hleděla bázně jako vyplašená srnka.

Vorževa trvala na tom, že bude oddána pod širým nebem a před očima svých soukmenovců. Svatební průvod se vydal zpod střechy z příkrývek. Otec Strangyard si netrpělivě polohlasem mumlal – snažil se vybavit si důležité části svatebního obřadu – samozřejmě si z Naglimundu nemohl přinést Knihu Aedonovu, a také nikdy předtím neoddával. Ze všech hlavních postav toho dne byl zřetelně nejnervóznější. Mladá Hyara, vycítivši spřízněnou duši, se u něj držela tak blízko, že mu div nešla mezi nohama, což ke knězovu znatku přispívalo další hřívnou.

Nebylo nijak překvapivé, že se veselý a zvědavý thrithingský lid shromáždil po okrajích býčího výběhu – dav, který se náladou, jak si povšiml Deornoth, nijak zvlášť nelišil od onoho davu, jenž se přišel podívat, jak bude Jošua rozsekán na cucky. Poněkud nepřijemné bylo vidět mezi nimi matku a sestry toho, komu se Jošuu rozsekat nepovedlo – nebožtíka Utvarta. Tato skupina žen, oblečena do stejných smutečních šatů a šátků tmavomodré barvy, zachmuřeně pozorovala lidi z kamenných města ústa měla stažena v jednotném výrazu nepřátelství.

Byla-li překvapením účast Utvartovy rodiny, ještě nečekanější bylo, když se na scéně objevil Fikolmij. Velký thén, jenž byl v prachmizerné náladě a po Jošuoově vítězství se v podstatě skrýval, si chlubitě vykračoval táborem k býčímu výběhu, následován hrstkou zjizvených náčelníků. Ačkoliv šedivý úsvit neminul ještě ani před hodinou, Fikolmij měl v rudých očích opilost.

"U Hromu v travě!" zaburácel, "jistě jste si .nemysleli, že připustím, aby se má dcera vdala za svého zbohatlého manžela a já se s nimi o jejich štěstí nepodělil?" Praštil se do objemného břicha a rozchechtal se. "Pokračujte! Pokračujte! Chceme vidět, jak se dělají svatby v bludištích kamenných domů!"

Při otcově burácení Hyara couvla, poplašeně se rozhlédla připravovala se na útěk. Deornoth ji jemně popadl za loket a zlehka držel, dokud nesebrala dost odvahy, aby znovu předstoupila a opět se postavila Vorževě po boku. Beznadějně zmatený otec Strangyard několikrát začal Mansu Connoyis – modlitbu spojení; – ale nikdy neuspěl, pokaždé po pár verších ztratil nit a zadržel se jako mlýnské kolo, jehož dobytče se zastavilo. Každý neúspěšný pokus vzbudil ve Fikolmijovi a jeho náčelnících větší záchvat smíchu. Už tak nachová tvář pána archívů byla červenější a červenější.

Nakonec se Jošua předklonil a zašeptal mu do ucha:

"Nyní jsi Nositelem Svitku, otče, stejně jako byl tvůj přítel Jarnauga." Mluvil tak potichu, že jej mohl slyšet jen Strangyear. "Jednoduchá mansa je pro tebe dozajista dětskou hrou – bez ohledu na to, co tě rozptyluje."

"Jednooký oddává Jednorukého!" vykřikl Fikolmij.

Strangyear se rozpačitě potáhl za pásku přes oko. "Máš... máš pravdu, princí Jošuo. Odpusť mi. Pokračujme."

Strangyear pečlivě vyslovoval každé slovo a procházel dlouhým obřadem, jako by se brodil hlubokou a zrádnou vodou. Velký thén a jeho rozjívění kumpáni pokřikovali hlasitěji a hlasitěji, kněz se už ale zmást nenechal. Nakonec začal být dav přihlížejících Thrithingských Fikolmijovou hrubostí unaven a dával k ní najevo odpor. Pokaždé, když se v býčím výběhu ozval další nezdvořilý výsměch, mumlání zesílilo.

Když se Strangyear dostal téměř ke konci modlitby, na západě se objevil Hotvig na koňském hřbetu. Byl rozcuchaný, jako by se do vozového města vracel velmi rychle.

Jezdec si chvíli zmateně prohlížel výjev, který se před ním otevřel, pak se svezl ze sedla a odklusal za svým thénem. Rychle mluvil, pak ukázal směrem, z něhož přijel. Fikolmij přikývl, mocně se zašklebil, pak se obrátil a něco řekl dalším náčelníkům, kteří se začali prohýbat smíchy. Hotvigovi se na obličejí objevil výraz zmatku – zmatku, jenž se rychle změnil ve vztek. Zatímco se Fikolmij a ostatní dále pochechtávali jeho novince, mladý Thrithingňan přešel k ohradě býčího výběhu a máváním si zjednal Isornovu pozornost. Pak mu něco zašeptal; Rimmeňanovi se rozšířily oči. Když se otec Strangyear na pár chvil odmlčel a sehnul se pro číši vody, kterou si už předtím naplnil a přinesl s sebou právě pro tuto část modlitby, Isgrimmurův syn se odtrhl od ohrady a odpochodoval přímo k princí Jošuo.

"Odpusť mi, Jošuo," sykl Isorn, "ale Hotvig říká, že k vozovému táboru přijíždějí tři dvacítky rytířů. Jsou necelou míli odtud a jedou zostra. Jejich vůdce má na kabátci sokola, vyvedeného v šarlatu a stříbře."

Jošua překvapeně vzlédl. "Fengbald! Co tu ten čubčí syn dělá?!"

"Fengbald?" zopakoval ohromeně Deornoth. To jméno se mu zdálo jako z jiného času. "Fengbald?" Davem projel nad tímto podivným vývojem obřadu záchvěv šumu.

"Jošuo," zeptala se Vorževa upjatě. "Jak můžeš teď mluvit o takových věcech?"

"Je mi to vskutku líto, Voržeho, ale sotva máme jinou volbu." Obrátil se ke Strangyearovi, jenž na něj mlčky zíral. Jeho stále jistější verše byly znovu přerušeny. "Přejdi k závěrečné části," nařídil mu Jošua.

"Co... cože?"

"Závěrečnou část, člověče. No tak, pospěš! Nechci, aby se říkalo, že jsem svou lady opustil, aniž bych si ji vzal, a tak porušil slib. Jestli tu ale budeme stát ještě chvíli, bude vdovou dříve, než mansa skončí." Lehce kněze postrčil.

"Konec, Strangearde!"

Jediné archivářovo oko se vypoulilo. "Kéž láska Vykupitele, jeho matky Elysie a jeho Otce Všemohoucího požehná tomuto svazku. Kéž... kéž jsou vaše životy dlouhé a vaše láska ještě delší. Jste svoji." Bázlivě mávl rukou. "To by... to by bylo. Jste svoji, jak bylo řečeno."

Jošua se naklonil a políbil ohromenou Vorževu, pak ji popadl za zápěstí a vedl k bráně výběhu, zatímco za nimi Isorn popoháněl zbytek družiny.

"To se tak bojíš své svatební noci, Jošuo?" zašklebil se samolibě Fikolmij. Spolu s ostatními náčelníky se tlačil k bráně, zatímco dav na svého théna vykřikoval otázky. "Zdá se, že máš s odjezdem naspěch."

"A ty víš proč," křikl za ním Deornoth a ruka jej na jílci meče zasvrběla. "Věděl jsi, že přijíždějí, že? Ty zrádný pse!"

"Pozor na jazyk, mužiku," zavrčel Fikolmij. "Já jsem jen řekl, že vám nebudu v odchodu bránit. Poslal jsem slůvko královým mužům už dávno – v hodině, kdy jste poprvé vstoupili na můj Thrithing." Od srdce se zasmál. "Takže jsem žádné sliby neporušil. Ale jestli chcete s mými muži bojovat, než přijedou Erkyňani, tak pojďte. Jinak byste raději měli nasednout na své nové koně a uhánět pryč."

Když procházeli branou a dostávali se do tlačence Thrithingských, Vorževa se odtáhla od Jošuy. Několika kroky se dostala k otci a štiplavě jej udeřila po tváři. "Zabil jsi mou matku," zakřičela, "já ale jednoho dne zabiju tebe!" Než ji mohl popadnout, skokem se vrátila k Jošuo. Z princovy pochvy vyletěl Naidel a zlověstně zasvištěl: mihotavý jazyk světla pod matnou oblohou. Fikolmij s vypoulenými očima zíral na Jošuu a tvář měl fialovou vztekem. Pak thén s viditelným úsilím hněv potlačil a opovrhlivě se k nim otočil zády.

"Běžte, jede o život," zavrčel. "Neporuším dané slovo kvůli chabým ženským ranám."

Když běželi ohradou k čekajícím koním, dohonil je Hotvig. "Thén měl v jedné věci pravdu, Jošuo, Voržeho," zavolal.

"Musíte doopravdy jet o život. Máte hodinu náskok a odpočinuté koně, takže ještě není vše ztraceno. Několik dalších mi je pomůže zpomalit."

Deornoth se zarazil. "Ty...? Ale Fikolmij chce, aby nás chytili."

Hotvig rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne všichni mají théna v oblíbě. Kam jedete?"

Jošua okamžitě přemýšlel. "Prosím, o tomhle našim nepřítelům neříkej, Hotvigu." Trochu ztišil hlas. "Jdeme na sever, tam, kde se řeky setkávají, na místo zvané Kámen rozluky."

Thrithingňan se na něj zvláště zadíval. "O tom jsem něco slyšel," prohlásil. "Takže jedte rychle. Je možné, že se ještě uvidíme." Hotvig se otočil, věnoval Vorževě dlouhý pohled, pak se krátce uklonil. "Ukaž tady těm lidem, že ne všichni Thrithingští jsou jako tvůj otec." Pak se odvrátil a odešel.

"Není čas na mluvení!" vykřikl Jošua. "Na koně!"

Zmizely za nimi nejdlehlší pastviny vozového města. Dlouhé kroky Vynafoda a jeho druhů ukrajovaly vzdálenost navzdory zraněním a nezkušenosti jezdců v sedlech. Zpod kopyt jim odletovaly trsy trávy.

"Začíná to být nechutně známé," vykřikl Jošua k Deornothovi a Isornovi.

"Co?"

"Útěk! Pronásledování přesilou!" Jošua máchl rukou. "Už mě unavuje ukazovat pořád záda, ať už bratrovi nebo

pohůnkům Krále bouří!"

Deornoth vzhledl k zamračené obloze, pak se ohlédl. Na obzoru za nimi se jen tu a tam pásla osamělá kráva. Žádná známka stíhajících jezdců. "Musíme najít místo, kde bychom si postavili pevnost, princí Jošuo!" zahalekal.

"To je pravda!" zakřičel Isorn. "Pak se lidi seběhnou pod tvůj praporec, uvidíš!"

"A jak nás najdou?" vykřikl Jošua v odpověď s výsměšným úsměvem. "Ti lidé, jak nás najdou?"

"Nějak ano," zavolal Isorn, "... zatím tě všichni ostatní našli!" Zaburácel smíchy. Princ a Deornoth se k němu připojili. Vorževa a ostatní na ně zírali, jako by zešíleli.

"Přidejte!" vykřikl Jošua. "Jsem ženat a ještě psanec!"

Slunce se pořádně neobjevilo po celý den. Když mdlé světlo začínalo mizet a na bouřnaté obloze se začal roztahovat plášť nadcházejícího večera, družina si vybrala místo a rozbila tábor.

Jeli z vozového města rovnou na sever, dokud se brzy odpoledne nedostali k Ymstrece. Řeku překročili v blátivém brodu, jehož břehy byly poznamenány otisky kopyt.

Jošua rozhodl, že putování na východ bude na druhém břehu bezpečnější, protože tam odtud budou mít do lesa asi hodinu rychlé jízdy. Pokud bude Fengbald pokračovat v pronásledování, budou mít alespoň šanci odeválat k temným stromům a snad se ve spletitých hloubkách Starosce i vyhnout převaze.

Přes tuto opatrnost po celé odpoledne jezdce Nejvyššího krále ani v nejmenším nezaznamenali. I noční hlídky proběhly beze vzruchu. Při úsvitu rychle posnídali chléb a sušené maso, nasedli a vyrazili dál. Udržovali rychlé tempo, s ubíhajícími hodinami ale jejich strach z pronásledování slábl. Pokud Hotvig a ostatní Fengbald a nějak zpomalili, pak zřejmě odvedli dobrou práci. Jedinou strážní bylo utrpení těch, kteří nebyli jízďe zvyklí. Když cválali na východ, vládlo studené šedavé ráno plné politováníhodných zvuků.

Během druhého dne pouti zelenou, ale bezútěšnou krajinou se cestovatelé začínali setkávat s velkými zastřešenými vozy a neumělými chatrčemi z bláta a slámy, tu a tam poházenými po březích Ymstrecy. Na dvou nebo třech místech dokonce srostlo pár chalup v maličké usedlosti, jako kdyby si pomalu se pohybující stvoření hledala na temné planině společnost. Mrazivé lučiny byly zahaleny do husté mlhy a cestovatelé neviděli příliš do dálky, nezdálo se ale, že by obyvatelé těchto schoulených domků patřili k Thrithingským.

"Hotvig mluvil pravdu," zamumlal Jošua, když míjeli jednu takovou usedlost. V šedivé stužce Ymstrecy, tekoucí vedle chalup, se pohybovala hrst temných postav – to osadníci nahazovali rybářské sítě. "Myslím, že to jsou Erkyňané. Podívejte, ta chatrč má na zdi namalován svatý Strom! Proč tu ale jsou? Tady náš lid nikdy nežil!"

"Nepokoje, úroda zničená," pronesl Strangear. "Proboha, jak musí lidé v Erchesteru trpět! Hrozně!"

"Tohle je nejspíše bohobojný lid, jenž ví, že Eliáš obcuje s ďáblý," prohlásila Gutrun. Přitiskla Leleth těsněji ke svým objemem nijak nezanedbatelným nadrům, jako by chtěla dítě ochránit před donašeči Nejvyššího krále.

"Neměli bychom jim říci, kdo jsi, sire?" zeptal se Deornoth. "V počtu je bezpečí, a nás je málo už velmi dlouho. Kromě toho, jsou-li to Erkyňané, jsi jejich právoplatným princem."

Jošua zíral na vzdálený tábor, pak zavrtěl hlavou. "Je možné, že sem utekli, aby se zbavili všech princů, oprávněných nebo jiných. A také, jsme-li pronásledováni, proč bychom uváděli nevinné do nebezpečí tím, že jim dáme vědomí o svých jménech a cílech? Ne, jak jsi řekl, až budeme mít pevnost, dáme o sobě vědět. Pak k nám mohou přijít dle vlastní libosti, a ne proto, že se na ně vrhneme s meči a na koních."

Deornoth zachoval opatrně bezvýrazný obličej, uvnitř ale cítil zklamání. Spojenců jim bylo hrozně třeba. Proč je Jošua tak sverpě opatrný a korektní? Je očividné, že některé věci se na jeho princí nezmění.

Zatímco jezdci pokračovali záměrnou stepí, počasí se neustále zhoršovalo, jako by byli na začátku zimy a ne žatvenu, jenž by měl být vrcholem léta. V sedle severního větru přicválaly přivaly sněhu a neuvěřitelně rozlehlá obloha téměř úplně zešedla a získala tak pochmurnou barvu popele.

I když byla krajina po obou stranách řeky stále ponuřejší a nehostinnější, cestovatelé se začínali setkávat na jejích březích s většími usedlostmi, které už nevypadaly, že by postupně srostly, ale že tak byly vystavěny. Zdálo se, že stejně jako řeka na tyto písčité břehy přinesla šlahouny, klacky a bahno, i hlavní součásti těchto usedlostí, materiál i lidé, se dostali na toto podivné a málo pohostinné místo pouhou náhodou, jako kdyby se zachytili v nějaké úzké škvíře a síla, která je odnesla tak daleko, uháněla dál bez nich.

Jošuovi lidé jeli tiše kolem těchto malých vesniček na rozpadnutí, zárodků měst, které vypadaly skoro stejně nevlídně jako země sama; každou z nich tvořil snad tucet neumělých chatrčí. Před chatrnými zdmi bylo vidět jen máloco živého, ve větru se však vznášel kouř z ohnišť.

Druhá, třetí a čtvrtá noc zavedla princovy vyhnance na okraj údolí řeky Stefflod. Večer pátého dne s sebou přinesl další sníh a ochlazení, ve tmě ale také plála světla: pochodně a ohniště, stovky ohňů, které zaplňovaly vstup do údolí jako drahokamy v misce. Cestovatelé narazili na dosud největší usedlost, téměř město z chatrných budov, usazené v korytě mělkého údolí, kde se stékala Ymstrecca se Stefflodem. Po dlouhém putování prázdnu plánil to byl povzbudivý pohled.

23. Gadrinsett

"Pořád jsme jako zloději, princí Jošuo," zašeptal Deornoth nazlobeně. "Jsi synem Kněze Jana, můj pane. Proč se máme do těch pachtýřských hnízd vkrádat a jednat přitom jako lapkové – a také si tak připadat?"

Jošua se usmál. Nepřevlékl si thrithingské šaty, které již nesly stopy cestování, ačkoliv jednou z věcí, které směnil, bylo oblečení navíc. "Už neprosíš o mé odpuštění za svou troufalost, jako jsi to kdysi dělal, Deornoth? Ne, ne, neomlouvěj se. Jsme si příliš blízko, než abych s tím nesouhlasil. Máš pravdu, nepřicházíme na toto místo, jak by se na prince a jeho

dvůr slušelo – stejně tvoříme politováníhodný dvůr. Místo toho bychom měli najít, co se dá, a nepřivádět naše ženy, malou Leleth a ostatní do nebezpečí, které není nutné." Otočil se na Isorna, jenž byl třetím a dosud nejtišším z trojice. "Kdyby se cokoliv stalo, musíme zabránit podezření, že jsme něco jiného než běžní pocestní. Ty, Isorne, vypadáš obzvlášť dobře živený; už jen tvá velikost by mohla v některých z tohoto ubohého lidu vzbudit bázeň." Uchechtl se a dloubl svalnatého mladého Rimmeřana do boku. Isorn, kterého princ tou nenadálou lehkovážností nachytal nepřípraveného, zavrával a div nespádl.

"Nedokážu se zmenšit, Jošuo," zabručel. "Buď rád, že nejsem velký jako otec, nebo by tvůj ubohý lid při mém spatření přehlé s křikem do noci."

"Ach, jak mi Isgrimmur chybí," posteskl si Jošua. "Kéž Aedon dohlédne na tvého otce, toho dobrého muže, a přivede ho k nám bezpečně zpět."

"Mé matce velmi schází a má o něj strach," odvětil Isorn tiše, "ale neřekne to." V dobráckém obličejí měl vážný výraz.

"Jistě," přitakal Jošua okamžitě. "Tvá rodina není z těch, co se bijí po hrudích."

"Niméně," řekl náhle Deornoth, "vévoda ale umí udělat pěkný rámus, když se mu něco nelíbí. Vzpomínám si, jak se dozvěděl, že na pohřeb krále Jana přijíždí Skali. Prohodil židli oknem biskupa Domitise a rozbil je na kousky! Au! Hrom mě sper!" Rozesmátý Deornoth zakopl ve tmě o hrbol. Zamlžený měsíc světlem šetřil. "Drž tu pochodň výš, Isorne. Proč vlastně jdeme po svých a koně vedeme?"

"Protože když si zlomíš nohu ty, můžeš jet," odvětil princ suše. "Když si nohu zlomí tvůj Vidalix, poneseš ho?"

Deornoth to neochotně uznal.

Za tichého hovoru o Isornově otci a jeho pověstné povaze – jejíž projevy byly téměř vždy následovány vévodovými zkroušenými omluvami – šel po travnatém svahu ke světélům nejbližších ohňů. Zbytek jejich družiny postavil tábor na okraji údolí; oheň, opečovávaný vévodkyní Gutrun, blikal jako nepatrný maják na výšinách za nimi.

Když se trojice blížila k usedlosti, rozštěkala se smečka rozťesených a vyzábých psů. Od ohňů vyhlédlo pár zastíněných postav, jiní stáli se zkříženými pažemi u dveřních závěsů neumělých chatrčí. Sledovali, jak cizinci přicházejí, měli-li však pocit, že o Jošua a jeho kamarády nestojí, nedali to nijak najevo. Z útržků řeči, které pochytili, když je mijeli, bylo jasné, že osadníci jsou vskutku vesměs Erkynští; mluvili starým venkovským nářečím a westerlingštinou. Tu a tam se dalo zaslechnout i hernystirské ráčkování.

Na otevřeném místě mezi dvěma domy stála žena a povídala si se sousedkou o králíkovi, kterého přinesl domů její syn, a o tom, jak ho považila v páře z hořkých trav na Halfmansu. Je to zvláštní, pomyslel si Deornoth, slyšet, jak lidé mluví uprostřed pustých lučin o tak světských věcech, jako by za rohem stál kostel, kam ráno půjdou na modlitbu, nebo šenkýřův krámk, kde si koupí ke svému dušenému králíkovi pivo.

Podsaditá žena středního věku s červeným obličejem se k nim otočila a přejela je pohledem, v němž se mísily obavy se zájmem. Deornoth a Isorn ustoupili ke straně, aby kolem ní mohli projít, Jošua se ale zastavil.

"Přejeme ti příjemný večer, dobrá ženo," princ nachýlil hlavu do jakési úklony. "Nevíš, kde bychom mohli dostat trochu jídla? Jsme pocestní a máme čím zaplatit. Má tu někdo něco na prodej?"

Žena si jej pozorně prohlédla, pak přesunula pohled na jeho druhy. "Nejsou tu žádné nálevny ani hostince," řekla zasmušile. "Každý si nechává, co má."

Jošua pomalu přikývl, jako by z jejího proslovu prosíval částičky ryzího zlata moudrostí. "A jak se tady to místo jmenuje?" zeptal se. "Není na žádné mapě."

"To bych řekla," odfrkla si. "Ještě před dvěma jary tu nic nebylo. Nemá to tu jméno, ne doopravdy, někteří tomu tady ale říkají Gadrinsett."

"Gadrinsett," zopakoval Jošua. "Shromáždíště."

"Ne že by se tu někdo shromažďoval kvůli něčemu." Udělala obličej. "Prostě se nedalo jít dál."

"A to proč?" zeptal se Jošua.

Žena si poslední otázky nevšímala a znovu si prince vypočítavě měřila od hlavy k patě. "No," prohlásila nakonec, "jestli chcete jídlo a zaplatíte za ně, možná bych pro vás něco mohla udělat. Nejdříve mi ukažte své peníze."

Jošua jí ukázal hrst cintisů a quinisů, které vzal v měšci z Naglimundu. Žena zavrtěla hlavou.

"Bronz vzít nemůžu. Někteří dál na řece by mohli platit stříbrem, takže to zkusím s nimi. Máte na obchodování ještě něco? Kožené pásky ze zničeného sedla? Přezky? Šaty navíc?" Přejela pohledem Jošuu vzhled a frkla. "Ne, pochybuju, že byste měli šaty navíc. Tak pojďte, dám vám něco polívky a vy mi můžete povyprávět novinky." Mávla na přítelkyni – která se držela v bezpečné vzdálenosti a celou diskusi pozorovala s otevřenými ústy – a pak je vedla shlukem chýší.

Žena se jmenovala Ielda, a ačkoliv se několikrát zmínila, že by se každou chvíli mohl vrátit její manžel, Deornoth odhadoval, že tím chce hlavně předejít jakémukoliv pomyšlení na loupež, která by ty tři cizince mohla napadnout; kolem jejího obydlí, které sestávalo z otevřeného ohniště a malé, chatrné chýše, nebyly patrné stopy mužské přítomnosti. Viděl několik dětí, jejichž pohlaví se díky špině a večerní tmě nedalo určit. Přicházeli se podívat na prince a jeho přátele s touž pozorností a vyvalenými očima, s nimiž by hleděli na hada, polykajícího žábu.

Když Ielda dostala quinis, který okamžitě zmizel v záhybu jejích šatů, nalila jim miskou řídké polévky. Pak odněkud vytáhla džbán piva, který, jak řekla, přinesl její muž z Falshire, kde předtím žili. Pohled na džbán Deornotha utvrdil v domněnce, že manžel je mrtev; který muž by dokázal žít v téhle Bohem zapomenuté díře a nechat pivo tak dlouho nevyčítat?

Jošua jí vážně poděkoval. Všichni tři si několikrát džbán předali, než je napadlo se Ieldy zeptat, zda by sama nechtěla také. Přijala to se zdvořilým pokývnutím a několikrát si zhluboka zavdala. Její děti o tom spolu rozprávěly v podivné hantýrce, složené hlavně z mručení, několika rozpoznatelných slov a opakovaného plácání po hlavách a ramenou. Potěšení ze společnosti a hovoru na Ieldu brzy začalo působit. Zprvu byla zdrženlivá, zanedlouho ale vyprávěla snad o

všem, co věděla o Gadrinsettu a jeho osadnících. I když byla nevzdělaná, oplývala vtípem, a ačkoliv cestovatelé chtěli hlavně najít cestu ke svému cíli – Geloěiny pokyny nebyly příliš podrobné – zjistili, že se dobře baví tím, jak Ielda napodobuje některé sousedy.

Ielda s rodinou utekla stejně jako mnozí další z Falshiru, když Fengbald a Erkyňané vypálili městskou čtvrť obchodníků s vlnou – jako trest za jejich odpor proti jednomu z Eliášových méně populárních opatření. Ielda také vysvětlila, že Gadrinsett je větší, než Jošua a jeho lidé odhadovali: pokračuje kus do údolí, povídala, kopce se ale tyčí vysoko a zakrývají výhled na ohně na druhém konci osady.

Ielda řekla, že konečnou zastávkou pro tolik lidí se stal proto, že země za soutokem Stefflodu a Ymstreccy je prokletá a nebezpečná.

"Je tam spousta čarovných zvuků," vysvětlovala vážně, "a taky mohly, kde v noci tančí duchové. To proto nás lidi, co žijou v Thrithingu, nechávají na pokoji; stejně by tu nežili." Ztišila hlas a oči se jí rozšířily. "Je tam jedna velká hora, kde se setkávají čarodějnice, plná hrozných čarodějních kamenů – dokonce ještě horších než na Thisterborgu u Erchesteru, jestli jste někdy slyšeli o tomhle zlém místě. Nedaleko od něj je město, kde kdysi žili ďáblové, prokleté, hrozné místo. Ta země za řekami je plná hrozných kouzel – některým ženám tam ukradli děcko. Jedné za ní podvrhli jiné, a to mělo špičatý uši a tak!"

"Ty čarodějné hory se zdají vskutku strašidelné," Jošua se zatvářil nesmírně vážně. Když žena sklopila pohled do klína, kde hnětla v míse mouku s vodou, zachytil Deornothův pohled a mrkl. "Kdepak to je?"

Ielda ukázala do tmy. "Rovnou tam, nad Stefflodem. Bude moudřejší, když se tomu vyhnete." Odmlčela se a svažila obočí. "A kam vy jdete, sirové?"

Než mohl Jošua promluvit, ozval se Deornoth. "Vlastně jsme potulní rytíři, kteří doufají, že budou moci své meče propůjčit velkému úkolu. Slyšeli jsme, že princ Jošua, mladší syn Nejvyššího krále Kněze Jana, přišel sem do východních zemí a plánuje svržení svého hříšného bratra, krále Eliáše." Deornoth se pokoušel nerozesmát a nevšímát si Jošuvých podrážděných gest. "Přišli jsme se k tomuto vznešenému posláni připojit."

Ielda přestala hníst těsto, podívala se na ně, odfrkla si a pokračovala v práci. "Princ Jošua? Tady na stepích? To je dobrý vtíp. Ne, že by se mi nelíbilo, kdyby se něco udělalo. Od doby, co starý Jan Kněz umřel, Bůh mu žehnej, nebylo nic tak jako dřív." Udělala přísný obličej, oči se jí ale náhle vlhce zaleskly. "Bylo to pro nás všechny těžké, tak těžké..." Najednou vstala a položila uplácené koule těsta na čistý rozpálený kámen na kraji ohně; začaly tiše syčet. "Pudu ke kamarádce," prohlásila, "a zjistím, jestli nemá na půjčení ještě trochu piva. Nebudu jí povídat, co jste říkali o princovi, protože by se tak akorát smála. Hlídejte ty placky pořádně, co budu pryč – mají je mít děti na snídani." Vstala a vyšla z kruhu světla. Oči si utřela špinavým šálem.

"Co to má znamenat, Deornoth?" zeptal se Jošua nazlobeně.

"Ale slyšel jsi? Lidé jako tahle čekají, že něco uděláš. Jsi jejich princ." Zdálo se to tak jasné. Copak to Jošua nevidí?

"Princ čeho? Princ trosek, princ pusté země a trávy? Nemám těmto lidem co nabídnout... zatím." Vstal a přešel ke dveřím chatrče. Ieldiny děti na něj zíraly; v setmělém vchodu se blýskal chumel bílých očí.

"Ale jak můžeš něčeho dosáhnout, když nebudeš mít lid, jenž by tě následoval?" zeptal se Isorn. "Deornoth má pravdu. Když Fengbald nyní ví, kde jsme, je jen otázkou času, kdy na nás král sešle svůj hněv."

"Tyto lidi mohou od Kamene rozluky udržet pověry, ty však nezastaví knížete Guthwulfa a Nejvyššího krále," soudil Deornoth.

"Pokud na nás král Trůnu z dračích kostí pošle své armády," odpověděl rozhorleně Jošua a rozhodil rukama v zoufalém gestu, "pár set lidí z Gadrinsettu bude jako peří v bouři. To je další důvod, proč je do toho nezatahovat. Když to bude nutné, může nás pár nakonec zmizet ve Starosrci, to ale tito lidé nemohou."

"Znovu plánujeme ústup, principi Jošuo," odvětil hněvivě Deornoth. "Jsi tím sám unaven – to jsi řekl!"

Když se Ielda vrátila, všichni tři se ještě přeli. Pohroužili se do provinilého mlčení a uvažovali, kolik toho mohla slyšet. Jejich rozhovor byl ale tím posledním, o co se starala.

"Mé placky!" zaječela, pak je jednu po druhé stáhla se sykáním z horkých kamenů. Všechny placky byly spálené dočerna jako Pryratova duše. "Vy nestvůry! Jak jste mohli? Vykládaj si své vznešené nesmysly o princovi a nechaj mi spálit placky!"

Otočila se a plácla Isorna do mohutných zad. "Máš mou omluvu, dobrá ženo Ieldo," Isorn vytáhl další quinis. "Vezmi prosím toto a odpusť nám..."

"Peníze!" vykřikla, i když si minci vzala. "A co můj placky? Dám zítra děckám peníze k snídani, když budou plakat?!" Popadla koště ze svázaných větví a energicky švihla Deornotha po hlavě, takže ho málem srazila z kamene, na němž seděl. Rychle vyskočil a připojil se k Isornově a Jošuvu ústupu.

"Už se tu nikdy neukazujte!" zavřeštěla za nimi. "Namouduši – nájemné meče! Paliči placek! Princ je mrtvý, povídala to má kamarádka – a vaše řeči ho zpět nepřivolají!"

Její hněvivé výkřiky pomalu mizely v dálce. Jošua a jeho druzi doklopýtali ke koním a vydali se svaheem k tábořišti; Gadrinsett nechali za zády.

"Alespoň," ozval se Jošua po chvíli chůze, "máme jasnou představu o tom, kde leží Kámen rozluky."

"Zjistili jsme více než to, Výsosti," řekl s náznakem úsměvu Deornoth. "Vědomí, že tvé jméno dosud vzbuzuje mezi tvými poddanými vášně."

"Možná jsi princem travin, Jošuo," dodal Isorn, "ale dozajista nejsi králem placek."

Jošua se na oba znechuceně zadíval. "Přivítal bych," řekl zvolna, "kdybychom došli do tábora mlčky."

24. Podivné cestování

"Tím co nás tam přivede, není cesta," vysvětlovala Aditu vážně. "Je to jistý druh písňe."

Simon se podrážděně zakabonil. Položil jednoduchou otázku, ale Jirikiho sestra mu svým ke zbláznění matoucím

způsobem opět dala odpověď, která žádnou odpovědi nebyla. Bylo příliš chladno, než aby tu stáli a povídali si nesmysly. Zkusil to znovu.

"Pokud to není cesta, musí to stejně být nějakým směrem. Co je to tedy za směr?"

"Dovnitř. Do srdce lesa."

Simon vzhledl ke slunci a snažil se zorientovat. "Takže je to... tudy?" Ukázal na jih, směrem, jímž dosud cestoval.

"Ne docela. Někdy. Ale to spíše, když chceš vstoupit Dešťovou branou. A na to teď není správná část roku. Ne, tou, kterou hledáme, je Letní brána, a to je úplně jiná píseň."

"Pořád mluvíš o písni. Jak můžeš někam vejít písni?"

"Jak...?" Zdálo se, že to pečlivě zvažuje. Prohlížela si Simona. "Uvažuješ podivně. Víš, jak se hraje shent?"

"Ne. Co to s tím má co dělat?"

"Mohl bys být zajímavý hráč – zajímalo by mne, jestli to kdy kdo hrál se smrtelným? Nikdo z mého lidu by se neptal na to, co ty. Musím tě naučit pravidla."

Simon zmateně zavrčel, ale Aditu zdvihla ruku s útlými prsty, aby zastavila příval jeho otázek. Stála velmi tiše a prameny levandulových vlasů jí povlávaly ve větru. Nic jiného se nehýbalo; v bílém šatu byla na sněhu skoro neviditelná. Zdálo se, že usnula vestoje; jako čáp, který stojí mezi rákosím, lesklé oči však měla otevřené. Nakonec začala zhluboka dýchat a vypouštět se syčením vzduch. Výdechy se postupně změnily v prozpěvování, v hučivý zvuk, jenž jako by ani nevycházel z Aditu. Vítr, který Simonovi připomínal tlak ledových prstů na tváři, náhle změnil směr. Ne, uvědomil si o chvíli později, jde o něco jiného než o změnu větru. Spíše se zdá, že se nepatrně pohnulo všechno – byl to děsivý pocit, z něhož se jej zmocnila chvilková závrať. Jako dítě se někdy točil dokola a dokola v kruhu; když se zastavil, svět kolem něj dále rotoval. Tato závrať byla hodně podobná, jen mírnější, jako by se mu svět pod nohama posunul záměrně, jako když se rozevírají okvětní lístky květiny.

Adituino bezeslovně, křehké pobrukování se zpevnilo v litanii neznámé sithijštiny, pak znovu ztichlo do dýchání.

Zdálo se, že slabé světlo, proudící mezi zasněženými stromy, získalo teplejší odstín, neznatelný posun, který v obloze kvasil modrou a zlatou barvou. Rozhostilo se ticho.

"To je kouzlo?"

Simon slyšel, jak jeho hlas prolomil ticho jako zahýkání osla. Okamžitě se začal cítit jako hlupák. Aditu otočila hlavu a podívala se na něj, v jejím výrazu ale nebylo ani stopy po vzteku.

"Nejsem si jista, co máš na mysli," řekla. "Tak se hledají skrytá místa, a Jao é-Tinukai'i je vpravdě skryto. Ale ve slovech samotných žádná síla není, ptáš-li se na toto. Mohou být vyslovena v jakémkoliv jazyce. Pomáhají zpěvákovi, aby si vzpomněl na jistá znamení, jisté cesty. Není-li to to, co myslíš slovem 'kouzlo', je mi líto, že jsem tě zklamala."

Nevypadala moc lítostivě. Vrátil se jí rozpustilý úsměv.

"Neměl bych přerušovat," zamumlal Simon potichu. "Vždycky jsem žádal doktora Morgenese, aby mi ukázal kouzlo."

Nikdy to neudělal." Myšlenka na starého muže mu přinesla vzpomínku na slunné ráno v zaprášené doktorově komnatě, na Morgenese, který si brumlal a mumlal, zatímco Simon zametal. Se vzpomínkou přišlo bodnutí lítosti. Tohle všechno je pryč.

"Morgenes," pronesla Aditu zamyšleně. "Jednou jsem jej viděla, když navštívil v naší lovecké chatě mého strýce. Byl to půvabný mladík."

"Mladík?" Simon se znovu zahledl na její úzký, jakoby dětský obličej. "Doktor Morgenes?"

Aditu náhle znovu zvažněla. "Už bychom neměli váhat. Chtěl bys, abych zpívala ve tvém jazyce? Nemůže to způsobit větší škodu než potíže, které jsme si už navařili, ty a já."

"Potíže?" Zmatek se vršil na zmatek, ale Aditu znovu zaujala svůj podivný postoj. Náhle měl pocit, že musí mluvit rychle, jako by se zavíraly dveře. "Ano, prosím, mým jazykem!"

Postavila se na špičky a zaujala pozici jako cvrček na větvi. Po chvíli odměřeného dýchání se znovu dala do prozpěvování. Píseň zvolna začínala nabírat tvar; neohrabané, hranaté zvuky Simonovy westerlingštiny zjemněly a začaly proudit jako tekutina. Slova běžela a plynula pospolu jako roztavený vosk.

"Okó spícího hada je zelené,"

zpívala a oči upírala na rampouchy, které visely z větví usychající sosny jako ošperkované fábory. V jejich jiskřivých hlubinách nyní plál oheň, jenž nepocházel z matného svitu slunce.

"... jeho stopa je měsíčně stříbrná."

Jen Žena se Sítí vidí

tajná místa, na něž jde..."

Adituina ruka se zdvihla od boku a zůstala viset ve vzduchu. Trvalo dlouho, než Simon pochopil, že se od něj očekává, že ji stiskne. Uchopil ji za prsty rukou v rukavici, ona se mu ale vyprostila. Na chvíli si myslel, že hádal špatně, že si na tom zlatookém stvoření vynucuje nějaké nechtěné, humpolácké důvěrnosti, když se ale její prsty netrpělivě zatřepaly, uvědomil si v trysku zmatených pocitů, že chce jeho ruku holou. Stáhl si kožené palečnice zuby, pak uchopil její útlé zápěstí prsty, jež měl od rukavice teplé a vlhké. Jemně, ale pevně vyprostila zápěstí a tentokrát mu vklouzla do dlaně vlastní dlaní; studené prsty se ovinuly kolem jeho. Potřásala hlavou jako kočka, probuzená z dřimoty, a opakovala slova, která zpívala:

"Okó spícího hada je zelené,

jeho stopa je měsíčně stříbrná.
Jen Žena se Sítí vidí
tajná místa, na něž jde..."

Vedla ho. Sklonili se před větvemi sosny a jejími rampouchy. Z ostrého, sněhem prosyceného větru, který se mu zaťal do tváří, mu vyhrkly slzy. Les před ním se náhle zkroutil, jako by byl lapen do jednoho z rampouchů a hleděl ven. Slyšel, jak mu ve sněhu křupají boty, zdálo se ale, že se to děje ve velké dálce, jako by mu hlava plula mezi korunami stromů.

"Dítě větru nosí indigovou korunu,"

pobrukovala si Aditu. Šli, působilo to ale spíše jako let nebo plavání.

"... boty má z králičí kůže.
A jeho Měsíčná matka je nevidí,
slyší ale jeho opatrný dech..."

Obrátili se a sešli do něčeho, co mohlo být strouhou, lemovanou klečí; namísto toho Simon zamlženými očima viděl místo větví stinné paže, hmatající po obou cestovatelích. Větve jej plácaly po stehnech a jejich vůně byla kořená a silná. Pryskyřičnaté jehličí se mu lepilo na kalhoty. Vítr – který šeptavě vydechoval mezi rozhoupanými větvemi – byl trochu vlhčí, přesto ale chladný tak, že ho rozechvíval.

"... Žlutý je prach na skořápce staré Želvy."

Aditu se zastavila před břehem z tmavohnědých kamenů, které trčely ze sněhu na dně strouhy jako zeď zborceného domu. Když před ním stála a zpívala, sluneční světlo, pronikající stromy, náhle změnilo úhel; stíny ve šterbině mezi kameny se prohloubily, pak vyklouzly z rozštěpu jako tekoucí řeka a svezly se po tváři skály, jako by skryté slunce rychle padalo do svého večerního kotviště.

"Chodí do míst hlubokých,"

prozpěvovala,

"a lůžko má pod skalou vyprahlou.
Počítá vlastní srdce tep v křídovitém stínu..."

Zahnuli kolem mohutného kamene a náhle zjistili, že jsou na svažitém břehu. Ze zasněžené země trčelo tmavé, bledě růžové a pískovně hnědé kamení. Stromy, narýsované proti obloze, tu měly tmavší odstín zeleně a byly plné tiché ptačí písně. Zima bodala o poznání slaběji.

Cestovali, zdálo se ale také, že se dostali z jednoho druhu dne do druhého, jako kdyby se vůči normálnímu světu pohybovali v pravých úhlech a putovali bez jakéhokoliv omezení, jako andělé, kteří, jak Simonovi říkali, poletovali na Boží příkaz sem a tam. Jak je to možné?

Když vzhlížel mezi stromy do beztvare šedé oblohy a svíral Adituinu ruku, uvažoval Simon, jestli není doopravdy mrtvý. Jestli toto velebné stvoření vedle něj jehož oči jako by viděly věci, které on nikdy nespátí – neodvádí jeho duši na nějaké poslední útočiště, zatímco jeho neživotné tělo leží v lese a pomalu mizí pod příkrovem navátého sněhu.

Je v nebi teplo? zauvažoval nepřítomně.

Promnul si volnou rukou tvář a pocítil uklidňující bolest rozpraskané kůže. Tak či tak na tom málo záleží: půjde tam, kam ho povedou. Jeho spokojená bezmoc byla taková, že cítil, že nemůže vyprostit ruku z jejího sevření o nic víc, než může vyprostit hlavu z těla.

"... Oblačná píseň mihotá šarlatovou loučí:
rubín pod šedivým oceánem.
Je cítit po kůře cedrové
a na hrudi nosí eben..."

Adituin hlas zesiloval a slábl. Pomalá, zadumaná kadence její písně se mísila s ptačím voláním, jako se vody jedné řeky mísí s jinou tak, že je od sebe nelze rozlišit. Každý verš v nekonečném proudu, každý cyklus jmen a barev byl blyštivým rébusem, jehož řešení se neustále zdálo být na dosah, nikdy se ale neukázalo. V okamžiku, kdy si myslel, že by něčemu mohl přikrknout smysl, to už bylo pryč a lesním vzduchem tančilo něco jiného.

Oba cestovatelé prošli kolem kamenitého břehu do hlubokého stínu a vstoupili do houštiny tmavě zelených křovin, zdobených malými bílými kvítky jako perlami. Porost byl vlhký, sníh pod nohama mokrá a zrádný. Simon stiskl Adituinu dlaň pevněji. Pokusil se utřít si oči, které se mu znova zamžily. Malé bílé kvítky byly cítit po vosku a skořici.

"... Vydří oko je hnědé jako oblázek.

Vklouzl pod deset vlhkých listů;
když tančí v proudu diamantů,
směje se Nosič louče..."

A nyní se spolu se stoupající a klesající melodií Adituiny písňe a jemnými trylky ptáků ozval zvuk vody, šplouchal v mělkých kalužích, libozvučný jako hudební nástroj z křehkého skla. Na tajících vločkách jiskřilo světlo; zatímco Simon užasle naslouchal, zíral kolem sebe na hvězdnou zář slunce, jak prochází vodou. Vypadalo to, jako by z větví stromu odkapávalo světlo.

Šli podél malého, ale čilého potoka, jehož radostný hlas se odrazil v lesních sálech, podpíraných sloupovým stromů. Na kamenech tál sníh a pod vlhkým listím ležela bohatá černoze. Simonova hlava vířila. Adituina melodie probíhala všemi jeho myšlenkami stejně, jako potok klouzal řečištěm a přes vyblýskané kameny, které tvořily koryto. Jak dlouho už jdou? Nejdříve se to zdálo jen pár kroků, nyní měl ale náhle pocit, že jdou už hodiny – dny! A jak to, že zmizel sníh? Ještě před chvílí vše zakrýval!

Jaro! pomyslel si a pocítil, jak v něm bublá nervózní, ale rozjásaný smích. Myslím, že jdeme do Jara!

Kráčeli podél potoka. Adituina hudba zvonila dál a dál jako voda. Slunce zmizelo. Na obloze rozkvetl západ jako růže, pokryl listy a větve a kmény Starosrce ohnivým světlem a šarlatem zalil kameny. Zatímco to Simon pozoroval, plameny na obloze zaplály a vyhasly, pak byly bryskně nahrazeny rychle se šířící fialovou, jež byla záhy vystřídána smuteční černí. Zdálo se, že se pod ním svět točí rychleji, a přitom se cítil pevně zakotven v zemi: jeden krok následoval druhý, a Adituina ruka pevně spočívala v jeho.

"... Kabát Naslouchajícího kameni
je černý jako jantar,
a prsteny se mu blyští jako hvězdy,"

Zatímco zpívala tato slova, na nebeské klenbě se vskutku objevily roztroušené bílé hvězdy. Rozkvetly a pohasly ve sledu měnivých vzorů. Zpola zřetelné obličejové tvary splývaly, vyvstávaly ve tmě, pak se právě tak rychle rozpouštěly.

"Nosil jich devět; ale jeho holý prst
zdvihá a vychutnává jižní brizu..."

Jak šli pod sametově černou oblohou a vířícími hvězdami, Simon měl pocit, jako by neuvěřitelnou rychlostí uběhl celý lidský život; zároveň se noční putování zdálo být jediným okamžikem téměř nekonečné délky. Zdálo se mu, že kolem něj uhání sám čas a nechává za sebou divokou směsici vůní a zvuků. Starosrce se stalo jedinou živoucí bytostí, která se měnila s tím, jak roztával smrtelný chlad a na jeho místo se tlačilo horko. Cítil nezměrné, téměř křečovitě změny dokonce i ve tmě.

Šli v jasném světle hvězd podél švitořící, rozesmáté řeky a Simon si pomyslel, že vnímá, jak z holých větví vyskakují zelené listy a že zmrzlé země raší živoucí květiny a jejich křehké okvětní lístky se rozvíjejí jako křídla motýlů. Zdálo se, že les setřásá zimu, jako když had svléká starou, neúčinnou kůži.

Adituina píseň prostupovala vším jako jediná zlatá nit v gobelínu, utkaném z vláken tlumených barev.

"... Fialové jsou stíny v uších rysa.
Slyší, jak slunce vychází;
jeho krok cvrčky uspává
a do života budí bílou růži..."

Starosrcem začínalo prostupovat ranní světlo; rovnoměrně se šířilo, jako by nepocházelo jen z jediného zdroje. Zdálo se, že les je živý, že každý list a větev je ve střehu a čeká. Vzduch byl plný tisíce zvuků a nesčetných vůní, ptačích písní a bzučení včel, sladké plísňe muchomůrek, suchého prachu pylu. Slunce, nezakryté oblaky, vyšlo na oblohu, která prosvítala mezi věžovitými vrcholky stromů nejčistší bledou modří.

"... Čapka Nebeského pěvce má Přezku ze zlata,"

zpívala Aditu vítězně, a les kolem nich jako by pulsoval, jako by měl vlastní mohutný a osobitý tep.

"Jeho vlasy jsou plné peří slavíků.
Každé tři kroky rozhazuje za sebe perly
a před sebe šafránové kvítí..."

Zastavila se a pustila Simonovu ruku; paže mu plácla o bok, bezvládná jako vykostěná ryba. Aditu stála na špičkách, vzpínala se a zdvihala dlaně ke slunci. Pas měla velmi utlý.

Simonovi trvalo dlouho, než dokázal promluvit. "Jsme..." pokusil se nakonec, "jsme..."

"Ne, ale máme za sebou tu nejobtížnější část," odvětila a pak se na něj obrátila se škádlivým pohledem. "Myslela jsem, že mi zlomíš ruku. Držel jsi mě tak pevně ..."

Simon si připomněl její klidné, silné sevření a pomyslel si, že je to skoro nepravděpodobné. Omámeně se usmál a potrásl hlavou. "Já jsem nikdy..." Nedokázal si vybavit slova. "Jak daleko jsme se dostali?" Zdálo se, že ji ta otázka překvapila a že musí chvíli přemýšlet. "Docela daleko do lesa," odpověděla konečně. "Docela daleko."

"Odehnala jsi zimu kouzlem?" zeptal se a otáčel se ve vrávoravém kruhu. Sníh byl na všech stranách pryč. Ranní světlo pronikalo mezi stromy a skrápělo drť vlhkých listů, kterou měli pod nohama. Jako oheň se zaleskla pavučina, ozářená sloupcem světla.

"Zima neodešla," podotkla. "My jsme unikli zimě."

"Cože?"

"Zima, o níž mluvíš, je falešná – jak sám víš. Tady, v samotném srdci lesa, je místo, kam chlad a bouře nepronikly."

Simon si myslel, že rozumí. "Takže vy držíte zimu v odstupu kouzlem."

Aditu se zamračila. "Zase to slovo. Tady svět tančí svůj skutečný tanec. To, co takovou pravdu mění, je 'kouzlo' – nebezpečné kouzlo – nebo tak se to alespoň zdá mně." Odvrátila se. To téma ji očividně unavovalo. V Adituině povaze bylo málo přetvářky, alespoň pokud měla mařit čas nějakými detaily. "Už jsme skoro na místě, takže není třeba odpočívat. Nemáš hlad nebo žízeň?"

Simon si uvědomil, že je vyhladovělý, jako by nejedl celé dny. "Ano! Oboje."

Aditu beze slova vklouzla mezi stromy a zmizela. Simon zůstal u říčky samotný. "Počkej," zavolala a její hlas se odrážel tak, že se zdálo, jako by přicházel zároveň ze všech stran. O pár chvil později se znovu objevila a v každé ruce nesla po jedné načervenalé kouli. "Kraile," prohlásila. "Plody slunce. Sněž je."

První sluneční plod se ukázal být sladký a plný nažloutlé šťávy kořenné příchuti, která ho přiměla rychle se zakousnout do druhého. Když jej dojedl, hlad příjemně otupěl.

"Teď pojď," vyzvala ho. "Ráda bych se dostala k Shao Irigú do poledne."

"Co je 'Shao Irigú' – a co je dnes vlastně za den?" Aditu vypadala nazlobeně, lze-li takový světský výraz vůbec použít u bytosti tak exotické tváře. "Shao Irigú je Letní brána, samozřejmě. A co se toho druhého týče, já nemohu znát všechna vaše měření. To je pro takové, jako je První Praměti. Myslím, že máte měsíční oběh, kterému říkáte 'šjat-fěn'?" "Žatven je měsíc, ano."

"To je všechno, co mohu říci. Je tenhle 'měsíc', podle vašeho počítání."

Teď bylo na Simonovi, aby se cítil nahněván: tohle jí mohl říci sám – ačkoliv co byl na cestě, měsíce měly sklon proplazit se kolem a zmizet. Doufal, že se oklikou dozví, jak dlouho jim trvalo, než se sem dostali. Samozřejmě, jednodušší by bylo zeptat se přímo, nějak ale věděl, že by jej Adituina odpověď neuspokojila.

25. Letní branou

Sithijská žena vyrazila. Simon se trmácel za ní. Navzdory svému podráždění doufal, že jej znovu požádá, aby ji vzal za ruku, tuhle část cesty už ale zřejmě měli za sebou. Aditu si vybírala cestu svahem vedle říčky, aniž by se ohlédla, zda jde za ní.

Simon, téměř ohlušený radostnou kakofonií ptáků ve větvích nad jeho hlavou a rozrušený vším, co se stalo, už už otevíral ústa, aby si postěžoval na její vytáčky, a pak se náhle v hanbě nad vlastní krátkozrakostí zastavil. Únava a podráždění z něj náhle spadly, jako by setřásl těžkou přikrývku sněhu, kterou s sebou vláčel ze zimy. Tohle je jakési divoké kouzlo, ať už si Aditu říká cokoliv! Být ve smrtelnosné bouři – bouři, která pokrývala celý severní svět, pokud to mohl posoudit – a pak následovat píseň do slunce a jasné oblohy! To je stejně dobré jako cokoliv, co kdy Simon slyšel v pohádkách podkoního Shema. Tohle je dobrodružství, jaké nezažil ani Jack Mundwode. Kuchťák Simon jde do království Bájného lidu!

Pospíšil za ní a uchechtl se. Aditu se po něm zvědavě ohlédla.

Stejně, jako se během jejich podivné cesty měnilo počasí, tak se měnilo i rostlinstvo: jehličnany a nízké keřiky, mezi nimiž Simon bloudil ve sněhu, vystřídaly duby a břízy a bílé buky, jejichž propletenými větvemi se plazily popínavé rostliny plné květů, které vytvářely barevný baldachýn podobný vykládaným oknům – jen mnohem jemnější. Kapradí a šťovíkové trsy zakrývaly kameny a padlé kmeny, takže lesní půda připomínala zkrabacenou zelenou peřinu. Na stinných místech se jako opuštění vojáci krčily muchomůrky, jiné, nezvykle zbarvené houby lnuly ke kmenům stromů jako točité schody. Ranní slunce vše zalévalo stříbrným a zlatým prachem.

Potok si pro svou pout' vymlel mělkou roklinku a stékal do údolí, jehož dno zastiňovaly husté koruny stromů. Simon s Aditu opatrně scházeli po kluzkých kamenech podél rokle a potok naplňoval vzduch jemnou mlhou kapek. Tok vytvářel řadu malých jezírek, která se postupně zvětšovala, a voda z jednoho přepadávala do druhého. Nad jezírky se nakláněly osiky a smuteční vrby, okolní balvany porůstal huňatý mech.

Simon se na jeden posadil, aby dal odpočinout kotníkům a aby nabral dech.

"Už to nebude dlouho trvat," slíbila Aditu vlídně.

"Jsem v pořádku." Natáhl nohy a kriticky si prohlížel popraskané boty. Přílišné množství sněhu jejich kůži nijak neprospělo – proč by se tím ale měl teď trápit? "Jsem v pořádku," zopakoval.

Aditu se posadila na kámen vedle a vzhledla k obloze. Na její tváři bylo cosi nádherného, cosi, co na jejím bratrovi nikdy nepozoroval, a to i přes vzájemnou podobnost: Jiriki byl na pohled zajímavý, Simon měl ale zato, že Aditu je půvabná.

"Překrásné," zamumlal.

"Cože?" Aditu se otočila a tázavě si ho prohlížela, jako by to slovo neznala.

"Překrásné," opakoval Simon. "Všechno je tu překrásné." Vynadal si v duchu za vlastní zbabělost a zhluboka se nadechl. "I ty jsi překrásná, paní," dodal.

Aditu se na něj chvíli dívala, její zlatavé oči vypadaly zmateně a maličko se mračily. Pak se zvonivě rozesmála. Simon cítil, že rudne.

"Netvař se tak nahněvaně." Znovu se zasmála. "Jsi velmi krásný, Bělokadeňný, Seomane. Jsem ráda, že jsi šťastný." Její letný dotyk připomínal chladivý led na rozpáleném čele. "Pojď," vyzvala ho, "půjdeme dál."

Voda, nevšimavá k jejich zájmům, si dál zurčela svou cestou, zatímco oni pokračovali v sestupu do údolí. Simon, pachtící se přes kamení za lehkonohou Aditu, dumal, jestli alespoň teď řekl něco, co bylo na místě. Určitě se na něj pro jeho přímost nezlobila. Přesto se rozhodl, že si všechno raději důkladně rozmyslí, než něco vysloví. Tihle Sithové jsou tak přílišně nevyzpytatelní!

Když se dostali téměř až na dno, zastavili se před dvojicí vysokých sosen, jejichž kmeny byly tak mohutné, že to klidně mohly být sloupy, podpírající nebesa. V místě, kde tyto mocné stromy prorážely koruny svých nižších sousedů, visely mezi jejich kmeny spletence popínavých šlahounů v plném květu, splývaly až téměř k zemi a kolébaly se ve větru. Bzučení včel se nejhlasitěji ozývalo z květů, ale jinak byly všude: hemžily se mezi šlahouny, pracovitě dělnice s lesklými křídly.

"Zastav," vyzvala jej Aditu. "Neprocházej Letní branou tak bezstarostně."

Navzdory mohutnosti a kráse obou sosen byl Simon překvapen. "Tohle je brána? Dva stromy?"

Aditu se tvářila vážně. "Zanechali jsme všechny pomníky z kamene v minulosti, když jsme uprchli z Asu'a Hledícího na východ, Seomane. Jiriki mi kladl na srdce, abych ti, než projdeš Shao Irigú, řekla tohle: bratr řekl, že ať už se později přihodí cokoli, tobě se dostalo pocty z nejvzácnějších: byl jsi přiveden na místo, na něž dosud žádný smrtelný nevkočil. Chápeš to? Žádný smrtelný touto branou ještě neprošel."

"Ach." Simona její slova vylekala. Rychle se rozhlédl v obavě, že spatří nějaké publikum, které dá najevo nesouhlas.

"Ale... ale já jen chtěl, aby mi někdo pomohl. Umíral jsem hladý..."

"Pojď, Jiriki čeká." Aditu vykročila a otočila se. "A netvař se tak ustaraně," usmála se. "Je to velká pocta, to ano, ale ty jsi Hikka Staj'a – Nositel šípů. Jiriki neporušuje nejstarší zákony jen tak pro někoho."

Simon už procházel pod stromy, když mu došlo, co Aditu řekla.

"Porušuje zákony?"

Aditu se pohybovala hbitě, téměř utíkala; pospíchala po stezkách od Letní brány, rychlá a jistá jako laň. Les vypadal stejně divoce jako předtím, byl ale jaksi přívětivější. Tak statné a staré stromy nemohly nikdy poznat ostří sekery, a přece nezasahovaly do stezky a jejich větve by v pohybu mohly bránit jen velmi vysokému poutníkovi.

Dlouho sledovali zákruty cesty, jež vedla po vrstevnici jen kousek nad dnem údolí. Po obou stranách rostly stromy tak hustě, že před sebe Simon neviděl dál, než co by kamenem dohodil, a brzy měl pocit, že stojí na jednom místě a kolem pochoduje procesí mechem obrostlých stromů. Vzduch byl teplý. Divoká řeka – jež se, soudě podle zvuku, vinula souběžně se stezkou nějakých sto loktů daleko – plnila les jemným oparem. Ospalý bzukot včel a dalšího hmyzu Simona zaplavoval jako důkladný doušek Binabikova loveckého vína.

Následoval Aditu jako ve snu a vnímal pouze střídání pravé a levé nohy, když tu mu sithijská žena pokynula, aby se zastavil. Stromy se po levé straně rozestupovaly a odhalovaly dno údolí.

"Otoč se," zašeptala náhle. "Pamatuj, Seomane, jsi první svého druhu, kdo spatří Jao é-Tinukai'i – Loď v moři stromů."

S lodí to pochopitelně nemělo nic společného, Simon ale původ jména okamžitě pochopil. Mezi vrcholky stromů, od kmene ke kmeni, od větve k větvi, vlály pruhy látky v tisíci barevných odstínech, a na první pohled připomínaly nádherné plachty – celé dno údolí se vskutku podobalo neuvěřitelně velké lodi.

Část velkých ploch jasně zářící látky byla natažena jako střechy. Jiné kusy byly omotány kolem stromů a nataženy z větví k zemi, a tvořily tak průsvitné zdi. Další se prostě jen tak dmuly a třepotaly ve větru, připoutané k vrcholům stromů barevnými šňůrami. Celé město se při každém poryvu větru zavlnilo jako řasy na mořském dně při přílivu. Látka a šňůry víceméně zrcadlily barvy okolního lesa, takže bylo místy obtížné rozeznat, co je umělé a co je plodem přírody. Když se Simon, uchvácený jemnou a křehkou krásou Jao é-Tinukai'i, zadíval pozorněji, viděl, že části města a části lesa tvoří jeden celek, že se do sebe mísí v nadpozemské harmonii. Řeka, jež se klikatila prostředkem údolí, tu tekla klidněji, přesto hrála neutuchající zvonivou hudbu; iluzi vodních hlubin ještě podporovalo zvlněné světlo, jež vodní tok odrážel na nestálé fasády města. Simon měl pocit, že další stříbrné stužky potoků zahlédl mezi stromy.

Půda lesa mezi domy – pokud to byly domy – byla pokryta hustou zelení, většinou jarním jetelem. Ten rostl všude kromě hliněných pěšinek, obložených zářivě bílým kamenem. Z téhož materiálu bylo postaveno několik elegantních mostů, které se klenuly přes řeku. Podél cestiček se procházeli nebo nejistě na nejnižších větvích posedávali podivní ptáci s duhovými, vějířům podobnými ocasy. Neustále vyráželi drsný křik, který zněl poněkud přihloupě. Mezi stromy se daly zahlédnout ještě další jasné barvy; patřily jiným ptákům. Peří měli právě tak skvostné, jako ptáci dole, jen jejich hlas byl o poznání líbeznější.

Teplý vánek unášel vůni koření, pryskyřice a letních trav; ptací chór zněl tisíci melodiemi, které se nějakým způsobem doplňovaly jako skládačka, z jejíž krásy až mrázilo.

"Je to... nádherné," vydechl Simon.

"Pojď. Jiriki tě očekává ve svém domě."

Pokynula mu. Když se nehýbal, jemně ho vzala za ruku a vedla ho. Zatímco scházeli z vyvýšeniny na vnější okraj údolí, Simon se užasle rozhlížel. Šustění hedvábných látek spojovalo svou melodii s mumláním řeky a vytvářelo podklad zpěvu ptáků. Vznikal tak zcela nový zvuk, naprosto dokonalý.

Simon začal znovu přemýšlet až po dlouhé chvíli, během níž se jen díval, číchal a poslouchal. "Kde jsou všichni?" zeptal se. Po celém městě, kam až dohlédl, na ploše, která byla určitě dvakrát větší než Bitevní náměstí v Erchesteru, neviděl jedinou živou duši.

"Jsme lid milující osamění, Seomane," vysvětlovala Aditu. "Většinou zůstáváme o samotě – kromě určitých příležitostí. Navíc je poledne, a to se mnozí rádi vydávají z města na procházku. Překvapuje mě, že nevidíme nikoho u Tůní." Navzdory normálnímu tónu Simon v jejích slovech vycítil nádech starostí, jako by si sama nebyla jista, že mluví pravdu. Jenomže to neměl možnost zjistit: výrazy a chování lidí, mezi nimiž Simon vyrostl, se nedaly v žádném případě použít jako normy, aby podle nich mohl posuzovat Sithy, s nimiž se zatím setkal. Byl si nicméně docela jistý, že jeho průvodkyni cosi znepokojuje, a že to docela dobře může být právě ona opuštěnost, jíž si všiml.

Na stezku před nimi vyšla vznešeným krokem velká divoká kočka. Simonovi se na okamžik polekaně rozbušilo srdce. Aditu navzdory rozměrům zvířete nijak nezpomalila a blížila se k němu, jako by tam ani nebylo. Kočka náhle mrskla huňatým ocasem, skočila do křoví a zmizela v porostu. Že tam opravdu ještě před okamžikem stála, dokazovalo jen kývající se kapradí.

Simon si uvědomil, že ptáci nejsou jediná divoká zvířata, která se po Jao é-Tinukai'i volně potulují. Vedle stezky se míhaly liščí kožichy – liščí! ty je přece obtížné zahlédnout i v noci, natož v poledne – podobné plamenům. Zající a veverky nevzrušeně sledovali, jak je dvojice míjí. Simon si byl jist, že kdyby se ke kterémukoliv tvorovi sklonila natáhl ruku, klidně by mu uhnul z dosahu, vyrušen z klidu, ale bez nejmenší známky strachu.

Přešli most přes jedno z říčních ramen, zabočili a kráčeli podél toku dlouhou alejí vrb. Nalevo od nich se mezi stromy proplétal dlouhý pruh látky, omotaný kolem kmenů a zavěšený ve větvích. O kus dál se k prvnímu pruhu připojoval další. Oba kusy látky se vinuly tu souběžně, tu se křížily a splétaly, jako by tančily nějaký strnulý tanec.

Objevovaly se další stuhy rozličných šířek a barev, protkané do fantasticky složitých vzorů. Tyto uzly ze začátku tvořily pouze jednoduché obrazce, zanedlouho ale Aditu se Simonem procházeli kolem čím dál komplikovanějších struktur, které se vznášely ve vzduchu: zářící slunce, oblačná nebe nad zvlněným oceánem, zvířata ve skoku, postavy ve volných šatech či ve vypracovaných brněních. Jednoduché obrazy se změnily v celé tapiserie, utkané ze světla a stínu, a Simon pochopil, že sleduje rozvíjející se příběh. Složitý gobelín zobrazoval lidi, kteří se milovali a bojovali uprostřed nesmírně zvláštní země, podobné zahradě, na místě, kde žili lidé i rostliny, jejichž obrysy vypadaly jakoby zastřené, třebaže je záračné ruce neznámého tkalce vypracovaly s nesmírnou pečlivostí.

Pak, jak z tapiserie jasně vyplývalo, se něco pokazilo. Přestože byly použity pouze bílé stuhy, Simon měl pocit, že rozeznává temné skvrny, jež se počaly rozpíjet v životech a duších příslušníků onoho lidu a ničit je. Bratr bratru škodil, a tam, kde bývalo místo nesrovnatelné krásy, se začala rozlézat zkáza jako sněť. Někteří se dali do stavby lodí...

"Tady," ozvala se náhle Aditu a trochu ho vylekala. Gobelín je dovedl k otvoru, připomínajícímu vodní vír, jenž vedl dovnitř a zdvihal se do mírného svahu. Napravo od těchto podivných dveří přeskakovala tapiserie řeku. Chvěla se v mírném vánku jako hedvábný most. Stuhly nad řekou znázorňovaly osm úchvatných lodí, prorážejících utkané vlny. Gobelín se obtáčel kolem vrb na druhé straně a vracel se proti proudu směrem, odkud Simon s Aditu přišli; táhl se od stromu ke stromu, dokud nezmizel z dohledu.

Aditu se dotkla jeho paže a Simon se zachvěl. Při chůzi cizím snem zapomněl, kdo je. Následoval ji průchodem a pak po schodech, pečlivě vysekaných do svahu a vyložených barevnými oblázky. Stejně jako všechno kolem, byla i tato chodba vytvořena z vlnící se, průsvitné látky: stěny, u vchodu bílé, postupně tmavly a přecházely v modrou a tyrkysovou. Bílé šaty Aditu tuto změnu odrážely, takže to vypadalo, že barvu mění i ona.

Simon přešel prsty po stěně a shledal, že je právě tak hebká, jak očekával, ale překvapivě pevná; klouzala mu pod prsty hladce jako zlatý drát, a přesto byla teplá jako chmýří ptačích holátek a třepetala se při každém závanu větru.

Jednotvárná chodba se otevřela do prostorného sálu s vysokým stropem, který až na nepevné stěny připomínal normální místnost v honosném domě. Tyrkysový odstín u vchodu nepozorovaně ztmavl až na ultramarínový. U jedné stěny stál nízký stůl z tmavého dřeva, kolem kterého byly porůznu poházeny polštáře. Na stole ležela mnohobarevná deska; Simon ji nejprve pokládal za mapu, až mu došlo, že je to hrací plán pro shent, který hrál Jiriki ve své lovecké chatě. Vzpomněl si na Adituinu výzvu. Figurky byly podle všeho uschovány ve složité vyřezávané dřevěné krabici vedle desky. Posledním předmětem na stole byla kamenná váza se snítkou kvetoucí jabloně.

26. Shromáždění Sithů

"Posaď se, Seomane, prosím." Aditu mu pokynula rukou. "Myslím, že Jiriki má návštěvu."

Než ji Simon mohl uposlechnout, stěna na druhé straně se rozvlnila. Jedna část vylétla vzhůru, jako by ji někdo utrhl.

Prošla jí postava oděná do jasně zeleného šatu, s nímž ostře kontrastovaly rudé vlasy.

Simona překvapilo, jak rychle poznal Jirikiho strýce, Kendharaja'aro. Sitha si cosi nevrle bručel a zdálo se, že je rozezlen – zdálo se, protože Simon v jeho tváři nerozeznal žádnou emoci. Pak Kendharaja'aro vzhledl a spatřil Simona. Hranatá tvář mu zbělela, jako by z něj náhle vyprchala veškerá krev.

"Sudhoda'ya! Isi-isi'ye-a Sudhoda'ya!" vydechl. Jeho hněvivý hlas zněl tak překvapeně, že v tu chvíli připomínal někoho úplně jiného.

Kendharaja'aro si přešel štíhlou rukou plnou náramků přes oči a tvář. Snad se pokoušel setřít Simonův obraz. Když se mu to nepovedlo, zasyčel jako poplašená kočka, otočil se na Aditu a začal na ni mluvit rychlou, vládnou sithijštinou, jež však ještě více podtrhla dojem vroucího vzteku. Aditu jeho tirádu vyslechla, aniž hnula brvou. Nazlátlé oči měla rozšířené, nebylo v nich ale ani stopy po strachu. Když Kendharaja'aro skončil, klidně mu odpověděla. Její strýc se ještě jednou podíval na Simona. Roztaženými prsty předváděl zvláštní vlnitá gesta a přitom naslouchal její odměřené reakci.

Kendharaja'aro se zhluboka nadechl, nechal se ovládnout až nadpřirozeným klidem a zůstal stát jako kamenná socha. Jen oči zůstaly živé a žhnuly mu ve tváři jako dvě lampy. Po chvíli strnulosti vyšel z místnosti bez jediného slova, bez jediného pohledu stranou; pak takřka bezzvучně zmizel v chodbě.

Simon byl jeho nepřehlédnutelným hněvem otřesen. "Neříkala jsi něco o porušování zákonů...?" zeptal se.

Aditu se zvláště usmála. "Odvahu, Bělokadeňy. Jsi Hikka Staj'a." Podivně lidským gestem si prsty pročísla vlasy a

ukázala k závěsu, kterým vstoupil její strýc. "Pojďme dovnitř za bratrem."

Vyšli do jasného slunečního světla. I tento pokoj byl vytvořen z lehké látky, celá jedna stěna ale byla svinutá a vytážená ke stropu; několik desítek kroků za tímto průhledem zem spadala mírným svahem dolů. Pod ním se rozkládalo mělké, tiché rameno téže řeky, která plynula kolem Jirikiho předního vchodu: široké jezírko s úzkým přítokem, obklopené rákosím a osikami. Uprostřed jezírka poskakovali po kamenech drobní červenohnědí ptáci jako nájezdníci, kteří si vyšlapují po hradbách dobyté pevnosti. Na měřčině se ve slunečních paprscích vyhřívalo několik želv.

"Je příjemné tu o večerech poslouchat cvrčky."

Simon se otočil a spatřil Jirikiho, který stál po celou dobu v šeru na druhém konci místnosti.

"Vítej v Jao é-Tinukai'i, Seomane. Zase se setkáváme."

"Jiriki!" Simon se k němu vrhl. Bez rozmyšlení štíhlého Sithu sevřel do pevného objetí. Princ na chvilku ztuhl a vzápětí se uvolnil. Jeho pevná ruka poklepala Simona po zádech. "Ani jsi se nerozloučil," Simon se v rozpacích odtáhl.

"Nerozloučil," souhlasil Jiriki. Na sobě měl dlouhou, volnou řízu z jakési jemné modré látky, přepásanou širokou červenou stuhou. Byl bos. Levandulové vlasy mu v copáncích spadaly kolem uší, zbytek měl vyčesan vzhůru a sepnut hřebínkem ze světlého, leštěného dřeva.

"Zemřel bych v lesích, kdybys mi nepomohl," vyhrkl Simon náhle a pak se nejistě zasmál. "Tedy kdyby nepřišla Aditu." Obrátil se k ní; Jirikiho sestra si je upřeně prohlížela. Souhlasně pokývala hlavou. "Umřel bych." Při těchto slovech mu došlo, že to je naprostá pravda. Když ho Aditu našla, proces umírání byl již zahájen; vzdaloval se od života každým dnem.

"Tak." Jiriki si založil ruce na prsou. "Je mi ctí, že jsem ti mohl pomoci. Tím jsem se svých závazků ještě nezprostil. Dlužím ti dva životy. Jsi můj Hikka Staj'a, Seomane, a tím i zůstaneš." Obrátil se na sestru. "Motýli se shromáždili." Aditu odpověděla v jejich zpěvném jazyce, ale Jiriki ji zdviženou rukou zarazil.

"Mluv tak, aby nám Seoman rozuměl. Je to můj host."

Chvilí na něj hleděla. "Potkali jsme Kendharaja'aro. Nevypadá nadšeně."

"Strýc nevypadal nadšeně od doby, kdy padl Asu'a. Žádné mé plány to nemohou změnit."

"To není jen tím, Vrbový proutku, a ty to víš." Aditu na něj upírala tvrdý pohled, ale její tvář zůstala bez známky emocí. Krátce se otočila k Simonovi a zdálo se, že jí po tváři přeběhl výraz rozpaků. "Je podivné hovořit tímto jazykem."

"Žijeme v podivné době, Králíčku – a ty to víš." Jiriki ukázal rukou na západ slunce. "Ach, jaké to odpoledne! Musíme už jít, všichni. Motýli se shromáždili, jak jsem řekl. Mluvil jsem o Kendharaja'aro lehkovážně, mé srdce ale je neklidné." Simon na něj hleděl a byl dokonale zmaten. "Nejdříve mi dovol, ať se zbavím těch nesmyslných šatů," zarazila ho Aditu. Proklouzla dalšími skrytými dveřmi tak rychle, že to vypadalo, jako by se rozpustila ve stínu.

Jiriki zavedl Simona před dům. "Počkáme na ni dole. Máme si toho mnoho co říci, Seomane, ale nejprve musíme do Yásira."

"Proč ti říkáš... Vrbový proutku?" Ze všech otázek, které ho tížily, zatím dokázal zformulovat pouze tuto.

"Proč ti říkám Bělokadeřný?" Jiriki se Simonovi zahleděl zblízka do tváře a pak se usmál přitažlivým úsměvem šelmy.

"Rád vidím, že jsi v pořádku, lidské dítě."

"Pojďme." Aditu se ocitla za Simonem tak nehučně, že sebou překvapeně trhl. Když se vzápětí otočil, zalapal po dechu ještě jednou. Aditu vyměnila těžké teplé šaty za oděv, který sestával pouze z kousku lesklé, takřka průhledné bílé látky, přepásané stuhou barvy západu slunce. Pod volným šatem se jí jasně rýsovaly štíhlé boky a drobná řadra. Simon cítil, jak se mu do tváře vlévá horko. Vyrostl sice se služkami, ty ho ale od sebe již před mnoha lety vystěhovaly a poslaly jej spát s ostatními kuchtíky. Skutečnost, že je téměř nahý, ho nesmírně rozrušovala. Uvědomil si, že na ni zírá, a rychle se se zrudlou tváří odvrátil. Bezděčně udělal jednou rukou znamení Stromu.

Aditu se zvonivě zasmála. "Jak jsem ráda, že jsem se toho všeho zbavila! Jaká tam byla zima, tam, kde bylo lidské dítě, Jiriki! Zima!"

"Máš pravdu, Aditu," poznamenal Jiriki zachmuřeně. "Máme sklon na zimu venku zapomínat, když je v našem domově stálé léto. A nyní je na řadě Yásira, kde mnozí stále nechtějí věřit, že zima skutečně existuje."

Vydal se jako první ze své podivné vstupní haly ke sluncem ozářené aleji vrb u řeky. Aditu kráčela za ním. Simon jejich malé procesí uzavíral. Pořád se ještě mocně červenal; stejně mu nezbývalo nic jiného, než pozorovat její pružnou, plavnou chůzi.

Kvůli rozptýlení, které představovala Aditu ve vší své letní kráse, nebyl Simon chvíli schopen soustředit se na přemýšlení, ale ani Jirikiho křehká sestra, ani myriády krás Jao é-Tinukai'i jej nemohly zaměstnávat věčně. Stal se v poslední době svědkem několika věcí, jež ho trápily: Kendharaja'aro byl kvůli němu očividně rozzloben, a Simon slyšel na vlastní uši, jak Aditu říkala cosi o porušování zákonů. Co se to vlastně děje? "Kam to jdeme, Jiriki?"

"Yásira." Sitha ukázal dopředu. "Tamhle, vidíš?" Simon pohlédl naznačeným směrem a zastínil si oči před ostrým slunečním světlem. Bylo tu tolik nového a už slunce samotné ho tolik rozptylovalo. Ještě před několika dny přemýšlel, zda mu ještě někdy bude teplo. Proč se znovu nechává někam vést, když jedině, po čem teď touží, je lehnout si na záda do jetele a spát...?

Yásira na první pohled vypadala jako velký stan zvláštního tvaru, stan, jehož prostřední stožár se tyčil do padesátimetrové výšky. Jen byl vyroben z látky, která byla ještě měňavější a barevnější než jiné nádherné stavby v Jao é-Tinukai'i. Simonovi po tuctu kroků došlo, že hlavní stožár je vlastně kmenem obrovského buku s rozložitými větvemi, jehož koruna se vypínala k jasné obloze vysoko nad Yásirou. Po další stovce kroků spatřil, proč se látka stanu chvěje a třpytí.

Motýli.

Z nejtlustších větví buku byly k zemi nataženy tisíce vláken tak tenkých, že vypadala jako pouhé paprsky obtáčející kmen stromu v rozestupech širokých jako dlaň. Od vrcholku až k zemi na každém vlákně sedělo... milión, milión motýlů;

lině pokyvovali duhovými křídly, namačkání tak nahusto, že se vzájemně překrývali jako šindele nějaké neskutečné střechy. Zářila tu každá představitelná barva: oranžová, vínová, temně rudá a růžová, blankytně modrá, narcisově žlutá, sametově černá. Vzduchem se šířil tichý šepot křídel, jako by bylo hlasem obdařeno samotné teplé léto. Pohybovali se pomaličku, ospale, Simon ale nepozoroval nic, co by je na vláknech drželo násilím. Motýli, nesčetné úlomky chvějivých barev, třítli denní světlo jako pokladnice plná živoucích klenotů.

V tu chvíli měl Simon pocit, že Yásira je dýchajícím, zářícím středem všeho Stvoření. Zastavil se a z očí mu vytryskly nezadržitelné slzy.

Jiriki jeho reakci nezahlédl. "Živá křídla jsou neklidná," podotkl. "S'hue Kendharaja'aro již rozšířil zvěst."

Simon popotáhl a otřel si oči. Tváří v tvář Yásiře ho náhle napadlo, že hořkou nenávist Krále bouří Inelukiho k dětinskému, destruktivnímu lidstvu chápe. Cítil se zahanben a Jirikiho slova slyšel jako z velké dálky. Sithijský princ říkal něco o svém strýci – mluvil Kendharaja'aro s motýly? Simonovi to bylo jedno. Nechtělo se mu přemýšlet; chtěl si jen lehnout. Chtělo se mu jen spát.

Jiriki si konečně povšiml jeho tísně. Vzal ho jemně za loket a vedl ho k Yásiře. Na přední straně té neskutečné, nádherné stavby se vlákna s motýly obtáčela kolem dveří, které byly tvořeny pouhým dřevěným rámem, obrostlým popínavými růžemi. Aduť již vstoupila a Jiriki teď vedl dovnitř Simona.

Při pohledu zvenku působili motýli svou zářivou nádhrou, a uvnitř to bylo zase zcela jinak. Pohyblivou střechou dovnitř proudily svazky světla, jako by procházely barevnými okny a ta náhle ožila. Mohutný bukový kmen, tvořící páteř Yásiry, se koupal v tisících odstínech barev; Simonovi to opět připomnělo les, rostoucí pod mořskou hladinou. Tentokrát ho ta představa poněkud zmáhala, zdálo se mu, že se topí, že se bezmocně zmítá v přemíře čehosi, co nechápe.

Velká místnost nebyla vybavena takřka žádným nábytkem. Na zemi ležely krásné koberce, ale na mnoha místech rostla tráva. Tu a tam se leskla malá jezírka, obklopená kvetoucími keři a kameny, stejně jako venku. Jediným rozdílem byli motýli a Sithové.

Sál byl plný Sithů, mužů i žen, v oděvech stejně rozličných jako křídla motýlů, jež se jim chvěla nad hlavami. Obličje se postupně otáčely k novým příchozím, stovky klidných, kočičích očí, lesknoucích se v nestálém světle. Z davu se začal ozývat tichý, ale podle Simona zlověstný sykot. Chtělo se mu uprchnout, dokonce učinil první nejistý krok, ale Jirikiho ruka na jeho rameni byla pevná. Shledal, že je veden k mírné vyvýšenině u paty stromu. Ze země tu trčel vysoký, mechem obrostlý balvan, podobný káravému prstu. Před ním seděli na dvou nízkých pohovkách dva Sithové v překrásných světlých šatech, muž a žena.

Muž, který byl blíže, při příchodu Simona a Jirikiho vzhlédl. Vlasy, na temeni vysoko vyčesané, měl černé jako smůla a v nich se bělala koruna z březového dřeva. Měl stejné hranaté rysy a zlatavou pleť jako Jiriki, ale z výrazu očí a úst se dalo vyčíst, že prožil předlouhý život plný rozčarování. Žena po jeho levici měla vlasy měděně rudé a i ona na čele nosila tenkou korunku z březového dřeva. Z loken jí viselo mnoho per a na ruku se jí lesklo několik náramků, černých jako vlasy muže po jejím boku. Ze všech Sithů, které Simon kdy viděl, byla její tvář nejstrnulejší, nejpříměji vyrovnaná. Oba dva budili dojem stárí, křehkosti a klidu, byl to ale klid starého temného lesního jezera, tichost oblohy plné nehybných bouřkových mračen: bylo docela možné, že taková vyrovnanost může skrývat nebezpečí – přinejmenším nebezpečí pro nedospělé smrtelníky.

"Musíš se uklonit, Seomane," vybědl ho tiše Jiriki. Simon padl na kolena – z valné části kvůli roztráseným nohám. Nos mu zaplnila vůně teplé trávy.

"Seomane Bělokadeňný, lidské dítě," pronesl Jiriki nahlas, "věz, že stojíš před Shima'onarim, králem Zida'ya, vládcem Jao é-Tinukai'i, a před Likimeyou, královnou Děti úsvitu, paní rodu Ročního tance." Simon, stále na kolenou, omámeně vzhlédl. Všechny oči hleděly na něj, jako by byl mimořádně nevhodným dárkem. Shima'onari řekl Jirikimu něco, co znělo mnohem přísněji než cokoliv, co v sithijském jazyce doposud slyšel.

"Ne, otče," odpověděl Jiriki. "Když nic jiného, nesmíme se odvracet od našich tradic. Host je host. Prosím tě, mluv jazykem, kterému bude Seoman rozumět."

Shima'onariho úzká tvář se zachmuřila. Když konečně promluvil, ukázalo se, že westerlingštinou nevládne zdaleka tak dobře jako jeho syn a dcera.

"Tak. Ty jsi lidské dítě, které zachránilo Jirikiho život." Pomalu pokýval hlavou, ale nezdálo se, že by byl potěšen.

"Nevím, jestli to pochopíš, ale můj syn provedl velmi špatnou věc. Přivedl tě sem navzdory všem zákonům svého lidu – tebe, smrtelného." Napřimil se a rozhlížel se po tvářích Sithů, kteří je obklopovali. "Co se stalo, stalo se, můj lide, má rodino," zvolal. "Tomuto lidskému dítěti nesmí být ublíženo: tak daleko jsme neklesli. Dlužíme mu úctu jako Hikka Staj'a jako držiteli Bílého šípů." Otočil se k Simonovi a do tváře se mu vkradl výraz nekonečného smutku. "Ale nesmíš odejít, lidské dítě. Nemůžeme tě nechat odejít. Zůstaneš navždy. Zestárneš a zemřeš s námi, tady v Jao é-Tinukai'i."

Křídla miliónů motýlů zašvelela a zašuměla.

"Zůstat...?" Simon se nechápavě otočil k Jirikimu. Princova obyčejně chladná tvář se změnila v šedou masku úleku a žalu.

Při návratu k Jirikiho domu byl Simon zamlklý. Odpoledne se pomalu sklánělo k soumraku; chladnoucí údolí bylo plné vůní a zvuků čistého léta.

Ani Sitha neporušil ticho. Ukazoval Simonovi směr po spleťtých stezkách úklonami hlavy a jemnými dotečky. Když se blížili k řece před Jirikiho domovem, kdesi z kopců kolem se ozvaly sithijské hlasy. Melodii, jež se rozléhala po údolí, tvořila komplikovaná sestupná figura: krásná, s náznaky disonance; jako liška, kličkující mezi mokrymi keři. V písni bylo cosi neomylně tekutého; Simonovi po chvíli došlo, že neviditelní hudebníci zpívají se zvukem samotné řeky.

Přidala se flétna a rozčeřila píseň jako vítr čeří hladinu. Na Simona zničehonic dolehla bolestná odlišnost tohoto místa;

zaplavilo ho osamění, bodavá prázdnota, již nemohl zaplnit ani žádný z jeho cizích druhů. Přes veškerou krásu se Jao é-Tinukai'i stalo pouhou klecí. Jak Simon věděl, zvířata v klecích brzy chřadnou a umírají.

"Co budu dělat?" zeptal se s beznadějí v hlase.

Jiriki hleděl na lesklou řeku a smutně se usmál.

"Procházet se. Přemýšlet. Učit se hrát shent. V Jao é-Tinukai'i je mnoho způsobů, jak zabít čas."

Vodní píseň stékala ze zalesněných svahů a zalévala je truchlivou hudbou, proměnlivou, ale klidnou a trpělivou jako samotná řeka.

27. Falešná šlechtična

"U matky Elysie," řekl Aspitis Preves, "jaké krušné chvíle jsi prožívala, paní Maryo!" Kníže zdvihl pohár, aby se napil, ale zjistil, že je prázdný. Zaklepal prsty na ubrus a bledý panoš přispěchal, aby mu dolil. "Když si jen pomyslím, že v našem městě bylo tak nepěkně nakládáno s dcerou urozeného muže..."

Trojice seděla u kulatého stolu knížete. Páže před okamžikem odneslo zbytky velmi vydatné večeře. Blikavá lampa vrhala na stěny mihotavé stíny; venku v plachtovním skučel vítr. Pod stolem se dva velcí psi tahali o kost.

"Tvé lordstvo je příliš laskavé." Miriamele zavrtěla hlavou. "Panství mého otce je velmi malé, spíše zemanství. Jedno z nejmenších v Cellodshiru."

"Ach, pak tvůj otec musí znát Godwiga." Aspitisova westerlingština byla trochu nesrozumitelná, nejen proto, že to nebyla jeho mateřská řeč: pohár, který třímal v ruce, mu již mnohokrát dolili.

"Samozřejmě. Je to jeden z nejmocnějších baronů – králova pevná ruka v Cellodshiru." Při pomýšlení na hnusného, vychloubavého Godwiga měla Miriamele co dělat, aby dokonce i při pohledu na krásného Aspitise udržela ve tváři příjemný výraz. Hodila pohledem po Cadrachovi, který měl chmurnou náladu a obočí stažené jako černé mračno.

Myslí si, že moc mluvím, řekla si Miriamele. Pocítila osten hněvu. Co si to o sobě myslí, že se tak tváří? On nás dostal do téhle šlamastyky; a teď, místo abychom posloužili kilpám jako přesnídávka, sedíme díky mě u stolu pána lodi, Pijeme víno a jíme výborný sýr z Pojezeří.

"Ale i tak žasnou nad takovou nepřízní osudu, paní," ozval se Aspitis. "Slyšel jsem, že tihle Ohniví tanečníci působí problémy v provinciích a několik jsem jich viděl i na veřejných místech Nabbanu, jak tam kážou svou víru – ale představa, že by vztáhli ruku na šlechtičnu!"

"Erkynskou šlechtičnu, a k tomu velmi nedůležitou," doplnila honem Miriamele a zapřemýšlela, jestli ve svých improvizacích nezašla příliš daleko. "A byla jsem oděna na cestu do svého nového klášterního domova. O mém postavení neměli potuchy."

"To je nepodstatné." Aspitis máchl rukou a širokým rukávem téměř převrhl svíčku. Již si svlékl vybrané šaty, které měl na můstku, a namísto toho se oděl do jednoduché řízy, jakou nosí rytíři během vigilií. Až na malý zlatý Strom na řetízku byly jeho jedinými ozdobami insignie rodu Prevanů vyšité na každém rukávu; kolem předloktí se mu jako plameny obtáčely perutě mořského orla. Miriamele byla příjemně překvapena, že takový bohatý mladý muž jako Aspitis přijal hosty v tak prostém oděvu. "Nepodstatné," opakoval. "Ti lidé jsou kacíři, ne-li něco horšího. Kromě toho se šlechtična z Erkynu nijak neliší od šlechtičny z nabbankských Padesáti rodů. Urozená krev je v celém Východním Ardu stejná a musí se chránit za všech okolností, jako pramen pitné vody v poušti." Naklonil se a lehce se dotkl její paže. "Kdybych tam byl, lady Maryo, byl bych nasadil život, aby ti nebylo ublíženo." Opřel se a poklepal na jilec meče. "A kdybych byl přinucen položit tuto nejvyšší oběť, přičinil bych se o to, aby mě pár z nich doprovodilo."

"Ach," Miriamele se uchváceně nadechla. "Ale opravdu, kníže Aspitisi, není třeba si dělat starosti. Unikli jsme bez větších potíží – jen jsme museli prehnout na tvou loď a skrýt se. Byla tma a otec Cadrach ..."

"Bratr," ozval se mnich trpce z druhé strany stolu. Přihnul si z poháru.

"... Bratr Cadrach říkal, že to bude nejbezpečnější místo. Tak jsme se skryli v podpalubí. Je nám líto, že jsme tě takhle zneužili, kníže, a děkujeme ti za laskavost. Kdybys nás teď jen vyložil v nejbližším přístavu..."

"Nechat vás někde na ostrovech? Nesmysl." Aspitis se předklonil a upřel na ni hnědé oči. Jeho úsměv vypadal nebezpečně, uvědomila si Miriamele, ale neděsil ji ani zdaleka tak, jak by měl. "Podniknete celou cestu s námi a my vás pak vyložíme bezpečně v Nabbanu, kam jste původně chtěli. Bude to trvat sotva dva týdny, paní. Budeme se o vás starat dobře – o tebe i tvého ochránce." Krátkým úsměvem obdařil Cadracha, který podle všeho jeho dobrou náladu nesdílel. "Mám za to, že bych tu našel i nějaké šaty, které ti padnou, paní. Budou tvé kráse slušet lépe než tenhle... cestovní oděv."

"Jak báječné!" řekla Miriamele a pak se upamatovala na svůj podvod. "Pokud s tím bude bratr Cadrach souhlasit."

"Ty máš na palubě ženské šaty?" zdvihl Cadrach obočí.

"Nechala je tu má sestra." Aspitisův úsměv byl bezchybný.

"Tvá sestra." Mnich se uchechl. "Nu, budu si to muset rozmyslet."

Miriamele se už chystala zvýšit hlas, ale vzpomněla si na své podfízené postavení.

Snažila se vypadat poslušně, ale v duchu ho proklínala. Proč by si nemohla obléci pro změnu něco hezkého?

Kníže začal vesele vyprávět o svém rodinném sídle u jezera Eadne – o místě, které Miriamele jako malá náhodou navštívila, byť si na to už moc nepamatovala – když tu se ozvalo zaklepání na dveře. Jedno z Aspitisových pážat běželo otevřít.

"Přišla jsem si promluvit s pánem lodí," zahovořil tichý hlas.

"Pojď dál, přítelkyně," pozval návštěvníka Aspitis. "Už jste se pochopitelně setkali. Gan Itai, to tys našla paní Maryu a jejího ochránce, ano?"

"To je pravda, kníže Aspitisi," přikývla Niskie. Oči se jí ve světle lamp leskly.

"Kdybys byla tak hodná a přišla za chvíli," požádal ji Aspitis, "pak si promluvíme."

"Ne, prosím, kníže Aspitisi." Miriamele vstala. "Byl jsi nesmírně laskavý, ale už tě nebudeme zdržovat. Pojď, bratře

Cadrachu."

"Zdržovat?" Aspitis si položil dlaň na prsa. "Mám si snad stěžovat, že jsem se stal obětí tak příjemné společnosti? Paní Maryo, to mě opravdu musíš mít za nezdvořilce." Uklonil se, uchopil její ruku a dlouze ji políbil. "Doufám, že mě nepokládáš za troufalého, drahá paní." Luskal prsty na páže. "Mladý Thures vás doprovodí do vašich postelí. Vykázal jsem kapitána z jeho kabiny. Budete spát tam."

"Ale my si nemůžeme vzít kapitánovu..."

"Mluvil v nevhodnou chvíli a neprojevil ti dostatečnou úctu, lady Maryo. Má štěstí, že ho nepověším – ukáži však dobrou vůli a odpustím mu. Je to prostý muž, nezvyklý na ženy na lodi. Pár nocí mezi mužstvem mu neublíží." Projel si prsty kučeravé vlasy a pokynul jim. "Jdi, Thuresi, veď je."

Ještě jednou se Miriamele uklonil a na Cadracha se zdvořile usmál. Tentokrát mu Cadrach úsměv vrátil, ale jen velmi formálně. Malé páže je s lucernou v ruce opatrně doprovodilo z kabiny.

Aspitis stál chvíli mlčky, pak uchopil džbán a nalil si další pohár vína, který vypil jediným dlouhým douškem. Pak konečně promluvil.

"Nu, Gan Itai, není obvyklé, že jsi přišla – a je ještě nezvyklejší, že jsi opustila příd' v noci. Jsou vody tak klidné, že tvého zpěvu není zapotřebí?"

Niskie pomalu zavrtěla hlavou.

"Ne, lodní pane, vody jsou velmi bouřlivé, ale pro tuto chvíli jsou bezpečné, a já bych ti ráda řekla, že jsem znepokojena."

"Znepokojena? Tou dívkou? Niskiové jistě nejsou pověřiví jako námořníci."

"Ne jako námořníci, ne." Stáhla si kápi hlouběji, takže zpod ní svítily pouze její oči. "Dívka a mnich, byť nejsou, za koho se vydávají, mě trápí ze všeho nejméně. Ze severu se blíží velká bouře."

Aspitis se na ni podíval. "Tys opustila příd', jen abys mi řekla tohle?" zeptal se posměšně. "To jsem věděl, ještě než jsme vypluli. Kapitán říká, že budeme z hlubokých vod pryč dřív, než nás bouře dostihne."

"To je možné, ale ze severních moří táhnou velká hejna kilp, jako by tvořily bouři předvoj. Jejich píseň je divá a chladná, kníže Aspitisi; zdá se, že přicházejí z nejtemnějších vod z nejhlubších příkopů. Nikdy jsem nic podobného neslyšela."

Aspitis chvíli mlčel. Stál maličko nakřivo, jako by ho víno konečně začínalo zmáhat. "Oblak Eadne musí pro vévodu Benigarise vykonat mnohé důležité povinnosti. Ty musíš dělat to, co je tvým životním posláním." Promnul si prsty spánky. "Jsem unaven, Gan Itai. Vrať se na příd'. Potřebuji se vyspat."

Niskie ho chvíli vážně pozorovala, pak se elegantně uklonila, vycouvala ze dveří a tiše je zaklapla. Kníže Aspitis se natáhl na stůl, hlavu si podložil rukama a ležel tak v kruhu světla, jež vrhala lampa.

"Není to špatné být zase ve společnosti šlechtice," podotkla Miriamele. "Jsou namyšlení, to ano, ale vědí, jak ženě prokazovat úctu."

Cadrach si na své matraci na zemi odfrkl. "Nechce se mi věřit, že by ti ten naparáděný floutek vůbec stál za řeč, princezno."

"Tiše!" zasykla Miriamele. "Hlupáku! Nemluv tak nahlas. A neříkej mi tak. Jsem lady Marya, pamatuj si to."

Mnich vydal další znechucený zvuk.

"Šlechtická pronásledovaná Ohnivými tanečníky. To byla pěkná pohádka."

"Fungovala, ne?"

"Ano, a teď musíme trávit čas s knížetem Aspitisem, který se bude v jednom kuse vyptávat. Kdybys řekla, že jsi dcerou chudého krejčího, která se skryla ve strachu o svou ctnost nebo tak něco, kníže by nás nechal být a vysadil by nás na prvním ostrově, kde bude brát zásoby."

"A do té doby by nás nechal dřít jako koně – pokud by nás prostě nehodil do moře. A především: mě už ty převleky nebaví. Celou dobu jsem musela být mnišským akolytou, a teď ještě krejčovskou dcerkou?"

I když ho ve tmě neviděla, podle hlasu poznala, že Cadrach vrtí nesouhlasně hlavou. "Ne, ne, ne. Nechápeš to, paní? Nevybíráme si role jako v dětské hře, zápasíme o holý život. Dinivan, člověk, který nás sem dovedl, byl zavražděn."

Chápeš? Tvůj otec je ve válce se strýcem. Zabili lektora, Vykupitelova prvního kněze v celém Východním Ardu, a nic je nezastaví, paní! Tohle není hra!"

Miriamele polkla hněvivou odpověď a zamyslela se nad tím, co Cadrach říkal. "Tak proč o lektorovi kníže Aspitis nic neřekl? O tom by si lidé jistojistě vykládali. Nebo sis to také vymyslel?"

"Paní, Ranessin byl zabit teprve včera v noci. My jsme vyjeli časně rána." Mnich se vši mocí snažil zůstat klidný.

"Sancellan Aedonitis a Koncil escriptorů mohou zprávu den nebo dva pozdržet. Prosím, věř mi, že to, co říkám, je pravda – jinak to s námi špatně skončí."

"Hmmp." Miriamele si zase lehla a přitáhla si přikrývku až k bradě. Kolébání lodi docela uklidňovalo. "Mám pocit, že nebýt mé vynalézavosti a dobrých mravů knížete, mohlo to s námi špatně skončit už dávno."

"Jak myslíš, paní," povzdychl si Cadrach, "ale prosím tě, nedůvěřuj nikomu víc než mně."

Ztichl. Miriamele čekala na spánek. Vzduchem se vznášela podivná, cizí melodie, nepravidelná a nerytmická jako hluk oceánu, vytrvalá jako poryvy větru. Kdesi ve tmě venku uklidňovala Gan Itai zpěvem kilpy.

28. Na cestách

Eolair sjížděl z výšin Grianspogu v nejhorší sněhové bouři toho léta. Tajné stezky, které se svými muži tak pracně vysekal v lesích sotva před pár týdny, byly pohřbeny pod třemi lokty bílé přikrývky. Ponurá obloha visela nízko jako strop hrobky. Sedelní vaky měl nacpané pečlivě překreslenými mapami a v hlavě mu vířily těžké myšlenky.

Eolair věděl, že se nedá předstírat, že zem trpí pouhým nápirem špatného počasí. Po Východním Ardu se šíří těžká

choroba. Snad jsou Jošua a meč jeho otce vskutku zapleteni do něčeho většího než války lidí.

Hrabě z Nad Mullachu si náhle vzpomněl na vlastní slova, jež vyřkl před rokem u králova Velkého stolu – bohové nebe a země, pomyslel si, nezdá se to od té doby spíš jako celý život?! "Zlo se šíří..." řekl tenkrát shromážděným rytířům. "Nejen bandité kořistí na poutnicích, a nejen oni mohou za mizení od světa odříznutých sedláků. Lidé ze severu se bojí..."

Nejen bandité... Eolair zavrtěl hlavou znechucením nad sebou samým. Natolik zabředl do každodenního boje o přežití svého lidu, že zapomněl na vlastní varování. Existovaly vskutku horší pohromy než Skali z Kaldskryke a jeho armáda hrdlořežů.

Eolair slyšel vyprávění těch, kteří přežili pád Naglimundu, zmatené zprávy o armádě duchů, povolane králem Eliášem. Už od dětství slyšel Eolair báje o Bílých liškách, démonech, žijících v nejchladnějších a nejtemnějších zemích nejzazšího severu, kteří se zjevují jako morová rána a zase mizí. Celý loňský rok si obyvatelé Frostmarchu špitali u nočních ohňů právě o takových přízracích. Jak bylo pošetilé, že ze všech lidí si právě Eolair neuvědomil pravdu, ukrývanou za těmito příběhy – copak právě o tom nehovořil u Velkého stolu?!

Ale co to může znamenat? Pokud do toho vskutku jsou zapleteny Bílé lišky, proč by takoví tvorové měli stranit právě Eliášovi? Nemá to něco společného s tím hrozným knězem Pryratem?

Hrabě si povzdechl a vyklonil se do strany, aby koni pomohl udržet na zrádné stezce rovnováhu. Snad měla Maegwin při vši své pošetlosti pravdu, když mu dala tento úkol. Ale pro způsob, kterým to provedla, nebylo omluvy. Proč by se k němu měla chovat tak, jak to dělala v podzemním městě – po tom všem, co vykonal pro její rodinu a po věrných službách, které poskytl jejímu otci? Důvodem mohla být jejich zvláštní situace, to ale nebyla omluva.

Tato bezohlednost byla poslední z dlouhé řady změn v Maegwinině chování. Hluboce se o ni strachoval, nepřišel ale na žádný způsob, jak jí pomoci. Jeho péči pohrdala a vypadalo to, že jej má pouze za mazaného dvořana – Eolaira, který faleš nenáviděl, a přesto byl nucen ji využívat ve službách jejího otce! Když se pokoušel pomáhat, odsekávala mu a otáčela se k němu zády: mohl jen sledovat, jak se její stav horší, stejně jako stav celé země, jak se jí v hlavě rodí podivné rozmary. Nemohl dělat nic.

Eolair scházel tichými údolími Grianspogu již druhý den a doprovázely ho pouze jeho studené myšlenky. Bylo neuvěřitelné, jak rychle se Skali v Hernystiru usazuje. Nebyl spokojen s domy, které v Hernysadharu a okolí již stály, a začal budovat nové, dlouhé nízké sruby z hrubě tesaných klád. Okraj lesa Circoille rapidně ustupoval a na jeho místě zůstávaly široké pásy pařezů.

Eolair putoval po hřebenech a sledoval mravenčí postavy, jak se hemží po rovině dole. Po zasněžených vrcholcích se rozléhaly úder kladiv o klíny.

Zprvu nechápal, proč Skali potřebuje nové domy pro bydlení: dobyvatelova armáda, třebaže početná, nebyla až tak velká, aby se nevešla do uprázdněných domů. Až se podíval na severní oblohu a došlo mu, co se asi děje.

Všichni Skaliho lidé se musí ze severu stěhovat staří, mladí, ženy a děti. Zíral na drobnou, pracovitě postavičku.

Pokud v červeně sněží v Hernysadharu, nahore v Naarvedu a Skoggey musí být mrazivé peklo. Bagba mě sper, to je nápad! Skali nás vyhnal do jeskyní. Teď na zabranou půdu přesune své Rimmeřany.

Navzdory všemu, co jeho národ již pod rukama bojovníků Skaliho Ostronosa vytrpěl, navzdory svržení krále Llutha, mučení a rozčtvrcení prince Gwithinna a stovkám Eolairovým mullachským mrtvým, hrabě pocítil, že jeho nitro zžírá další, dosud nepoznaná zášť. Skaliho muži, vyšlapující si po ulicích Hernysadharu už to bylo zlé, ale pomýšlení na to, že si přivádějí ženy a děti a usazují se v Hernystiru, naplňovalo Eolaira nevýslovným vztekem, silnějším, než jaký cítil od doby, kdy u Inniscrichu padl jeho první krajan. Bezmocně je proklel a slíbil si, že se postará o to, aby byli Skaliho šakali s vytím vypráskáni do Frostmarchu – ti, kteří nezemřou na drahocenné hernystirské půdě, kterou neprávem uzmuli.

Hraběti z Nad Mullachu se náhle zastesklo po čistotě bitvy. Hernystirské jednotky byly u Inniscrichu tak zdecimovány, že od té doby dokázaly jen krýt ústup. Teď se skrývaly v Grianspogu a nezmohly se na víc než na občasné neškodné výpady proti uchvatitelům. Bohové, pomyslel si, jaké by to bylo krásné opět zkřížit meče na bitevním poli, vyrovnat řady, prsa na prsa, lesklé štíty jeden vedle druhého, a zatroubit útok! Hrabě věděl, že je to nespílitelná tužba; sám sebe znal jako člověka, který dává přednost rozumnému rozhovoru, v tuto chvíli ale prahl po jednoduchosti. Otevřený boj může díky svému bezmyšlenkovitému násilí a hrůze sloužit jako druh nádherné bezduchosti, do jejíž náruče se lze uchýlit jako do objetí milenky.

Volání té nebezpečné svůdnice bylo čím dál silnější. Celé národy na pochodu, počasí obrácené vzhůru nohama, šilenci na trůnu a ožívající legendy – jak náhle toužil po něčem prostém!

Přes to vše Eolair věděl, že by něco takového po chvíli nenáviděl: plody násilí nemuseli vždy sklízet spravedliví a moudří.

* * *

Eolair opatrně objel nejzápadnější výběžky Hernysadharu a zdaleka se vyhnul největším ležením Skaliho vojsk, která se utábořila na lukách pod hernystirským hlavním městem. Projel kopcovitým krajem zvaným Dillathi, rozprostřeným podél pobřeží jako hradba, jež brání invazi z moře. Dillathi by vskutku znamenal pro každého případného útočníka takřka neřešitelný problém, jenže výpad, který Hernystir pokořil, přišel z opačné strany.

Horale byli obvykle obezřetní, ale na válečné uprchlíky si již zvykli, takže se Eolairovi dostalo v několika domech vřelé pohostinnosti. Ti, kdo ho pozvali, se mnohem víc zajímali o poslední zprávy než o skutečnost, že je hrabětem z Nad Mullachu. V této době byly klepy nejceněnější valutou v zemi.

Na těchto samotách Jošuu sotvakdo znal, nemluvě o povědomí, že by jeho boj s Nejvyšším králem mohl být nějak

spojen s hernystirským osudem. V Dillathi neměl nikdo ani ponětí, jestli je Eliášův bratr mrtev či živ, ani kde by mohl být. Horalé ale slyšeli od vojáků, kteří přežili bitvu u Inniscrichu, o smrtelném zranění svého krále Llutha. Eolairovy hostitele většinou potěšilo, když zjistili, že Lluthova dcera dosud žije, a že stále existuje cosi jako hernystirský dvůr ve vyhnanství. Před válkou jim málo záleželo na tom, co král v Taigu řekl nebo udělal, tak jako tak ale byl součástí jejich životů. Podle Eolairových odhadů je to, že alespoň stín starého království stále existuje, posilovalo: jako by přežití Lluthovy rodiny nějak zaručovalo, že Rimmerané budou jednoho dne vyhnáni.

Při sestupu z Dillathi se Eolair širokým obloukem vyhnul nejméně typickému městu v Hernystiru – Crannhyru, obehnanému vysokou hradbou, a zamířil místo toho k Abaingeatu v ústí řeky Baraillean. Nepřekvapilo jej, když zjistil, že si Hernystiřané v Abaingeatu našli způsob, jak žít pod tvrdou rukou jak Eliáše, tak Skaliho; Abaingeatané byli známi přizpůsobivostí. V ostatních částech země se o tomto městě žertem hovořilo jako o "Severním Perdrinu," protože obě města sdílela přichylnost k výdělkům a nelásku k politice alespoň té, která bránila obchodu. Právě v Abaingeatu získal Eolair první opravdovou stopu k Jošuvovi – a přihodilo se to vpravdě po abaingeatském způsobu.

Eolair seděl v přístavním hostinci a u stolu s ním večerel jakýsi nabbanský kněz. Venku hvízdal vítr a dešť bubnoval do střechy. V šenku bylo proto poměrně hlučno. Přímě pod nosem vousatého Rimmerana a povýšeného Erkyňana – kteří představovali nové dobyvatele Hernystiru – pověděl Eolairovi ten dobrý otec, který nejspíš vypil pár korbelů piva přes míru, poněkud nesouvislou, ale fascinující historku. Právě dorazil ze Sancellan Aedonitis a přísahal, že mu tam kdosi, koho popsal jako "nejdůležitějšího kněze v Sancellan," vyprávěl o Jošuvě přežití pádu Naglimundu. Princ se sedmi dalšími odešel na východ přes stepi do bezpečí. Kněz vykládal, že to vše se dozvěděl jen pod přísahou naprosté mlčenlivosti.

Vzápětí se v duchovním hnulo opilecké svědomí; snažně jej zapřísahal, aby vše uchoval v přísné tajnosti – hrabě si byl jistý, že právě takhle už o mlčení žádal mnoho dalších posluchačů. Eolair s vážnou tváří souhlasil.

Na tomto příběhu jej zaujalo několik věcí. Přesné určení počtu přeživších v Jošuvě družině by mohlo ukazovat na pravdivost zkažky, byť musel uznat, že to trochu znělo jako nová báje: Jednoruký princ a jeho sedm odvážných. Knězova zkroušenost poté, co vybreptal tajemství, vypadala také nefalšovaně. Nevyprávěl příběh, aby se v něčích očích povýšil; spíše to byl prostě muž, který by nedokázal udržet jazyk za zuby, i kdyby na tom záviselo spasení jeho duše.

To samozřejmě nabízelo otázku. Proč by nějaký muž ve vysokém církevním postavení svěťoval tak důležitou informaci tupci, z jehož odulé tváře nespolehlivost přímo číší? Nikdo nemohl od tohoto veselého opilce očekávat, že si něco nechá pro sebe.

Eolair byl na vážkách, přesto ho to zaujalo. Nad Frostmarchem duněla bouře a hrabě z Nad Mullachu začal zvažovat možnost cesty do stepního kraje za Erkyne.

Později, když se šel podívat do stájí – Eolair nikdy nevěřil druhým, že se mu o koně dobře postarají a mnohokrát se mu to vyplatilo – se zastavil před vchodem do hostince. Po ulicích proháněl ostrý vítr sněhové vločky a opíral se do zabeđených okén. V docích si mumlalo neklidné moře. Vypadalo to, že všichni obyvatelé Abaingeatu zmizeli. Půlnoční město připomínalo opuštěnou loď, která pluje bez kapitána v měsíčním světle.

Na severní obloze zářilo podivné světlo: žluté, indigové a fialové, podobné přetrvávajícímu obrazu blesku. Obzor pulsoval zvlněnými, zářícími pruhy, jaké Eolair ještě nikdy neviděl, mrazivými a přitom neuvěřitelně životnými. Ve srovnání s tichým Abaingeatem byl Sever divoce živý a hrabě na vteřinku zauvažoval, má-li cenu ještě dál bojovat. Svět, který zná, je pryč a nic ho nemůže vrátit zpět. Snad bude lepší prostě přijmout...

Rukama v rukavicích prudce tleskl o sebe. Zavrtěl hlavou; snažil se z myšlenek vytřást tu olověnou tíhu. Světlo bylo opravdu svůdné.

A kam pojedete teď? Cesta do stepí za Hasu Vale, o nichž hovořil kněz, mu zabere několik týdnů. Eolair věděl, že by se mohl držet pobřeží, projet kolem Meremundu a Wentmouthu, to by ale znamenalo absolvovat cestu přes celý Erkyn, který je oddán Nejvyššímu králi. Nebo by se mohl nechat zlákat září na obloze a jet na sever, do svého domova v Nad Mullachu. Jeho tvrz byla obsazena Skaliho rabijáty, ale ti z jeho lidí, kteří na venkově přežili, mu poskytnou přístřeší a zprávy a také příležitost k odpočinku a doplnění zásob na dlouhou cestu. Odtud se může otočit na východ, minout Erchester a putovat v ochranném stínu velkého lesa.

Při přemýšlení hleděl na duhovou září na severním nebi. Vydávala velmi chladné světlo.

29. Hluboké vody

Vlny byly pokryty bílou pěnou a tmavou oblohou se hnaly potřhané, zlověstné mraky. Na zčernalém horizontu se blýskalo.

Cadrach se přidržoval zábradlí a sténal, kdykoliv se Oblak Eadne zdvihla do výšky a opět sklouzla do prohlubně mezi vlnami. Nad hlavou se v silném větru nadouvaly plachty, jejichž pleskání znělo jako práskání bičem.

"Ach, Bryniochu na nebesích," prosil mnich, "odezeň tuto vichřici!"

"Tohle není žádná bouře," namítla Miriamele posměšně. "Tys nikdy žádnou opravdovou mořskou bouří nezažil."

Cadrach hlasitě polkl. "A ani nechci zažít."

"Kromě toho, jak to, že se modlíš k pohanským bohům? Myslela jsem, že jsi aedonitský mnich."

"Celé odpoledne jsem se modlil za přímluvu u Usirea," odpověděl pobledlý Cadrach. "Říkal jsem si, že je čas zkusit něco jiného." Stoupl si na špičky a naklonil se přes zábradlí. Miriamele se odvrátila. Mnich se vzápětí narovnal a otíral si ústa rukávem. Po palubě přeběhla dešťová sprška.

"A tebe, paní," zeptal se, "tebe nic netrápí?" Spolkla kousavou odpověď. Vypadal vskutku žalostně: zbytky vlasů

připláclé k lebce, temné kruhy pod očima. "Trápí mě mnohé, ale ne cestování na moři."

"Počítej se mezi blahoslavené," zamumlal a otočil se, aby se opět naklonil přes bok. Vytřeštil oči. Zaskočel leknutím, zapotácel se a ztěžka dosedl na palubu.

"U kostí Anaxových!" vykřikl. "Spaste nás! Co to je?"

Miriamele přistoupila k brlení a spatřila šedou hlavu; kolébala se na vlnách. Připomínala hlavu člověka, bezvlasou, bez šupin, hladkou jako delfin, s rudě orámovanými bezzubými ústy a očima jako shnilé borůvky. Ohebná ústa se sešpulila do kroužku, jako by se tvor chystal zpívat. Vydal podivné, klokotavé houknutí a pak se ponořil. Přitom bylo možné zahlédnout nohy s dlouhými prsty. Vzápětí se hlava vynořila o něco blíže lodi. Dívala se na ně.

Miriamele se udělalo mírně nevolno. "Kilpa," zašeptala.

"Je hrozná," Cadrach se stále ještě krčil za zábradlím. "Má tvář prokleté duše."

Prázdné černé oči sledovaly, jak Miriamele popošla podél pažení. Chápala mnichův pocit. Kilpa budila větší strach, než by dokázalo obyčejné, byť sebedivočejší zvíře – tak děsivě se podobala člověku a přitom jí naprosto chybělo cokoliv, co by se blížilo lidskému citění nebo chápání.

"Už jsem je neviděla celá léta," nebyla schopna odtrhnout od tvora oči. "Myslím, že z takové blízkosti jsem ji neviděla nikdy." V myšlenkách se vrátila do dětství, kdy podnikla se svou matkou Hylissou cestu z Nabbanu na ostrov Vinitta. V brázdě za jejich lodí pluly kilpy a malé Miriamele připadaly takřka hravé, jako delfini nebo létající ryby. Když teď jednu viděla tak zblízka, pochopila, proč ji tehdy matka nahonem odtáhla od zábradlí. Zachvěla se.

"Říkalas, že jsi je už viděla, má paní?" zeptal se hlas. Otočila se a viděla, že za ní stojí Aspitis a ruku má položenou na skrčeném Cadrachovi. Mnich nevypadal dobře.

"Kdysi dávno, na návštěvě... ve Wentmouthu," řekla honem. "Jsou strašné, že?"

Aspitis pomalu přikývl. Oči neměl upřené na hladkého tvora ve vodě, ale na Miriamele. "Neuvědomil jsem si, že kilpy putují i do chladných severních vod," poznamenal.

"Copak je Gan Itai nezažene?" zeptala se ve snaze změnit téma. "Jak to, že se tahle dostala tak blízko?"

"Protože je Niskie vyčerpaná a spí, a také proto, že kilpy jsou v poslední době velmi troufalé." Aspitis se sehnul a zdvihl z paluby velký železný hřeb. Mrštíł jím po tichém pozorovateli. Hřeb šplouchl asi stopu od hladké beznosé kilpy hlavy. Černé oči se ani nepohnuly. "V těchto dnech jsou aktivnější než kdy předtím," pokračoval kníže. "Od zimy napadly několik menších lodí a dokonce i pár velkých." Rychle zdvihl ruku, na které se mu třpytily zlaté náramky. "Ale nemusíš se bát, lady Maryo. Není lepšího zpěváka než Gan Itai."

"Ta věc je přišerná a mě je zle," zasténal Cadrach. "Musím si jít lehnout."

Ignoroval Aspitisovu napřaženou ruku, sám se vyhrabal na nohy a odpotácel se.

Kníže se obrátil a zakřičel povely na námořníky v rozkomíhaném ráhnovi. "Musíme skasat plachty," vysvětloval. "Před námi je silná bouře a my jí musíme proplout." Jakoby na zdůraznění jeho slov se na severním obzoru opět zablesklo.

"Doufám, že budeš tak laskavá a připojíš se ke mně při večeři." Nad vzdutým mořem se valil hrom a pokropila je krátká dešťová přepřška. "Tak tvůj ochránce získá trochu soukromí, aby se vzpamatoval, a ty nebudeš připravena o společnost, kdyby tě bouře začala děsit." Úsměv odhalil řadu pravidelných zubů.

Miriamele to lákalo, byla ale opatrná. Aspitis vzbuzoval dojem dobře ovládané síly, nějakých skrytých schopností, kterými nechce na první pohled hrozit. Svým způsobem jí připomínal vévodu Isgrimmura, který se k ženám choval něžně až poniženě, jako by se jeho přikrost snad mohla každým okamžikem vymknout kontrole a vybuchnout. I Aspitis vypadal, jako by něco ukrýval. Taková vlastnost jí připadala přitažlivá.

"Děkuji, pane," svolila konečně. "Bude mi ctí – doufám, že mě čas od času omluvíš, abych se přesvědčila, že bratr Cadrach bez pomoci nebo společnosti netrpí příliš."

"Kdybys tak neučinila," odpověděl Aspitis a jemně ji uchopil za paži, "nebyla bys tou dobrou a něžnou paní, jakou znám. Vidím, že vy dva jste si blízcí jako byste byli jedna rodina, že Cadracha respektuješ jako milovaného strýčka."

Kráčeli pod plavci v ráhnovi, kteří na sebe musel: křičet, aby se přes svistot větru vůbec slyšeli. Miriamele to nedalo a ještě jednou se ohlédla. Kilpa se stále ještě vznášela na rozvlněné zelené hladině a dívala se na ni vážně jako kněz; její otevřená ústa připomínala kulatou černou díru.

* * *

Knížecí panoš, hubený mladík s pleť jako křída a s nasupeným výrazem, popoháněl dvě pážata, která na stůl nosila ovoce, chleba a bílý sýr. Thures, menší z obou pážat, se prohýbal pod tíhou podnosu s kusem uzeného. Podával panošovi nože na krájení pokaždé, když netrpělivě natáhl ruku. Vypadal, že je bystrý tmavýma očima sledoval každý pohyb v panošově tvarohovité tváři – ale starší chlapec si stejně našel několik příležitostí, aby mu vlepil políček za pomalost.

"Připadá mi, že se na lodi cítíš jako doma, lady Maryo," usmál se Aspitis. Dolil si pohár z překrásného mosazného džbánů. Pak s ním poslal druhé páže na opačnou stranu stolu. "Byla jsi už na moři? Z Cellodshire je to dost daleko na – jak mu v Nabbanu říkáme – Veir Maynis, Velký zelený."

Miriamele se v duchu proklínala. Snad měl Cadrach pravdu. Měla si vymyslet jednodušší báčorku. "Ano. Tedy, ne, nebyla. Ani ne." Dopřála si záměrně dlouhý doušek vína a navzdory jeho kyselosti vyloudila na tváři příjemný úsměv.

"Několikrát jsme pluli po Gleniwentu. Také jsem byla na Kynslaghu." Znovu se napila a uvědomila si, že má pohár prázdný. Rozpačitě ho odložila. Co si o ní jen pomyslí?

"Kdo je to, my?"

"Prosím?" Provinile pohár odstrčila, ale Aspitis to pochopil jako signál a doplnil ho. Přisunul ho k ní s chápavým úsměvem. Kabina se zahoupala a hrozilo, že se víno přelije přes okraj korbele. Miriamele ho opatrně uchopila.

"Říkal jsem, kdo je to ,my', lady Maryo, pokud se mohu zeptat? Ty se svým ochráncem? Se svou rodinou? Zmiňovala ses o svém otci, baronu... baronu..." Zamračil se. "Nesmím se omlouvat, zapomněl jsem jeho jméno."

Miriamele ho zapomněla také. Zakryla paniku dalším douškem; byl poměrně dlouhý, než se upamatovala. Polkla.

"Baron Seoman."

"Jistě – baron Seoman. To on tě vzal po Gleniwentu?"

Přikývla a doufala, že se jí už další podobné okamžiky vyhnou.

"A tvá matka?"

"Zemřela."

"Ach." Aspitisova zlatavá tvář se zasmušila jako slunce, které zakryje mrak. "Odpusť. Jsem nezdvořilý, že se tě tak vyptávám. To je mi opravdu líto."

Na Miriamele přišla inspirace. "Zemřela loni při moru."

Kníže přikývl. "Mnoho lidí tenkrát odešlo. Pověz mi, lady Maryo – pokud mi dovolíš poslední a poněkud přímou otázku – je nějaký určitý muž, kterému jsi zaslíbena?"

"Ne," odpověděla rychle a pak zauvažovala, jestli neměla poskytnout nějakou lepší odpověď, jež by jí z hlediska budoucnosti působila méně komplikací. Zhluboka se nadechla a hleděla knížeti přímo do očí. Vonné esence ve vzduchu kabiny ji omamovaly. "Ne," opakovala. Byl velmi pohledný.

"Aha." Aspitis vážně přikývl. Se svou mladistvou tváří a krásnými kučeravými vlasy vypadal skoro jako dítě, které si hraje na dospělého. "Však pohled, tys ještě nic nesnědla, paní. Není ti toto jídlo vhodné?"

"Ale kdepak, kníže Aspiti!" vydechla a rozhlížela se, kam by si mohla odložit pohár. Povšimla si, že je prázdný. Aspitis její pohled zpozoroval a naklonil se se džbánem k poháru.

Nimrala se v jídle a Aspitis hovořil. Snad jako omluvu za předchozí výslech udržoval konverzaci lehkou jako peříčko a mluvil převážně o zvláštních nebo směšných událostech, které se přihodily u nabbanského dvora. Poslouchat ho byl zážitek. Byl dobrým vypravěčem a brzy ji rozesmál – vlastně po chvíli, jak se loď houpala a stěny malé osvětlené kabiny se začaly naklánět, začala přemýšlet, jestli se nesměje příliš. Celé jí to připadalo jako sen. Měla jistě obtíže udržet oči na Aspitisově usměvavé tváři.

Když si uvědomila, že kníže vůbec nevidí, dotkla se jejího ramene nějaká ruka: Aspitis stál za ní a stále ještě vykládal o dvorních dámách. Ve vinném opojení cítila jeho těžký a horký dotyk.

"... Ale samozřejmě jejich krása je poněkud... vyumělkovaná, pokud víš, jak to myslím, Maryo. Nechci být krutý, ale když se vévodkyně Nesselanta někdy ocitne ve větru, pudr z ní odlétá jako sníh z vrcholku hory!" Aspitisova ruka ji jemně tiskla, pak se přesunula na druhé rameno. Prsty ji přitom zlehka přešel přes šíji. Zachvěla se. "Nechápej mě nesprávně," pokračoval, "bránil bych čest a nádheru nabbanských žen do posledního dechu – ale mé srdce nezasáhne nic tak hluboko jako nevytěpšená krása venkovského děvčete." Ruka jí znovu přešla přes šíji, něžně, jako ptačí křídlo. "Ty jsi taková kráska, lady Maryo. Jsem tak rád, že jsem tě potkal. Již jsem zapomněl jaké to je dívat se do tváře, jež nemá zapotřebí žádného zkrášlování..."

Pokoj se s ní točil. Miriamele se náhle napřímila a loktem převrhla pohár s vínem. Na ubrousku ulpělo několik kapek jako krev.

"Musím jít ven," řekla. "Musím na vzduch."

"Má paní," pronesl Aspitis starostlivě, "je ti špatně? Doufám, že to nebyla má chudá tabule, která na tvou křehkou tělesnou stránku neblaze zapůsobila."

Mávla rukou; snažila se ho uklidnit, chtěla se jen dostat pryč z toho jasného světla a z dusivě horkého, navoněného pokoje.

"Ne, ne. Jen chci jít ven."

"Ale je bouře, paní. Promokneš na kůži. To nepřipustím."

Zkusila několik vratkých kroků ke dveřím. "Prosím. Není mi dobře."

Kníže bezmocně pokrčil rameny. "Dovol mi alespoň zahalit tě teplým pláštěm, který tě uchrání nejhoršího." Zatleskal na pážata, která byla uvězněna s nepříjemným panošem v malinké místnosti, jež sloužila jako spíž i kuchyně. Jedno páže se začalo probírat velkým šatníkem a hledalo vhodný oděv, zatímco Miriamele sklesle přihlížela. Konečně na sobě měla maličko zatuchlý plášť s kápí; Aspitis, oděný stejně, ji vzal za loket a vyprovodil na horní palubu.

Vítr byl opravdu velmi silný. Moře bičovalo proudy deště, které se ve světle lamp měnily na zlaté kaskády a vzápětí mizely ve tmě. Hromy duněly.

"Posaďme se alespoň pod plachtu, lady Maryo," zakřičel Aspitis, "nebo si oba uženeme nějakou hroznou zimnici!" Vedl ji na zád, kde byl natažen plátěný přístřešek, který v silném větru přímo drnčel. Kormidelník v mokrém plášti se mírně uklonil, když si sedali pod plachtu, ale ruce držel pevně na kormidlu. Dvojice se posadila na hromadu vlhkých hadrů.

"Děkuji ti," ozvala se Miriamele. "Jsi laskavý. Připadám si hloupě, že ti přidávám starosti."

"Jen se obávám, aby tahle léčba nebyla horší než nevolnost samotná," usmál se Aspitis. "Kdyby o tomhle slyšel můj felčar, okamžitě by mi začal přikládat pijavky kvůli mozkové horečce."

Miriamele se zasmála a hned nato zachvěla. Přestože bylo chladno, na ostrém mořském vzduchu výrazně pookřála. Už jí nebylo na omdlení – cítila se tak dobře, že ani neprotestovala, když ji kníže z Eadne a Myrme objal starostlivou rukou kolem ramen.

"Jsi zvláštní, ale úchvatná žena, lady Maryo," zašeptal. V kvílení větru ho nebylo téměř slyšet. Jeho dech ji hřál na studeném uchu. "Mám pocit, že jsi obklopena nějakým tajemstvím. Jsou všechny venkovské dívky tak náladové?"

Miriamele se nedokázala rozhodnout, co mělo znamenat chvění, které jí probíhalo po těle. Strach a vzrušení nebezpečně splývaly. "Přestaň," zaprosila konečně.

"Přestaň s čím, Maryo?" Venku běsnily živly, ale jeho doteky byly jemné, hedvábné. V hlavě jí vyskočila hrst obrazů, jako by je přivál vítr – chladná, odtazitá tvář jejího otce, nejistý úsměv mladého Simona, ubíhající břehy Aelfwentu a mihání světél a stínů. V uších jí hlasitě šuměla krev.

"Ne," vymanila se mu z objetí. Vyškrábala se zpod plachty a narovнала se. Do tváře jí mokrou rukou udeřil déšť.

"Ale Maryo..."

"Děkuji za výtečnou večeři, kníže Aspitisi. Způsobila jsem ti plno starostí a prosím tě za odpuštění."

"Není třeba o nic takového žádat, má paní."

"Pak ti popřeji dobrou noc." Otočila se a nejistě se vydala po palubě. Cloumal s ní silný vítr. Přidržovala se stěny a dostala se k žebříku; sestoupila po něm do chodbičky. Vešla do tmavé kajuty, kterou sdílela s Cadrachem, zůstala ve tmě stát a poslouchala mňichův pravidelný, chrčivý dech. Byla ráda, že se neprobudil. O chvilku později se na žebříku ozval zvuk Aspitisových bot; dveře jeho kabiny se otevřely a zase zavřely.

Dlouho se Miriamele opírala o stěnu vedle vchodu. Srdce jí tlouklo, jako by jí šlo o život.

Byla to láska? Strach? Jakou kletbu na ni zlatovlasý kníže seslal, že měla tak neodbytný pocit pronásledování? Byla udýchaná a zmatená jako poplašený zajíc.

30. Děti oceánu

Myšlenka na to, že by si měla lehnout a spát, zatímco jí v hlavě pádily úvahy a Cadrach chrápal na zemi, jí připadala nesnesitelná. Otevřela dveře na špehýrku a naslouchala, pak vyklouzla do chodby a opět se ocitla na palubě. I přes prudký liják bylo zřejmé, že se bouře utišila. Loď se stále ještě houpala natolik, že se musela přidržovat zábradlí, ale moře se znatelně zklidnilo.

Přilákal ji trylek znepokojivé, ale podivně vábívé písně. Melodie stoupala a zase klesala a proplétala se bouřlivou nocí jako stříbřitě zelená nit. Chvillemi byla tichá, pak zvučná, poté pronikavě hlasitá, ale změny se odehrávaly tak nenápadně, že nebylo možné zapamatovat si, co bylo před okamžikem, ani pochopit, že ještě před chvilkou mohlo znít něco jiného, než zní právě teď.

Gan Itai seděla se zkříženými nohama, hlavu zakloněnou tak daleko, až její kápě sklouzla a bílé vlasy vlály ve větru. Oči měla zavřené. Kolébala se ze strany na stranu, jako by její píseň byla dravou řekou, jejíž zvládnutí vyžadovalo neustálé soustředění.

Miriamele si přitáhla plášť a posadila se do chatrného úkrytu za pažením, aby poslouchala.

Píseň pokračovala snad ještě hodinu, plavně klouzala z tóniny do tóniny, z jednoho tempa do druhého. Jednou její slova připomínala šípky, vzlétající do temnoty, aby bodaly, jindy to byly spršky drahokamů, které oslepují žhnoucími barvami. Nade vším plynula melodie, která nikdy zcela nezanikala a vyprávěla o klidných zelených hlubinách, o spánku a o příchodu těžkého, konejšivého ticha.

Miriamele se s leknutím probudila. Když zdvihla hlavu, spatřila, jak si ji Gan Itai z přídě zvědavě prohlíží. Teď když Niskie přestala zpívat, oceán se zdál podivně plochý a bezzvučný.

"Co tu děláš, dítě?"

Miriamele byla v rozpacích. Nikdy se ještě nedostala tak blízko ke zpívajícímu Niskie. Měla pocit, jako by přihlížela jakémusi soukromému rituálu.

"Šla jsem na palubu, abych se nadýchala čerstvého vzduchu. Večeřela jsem s knížetem Aspitisem a udělalo se mi nevolno." Zhluboka se nadechla. "Zpíváš překrásně."

Gan Itai se lišácky usmála. "To je pravda, jinak by Oblak Eadne nevykonala tolik bezpečných cest. Pojď, posad' se ke mně a popovídáme si. Teď chvíli zpívat nemusím a noční hlídači bývají osaměli."

Miriamele se vysoukala zpoza pažení a posadila se k Niskie. "Neunavuje tě zpěv?" zajímala se.

Gan Itai se tiše zasmála. "Unavuje matku výchova dětí? Samozřejmě, ale je to mé poslání."

Miriamele si úkradkem prohlížela její zvrásněnou tvář. Jasně oči Gan Itai hleděly na vlny a mořskou pěnu.

"Proč tě Cadrach nazval Tinúk..." Snažila se na to slovo vzpomenout.

"Tinukeda'ya. Protože to jsme my: Děti oceánu. Tvůj průvodce je vzdělaný."

"Ale co to znamená?"

"To znamená, že jsme vždy žili na oceánu. Dokonce i ve vzdálené Zahradě jsme přebývali na pobřeží. Teprve od doby, kdy jsme přišli sem, se některé z Mořeplavcových dětí změnily. Některé odešly z moře docela, což nedokážu dobře pochopit; je to, jako by někdo přestal dýchat a tvrdil, že se mu tak žije dobře." Zavrtěla hlavou a nešpulila tenké rty.

"Odkud je váš lid?"

"Zdaleka. Východní Ard je našim domovem teprve krátkou dobu."

Miriamele chvíli seděla mlčky a přemýšlela. "Vždycky jsem si myslela, že Niskiové jsou jako Wrannští. Podobáš se Wrannským."

Gan Itai se syčivě zasmála. "Slyšela jsem, že některá zvířata, třebaže jsou zcela rozdílná, se jedno druhému podobají, protože dělají stejné věci. Snad Wrannští, stejně jako Tinukeda'ya, ohýbali hřbety již příliš dlouho." Opět se zasmála, ale Miriamele to nepřipadalo jako veselý smích. "A teď ty, dítě," pokračovala Niskie, "teď jsi na řadě ty, abys odpovídala. Proč jsi tady?"

Miriamele zůstala hledět, vyvedená z rovnováhy.

"Cože?"

"Proč jsi tady? Přemýšlela jsem o tom, co jsi říkala, a nejsem si jistá, jestli ti věřím."

"Kníže Aspitis mi věří," namítla Miriamele trochu vzdorně.

"To je možná pravda, ale já jsem docela jiná." Gan Itai na Miriamele upřela zrak. I ve slabém světle lamp se jí oči leskly jako antracit. "Pověz mi to."

Miriamele zavrtěla hlavou a pokusila se odtáhnout, ale hubená, silná ruka jí sevřela paži. "Promiň," pohlédla na ni Gan

Itai. "Vylekala jsem tě. Dovol, ať tě trochu uklidním. Došla jsem k názoru, že z tvé strany nehrozí žádné nebezpečí – alespoň žádné nebezpečí pro Oblak Eadne, což je rozhodující. Mezi svými lidmi platím za podivína, protože soudím rychle. Když se mi něco nebo někdo líbí, tak se mi líbí." Suše se uchichtla. "Rozhodla jsem se, že se mi líbíš, Maryo – pokud se tak jmenuješ. Bude to tedy pro teď tvé jméno, pokud si to přeješ. Nemusíš se mě bát, ne, staré Gan Itai se bát nemusíš."

Miriamele, rozrušená bouřlivou nocí, vínem i rozpornými pocity, začala vzlykat.

"No tak, dítě, no tak..." Tenká, pavoučí ruka Gan Itai ji hladila po zádech.

"Nemám žádný domov." Miriamele polykala slzy. Cítila, že je ve stavu, kdy by mohla povědět něco, co nesmí, nehledíc na to, jak ráda by se toho břemene zbavila. "Já... jsem... uprchlík."

"Kdo tě pronásleduje?"

Miriamele zavrtěla hlavou. Přes příd' přelétla vodní sprška, jak se lotr zdvihla a zabořila se do další brázdy. "To nemůžu říct, ale jsem v hrozném nebezpečí. Proto jsem se musela skrýt na lodi."

"A mnich? Tvůj učený ochránce? Ten v nebezpečí není?"

Miriamele otázka zarazila. Bylo toho tolik, o čem neměla čas přemýšlet. "Ano. Asi je."

Niskie přikývla, jako by ji to uspokojilo. "Neboj se. Tvé tajemství je u mne v bezpečí."

"Neřekneš to Aspitisovi... knízi?"

Gan Itai zavrtěla hlavou. "Má oddanost je komplikovanější, než si umíš představit. Ale nemůžu slíbit, že zůstane v nevědomosti. Pán Oblaku Eadne je chytrý."

"Já vím," odpověděla sklesle Miriamele.

Sílící bouře seslala na loď další přívál deště. Gan Itai se předklonila a dívala se do zčeřených vln. "U Mořeplavcova rodu, dlouho klidné nezůstaly! Proklatě, jsou ale silné!" Otočila se k Miriamele. "Myslím, že bych měla opět zpívat. Bylo by asi dobré, kdybys šla do podpalubí."

Miriamele Niskie nejistě poděkovala za společnost, vstala a po kluzkých schůdkách sešla z přídě. Hrom duněl jako nějaká bestie, která je pronásleduje tmou. Náhle zauvažovala, jestli nebyla pošetilá, když tomu podivnému stvoření otevřela srdce.

U průlezu se zastavila a zaposlouchala se. V temnotě za ní se do větru opět zdvihla píseň Gan Itai, podobná tenké stužce, jež měla zadržet zlostný oceán.

31. Hvězdy nejsou v pořádku

Jošuaova družina putovala od soutoku s Ymstreccou na sever proti proudu řeky Stefflod stepní krajinou, zvlněnou nízkými pahorky. Kopce na obou stranách se začaly zvyšovat, takže skupinka brzy cestovala klikatým říčním údolím. Stefflod se vinula pod zachmuřenou oblohou a matně se leskla jako žíla zkaleného stříbra. Její hučení znělo na první poslechy zastřeně, ale Deornoth měl za to, že v šumění řeky se ukrývá jakýsi podtón, jako by v ní šeptaly hlasy velkých zástupů. Občas se zdálo, že se z hluku vody vzeplala nitka melodie, jasná jako hlaholení zvonů. Když se Deornoth vzápětí snažil určit, co to bylo, slyšel znovu jen šplouchání proudu.

Světlo, mihotající se na hladině, bylo právě tak nestálé. Navzdory oblakům, jež zakrývaly nebe, voda chvílemi zasvítla, jako by se v proudu po dně koulely chladné hvězdy. Jindy se zář rozjasnila natolik, že připomínala jiskření dýmantů. Pak – právě tak náhle, ať si slunce svítilo, nebo se skrývalo za mraky – hladina opět potemněla jako matné olovo.

"Podivné, že?" ozval se otec Strangyear. "Kolik jsme toho již viděli... a má dobroto, svět má stále co nabídnout, není-liž pravda?"

"Je na ní něco nesmírně... živého." Deornoth přimhouřil oči. Pod hladinou jako by se zmítalo cosi lesklého jako ryba v proudu.

"Nu, vše je přece... hmmm... součástí Boha," Strangyear si na prsou načrtl znamení Stromu, "takže pochopitelné je živá." Zamžoural na řeku a zamračil se. "Ale vím, co jsi tím myslel, sire Deornotho."

Údolí, které se kolem nich neustále zdvihalo, jako by si charakter vypůjčovalo od řeky. Vrby se ospale krčily podél břehů, ohýbaly se k vodě a třásky se jako žena, která si myje vlasy. Po nějaké době se řeka rozšířila a zklidnila. Na březích se objevily trsy rákosí, z něhož se ozýval křik ptáků, varujících před vetřelci.

Vetřelci, pomyslel si Deornoth. Tak se tu náhle všichni cítíme. Jako bychom opustili zem určenou našemu národu a vstoupili na území někoho jiného. Vzpomněl si na to, co řekla Geloě před několika týdny, když se poprvé setkali v lese: "Vy lidé jste občas jako ještěrky, které se vyhřívají na kamenech domu v rozvalinách a myslí si: 'Jaké to pěkné místo pro slunění mi někdo vystavěl.'" Vědma se přitom mračila.

Říkala, že jsme v zemi Sithů, vzpomněl si. Nyní se opět pouštíme do jejich kraje, to je všechno. Proto vše vypadá tak zvláštně.

Nepříjemné pocity to však nezahnało.

Tábor rozbili na louce. V nízké trávě se tu a tam objevovala "kola čarodějnic", jak je nazvala Ielda, dokonalé kruhy malých bílých muchomůrek, které se v zeleni matně leskly. Věvodkyně Gutrun se nelíbilo, že by měli spát poblíž nich, ale otec Strangyear příhodně podotkl, že podle osadníků v Gadrinsettu patří "čarodějnicím" celá tato země, takže blízkost kruhu muchomůrek má pramalý význam. Gutrun, která se víc strachovala o Leleth než o sebe, se s menšími výhradami podřídila. Malý ohníček z vrbových větviček, které posbírali po cestě, pomohl zaplašit část tísne. Družina pojedla a tiše rozprávěla dlouho do noci. Starý Towser, který po celou cestu tvrdě spal, až připomínal spíš kus zavazadla, se probudil a hleděl na temnou oblohu.

"Hvězdy nejsou správné," řekl tak tiše, že ho nikdo nezaslechl. Zopakoval větu o něco hlasitěji. Jošua vedle něj poklekl a uchopil šaškovu roztřesenou ruku. "Copak je, Towser?"

"Hvězdy, nejsou v pořádku." Stařec vymanol ruku z princova sevření a ukázal vzhůru. "Tamhle je Lampa, ale je v ní o

jednu hvězdu víc. A kde je Berla? Měla by být vidět až do žní. A jsou tam ještě další, které vůbec neznám." Zachvěly se mu rty. "Jsme všichni mrtví. Prošli jsme do Země stínů, jak o tom vyprávěla má bába. Jsme mrtví."
"No tak," uklidňoval ho Jošua. "Nejsme mrtví. Jsme na jiném místě, a ty jsi celou dobu spal a snil."
Towser si ho změřil překvapivě přísným pohledem.
"Je přece žatven, ne? Nemyslím, že bych zhroupl stářím – přes všechno, čím jsem prošel. Na nebe už hledím dvakrát déle než ty, mladý princ. Možná jsme na jiném místě, ale na Východní Ard svítí stejné hvězdy – nebo ne?"
Jošua chvíli mlčel. Od ohně za nimi se ozývala směs hlasů. "Nechtěl jsem naznačit, že bys přišel o rozum, starý příteli. Jsme na podivném místě, a kdo ví, jaké hvězdy nad námi září? V každém případě s tím nic nenaděláme." Opět ho vzal za ruku. "Nechceš se jít posadit k ohni? Bude příjemné mít vás všechny pohromadě, alespoň na chvíli."
Towser přikývl a Jošua mu pomohl vstát. "Trocha tepla mi neuškodí, můj princ. Cítím, jak mi chladnou kosti... a nelíbí se mi to."
"O důvod víc posadit se k ohni, za takové vlhké noci." Vedl šaška mezi ostatní.

* * *

Oheň se již změnil na řěavé uhlíky a Towserovy tajemné hvězdy se na obloze posunuly. Jošua se na ně díval, když se jeho ramene kdosi dotkl. Vorževa nesla příkrývku.
"Pojď, Jošuo. Pojďme si ustlat u řeky."
Rozhlédl se po ostatních, kteří už spali, kromě Deornotha a Strangyearda. Ti si na druhé straně ohniště tiše povídali.
"Myslím, že bych neměl nechávat svůj lid o samotě."
"Nechávat svůj lid o samotě?" poznamenala. V hlase jí zazněl hněvivý tón, ale vzápětí ho zakryl lehký smích. Zavrtěla hlavou a do tváře jí spadl vrkoč černých vlasů. "Ty se nikdy nezměníš. Jsem teď tvá žena, pamatuješ? Už čtyři noci jsme prožili, jako by se svatba ani neodehrála, kvůli tvému strachu z pronásledování a protože jsi chtěl být se svými. Pořád se ještě bojíš?"
Vzhlédl k ní. Na rtech mu pohrával úsměv. "Dnes v noci ne." Zdvihl se a objal ji kolem štíhlého pasu; cítil přitom její pružné svaly. "Pojďme k řece."
Jošua nechal boty u ohně a šli bosí vlhkou trávou, dokud se nedostali z dosahu záře vyhasínajícího ohně. Šumění řeky zesílilo. Došli na písčité břeh. Vorževa roztáhla příkrývku a lehla si na ni. Jošua jí ulehl po boku a přikryl je oba svým dlouhým pláštěm. Chvilku tiše leželi a pozorovali měsíc, jak vládne hvězdám. Vorževa si položila hlavu na Jošuuovu hrud'. Vlasy se dotýkala jeho tváře.
"Nemysli si, že když byla naše svatba odbyta v takovém spěchu, že pro mě znamená méně," řekl po chvíli. "Slíbil jsem, že jednoho dne budeme opět žít takovým životem, jak nám bylo určeno. Budeš paní velkého domu a ne utečenec v divočině."
"Bohové mého klanu! Jsi blázen, Jošuo. Myslíš si, že mi záleží na tom, v jakém domě bydlím?" Otočila se, políbila ho a přitiskla se k němu blíž. "Blázen, blázen, blázen." Její dech ho pátil na tváři.
Už nemluvíli. Na obloze se leskly hvězdy a řeka jim zpívala.

Deornotha krátce po úsvitu probudil Lelethin pláč. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, co mu na tom připadá tak zvláštní. Byl to první zvuk, který od děvčátka vůbec slyšeli.
Ještě setřásal poslední dozvuky snu – stál před vysokým bílým stromem, jehož listy byly tvořeny plameny – a už šátral po meči. Posadil se a spatřil vévodkyni Gutrun, jak drží dítě na klíně. Vedle ní vystrkoval otec Strangyeard hlavu zpod pláště jako želva; řídké zrzavé vlasy měl zmáčené rosou.
"Co se děje?" zeptal se Deornoth.
Gutrun zavrtěla hlavou. "Nevím. Vzbudila mě pláčem, chudinka." Gutrun se pokoušela Leleth přitisknout k hrudi, ale děvče se bránilo. Neustávala v pláči, doširoka otevřené oči upírala k obloze. "Co ti je, maličká, copak?" tišila ji Gutrun. Leleth vyprostila ruku ze sevření a rozechvěle ukázala k severní obloze. Deornoth neviděl nic než černý uzel mraků na obzoru. "Je tam něco?" ptal se.
Dětský pláč odumřel ve škytaných vzlycích. Opět ukázala na severní horizont, pak se otočila a schoulila se Gutrun do klína.
"Byl to jenom ošklivý sen, to je všechno," upokojovala ji Gutrun. "Tiše, maličká, jenom ošklivý sen..."
Náhle se mezi nimi objevil Jošua s Naidelem v ruce. Princ na sobě měl jen kalhoty; jeho štíhlá postava svítila v šeru úsvitu. "Co se stalo?" tázal se napjatě.
Deornoth ukázal k severnímu obzoru. "Leleth tam zahlédla něco, co ji rozplakalo."
Jošua se zachmuřil. "My, kteří jsme zažili poslední dny Naglimundu, bychom tomu měli věnovat pozornost. To je velmi ošklivý bouřkový mrak." Rozhlédl se. "Jsme všichni unavení," pravil, "ale musíme si pospíšit. Ta bouře se mi nelíbí o nic víc než tomu dítěti. Než se dostaneme na Geloëin Kámen rozluky, sotva tu na otevřených pláních najdeme nějaký úkryt." Otočil se a zavolal na Isorna a ostatní, kteří se právě probouzeli. "Sedlejte. Najíme se za jízdy. Pojďte, dnes již nic takového jako obyčejná bouře neexistuje. Uděláme vše pro to, aby nás tahle nepřekvapila."

Říční údolí se neustále prohlubovalo. Vegetace byla bujnější a hustší, malé loučky hostily remízky bříz, olší a zvláštních stromů se stříbrnými listy se štíhlými kmeny, obalenými mechem.
Princova družina měla k obdivování nové krajiny jen pramálo času. Celý den udržovali ostré tempo, jen v poledne zastavili ke krátkému odpočinku. Pokračovali i dlouho poté, co slunce zmizelo za obzorem a soumrak zbavil kraj jasných barev. Hrozivá oblaka už zakrývala většinu severní oblohy.

Zatímco zbytek poutníků přichystal velký oheň dřeva bylo kolem dost – Deornoth s Isornem odvedli koně k řece.

"Alespoň už nejedeme po svých," poznamenal Isorn a odepnul přezku sedlových brašen, které s měkkým zaduněním sklouzly do trávy. "Za to patří Aedonovi dík."

"Pravda." Deornoth poplácal Vidalixe. Krůpěje potu na koňském krku již ve večerním vánku oschly. Deornoth vytřel koně sedlovou houní a přesunul se k Jošuvě Vinyafodovi. "Jinak toho moc nemáme, za co bychom měli být vděční." "Jsme naživu," pokáral ho Isorn s vážnou tváří. "Má žena a děti jsou v bezpečí u Tonnruda ve Skoggey a já jsem tu, abych ochraňoval matku." Úmyslně se vyhnul zmínce o Isgrimmurovi, o němž od doby, kdy odešel z Naglimundu, neměli žádné zprávy.

Deornoth neřekl nic; chápal, jaké starosti musí Isorna trápit. Dobře věděl, jak Rimmeřan otce miluje. Svým způsobem Isornovi záviděl a litoval, že k vlastnímu otci nemůže chovat stejnou lásku. Deornoth nedokázal vyplnit Boží příkázání, aby synové ctili otců svých. Přes své rytířské ideály nedokázal k tomu skrbliivému tyranovi, který mu z dětství udělal peklo, cítit nic jiného než neochotný respekt.

"Isorne, jednou, až bude zase vše, jak má být – tak jako předtím – a budeme o tom vyprávět našim vnukům, co řekneme?" Vitr zesílil a vrby se rozšuměly.

Přítel neodpověděl. Po chvíli si Deornoth stoupl na špičky a pohlédl přes Vinyafodův hřbet na Isorna; stál pár metrů od něj. Rimmeřan byl proti tenníci večerní obloze pouhým obrysem. "Isorne?"

"Podívej se k jihu, Deornotho. Pochodně."

V dálce na stepi, ve směru, kterým podél Stefflodu přijeli, se pohyboval roj světél.

"Milosrdný Aedone," zasténal Deornoth, "to je Fengbald se svými muži. Nakonec nás tedy dohonili." Otočil se a lehce pleskl Vinyafoda po hýždích. Kůň poskočil. "Žádný odpočinek, kamaráde." Úprkem vyběhli s Isornem po svahu k mihotavým plamenům, které označovaly jejich tábor.

"... A jsou odtud na necelou míli," odpověděl Isorn a lapal po dechu. "Dole u řeky jsou jasně vidět světla."

Jošua měl obličej klidný, ve světle ohně ale zřetelně bledý. "Bůh nás těžce zkouší, když nás nechal dojít tak daleko a pak zaklapl past." Povzdychl. Všechny oči na něj fascinovaně a bázlívě hleděly. "No, přinejmenším musíme rozkopat oheň a vyjet. Snad najdeme dost hustý hájek, ve kterém bychom se skryli. Jestli nemají psy, mohli by nás minout. Pak můžeme přemýšlet, co dál."

Když se znovu škrábali do sedel, Jošua se otočil k Deornothovi. "Z Fikolmijova tábora jsme si jako součást kořisti vzali i dva luky, že?"

Deornoth přikývl.

"Dobře. Vezmeš si je ty a Isorn." Princ se pochmurně zasmál a máchl pahýlem pravačky. "Já s lukem mnoho nezmůžu, myslím ale, že si nějakých hrátek se šípy užijeme."

Deornoth znovu zemdeně přikývl.

Jeli svižně, přestože všichni cítili, že to už dlouho nevydrží. Thrithingští koně běželi statečně, jenže než se družina zastavila, měla za sebou už celodenní cestování. Zdálo se, že ve Vinyafodovi a Vidalixovi ještě na pár hodin síly zbylo, ostatní koně ale byli očividně unavení; jezdci na tom nebyli o mnoho lépe. Deornoth téměř cítil, jak se zmenšuje jeho vůle vzdorovat, jak se vytrácí, jako když písek propadá hrdlem přesýpacích hodin.

Došli jsme desetkrát dál, než se komu mohlo snít, pomyslel si a sevřel otěže. Vidalix vyběhl na jeden stepní vršek a vrhl se z dalšího svahu jako loď, rozrážející přídi vlnu. Padnout nyní neznamena žádnou hanbu. Co jiného může Bůh očekávat, než že dáme vše, co v nás je? Ohlédl se. Zbytek družiny se začínal opožďovat. Deornoth přitáhl uzdu a zpomalil hřebce, až byl znovu mezi ostatními. Možná, že pro ně má Bůh v nebesích připravena hrdinská místa, on ale nemůže vzdát boj, je-li v sázce život nevinných, jako je vévodkyně a dítě.

Isorn nyní cválal vedle něj a před sebou svíral v sedle Leleth. Tvář mladého Rimmeřana byla v měsíčním světle šedavou skvrnou; k tomu, aby věděl, že má přítel v oblém obličejí vepsán vztek a odhodlání, jej ale Deornoth nemusel vidět.

Znovu se ohlédl. Plápolající pochodně je při všem jejich spěchu doháněly a během posledních dvou hodin zkrátily vzdálenost, jež je dělila od prince, na necelých dvanáct furlongů.

"Zpomalte!" vykřikl za ním Jošua do tmy. "Jestli budeme uhánět dál, nezbyde nám síla pro boj. Tam, na vrcholu toho pahorku, je lesík. Tam se zastavíme."

Následovali prince do svahu. Studený vítr zesílil, stromy se ohýbaly a větve skřípaly o sebe. Bledé, komíhavé kmeny ve tmě vypadaly jako bílé odění duchové, hořekující nad nějakými hroznými událostmi.

"Tady." Princ je zavedl za vnější řadu stromů. "Kde jsou luky, rytíři Deornotho?" Hlas měl bezvýrazný.

"U mého sedla, princí Jošuo." Deornoth slyšel, jak se mu v hlase ozývá děsná obřadnost, jako by se účastnili nějakého ceremoniálu. Odvázal luky, jeden hodil Isornovi, jenž podal Leleth své matce, aby si uvolnil ruce. Když Deornoth a mladý Rimmeřan napjali jasanové dřevo, otec Strangyard přijal od Sangfugola dýku. Nešťastně ji svíral, jako by držel za ocas hada. "Co si pomyslí Usires?" ptal se žalostně. "Co si o mně pomyslí můj Bůh?"

"Bude vědět, že jsi bojoval, abys zachránil životy žen a dětí," odvětil krátce Isorn a nasadil jeden z jejich nemnoha šípů.

"Teď budeme čekat," sykl Jošua. "Zůstaneme všichni pohromadě – pro případ, že bych našel možnost znovu utéct – a budeme čekat."

Ubíhaly minuty, napjaté jako tětíva v Deornothových prstech. Noční ptáci v korunách stromů umlkli – až na jednoho, jehož postrašený, šepotavý křik se ozýval znovu a znovu, až si Deornoth začal přát, aby mohl tím opeřeným hrdlem prohnat šíp. Z hučivého mručení Stefflodu se začal vydělovat vzdálený a neustávající dusot a stále zesiloval. Deornoth měl pocit, že cítí, jak se mu pod nohama chvěje zem. Náhle uvažoval, zda v téhle zdánlivě neobydlené zemi už byla

prolita krev. Pily už kořeny těchto bledých stromů něco jiného než vodu? Říká se, že velké duby kolem bitevního pole u Knocku byly tak nasáklé krví, že jim zčervenala dřev.

Dunění kopyt sílilo, až bylo hlasitější než Deornothovo srdce, které mu bušilo v uších. Pozvedl luk, ale nenapjal jej; šetřil si sílu na chvíli, kdy jí bude třeba. Na jedné louce pod nimi se objevil vír mihotavých světél. Zbrklý trysk jezdců se zpomalil, jako by nějak vytušili, že se princovi lidé schovávají v hájku nad nimi. Když koním přitáhli uzdu, plameny pochodní, připomínajících oranžové květiny, se znovu roztančily strání nahoru.

"Je jich skoro na dva tucty," řekl Isorn nešťastně.

"Vezmu si prvního," zašeptal Deornoth. "Tvůj je druhý."

"Zadržte," přikázal Jošua. "Dokud neřeknu." Vůdce sestoupil s koně a sklonil se k zemi, takže zmizel ze světla. Když se vzpřímil, bledý obličej v kápi stočil ke svahu, až se Deornothovi zdálo, že je ve skrytu stínů zahlédl. Deornoth skláněl šíp, až mířil na zahalenou hrud pod mdle měsíčním obličejem.

"Klid," zamumlal Jošua, "ještě chvíli..."

Ve větvích nad jejich hlavami se ozvalo praskání a rachot. Po hlavě jej udeřil jakýsi temný stín a překvapil jej tak, že vypustil šíp vysoko nad zamýšlený cíl. Deornoth poplašeně vykřikl a vrávoravě ucouvl. Zdvihl ruku, aby si ochránil oči, jenže to, co na něj udeřilo, už bylo pryč.

"Zadržte!" vykřikl hlas ze stromů nad nimi, skřehotavý, hvízdavě nelidský hlas. "Zadržte!"

Isorn, jenž ohromeně hleděl, jak se Deornoth zničehonic div nesvalil, se pochmurně obrátil a namířil k cíli vlastní šíp.

"Démoni!" zavrčel a natáhl tětivu k uchu.

"Jošuo?" zavolal někdo z louky pod nimi. "Princi Jošuo? Jsi tam?"

Rozhostil se okamžik ticha. "Aedon budiž pochválen," vydechl Jošua. Protlačil se chřastivým porostem a vyšel na měsíční světlo. Plášť mu v divokém větru vlál jako plachta. "Jsem zde!" zvolal.

"Co to dělá?" sykl Isorn vyděšeně. Vorževě unikl tichý výkřik úzkosti, ale i Deornoth ten hlas poznal.

"Jošuo?" vykřikl vůdce jezdců. "Tady je Hotvig z klanu Hřebců." Stáhl si kápi a odhalil tak vous a rozevláté žluté vlasy. "Ženeme se za tebou už dny!"

"Hotvigu!" vykřikla Vorževa s obavami. "Je s tebou můj otec?"

Thrithingňan se chřaptivě zasmál.

"On ne, lady Vorževo. Velký thén ze mne nemá větší radost než z tvého manžela!"

Když si strážní jezdec s Jošouou potřásl rukama, vynořil se z háječku zbytek princovy družiny; napjaté svaly se jim chvěly a s ulehčením rozprávěli.

"Mám ti mnoho co říci, Jošuo," Hotvig hovořil, zatímco po svahu přijížděli jezdcí a postupně se k nim připojovali. "Ale nejdříve musíme rozdělat oheň. Jeli jsme rychle jako sám Hrom v trávě. Jsme prochladlí a velmi unavení."

"Pravda," usmál se Jošua. "Oheň."

Deornoth předstoupil a vzal Hotviga za ruku.

"Chvála Usireově milosti," prohlásil. "Mysleli jsme, že jsi Fengbald, rytíř Nejvyššího krále. Byl jsem okamžik před vypuštěním šípu do tvého srdce, něco mě ale ve tmě udeřilo do ruky."

"Můžeš chválit Usirea," ozval se nevzrušený hlas, "ale já s tím mám také co do činění."

Zpoza stromů za nimi vystoupila Geloě a scházela svahem do osvětleného kruhu. Deornoth si s trhnutím uvědomil, že čarodějnice má na sobě plášť a kalhoty, jež pocházejí z jeho vlastní sedlové brašny. Nohy měla bosé.

"Valado Geloě!" řekl udiveně Jošua. "Vůbec jsme tě nehledali."

"Možná jsi ty nehledal mne, principi Jošuo, já ale hledala tebe. A dobře jsem udělala, sic by tato noc mohla skončit krveprolitím."

"To ty jsi mne udeřila, než jsem vypustil šíp?" zeptal se Deornoth pomalu. "Ale jak...?"

"Na povídání budeme mít čas později," odpověděla Geloě a poklekla. Tu se Leleth vytrhla vévodkyni Gutrun a s bezeslovným křikem radosti vběhla do vědmína náručí. Geloě objala dítě a velkýma žlutýma očima pohlédla na Deornotha, který cítil, jak mu z páteře vystřeluje po celém těle mrazení. "Na povídání budeme mít čas později," zopakovala. "Teď je třeba zapálit oheň. Měsíc už ve své pouti pokročil. Budete-li zítra za svítání v sedlech, mohli byste se do tmy dostat ke Kamení rozluky." Vzhledla k severní obloze. "A možná i do bouře."

32. Erchesterští psi

Obloha byla vzteklymi mračny černá jako dehet. Déšť se změnil v plískanici. Dračice Ráchel, promrzlá a promáčená, se zastavila v závětrí budovy na ulici Obchodníků se železem a chvíli odpočívala. Vedlejší erchesterské ulice byly prázdné – až na dotíravé kroupy a osamělou postavu, vlekoucí na zádech blátem k Hlavní ulici velký ranec.

Nejspíše odchází na venkov a táhne s sebou veškeré své světské jmění, pomyslela si hořce. Takže odchází další – a kdo by jej mohl vinit? Je to jako mor, šířící se městem.

Roztřásla se a znovu vyrazila.

Navzdory hnusnému počasí zely mnohé dveře do ulice Obchodníků se železem dokořán, poletovaly ve větru sem a tam, a přibuchovaly se se zvukem, jako když se lámou kosti. Vpravdě to bylo, jako by Erchester poničil nějaký mor, spíše než nemoc to ale byla metla strachu, jež vyhnala městské usedlíky. A tak musela velitelka komorných projít celou čtvrtí obchodníků se železem, než mohla koupit, co potřebovala. Tiskla si pod pláštěm na ňadra své nové vlastnictví, skryté před pohledy kolemjdoucích – kterých bylo pozoruhodně málo – a snad i, jak doufala, před nesouhlasným pohledem Božím.

Legrační bylo, že divokým větrem a opuštěnými ulicemi vůbec jít nemusela; její představě by dokonale vyhověla kterákoliv z mnoha skříní s kuchyňským náčiním. Tohle byl ale její plán a její rozhodnutí. Vzít si to, co potřebuje, z Juditinych příborníků, by mohlo přivést tlustou správkyni kuchyní do nebezpečí, a Judita byla jednou z mála lidí na hradě, kterých si vážila. Důležitější bylo, že to doopravdy byl Ráchelín plán, a projít se strašidelnými erchesterskými

ulíčkami bylo svým způsobem nezbytné; pomohlo jí to sebrat kuráž k tomu, co musí udělat.

Jarní úklid, připomněla si zachmuřeně. Ze rtů jí unikl pronikavý smích, který jako by k ní nepatřil. Jarní úklid uprostřed léta, když je na cestách sníh. Zavrtěla hlavou a pocítila chvilkové puzení posadit se do blátivé ulice a plakat. To stačí, stařeno, řekla si jako už tolikrát. Na této straně nebes je co dělat, a odpočinku nedojdeš.

Byly-li jaké pochyby o tom, že Den Posledního vážení je na dosah ruky, tak, jak to předpověděla Kniha Aedonova, pak Ráchel stačilo vzpomenout na kometu, která se na obloze objevila na jaře Eliášova korunovačního roku. Tenkrát, v tom nedávném čase, považovali kometu mnozí za znamení nového věku a nového počátku Východního Ardu. Nyní bylo jako průzračná voda ve studni jasné, že místo toho zvěstovala poslední dny Soudu a Zkázy. A co jiného, pokárala se, mohl znamenat takový pekelný rudý šleh na obloze? Jen slepé hlupáctví mohlo kohokoliv přimět, aby uvažoval jinak. Ach běda, pomyslela si, když hleděla zpod kápě na opuštěné krámky Hlavní ulice, všichni jsme si зробili své lůžko bolesti; teď nás do něj Bůh položí. Ve svém hněvu a moudrosti nám dal nákazu a sucho, a nyní nepřírozené bouřky. A kdo může žádat jasnější znamení, než je strašlivá smrt starého lektora?

Otřesná novinka se rozšířila hradem i podhradím jako plamen. Lidé v podstatě celý poslední týden o ničem jiném nemluvili: lektor Ranessin je mrtev, zavražděn nějakými strašlivými pohany, kterým se říká Ohniví tanečníci. Ony bezbožné stvůry také zapálily část Sancellan Aedonitis. Ráchel lektora viděla při Janově pohřbu; byl to dobrý a svatý muž. Nyní, v tomhle strašlivém roce roků, bylo i jeho jméno náhle odepsáno.

Pán spas naše duše. Svatý lektor je zavražděn, démoni a duchové se procházejí nocí a dokonce i Hayholtem samotným. Zachvěla se při myšlence na to, co viděla jedné nedávné noci z okna pokojů služebných. K oknu ji nepřilákal žádný zvuk ani pohled, ale spíše jakýsi nedefinovatelný pocit. Tiše opustila své spící svěřenkyně, vystoupila na židli, vyklonila se z okna a vyhlédla do Keřové zahrady. Tam stál uprostřed zastíněných, z keřů vystříhaných zvířat kruh tichých, černě oděných postav. Ráchel, která hrůzou téměř nemohla dýchat, si protřela staré a nespolehlivé oči, ty postavy ale nebyly snem ani vidinou. Právě když na ně hleděla, jeden ze stínů v kápích se obrátil a vzhlédl k ní. Jeho oči byly černými děrami v mrtvolně bílém obličej. Zabouchla okno a skočila do postele, kde si přehrnula přikrývku přes obličej a až do svítání tak ležela, potila se strachy a nemohla usnout.

Do tohoto roku chaosu věřila vlastnímu úsudku se stejnou železnou vírou, již vztahovala na svého Boha, svého krále a svátost pořádku. Poté, co přišla kometa, a zvláště po kruté Simonově smrti, byla tato víra zle otřesena. Během dvou dnů po půlnočním vidění putovala hradem ve stavu omámení, na povinnosti myslela jen zpola a uvažovala, zda se už změnila na pošetilou stařenu, takovou, o jaké prohlašovala, že než by se jí stala, raději zemře.

Brzy ale zjistila, že je-li nemocná, pak jde o nakažlivou chorobu. Bělolíci duchy spatřili i mnozí další. Zmenšené tržiště podél erchesterské Hlavní ulice bylo plné šepotu o tvorech, kteří se o nocích procházejí venkovem i městem. Někteří říkali, že to jsou duchové Eliášových obětí, které nemohou spát, protože jejich hlavy jsou nabodeny na Nearulaghské bráně. Jiní tvrdili, že Pryrates a král uzavřeli obchod se samotným Dáblem, že tito nemrtví zplozenci pekla dobyli na Eliášův příkaz Naglimund a nyní čekají pod jeho velením na další zlovolné úkoly.

Dračice Ráchel kdysi nevěřila v nic, co otec Dreosan nezahrnul do svého seznamu věcí, jež jsou pro církev přijatelné, a pochybovala, že by ji dokázal přivést do úzkých bytí sám Princ Démonů, neboť měla na své straně požehnaného Usirea Spasitele a zdravý rozum. Nyní na něj ale věřila stejně jako její nejpověřivější komorná, protože to viděla. Těmáhle očima viděla v Keřové zahradě svého hradu vyslance Pekel. Není pochyb, že Soudný den je na dosah.

Ze zamyšlení ji vytrhl hluk na ulici před ní. Vzhlédla a rukou si přikryla oči před dotěrnou plískanicí. V blátě silnice se o cosi rvala psí smečka; chňapali a vyli a smýkali tím sem a tam. Přesunula se na okraj silnice okolo zdi stavení. Po erchesterských ulicích pobíhali psi volně vždýcky, ale teď, když je tu tak málo lidí, zdivočeli jako nikdy předtím. Kupec se železem jí řekl, že v Měděné uličce proskočilo několik psů oknem, napadli ženu, která ležela v posteli, a pokousali ji tak, že vykrvácela a zemřela. Když na to Ráchel pomyslela, pocítila, jak jí probíhá postrašené chvění. Zastavila se a uvažovala, jestli má kolem těch bestií projít nebo ne. Rozhlédla se ulicí tam i zpět, nikdo po ní ale nešel. Pár furlongů od ní se v dále mihla dvojice nezřetelných postav, ty ale byly příliš daleko, než aby jí mohly nějak pomoci. Polkla a odvážně vykočila. Prsty jedné ruky se dotýkala zdi, druhou si tiskla k tělu to, co koupila. Když je mýjela, rozhlížela se po otevřených dveřích jen pro jistotu.

Bylo těžké poznat, o co to vlastně bojují, protože psi i kořist byli pocákáni tmavým blátem. Jedno psisko vzhlédlo od vřavy hubených břich a vyzáblých kýt a roztáhlo tlamu do idiotského šklebu s vyplazeným jazykem. Špinavý čumák a zející tlama jí náhle připomněly nějakého hříšníka, odsouzeného do nekonečné propasti, ztracenou duši, která zapomněla vše, co kdy věděla o kráse nebo štěstí. Bestie tiše zírala a do bláta ulice bušily kroupy.

Nakonec psův pozornost znovu přitáhl zápas. Zavřel a vrhl se do vřítí hromady. Ráchel vytryskly slzy. Sklonila se proti větru a rychle vyrazila k Hayholtu.

33. Podivné dny

Guthwulf stál vedle krále na balkóně, který se vypínal nad nádvořím vnitřní pevnosti. Zdálo se, že Eliáš je v neobvykle srdečné náladě – zvláště vzhledem k nikterak působivé velikosti davu, jenž byl přiveden do Hayholtu jako publikum slavnostního vyřazování z Erkyenské gardy.

Guthwulf zaslechl zvěsti, které kolovaly mezi jeho bojovníky, povídačky o nočních děsech, které vyprazdňují sály Hayholtu a erchesterské domy. Nejenže se ve srovnání s předchozími roky přišlo na krále podívat mnohem méně lidí, oni dokonce byli ve vzdorné náladě! Guthwulf neměl pocit, že by se mezi nimi chtěl procházet se svou šerpou, která jej prohlašovala Královou paží, a nebýt ozbrojen.

"Zatracené počasí, co?" pronesl Eliáš a upíral zelené oči na vojáky na koních, kteří se snažili své oře udržet v dotírajícím krupobití v klidu. "Je podivně chladno na žatven, co, Wolfe?"

Guthwulf se překvapeně otočila uvažoval, jestli nejde o nějaký králův zvláštní žert. Na hlavu postavené počasí bylo

hlavním tématem hovorů na hradě už po měsíce. Bylo mnohem, mnohem více než „podivně chladno“. Takovéhle počasí je zlověstně nepatřičné a nemalou měrou přispívá k pocitu hrozící katastrofy, který v knížeti hlodal.

"Ano, sire," kývl jen. Už neměl v hlavě žádné otázky. Povede Erkyňskou gardu, jak žádal Eliáš, jakmile ale bude on a jednotka mimo králův bezprostřední dosah, Guthwulf se už nikdy nevrátí. Ať se královými příkazy řídí lehkomyšlní, tupí zločinci jako je Fengbald. Guthwulf vezme ty gardisty, kteří budou chtít, a spolu se svými věrnými Utanyeatskými nabídne své služby Eliášovu bratru Jošuvovi. Anebo – ukáže-li se, že zvěsti o princově přežití jsou jen zvěstmi – půjde kníže a ti, kdo jej budou následovat, někam, kde si budou moci vytvořit vlastní pravidla, mimo dosah téhle horečnaté stvůry, která kdysi bývala jeho přítelem.

Král jej upjatě poplácal po rameni, pak se předklonil a velitelsky mávl rukou. Dva příslušníci Erkyňské gardy pozdvihli dlouhé rohy a zatroubili výzvu k přehlídce. Zhruba stovka gardistů zdvojnásobila úsilí zformovat své vzpínající se oře do řady. Králův smaragdový dračí praporec zavál ve větru, až hrozilo, že se vytrhne nosiči ze sevření. Pozdravy se ozvaly jen od několika lidí z davu a jejich hlasy téměř zanikly v hluku větru a dopadající plískanice.

"Možná bys mi měl dovolit k nim sejít, Výsosti," ozval se Guthwulf tiše. "Koně mají z té bouřky strach. Jestli se splaší, budou v okamžiku mezi davem."

Král se zamračil: "Cože, ty se strachuješ o trochu krve pod jejich kopyty? Jsou vychováni k boji; nijak jim to neublíží." Stočil pohled na knížete z Utanyeatu. Oči měl tak cizí, že Guthwulf bezděky couvl. "Tak to chodí, to přece víš," pokračoval Eliáš a rty se mu roztáhly do úsměvu. "Buď to, co stojí před tebou, rozdrťš, nebo budeš rozdrcen sám. A není nic mezi tím, příteli Guthwulfe."

Kníže snášel králův pohled po dlouhou chvíli, pak stočil oči a nešťastně si prohlížel dav. Co to mělo znamenat? Má Eliáš podezření? Je celá tahle přehlídka jen pracně vybudovanou scénou, na níž chce král obvinít svého starého kamaráda a poslat Guthwulfa k ostatním, kteří teď jsou napíchnuti jako ostružiny na vrcholu Nearulaghské brány? "Ach, můj králi," zachrastil známý hlas, "rozhodl ses trochu se nadýchat čerstvého vzduchu? Přál bych ti k tomu lepší den."

Pryrates stál v zakrytém podloubí za verandou a obnažoval zuby v lišším šklebu. Kněz měl přes obvyklý šarlatový šat přehozen velký plášť s kapucí.

"Rád tě tu vidím," oslovil ho Eliáš. "Doufám, že sis po své věčejší dlouhé cestě dobře odpočinul."

"Ano, Výsosti. Byla to nepříjemná pout', ale noc ve vlastní posteli v Hjeldinově věži dokázala zázraky. Jsem připraven vyslechnout tvé rozkazy." Kněz udělal drobnou výsměšnou úklonu, takže se na chvíli objevilo jeho holé sinálé temeno, připomínající nový měsíc. Pak se napřímil a podíval se na Guthwulfa. "A kníže z Utanyeatu. Dobré ráno i tobě, Guthwulfe. Slyšel jsem, že vyrazíš na králův příkaz."

Guthwulf se na alchymistu zadíval se studeným znechucením. "Navzdory tvé radě, jak mi bylo řečeno."

Alchymista pokrčil rameny, jako by chtěl ukázat, že na jeho osobních výhradách pramálo záleží. "Myslím, že jsou důležitější záležitosti, jimiž by se měla Jeho Výsost zaobírat, než hledáním bratra. Jošuvova moc byla na Naglimundu zlomena: nevidím valnou potřebu jej pronásledovat. Mám za to, že bude jako semeno na kamenité zemi, že nezíská žádný majetek, žádné místo, na němž by zesílil. Nikdo se neodváží vzepřít Nejvyššímu králi a poskytnout takovému odpadlíkovi přístřeší." Znovu pokrčil rameny. "Já jsem ale jen rádce. Král má vlastní rozum."

Zdálo se, že Eliáš, jenž zíral na tiché shromáždění na nádvoří, celý rozhovor vůbec nevnímá. Nepřítomně si promnul obočí pod železnou korunu, jako by mu byla jaksi nepohodlná. Guthwulf si pomyslel, že králova kůže vypadá nezdravě průhledná.

"Podivné dny," pronesl Eliáš zpola pro sebe. "Podivné dny..."

"Vpravdě podivné," přisvědčil Guthwulf, vtažen do nebezpečného rozhovoru. "Kněže, slyšel jsem, že jsi byl v Sancellan v noc lektorovy vraždy."

Pryrates rozvážně přikývl.

"Ohavná věc. Slyšel jsem, že to spáchal jakýsi šílený kacířský kult. Doufám, že je nový lektor Velligis brzy vykoření."

"Ranessin bude postrádán," pronesl Guthwulf pomalu. "Byl to oblíbený a vážený muž, dokonce i mezi těmi, kteří nepřijímají pravou víru."

"Ano, byl to mocný muž," odvětil Pryrates. Jak hleděl na nádvoří, černé oči se mu zaleskly. Eliáš dosud nevzhledl, zdálo se ale, že mu po bledých rysech přeletěl výraz bolesti. "Velmi mocný muž," zopakoval rudý kněz.

"Můj lid nevypadá šťastně," zamumlal si král a vykláněl se přes kamenné zábradlí. Pochva jeho mohutného meče s dvojitém jílcem zaškrábala po kameni a Guthwulf musel potlačit zachvění. Ty sny, které jej stále pronásledují, ty sny o tomto ničném meči a jeho dvou bratrských čepelích! Pryrates se přesunul vedle krále. Kníže z Utanyeatu se odtáhl; nechtěl se dotknout ani alchymistova pláště. Když se otáčel, rozmazaně spatřil v podloubí nějaký pohyb – zavlnění závěsu, bledý obličej, matný záblesk obnaženého kovu. Vzápětí se nádvořím rozlehl skučivý výkřik:

"Vrahu!"

Pryrates odvrátil se od zábradlí. Mezi lopatkami mu trčela čepel nože.

Následující chvíle probíhaly strašlivě pomalu: malátnost Guthwulfových pohybů a mdlý, zakletě pomalý běh jeho myšlenek v něm vzbuzovaly pocit, že on i všichni ostatní na verandě jsou náhle ponořeni do dusivého, mazlavého bláta. Alchymista se otočil tvář k útočníkovi, staré ženě s divokými očima, která byla knězovou křečovitou reakcí sražena k zemi. Pryratovy rty se stáhly a obnažily zuby v psím šklebu bolesti a vzteku. Pak zdvihl holé pěsti, kolem nichž zaplála tajuplná žlutošedá zář. Z prstů a kolem nože, který se mu chvěl v zádech, prýštil kouř. I Eliáš se otočil; v obličejí mu zela černá díra překvapeně otevřených úst a oči pouklil v panické hrůze – Guthwulfovi se nikdy nesnilo, že takový výraz spatří na králově obličejí. Žena na podlaze škrábala po kamenných dlaždicích, jako by plavala v nějaké husté tekutině, a snažila se od kněze odplazit.

Zdálo se, že černé oči Pryratovi skoro vpadly do lebky. Nad starou ženou se chvíli skláněla chtivá, šarlatově oděná

kostra, a pařátovité ruce měla rozžhavené do běla.

Guthwulf si nikdy nedokázal uvědomit, co způsobilo jeho následující čin. Králova rádce napadla sprostá, neurozená žena, a kníže z Utanyeatu byl Královou paží; nicméně náhle zjistil, že se vrhá mezi ně. Hluk davu, bouře, tlukot jeho vlastního srdce, to všechno se slilo do jediného bušícího rytmu a Guthwulf sevřel Pryrata do náruče. Knězova vytáhlá postava byla pod jeho rukama pevná jako železo. Pryratova hlava se s mučivou pomalostí otočila. Jeho pohled se mu vpálil do očí. Kníže náhle ucítil, jak je vytahován z vlastního těla a vhozen v kotrmelcích do temné jámy. Objevil se záblesk ohně a zaútočil na něj výbuch strašlivého tepla, jako by dopadl do jedné z tavicích pecí pod velkým hradem, a pak uslyšel skučení a odnesla jej černota.

Když se probral, byl stále ve tmě. Zdálo se mu, že tělo má v jednom plameni neústupné bolesti. Na tvář mu zlehka dopadaly kapičky vlhkosti; v nozdách cítil mokřý kámen.

"... Já ji ani neviděl," říkal nějaký hlas. Guthwulf ho po chvíli dokázal určit: patřil králi, ačkoliv v něm byl jemný, zvonivý přízvuk, kterého si dosud nikdy nevšiml. "U Boží hlavy, jen si představ, jak jsem se za tu dobu stal pomalým a roztržitým." V králově smíchu zněl bázlivý nádech. "Byl jsem si jist, že přišla na mě."

Guthwulf se Eliášovi snažil odpovědět, zjistil ale, že nedokáže zformulovat správné zvuky. Byla tma, taková tma, že ani nerozeznával královu postavu. Uvažoval, jestli jej přenesli do jeho pokoje, a jak dlouho nebyl při smyslech.

"Já ji viděl," zachřel Pryrates. I jeho hlas zněl zvonivě. "Na chvíli mi unikla, ale při Černém Eonu, ta uklízečská čubka mi zaplatí."

Guthwulf, který se stále snažil promluvit, zjistil, že žasne nad tím, že Pryrates vůbec může mluvit, nemluvě o tom, že stojí, zatímco kníže z Utanyeatu leží na zemi.

"Myslím, že teď budeme muset s vysláním Erkyenské gardy čekat, než se vrátí Fengbald – nebo by je mohl vést někdo z mladších pánů?" Král zmoženě povzdechl. "Ubohý Wolf." Zdálo se, že se v jeho podivné melodickém hlase ozývá jen málo soucitu.

"Neměl se mne dotýkat," řekl Pryrates pohrdavě. "Vmísil se do toho a ta coura utekla. Možná s ní byl smluvený."

"Ne, ne, to si nemyslím. Byl vždy věrný. Vždy."

Ubohý Wolf? Copak si myslí, že je mrtvý? Guthwulf se snažil přimět svaly k pohybu. Přinesli ho snad do nějaké zatemněné místnosti, kde čeká na pohřeb? Usiloval ovládnout tělo, žádný z údů se však nepoddal.

Náhle jej přepadla strašlivá myšlenka. Možná je mrtvý – protože kdo se kdy vrátil, aby povyprávěl, jaké to je? Jen sám Usires, a to byl Syn Boží. Ach, milosrdný Aedone, to bude muset zůstat v tomto těle jako vězeň v zapomenuté cele i poté, co jej položí do země, plné červů? Cítil, jak v něm vře nutkání zaječet. Bude to jako sen, který se mu zdál poté, co se dotkl meče? Bůh mu pomoz. Milosrdný Aedone...

"Jdu, Eliáši. Najdu ji, i kdybych musel kámen pokojů služebných rozdrtit na prach a z každé služby stáhnout kůži."

Pryrates mluvil s jakousi rozkoší, jako by lahodnost té myšlenky byla stejně znamenitá jako chuť vína. "Dohlédnu, aby lidé byli potrestáni."

"Měl by sis ale dozajista odpočinout," namítl Eliáš jemně, jako by mluvil se vzpurným dítětem. "Tvé zranění..."

"Bolest, kterou způsobím veliteli komorných, mou vlastní bolest odnese," odvětil alchymista krátce. "Je mi dobře. Zesílil jsem, Eliáši. Na to, aby se mi něco stalo, by bylo třeba víc než jedna rána nožem."

"Ach." Král měl lhostejný hlas. "Dobře. To je dobře."

Guthwulf slyšel, jak Pryratovy podpatky klapou na dlaždicích a vzdalují se. Neozvalo se otevření ani zavření dveří, na obličej knížete z Utanyeatu ale dopadla další sprška. Tentokrát si uvědomil, že voda je studená.

"L... L... Liáši," podařilo se mu vypravit konečně.

"Guthwulfel!" zvolal s lehkým překvapením král. "Ty jsi naživu?"

"K... kde...?"

"Kde co?"

"... já."

"Jsi na verandě, kde... kde se ti stala ta... nehoda."

Jak je to možné? Copak nebylo ráno, když pozorovali vyřazování z Erkyenské gardy? Copak tu ležel bez života až do večera? Proč ho nepřenesli někam do pohodlí?

"... on měl pravdu, víš," říkal právě Eliáš. "Neměl ses do toho míchat. Co sis myslel, že děláš?" Z hlasu se mu začínal vytrácet ten podivný zvonivý nádech. "Bylo to velmi hloupé. Řekl jsem ti, aby ses knězi vyhýbal, nebo ne?"

"... Nevidím..." povedlo se Guthwulfovi konečně říci.

"To mě nepřekvapuje," odvětil Eliáš nevzrušeně. "Máš zle popálený obličej, zvláště kolem očí. Vypadají velmi špatně. Byl jsem si jist, že jsi mrtev – to ale nejsi." Králův hlas přicházel z dálky. "Je to škoda, starý kamaráde, já ti ale říkal, aby sis na Pryrata dával pozor."

"Slepý?" pronesl Guthwulf chraptivým hlasem s hrdlem staženým v bolestivé křeči. "Slepý?!"

Jeho drásavé zavytí se rozlehlo nad hlavami prostého lidu a odráželo se od jedné kamenné zdi ke druhé, až se zdálo, že to křičí sto Guthwulfů. Zatímco dával průchod svému utrpení, král jej poplácával po hlavě, jako by konejšil starého psa.

34. Kámen Rozluky

Říční údolí čekalo na nadcházející bouři. Mrazivý vzduch se oteplil a ztěžkl. Když obloha nabrala zlověstný vzhled, způsobený hněvivě vyhlížejícími oblaky, zneklidnět i kлокot řeky Stefflod. Cestovatelé zjistili, že spolu rozmlouvají tiše, jako by projížděli kolem nějaké obrovské spící bestie, která by se při jakémkoliv neuctivém zvuku nebo lehkovážnosti mohla probudit.

Hotvig se svými muži se rozhodl odeválát pro zbytek družiny, která podle nich čítala skoro čtyři dvacítky mužů, žen a

děti. Hotvigovi soukmenovci s vozy je následovali tak rychle, jak jen mohli, nebyli ale s to vyrovnat se rychlosti jezdců bez nákladu.

"Stále jsem ohromen skutečností, že se tví lidé vytrhli z kořenů, aby nás následovali do neznámé divočiny, jež navíc sluje zlou pověstí," vrtěl hlavou Jošua, když se rozházeli.

Hotvig se zakřenil a odhalil díru v zubech, získanou v nějaké dávné rvačce. "Vykořenit? Takové slovo lid klanu Hřebců nezná. Naše kořeny tkví v našich vozech a sedlech."

"Tví soukmenovci mají ale z jízdy na tak podivné území jistě obavy, nebo ne?"

Thrithingňanovi po obličeji přelétl krátký záchvěv znepokojení, rychle ho však vystřídal výraz pohrdavé pýchy.

"Zapomínáš, princí Jošuo, že jsou to mí příbuzní. Řekl jsem jim: „Jestli mohou jet beze strachu ti z kamenných domů, copak se mohou lidé ze Svobodných Thrithingů nechat zahanbit?" Následovali mne." Zatahal se za vous a znovu se zašklebil. "A kromě toho, vymanit se z Fikolmijova dosahu stojí i za velké riziko."

"Jsi si jist, že vás nebude pronásledovat?" zeptal se princ.

Hotvig zavrtěl hlavou.

"Jak jsem ti řekl včera v noci: thén kvůli tobě ztratil tvář. Kromě toho se naše klany do menších klanových rodin rozdělují často. Je to naše právo, právo lidu Svobodných Thrithingů. Snažit se nám zakázat opustit větší klan – to je to poslední, co by nyní Fikolmij chtěl udělat. Dokázalo by to, že se mu otěže úplně vymkly z rukou."

Když se po setkání ve tmě všichni shromáždili kolem ohně, Hotvig vysvětlil, jak Fikolmijovo zacházení s dcerou a s princem Jošuu vyvolalo kolem vozů klanu Hřebců spoustu popuzených řečí. Fikolmij nikdy nebyl oblíbeným vůdcem, považovali si jej ale jako mocného bojovníka a obratného стратега. Když viděli, jak ho pouhá přítomnost lidí z kamenných domů rozběsnila natolik, že se propůjčil k pomoci Fengbaldovi a dalším mužům Nejvyššího krále, aniž by se poradil s představenými svých klanů, začali mnozí nahlas uvažovat, zda je Fikolmij ještě s to panovat jako Velký thén celého Horního Thrithingu.

Když dorazil kníže Fengbald spolu se svými zhruba padesáti ozbrojenci a pyšně projížděl vozovým táborem jako dobyvatel, Hotvig a několik dalších strážních jezdců přivedli muže svých klanových rodin k Fikolmijovu vozu. Velký thén by si býval přál vidět, jak Erkynští rychle vyražejí po stopě Jošuvy družiny, ale Hotvig a ostatní se proti svému vůdci postavili.

"Žádní lidé z kamenných domů neprojdou ozbrojeni po polích klanu Hřebců, aniž by se sešli s představenými klanů a požádali je o svolení," vykřikl Hotvig a jeho druzi mu přizvukovali. Fikolmij funěl a vyhrožoval, zákony Svobodných Thrithingů ale byly v jejich kočovném životě jedinou neměnnou konstantou. Pře skončila tak, že Hotvig a ostatní strážní jezdci řekli knížeti Fengbaldovi – "pošetilému, nebezpečnému muži, který se má náramně rád," jak jej popsal Hotvig – že jediný způsob, jímž může pronásledovat Jošuu, je objet území klanu Hřebců. Fengbald, jehož síly byly přechísleny zhruba desetkrát, neměl jinou možnost než odcválat a zvolit si z Horního Thrithingu nejkratší možnou cestu. Kníže z Falshiru před odjezdem pronesl mnoho hrozeb a slíbil, že dlouhé dny svobody lidí ze stepí jsou u konce, že brzy přijde král Eliáš a jednou provždy urazí jejich vozům kola.

Nebylo nijak překvapivé, že toto veřejné vzepření se Fikolmijově moci vyvolalo hroznou hádku, která několikrát málem překypěla ve smrtelnou krveprolití. Spor skončil až tehdy, když Hotvig a několik dalších strážních jezdců posbírali své rodiny, vydali se za Jošuu a nechali théna, aby klel a lízal si utržené rány. Jeho síla jako Velkého théna se zmenšila, v žádném případě ale nepřestala existovat.

"Ne, ten nás pronásledovat nebude," zopakoval Hotvig. "To by všem klanům prozradilo, že mocný Fikolmij není s to přežít ztrátu několika vozů, a že lidé z kamenných domů a jejich spory jsou pro théna veškerého Horního Thrithingu důležitější než jeho vlastní lid. No, a my zběhlíci z klanu nyní budeme nějaký čas žít u vašeho Kamene rozluky a radit se, co uděláme."

"Nedokážu vyslovit, jak jsem vděčen za vaši pomoc," prohlásil Jošua slavnostně. "Zachránili jste nám životy. Kdyby nás Fengbald se svými vojáky chytil, byli bychom odvedeni na Hayholt v řetězech. Už by nebyl nikdo, kdo by zastavil mého bratra."

Hotvig na něj zostra pohlédl. "Můžeš si to myslet, ale jestli si myslíš, že jsme tak snadno k překonání, pak neznáš sílu Svobodných Thrithingů." Potěžkal své dlouhé kopí. "Už teď muži z Lučního Thrithingu mocně ztrpčují život těm z kamenných domů v Nabbanu."

Otec Strangyear, jenž pozorně naslouchal, se zatvářil ustaraně. "Král není jediným, jehož se obáváme, Hotvigu."

Thrithingňan přikývl. "To jste mi řekli. A já si o tom poslechnu více, nejdříve ale musím pro zbytek svých lidí. Je-li váš cíl tak blízko, jak říká tady ta žena," s opatrnou úctou ukázal na Geloě, "pak nás vyhlízejte zítra před západem slunce. Vozy nemohou jet rychleji."

"Neopozdíte se ale," ozvala se vědma. "Nemluvila jsem jen tak, když jsem řekla, že si musíme před bouří pospíšet."

"Nikdo nedokáže jet na koních tak jako luční jezdci," odvětil Hotvig přísně. "A naši vozatajové nejsou o mnoho pomalejší. Budeme u vás do zítřejší noci." Zasmál se a znovu ukázal místo po chybějícím zubu. "Nechte městské lidi, aby si uprostřed lučin našli kámen, a budou se tam chtít usadit. Stejně," obrátil se k princí, "když jsi zabil Utvarta, věděl jsem, že už nikdy nebude nic pro nikoho stejné. Můj otec mne naučil věřit své ruce a hlavě." Zašklebil se. "A taky svému štěstí. Vsadil jsem na tebe jedno ze svých hřibat, Jošuo, když jsi bojoval s Utvartem. Mí přátelé se styděli přijít tak snadno k majetku, nakonec ale sázku přijali." To už se smál hlasitě. "Vyhrál jsi mi čtyři dobré koně!" Obrátil svého oře na jih a zamával. "Brzy se znovu sejdem!"

"Buď opatrný," zavolal Jošua, když Hotvig a jeho muži odcválali zelenou zemí.

Cestovatelé, povzbuzení setkáním s Thrithingskými, jeli ránem navzdory výhrůžné obloze v dobré náladě. Když se nakrátko zastavili k polednímu jídlu a napojení koní, Sangfugol dokonce přesvědčil otce Strangyeara, aby zpíval s

ním. Kněžův hlas – překvapivě sladký – se k harfeníkovu hodil dobře, a pokud otec Strangyeard nerozuměl zcela přesně, o čem je "Balada o kulaté Moře," o to nadšenější z ní byl a o to větší smích si vysloužil.

Když byli znovu na koních, zjistil Deornoth, že jede vedle Geloě, která před sebou v sedle veze Leleth. Jela bezchybně, jako někdo v jízdě dávno zběhlý; Deornoth zjistil, že znovu uvažuje, co všechno máta podivná žena za sebou. Měla na sobě také stále totéž skrovné oblečení, které si přinesla z vozového tábora, jako by vešla do toho téměř nešťastného hájku nahá. Když chvíli přemýšlel, čím by to mohlo být, vzpomněl si na tu věc s pařáty, která na něj ve tmě udeřila, a rozhodl se, že jsou věci, na něž by se bohobojný rytíř neměl ptát.

"Odpusť, valado Geloě," oslovil ji opatrně, "ale jsi velmi zachmuřena. Je snad něco důležitého, co jsi nám dosud nepověděla?" Ukázal na Sangfugola a Strangyearda, kteří se za jízdy smáli spolu s vévodkyní Gutrun. "Zpíváme si snad na hřbitově, jak se říká v tom starém přísloví?"

Geloě dál pozorovala oblohu. Leleth na něj vyhlédla z jejího náručí, jako by šlo o zajímavý kámen. "Bojím se mnoha věcí, sire Deornoth," odpověděla Geloě nakonec. "Jsi-li 'vědmou', je tvou svízeli, že někdy víš dost na to, aby ses opravdu bál, a přitom nemáš lepší odpovědi než malé děcko. Bojím se té nadcházející bouře. Ten, jenž je naším skutečným nepřítelem – nevyslovím jeho jméno v této zemi, ne v otevřené krajině – dosahuje vrcholu své síly. V tomto studeném létě jsme již zažili, jak promlouvá jeho pýcha a hněv ve větru a mracích. Nyní se na nás ze severu s vířením valí černé počasí. Jsem si jista, že to je jeho bouře: mám-li pravdu, přinese žal všem, kteří mu vzdorují."

Deornoth zjistil, že hledí tam, kam upírá oči ona. Náhle se mu zlověstná oblaka zdála jako inkoustově černá ruka, napražená ze severu oblohou, ruka, která naslepo, ale trpělivě hledá. Myšlenka na to, že by čekali, až je ta ruka najde, v něm vyvolala vlnu jedovaté hrůzy; než se dokázal podívat do žlutých Geloěiných očí, musel na chvíli sklopit zrak na hrušku sedla.

"Rozumím," pronesl.

Trhlinami v mracích s přestávkami vykukovalo slunce. Vlhký vítr se obrátil a vanul jim do tváří. Jak sledovali údolí, v široké zákrutě Stefflodu se poprvé ukázalo Starosrce. Obrovský les byl mnohem blíže, než by byl Deornoth hádal – návrat družiny na koňských hřbetech byl mnohem rychlejší než jejich loudavý pochod napříč Thrithingy. Díky tomu, že sestoupili do údolí, byl les nyní nad nimi: pevná linie rostlinstva jako černé útesy podél severního okraje údolí.

"Už to není daleko," prohodila Geloě.

Jeli dál odpolednem, když zastíněné slunce sklouzlo z oblohy a plálo za šedivým šerem. Další zákrut toku řeky je vedl kolem shluku nízkých kopců. Vzápětí se zastavili.

"Milosrdný Aedone," vzdechl si pro sebe Deornoth.

"Sesuaďra," prohlásila Geloě. "Tady stojí Kámen rozluky."

"To není žádný kámen," řekl nedůvěřivě Sangfugol. "To je hora!"

Ze dna údolí před nimi rostl vysoký vrch. Na rozdíl od svých drobných zaoblených sousedů vyrážel Sesuaďra z lučiny jako hlava pohrbeného obra, vousatého stromy, korunovaného hranatými kameny, stojícími na hřbetu skály. Podél samotného vrcholu leželo za špičatými balvany něco leskle bílého. Sesuaďra se tyčil nad řekou do výše nějakých pěti set loktů, nezměrná, vzpínající se masa větrem omšelého kamene a křovisek. Nerovnoměrné sluneční světlo horu zalávalo v třepotavých pásech, takže se skoro zdálo, že se celá otáčí a sleduje, jak jedou podél řeky.

"Hodně se to podobá Thisterborgu poblíž Hayholtu," pronesl Jošua užasle.

"To není žádný kámen," opakoval Sangfugol tvrdošíjně a vrtěl hlavou.

Geloě se chrlativě rozesmála. "Všechno je to kámen. Sesuaďra je částí samotných kostí země, které vyrazily v bolestech z jejího těla za Dnů Ohně, stále ale sahají do samotného středu světa."

Otec Strangyeard si mohutnou horu nervózně měřil. "A my... my tu... zůstaneme? Budeme tu žít?" Čarodějnice se usmála. "Máme svolení."

Když se přiblížili, začalo být zřejmé, že Kámen není tak příkrý, jak se zdálo z dálky. Základnu hory obtáčela pěšina, světlejší pruh v hustých stromech a keřích, pak se znovu objevovala výše a stoupala po obvodu k vrcholu, až se poblíž hřbetu vytratila.

"Jak mohou na takovém kamení stromy vůbec žít, natož pak bujet?" zeptal se Deornoth. "Copak mohou růst jen z kamene?"

"Sesuaďra za eóny existence popraskal a zkřehl," odvětila Geloě. "Rostliny si vždy najdou cestu, a ony samy pomáhají lámat kámen, až je rozdrčen na hlínu o nic méně bohatou, než jakou nalézáš na hewenshířských zemanstvích."

Deornoth se při zmínce o svém rodišti lehce zamračil, pak se podívil, jak může valada vědět o državě jeho otce.

Dozajista se o tom před ní nikdy nezmínil.

Brzy se dostali do dlouhého stínu hory a bičoval je mrazivý vítr. Ležela před nimi cestička; začínala u základny Sesuaďry a objímala horskou stěnu: ušlapaný výřez v mechu a trávě, přes nějž visely větve a popínavé rostliny.

"Půjďme nahoru?" zeptala se s jistým zděšením vévodkyně Gutrun. "Tam na to místo?"

"Samozřejmě," odpověděla Geloě a v chrlativém hlase se jí lehce ozývala netrpělivost. "Je to nejvyšší místo na míle daleko. A my se právě teď potřebujeme dostat vysoko. Kromě toho jsou tu i jiné důvody, musím je teď vysvětlovat znovu?"

"Ne, valado Geloě. Veď nás, prosím," požádal Jošua. Jako by princ hořel nějakým vnitřním plamenem; bledý obličej mu zářil vzrušením. "Toto jsme hledali. Tady začneme dlouhou cestu zpět." Pak mu tvář jaksi povadla. "Přesto: uvažuji, jaký bude mít pocit Hotvig a jeho lidé, až budou muset nechat své vozy dole. Škoda, že není způsob, jak je dostat na horu."

Vědma mávla mozolnatou rukou. "Staráš se příliš brzy. Vykroč a dožiješ se překvapení."

Pobídlí koně. Cesta, jež ovíjela horskou stěnu, byla pod bujnou trávou hladká jako některá ze starých naglimundských chodeb a široká tak, že by to stačilo jakémukoliv vozu.

"Ale jak je to možné?" zeptal se Jošua. "Zapomínáš," odpověděla Geloë, "že tohle je místo Sithů. Pod tímto porostem je silnice, kterou postavili. Mnoha, mnoha staletí je třeba, aby bylo zničeno dílo Sithů."

Jošuu to nijak nerozradostnilo. "Jsem ohromen, ale také ještě ustaranější. Co zdrží naše nepřátele, aby nevystoupili stejně snadno jako my?"

Geloë si znechuceně odfrkla. "Za prvé: je snadnější bránit vysoko položené místo, než je dobýt zdola. Za druhé: sama povaha tohoto místa je proti tomu. Za třetí – a to je možná vůbec nejdůležitější: našeho nepřítele může přechytračit jeho vlastní hněv a tak zajistit naše přežití – alespoň na chvíli."

"Jak to?" dožadoval se princ.

"Uvidíš." Geloë pobídla koně po cestě; Leleth se kolébala v sedle před ní. Široké oči dítěte těkaly po okolí beze stopy nějakého citu. Jošua pokrčil rameny a vyrazil za nimi.

Deornoth se otočil k Vorževě; držela se na koni vzpřímeně a obličej měla stažený do výrazu chmurných obav. "Co se děje, má lady?" zeptal se. "Je něco špatně?"

Obdařila jej nervózním úsměvem.

"Můj lid toto místo odjakživa nenáviděl a bál se jej. Hotvig je hrdý a neukáže to, ale i on se tohoto místa bojí."

Roztřeseně vzdechla. "Nyní musím vzhůru po této hrozně skále následovat svého manžela. Bojím se."

Deornoth cítil, jak se mu k této ženě poprvé od doby, co ji princ přivedl na hrad v Naglimundu, otevírá srdce a plní se obdivem. "My všichni jsme k smrti vydešení, má lady. Jen nejsme tak upřímní jako ty."

Jemně přitiskl podpatky k Vidalixově boku a následoval Vorževu.

Přes cestu visely šlahouny psího vína a spletené větve stromů, které přinutily cestovatele často sklánět hlavu. Jak pomalu vystupovali ze stínu jako mravenci, lezoucí po obvodu slunečních hodin, získávala odpolední zář díky mlze, jež se převalovala kolem hory, neobvyklou jiskřivost.

Deornoth si pomyslel, že nejpodivnější ze všeho je tu vůně. Sesuad'ra vydával pach bezvěkého růstu, vody a kořenů a vlhké země na místě, jež nebylo dlouho rušeno. Panovalo tu ovzduší míru, pomalého, pečlivého přemýšlení, také ale znepokojivý dojem bdělosti. Klid byl čas od času narušen trylkem skrytých ptáků, jejichž písně byly záměrné a váhavé, jako když dítě šeptá v rozlehlé hale.

Stepi pod nimi začaly mizet a cestovatelé míjeli stojící kameny, jejichž časem ohlazené bílé tvary, tyčící se do výšky dvou mužů, v sobě skrývaly téměř nerozeznatelný náznak pohybu, nádech života. Kolem prvního projeli, když je cesta zavedla poprvé na přímé sluneční světlo.

"Značkovací sloupy," zavolala Geloë přes rameno. "Jeden za každý měsíc roku. Při každém objezdu hory jich budeme mít dvanáct, až do té doby, než se dostaneme na vrchol. Myslím, že byly kdysi přitesány do podob zvířata ptáků."

Deornoth se zadíval na oblou šišku, která mohla kdysi být hlavou, a přemýšlel, koho kámen představoval. Nyní, omšelý větrem a deštěm, byl beztvářý jako roztavený vosk, beztvářý jako zapomenutý mrtvý. Otrásl se a udělal si na prsou znamení Stromu.

O chvíli později se Geloë zastavila a ukázala k severozápadní části údolí, kde dosahoval okraj starého lesa až skoro ke břehům Stefflodu. Řeka připomínala tenký pruh rtuti ve smaragdovém údolí.

"Těsně za řekou," řekla. "Vidíte?" Znovu ukázala na přední val lesa, který by mohl stejně dobře být zmrzlou mořskou vlnou, čekající jen na jarní tání, aby se převalila přes údolí. "Tam, na okraji lesa. To jsou trosky Enki-e-Shao'saye, o němž někteří říkají, že to bylo nejkrásnější město, postavené kdy ve Východním Ardu od počátků světa."

Všichni si začali šeptat a stínit si oči před sluncem. Deornoth přešel k okraji cesty a mhouřil oči do vzdáleného lesa.

Viděl pouze cosi, co by mohlo být zřícenou zdí barvy levandule a jakýsi zlatý záblesk.

"Není tam mnoho vidět," pronesl tiše. "Ne v tomto věku," odvětila Geloë.

Zatímco se den vytrácel, oni stále stoupali. Pokaždé, když dokončili okruh kolem severní stěny hory a vyšli ze stínu na stále ubývající odpolední světlo, viděli na severním obzoru šířící se černý uzel. Bouře postupovala rychle. Nyní již pohltila daleké hranice velkého Starosce, takže všechno na severu začalo být velmi nejasné.

Když obešli horu podvanácté a minuli stočtyřiačtyřicátý značkovací sloup – dost malé rozptýlení, Deornoth je ale přesto stále počítal – vynořili se cestovatelé konečně ze stínící zeleně a překonali závěrečné stoupání, až stáli na větrném vrcholu. Slunce zmizelo za západem; zbyla po něm jen rozptýlená narudlá zář.

Vrchol hory byl skoro plochý a jen o něco užší než základna skály. Všude po obvodu vyrážely kamenné prsty, které nebyly ohlazené jako značkovací sloupy; byly to veliké, drsné kameny, každý vysoký jako čtyři muži, z téhož šedého kamene, prokládaného bílými a růžovými nitkami, jenž tvořil horu.

Ve středu plošiny, uprostřed pole vysoké trávy, jež se větrem vlnila, stála rozlehlá, nízká budova z opaleskujícího kamene, již zabarvovala narudlá zář západu slunce.

Nejdříve vypadala jako nějaký chrám, jako velké staré stavby v Nabbanu ze dnů Impéria, ale tvarově prostší.

Neokázalý, ale působivý sloh skoro vytvářel dojem, že stavba vyskočila přímo z hory. Bylo jasné, že tato architektura k větrnému vrcholu skály pod neuvěřitelně širokou oblohou patří. Vznešenost a vlastní zájem, který odjakživa čísel z každého úhlu domů lidského původu, jakkoliv propracovaných, byl pro toho, kdo postavil tohle (ať už to byl kdokoliv), neznámým jazykem. Chod nesčetných let tu a tam zbortil zdi. Stromy, kterým nebylo po staletí nijak bráněno, prorazily samotnou střechu budovy nebo se protlačily obloukovitými vchody jako nějakí nezvaní hosté. A přesto byla jednoduchost a krása tohoto místa tak jasná – a zároveň tak nelidská – že si nikdo dlouho netroufl ani promluvit.

"Jsme tu," pronesl Jošua nakonec a hlas měl slavnostní, zároveň v něm ale bylo i vytržení. "Po všech nebezpečích a po všem utrpení jsme našli místo, kde se můžeme zastavit a říci: 'Dále už nejdem.'"

"Není to navždy, princí Jošuo," ozvala se tiše Geloë, jako by jej nechtěla vytrhovat z rozpoložení, v němž se nalézal,

princ však už sebevědomě kráčet náhorní planinou k bílým zdem.

"Nemusí to být navždy," zavolal. "Ale pro teď budeme v bezpečí!" Obrátil se a mávl rukou na ostatní, aby jej následovali, pak pokračoval v prohlížení a zíral kolem sebe do všech stran. "Vezmu si zpět, co jsem si zítě slíbil!" vykřikl na Geloë. "S několika dobrými lidmi ti dokážu vybudovat tvrz, již by nedobyl ani sám sir Camaris, ani se všemi rytíři od Velkého stolu mého otce po boku!"

Vyrazil ke světlým zdem, které nyní nabraly lehce modrý nádech. Nadcházel večer. Ostatní šli trávou za ním a tiše spolu rozprávěli.

35. Motýli zůstali

"To je hloupá hra," prohlásil Simon. "Nemá žádný smysl."

Aditu zvedla obočí.

"Nemá!" trval na svém. "No podívej! Můžeš zvítězit, když potáhneš sem..." ukázal, "a sem..." ukázal znovu. Vzhledl a spatřil, jak na něj hledí Adituiny zlaté oči, které se smály a vysmívaly se mu. "Nebo ne?" dodal.

"Jistě, Seomane." Posunula vyleštěný kámen po hrací desce, jak to navrhoval: z jednoho zlatého ostrova na druhý přes moře se safírově modrými vlnami. Maketa oceánu byla obklopena šarlatovými plameny a chmurně šedými oblačky. "Pak ale hra skončí, a prozkoumány zůstanou jen nejmělkčí vody."

Simon zavrtěl hlavou. Dny a dny už usiloval naučit se složitá pravidla shentu – a všechno jen proto, aby zjistil, že zná jen základy. Jak se může naučit hře, při níž nejde o vítězství? Aditu se ale nesnažila ani prohrát, mohl-li to Simon posoudit. Zdálo se, že místo toho všeho je cílem hry nastínit úlohy a rébusy, z nichž se většina stejně nacházela daleko za oblastí Simonova chápání, jako například mechanismy vzniku duhy.

"Já tu nabídku nepřijímám," prohlásila Aditu s úsměvem. "Co bys řekl tomuto?" Položila kameny zpět na jejich původní místa. "Když použiji tuto svou Píseň k vybudování Mostu tady...! – prudké zavření rukama – "pak budeš moci přejít na Ostrovy Mračna vyhnanství."

"Proč mi ale chceš pomáhat?" Někde, jakoby v samotné hmotě proměnlivých zdí, začal znít nějaký strunný nástroj; kdyby Simon nevěděl, že jsou v půvabných nektarinkových sálech Adituina domu docela sami, myslel by si, že ve vedlejší větrem rozevláté místnosti hraje nějaký hudebník. Přestal se takovým věcem divit, neuměl ale zabránit reflexivnímu zachvění; ta hudba v něm vzbuzovala podivný a neurčitý pocit, jako když se vám po kůži prochází něco malého a dlouhonohého. "Jak můžeš vyhrát hru, když neustále pomáháš soupeři?"

Aditu se zaklonila a odtrhla oči od hrací desky. Doma toho na sobě nosila stejně málo jako na pěšinách Jao é-Tinukai'i, ne-li ještě méně. Simon, jehož pohled na nádheru jejich nazlátlých údů stále ještě značně rozrušoval, upřeně zíral na kameny.

"Lidské dítě," řekla, "já myslím, že se dokážeš učit. Myslím, že se učíš. Pamatuj si ale, že my Zida'ya jsme tuto hru hráli už v čase, který byl před časem. První Pramati říká, že s námi přišla ze Zahrady, jež je ztracena." Smířlivě mu položila ruku na paži a jemu na tom místě vyrazila husí kůže. "Shent se dá hrát jen pro zábavu. Hrála jsem hry, v nichž nešlo o nic než o povídání a přátelské škádlení, a všechny strategie se soustřeďovaly jen na to. Jiné hry bylo možné vyhrát jen téměř dokonanou prohrou. Zažila jsem i hry, v nichž se oba hráči opravdu předháněli, kdo prohraje – a přesto trvalo roky, než jeden z nich uspěl." Nějaká vzpomínka ji přiměla k úsměvu. "Copak nevidíš, Simone, že vyhrávání a prohrávání jsou jen zdi, v nichž se hra koná? Uvnitř Domu shentu..." odmlčela se a po obličejí jí přeletěl stín zamračení. "Je těžké říci to vaším jazykem." Zakabonění zmizelo. "Možná právě to se ti zdá tak těžké. Jde o to, že uvnitř Domu shentu záleží na příchodech a odchodech, na návštěvnících – přátelích a nepřátelích – zrozeních a úmrtích, na všech těchto věcech." Ukázala volným gestem na vlastní obydlí, na větve drobně kvetoucích stromů. Simon si všiml, že některé stromy mají malé nebezpečné trny. "Je to jako s příbytky," prohlásila, "příbytky smrtelných i nesmrtelných. To, co dělá dům domem, je život – ne dveře, ne zdi."

Vstala a protáhla se. Simon ji po očku pozoroval; snažil se zachovat si rozmrzelou masku, i když mu z jejich půvabných pohybů bolestně poskakovalo srdce.

"Budeme v naší partii pokračovat zítra," rozhodla. "Myslím, že se učíš, i když o tom dosud nevíš. Shent dokážeš učit i Sudhoda'ya, Seomane."

Simon věděl, že je znuděná a že je právě tak čas, aby odešel. Byl si zatraceně dobře vědom, že nesmí přetahovat své návštěvy více, než je hostitelce milo. Nenáviděl, když na něj byli Sithové hodní a chápaví, jako by byl blbé zvíře, které nic neví.

"Půjdu, Aditu."

Nepožádala jej, aby zůstal. Když krátce sklonil hlavu, zápasil v něm hněv, lítost a jakési hluboce tělesné zoufalství. Otočil se a odešel mezi pohupujícími se květy. Oranžovými a růžovými stěnami probleskovalo odpolední slunce, jako by se pohyboval v samotném srdci slunečního západu.

Chvilí stál před Adituiným domem a vyhlížel ven clonou mihotavého oparu, vyvrženého vodopádem, který zvonil vedle jejího vchodu. Údolí bylo hnědé a zlaté, prokládané tmavší zelení stromy pokrytých hor a zářivě smaragdovou svažitých luk. Jao é-Tinukai'i se zdálo stejně samozřejmé jako slunce a déšť. Stejně jako jiná místa mělo kameny a rostliny a stromy a domy – také ale Sithy, lid, jenž v těch domech žil, a Simon dospěl k téměř naprosté jistotě, že jim nikdy neporozumí. Uvědomoval si nyní, že Jao é-Tinukai'i se stejně jako nepatrný a tajný život, který bujel pod klidnou trávou údolí, hemží věcmi, které leží mimo jeho chápání. Už zjistil, jak málo chápe, když se pokusil o útěk brzy poté, co byl odsouzen k doživotnímu pobytu mezi těmito pozornými věznicemi.

Čekal ještě celé tři dny od chvíle, co Shima'onari vyslovil rozsudek. Byl si jist, že taková trpělivost prokazuje důvtipnou lstivost v manévrování, hodnou velkého Camarise. Teď, o čtrnáct dní později, se to už zdálo k smíchu. Co si to o sobě vlastně myslel...?

Čtvrtého dne po rozsudku, pozdě odpoledne, když byl princ pryč, vyšel Simon z Jirikiho domu. Řeku překročil rychle, ale – jak doufal – ne nápadně spěšně. Přešel po úzkém mostě a pak zamířil k místu, jímž jej Aditu prve do údolí zavedla. Stěny z tkaných gobelínů, které vedly k Jirikiho domu, pokračovaly i na druhé straně řeky, kde byly napnuty od stromu ke stromu. Část, kterou Simon míjel, podle všeho představovala přeživší z nějaké velké katastrofy, kteří přivedli své lodi k nové zemi – Sithy, přicházející do Východního Ardu? – a vybudovali tam velká města, říše v lesích a horách. Byly tam i další podrobnosti, znamení, vetkaná do gobelínu, která naznačovala, že sváry a žal nebyly zanechány ve zničené domovině, Simon ale příliš spěchal, než aby se zastavil a podíval se lépe.

Jistou vzdálenost urazil podél řeky, pak se od vody odvrátil a vyrazil do hustého porostu na úpatí hor, kde chtěl získat nenápadností to, co ztratil na rychlosti. Kolem nebylo mnoho Sithů, byl si ale jist, že až jeden z nich uvidí, jak jejich vězeň cestuje mimo hranice Jao é-Tinukai'i, spustí poplach, a tak proklouzával mezi stromy tak opatrně, jak to jen dokázal, a držel se stranou veřejných cest. Navzdory rozjaření, jež pramenilo z útěku, cítil bodání ostnu viny: Jiriki bude bezpochyby nějak potrestán za to, že nechal smrtelného zajatce vyklouznout. Jenže Simon byl zavázán ke svým dalším přátelům zodpovědností, která převážila dokonce i mnohasetleté zákony Sithů.

Nikdo jej neviděl, nebo přinejmenším nikdo, kdo by se jej pokoušel zastavit. Po několika hodinách se dostal do něčeho, co vypadalo jako divočejší, méně zkrocená část Starosrce, a byl si jist, že se mu útěk povedl.

Celá cesta s Aditu, od Tůni k Jirikiho domu, netrvala ani dvě hodiny. On se teď dostal dobře dvakrát tak daleko, měřeno podél řeky.

Když ale Simon vyrazil zpoza zástěny nejhustších rostlin, zjistil, že je stále v Jao é-Tinukai'i, byť v části, kterou dosud neznal. Stál uprostřed stinné, šeré mýtiny. Všechny stromy byly potaženy jemnými hedvábnými stuhami, připomínajícími pavučiny; odpolední slunce je rozžářilo, takže se zdálo, že les je zavinut do ohnivé sítě. Uprostřed mýtiny byly do velkého dubu zasazeny oválné dveře z mechem porostlého bílého dřeva, kolem nichž viselo hedvábí tak nahusto, že strom byl sotva vidět. Na chvíli se zastavil, uvažoval, jaký to přerostlý poustevník tu žije – ve stromě na okraji města. Vedle krásných, zvlněných záhybů Jirikiho domu nebo dalších půvabných staveb Jao é-Tinukai'i či samotné živoucí velkoleposti Yásiry se toto místo zdálo zastaralé, jako by se ten, kdo tu žije, skrýval dokonce i před pomalým rytmem života Sithů. Ale bez ohledu na auru věku a osamocenosti nevypadal dům, zahalený do hedvábné sítě, nijak hroživě. Mýtina byla prázdná a klidná, spokojená se svou bezvýznamností. Vzduch byl prašný, ale příjemný, jako kapsy milované tety. Zbytek Jao é-Tinukai'i se tu zdál jen vzpomínkou na kypící život. Člověk by tu pod hedvábím zahalenými stromy mohl lelkovat a opravdový svět by se někde venku rozdroloval ...

Zatímco Simon pozoroval pruhy látky, jak se vlní, ozvalo se tiché zahoukání hrdličky. V mžiku si uvědomil, co měl na práci. Jak dlouho tu stál a hleděl jako blázen? Co kdyby vyšel majitel tohoto podivného domu ven, nebo se vrátil z nějaké pochůzky? Pak se ozve melodický výkřik a on bude polapen jako krysa.

Simon, zoufalý z první chyby, kterou si uvědomil, spěchal rychle zpět do lesa. Spatně odhadl čas, to je všechno. Ještě hodina chůze, a bude za okrajem města a u Letní brány. Pak bude s nakřečkovými zásobami, které tiše ukrádal z velkorysých princovy tabule, uhánět na jih, až se dostane na okraj lesa. Možná při tom zemře, ale tak se to hrdinům stává. To ví.

Simonova touha stát se mrtvým hrdinou podle všeho měla na lstivost Jao é-Tinukai'i pramálý účinek. Když se konečně vynořil z hustých křovisek a slunce bylo téměř nad večerem, zjistil, že stojí po kolena ve zlaté trávě otevřeného lesa před mocnou Yásirou a zkoprněle hledí na mihotavá, třepotající se motýlí křídla.

Jak je tohle možné? Řeku sledoval pečlivě. Nespustil ji z očí na více než pár kroků, a ona vždy plynula stejným směrem. Slunce se na obloze podle všeho pohybovalo řádně. Cestu na tohle místo, kterou podstoupil s Aditu, bude mít do srdce vyraženu navždy – určitě nezapomněl ani na jedinou podrobnost! – nicméně cestoval více než půl dne a urazil pouhých pár set kroků.

Když si to uvědomil, opustily jej všechny síly. Padl na teplou, vlhkou zemi a ležel tam tvář k trávníku, jako by jej někdo srazil.

Jirikiho dům měl mnoho místností. Jednu z nich princ Simonovi věnoval, zdálo se ale, že sám většinu svého času tráví v komnatě s otevřenými stěnami, kde se s ním Simon po svém příchodu do Jao é-Tinukai'i setkal poprvé. Když minuly první týdny jeho uvěznění, Simon přivykl trávit tam s Jirikim večery, sedět na mírném svahu nad vodou, zatímco světlo postupně mizí z oblohy, pozorovat, jak se stíny prodlužují a sklovitý rybníček tmavne. Když mezi větvemi zmizel poslední záblesk západu slunce, z rybníčku se stalo temné zrcadlo a v jeho nafialovělých hlubinách planuly hvězdy. Simon zvukům přicházející noci nikdy doopravdy nenaslouchal, ale Jirikiho vesměs tichá společnost jej ponoukla dopřát sluchu zvukům cvrčků a žab, začít vnímat vzdechy větru ve stromech jako něco jiného než pobídku, aby si stáhl pokrývku hlavy na uši. Občas, když se ponořil do přicházejícího večera, cítil, že je na okraji velkého porozumění. Zmocnil se ho dojem, že je více než sám sebou; zdálo se mu, že žije ve světě, který se málo stará o města nebo hrady nebo starosti lidí, kteří jej postavili. Někdy byl velikostí toho světa vyděšen, vyděšen nekonečnou hloubkou večerní oblohy, prosolené chladnými hvězdami.

Ale i při všech těchto neznámých jasnozříchů zůstával Simonem: po většinu času byl jen zoufalý. "Určitě to tak nemyslel." Olízl si z prstů šťávu právě sněžené hrušky, pak mrzutě mrštil ohryzkem na travnatý břeh. Jiriki si vedle něj hrál s tím, co zbylo z jeho vlastního plodu. To byl Simonův patnáctý večer v Jao é-Tinukai'i – nebo snad šestnáctý? "Zůstat tu, dokud nezemřu? To je šílené!" Samozřejmě Jirikimu nic neřekl o nepodařeném pokusu o únik, také ale ani nedokázal předstírat spokojenost se svým zajetím.

Jiriki udělal obličej. Simon už začínal umět rozpoznávat Sithovy výrazy, tento určitě znamenal neštěstí: téměř nezatelné ztenčení rtů, přimhouření zešíklých kočičích očí. "Jsou to mí rodiče. Jsou to Shima'onari a Likimeya, vládci Zida'ya, a co rozhodnou, je neporušitelné jako běh ročních období."

"Tak proč jsi mě sem ale přivedl? Tohle pravidlo jsi porušil!"

"Nebylo pravidla, které bych tím porušil. Ne doopravdy." Jiriki znovu protočil ohryzek mezi prsty, pak jím mrštil do rybníčku. Z místa dopadu se začaly rozšiřovat jemné kruhy. "Vždy to byl nepsaný zákon, to je ale něco jiného než Velitelské slovo. Mezi Dětní Úsvitu je tradicí, že můžeme dělat, co je nám libo, pokud neporušíme Velitelské slovo, ale tato záležitost s přivedením smrtelníka na toto místo se zaťala do srdce věci tak, že to náš lid rozdělilo jako nikdy, kam paměť sahá. Mohu tě jen žádat, abys mi odpustil, Seomane. Bylo to riskantní a já neměl žádné právo hrát s tvým životem. Nicméně jsem došel k víře, že pro jednou – a poslouchej: jen pro jednou, a to pro tentokrát – může mít pravdu tvůj lid a ne můj. Tato šířící se zima ohrožuje mnohé, ne jen království Sudhoda'ya."

Simon se zvrátil na záda a zíral na stále jasnější hvězdy. Pokusil se potlačit pocit zoufalství, který v něm rostl. "Mohou tví rodiče změnit názor?"

"To mohou," odpověděl Jiriki pomalu. "Jsou moudří, a kdyby mohli, byli by i laskaví. Nedopust' ale, aby tvé naděje vzrostly příliš. My Zida'ya s rozhodnutími nikdy nespěcháme, a zvláště ne s těmi obtížnými. Může se jim zdát, že přiměřeným časem k rozvažování jsou roky, a takové čekání se smrtelníkům snáší těžce."

"Roky!" Simon byl zděšen. Náhle chápal zvířata, která si uhryžou vlastní nohu, jen aby unikla z pasti. "Roky!"

"Je mi to líto, Seomane." Jiriki chraptěl, jako by prožíval velikou bolest, jeho zlatavé rysy ale stále prozrazovaly jen málo citu. "Je tu jedno nadějně znamení, příliš na něj ale nespolehej. Motýli zůstali."

"Cože?"

"Na Yásiře. Shromažďují se, když má dojít k velkým rozhodnutím. Neodletěli, takže věci jsou ještě nedořešeny."

"Jaké věci?" Simon navzdory Jirikimu varování pocítil záchvěv naděje.

"To nevím." Zavrtěl hlavou. "Nyní nastal čas, kdy se držím stranou. Teď právě nejsem oblíbeným hlasem svého otce a matky, a tak musím čekat, než k nim zase půjdu vést svou při. Naštěstí se zdá, že se o činy mých rodičů zajímá První Pramátí Amerasu – zejména o činy mého otce." Trpce se usmál. "Její slova mají velkou váhu."

Amerasu. To jméno Simon znal. Zhluboka se nadechl nočního vzduchu. Náhle se mu to vrátilo: obličej krásnější a přitom nepopíratelně starobylejší než dokonce i obličej Jirikiho bezvěkých rodičů. Simon se posadil.

"Viš, Jiriki, já jednou viděl její obličej v zrcadle obličej Amerasu, které říkáš První Pramátí."

"V zrcadle? V zrcadle z dračí šupiny?"

Simon přikývl. "Vím, že jsem je neměl používat, dokud nebudu chtít přivolat tvou pomoc, byla to ale... náhoda." Popsal mu své podivné setkání s Amerasu a děsivé zjevení Utuk'ku ve stříbrné masce.

Jiriki jako by na cvrčky, navzdory lahodnosti jejich písně, úplně zapomněl. "Nezakázal jsem ti zrcadlo používat, Seomane. Překvapivé je, žeš viděl něco jiného než přirozený odraz. To je podivné." Udělal rukou neznámý posuvek.

"Musím si o tom promluvit s První Pramátí. Velmi podivné."

"Mohu jít s tebou?" zeptal se Simon.

"Ne, Seomane Bělokadeřný," usmál se Jiriki. "Nikdo nemůže na návštěvu Amerasu Zrozené na Lodi bez jejího pozvání. Dokonce i Kořen a Větev – ty bys je označil za její nejbližší rodinu – musí o takovou laskavost velmi uctivě žádat."

Nevíš, jak ohromující je, žeš ji spatřil v mém zrcadle. Ty jsi hrozba, lidské dítě."

"Hrozba? Já?"

Sitha se rozesmál. "Mluví o tobě." Lehce Simona poklepal po rameni. "Nemáš obdoby, Bělokadeřný. Jsi naprosto neznámý a nepředvídatelný." Vstal. "Pustím se do toho. Už hořím netrpělivostí něco podniknout."

Simon, kterému čekání nikdy moc nešlo, zůstal sám s rybníčkem, cvrčky a nedosažitelnými hvězdami.

36. Háj Ročního tance

Všechno se to zdálo tak zvláštní. V jednom okamžiku bojoval o života možná o přežití celého Východního Ardu, zápasil s vyčerpáním, černou magií a strašlivými podivnostmi; vzápětí byl vytažen ze zimy a po hlavě vhozen do léta, pryč z ohyzdného nebezpečí a do... nudy.

Ale, uvědomil si Simon, ani tak jednoduché to není. To, že byl odstraněn ze světa, neznamená, že se vyřešily problémy, které tam nechal. Naopak: někde tam je živá nebo mrtvá jeho klisna Domohledka a její strašný náklad – meč Trn, pro nějž Simon a jeho přátelé urazili stovky mil a prolévají drahocennou krev. Aby tuto čepel pro Jošuu našli, umírali muži i Sithové. Nyní je ten meč nejspíše ztracen v lese a Simon je uvězněn tak náhle, jako když ho kdysi Ráchel za jakýsi malicherný přestupek zamkla v temných hayholtských spižárnách.

Simon Jirikimu o ztraceném meči pověděl, Sitha ale jen s klidem, dohánějícím k zbláznění, pokrčil rameny. Nedalo se nic dělat.

Simon vzhlédl. Šel v odpoledním tichu po břehu řeky; Jirikiho dům mu i se svými uzlíkovými gobelíny zmizel z dohledu. Posadil se na kámen a pozoroval bílou volavku. Stála na jedné noze v mělké říční tišině, pokukovala kolem sebe zářícíma očima a předstírala nezájem, aby zmátla opatrné ryby a otupila jejich strach.

Byl si jist, že od jeho příchodu do údolí uběhly nejméně tři týdny. Neboť několik posledních dní jeho věznění se zdálo jako jakýsi nudný vtíp, takový, který začal být příliš dlouhý a nyní hrozí, že všem zkazí radost.

Co můžu dělat? Zoufale sebral z hlíny klacek a mrštil jím do vody. Není jak uniknout!

Když znovu přemýšlel o velkém neúspěchu svého prvního útěku a dalších ověřovacích pokusů, které podnikl, vyrazil Simon znechucený zvuk a mrštil do řeky dalším klackem. Každý pokus o nalezení cesty ven jej zavedl do středu Jao é-Tinukai'i.

Jak jsem mohl být takový prost'áček? myslel si trpce. Proč jsem si myslel, že odejít odtud bude tak snadné, když jsem s Aditu musel uprchnout zimě, abych se dostal sem? Klacik se chvíli točil a vířil jako korouhvička, potom jej pohltil jemný proud.

To jsem celý já, pomyslel si. Takovýhle budu, dokud do toho budou mít co mluvit Sithové. Chvilí se tu budu potloukat a potom umřu dřív, než si oni vůbec uvědomí, že stárnu. Ta myšlenka mu vehnala do krku knedlík hrůzy. Náhle si nepřál nic jiného, než být v blízkosti vlastního krátce žijícího druhu – dokonce i Dračice Ráchel – místo s těmito tiše hovořícími nesmrtelnými s kočičíma očima.

Plný neklidu vyskočil z říčního břehu a razil si rákosou cestu zpět k pěšině. Málem do někoho narazil: v porostu stál sithijský muž, oděný jen do volných modrých kalhot, a vyhlížel k řece. Simon měl chvíli za to, že jej ten cizinec špehoval, kostnatý obličej ale při Simonově zjevení nijak nezměnil výraz. Zatímco kolem něj mladík procházel, Sitha stále hleděl mimo něj. Tiše si pro sebe prozpěvoval nezvučnou melodii plnou sykavek a zámlk. Jeho pozornost se upírala ke stromu; vyrůstal z říčního břehu a byl zpola potopený v proudu.

Simon se nezdržel znechuceného zachrochtání. Co to s těmito lidmi je? Chodí kolem jako náměsíčníci, říkají věci, které nedávají smysl – dokonce i Jiriki občas vykládá záhadné, nejasné nesmysly, a to je princ ze svého druhu zdaleka nejpřímějším – a všichni se na Simona dívají, jako by byl nějaký hmyz. Pokud se ovšem vůbec obtěžují jej zaznamenat. Simon se několikrát setkal se Sithy, o nichž si byl jist, že to jsou Ki'ushapo a Sijandi, dvojice, jež doprovázela Jirikiho a Simonovu družinu na sever od Starosrce k úpatí Urmsheimu, ale Sithové nedali najevo, že by jej poznávali, nepokynuli mu na pozdrav. Simon by býval nemohl přísahat, že to jsou najisto jejich tváře; o tom, že má pravdu, jej ale ujistilo něco ve způsobu, jímž se bez ustání vyhýbali jeho pohledu.

Po putování severní pustinou zemřel na drakově hoře Urmsheimu pod vodopádem, známým jako Udunův strom, jak Jirikiho příbuzný An'nai, tak erkynský voják Grimmic. Byli pohřbeni společně – smrtelník a nesmrtelný, což podle Jirikiho nemělo obdoby spojení mezi dvěma rasami, neznámé po staletí. Nyní přišel smrtelný Simon do zakázaného Jao é-Tinukai'i. Ki'ushapo a Sijandi možná jeho zdejší pobyt neschvalují, vědí ale, že zachránil jejich prince Jirikiho, a vědí také, že Simon je Hikka Staj'a, nositel Šípu – tak proč by jej měli tak naprosto odmítat? Pokud se Simon spletl a nebyli to oni, stejně by bylo pro ty pravě zcela prosté jej vyhledat, protože je mezi jejich lidem jediným svého druhu. Jsou z jeho pobytu zde tak rozhněvaní, že ho nemůžou ani pozdravit? Cítí snad nějaké rozpaky z toho, že princ do jejich tajného údolí přivedl takového stvoření? Tak proč to neřeknou, proč neřeknou aspoň něco? Jirikiho strýc Kendharaj'a'aro alespoň dal svou nelibost ke smrtelníkům jasně a veřejně najevo.

Přemýšlení o těchto maličkostech přivedlo Simona do zlobně rozverně nálady. S funěním pokračoval v cestě po svahu. Stálo jej všechno úsilí, které měl, aby se nevrátil k Sithovi, pozorujícímu řeku, a nestrčil ten jeho pohledný, exotický obličej do bláta.

Simon tentokrát vyrazil napříč údolím bez myšlenky na útěk – spíše jen aby se vychodil z podráždění a neklidu. Toporné kroky ho nesly kolem několika dalších Sithů. Většina šla sama, ačkoliv několik se jich procházelo v mlčenlivých dvojicích. Někteří se na něj podívali se zájmem, jiní jako by si jej vůbec nevšimli. Jedna čtyřčlenná skupina tiše vsedě poslouchala zpěv páteho a upírala oči na jemné klouzavé pohyby zpěvákovy ruky.

Milosrdný Aedone, zamručel si, o čem to celý ten čas přemýšleji? Jsou horší než doktor Morgenes! Přestože se i doktor oddával dlouhému mlčení, nerušenému ničím než roztržitým, nemelodickým pobrukováním, alespoň na konci dne otevřel džbán piva a učil Simona trochu historii, nebo svému učni navrhl, aby se procvičil v psaní, či – v tomto případě – spíše kaňkání.

Simon nakopl jedlovou šišku a pozoroval, jak se kutálí. Musel přiznat, že Sithové jsou krásní. Jejich graciéznost, splývavá linie šatů, vyrovnané obličej, to všechno v něm vyvolávalo pocit, jako by byl nějakým pouličním podvratákem, který poskakuje po ubrusu v domě velkého pána. Nemá žádné právo na tomto místě být, a když přišel, nemá být výrostkovi jménem Simon už nikdy dovoleno vrátit se a špinit nesmrtelné svými povídkami. Jako knecht Jacka Mundwoda jménem Osgal v té historce – vešel do pohádkové mohyly. Svět už nikdy nebude jako předtím. Simon zvolnil krok ze vztekého poloklusu do pomalého ploužení. Před chvílí zaslechl neustávající zurčení vody, která se tříštila o kámen.

Vzhlédl od svých travou potřísněných bot a zjistil, že prošel údolím až do stínu hor. Procitla v něm naděje. Byl blízko Tůni, jak jim říkala Aditu; Letní brána stojí poblíž. Zdálo se, že když nepřemýšlel, jak se z údolí dostat, podařilo se mu, v čem během minulých dní tak žalostně selhával.

Pokoušel se předstírat stejný stupeň nezájmu, který jej přivedl až sem, sešel z cestičky, zabočil ke zvuku vody a hleděl do korun stromů; snažil se o něco, o čem doufal, že je dostatečnou nedbalostí. Během několika kroků se dostal z dosahu slunce do chladivého stínu hor a vyrazil po travnatém svahu, pokrytém stydlivou modří fialek a bělobou. Jak zvuk padající vody silil, musel se přemáhat, aby se nedal do běhu; místo toho se zastavil, opřel se o strom a odpočíval, právě tak, jako by to udělal uprostřed nějaké rozjímavé procházky. Hleděl na pruhy trávy, jež se prodírala listy, a naslouchal vlastnímu postupně stále pomalejšímu dechu. Pak, právě když téměř zapomněl, kam šel – nezdálo se mu to jen, že klokot vody náhle zesílil? – vydal se znovu do kopce.

Když se dostal na vrchol prvního svahu, jist, že před sebou spatří nejnižší položenou Tůni, zjistil, že místo toho stojí na okraji okrouhlého údolí. Nejvyšší svahy byly pokryty spoustou bílých bříz, jejichž listy právě nabraly letní žlut'. Jemně šustily ve vánku jako útržky zlatého pergamenu. Za břízami viděl další patro údolí, hustě porostlé stromy se stříbrnými listy, které se třásl ve větru, jenž vanul dál, dolů do údolí.

A na dně okrouhlé rozsedliny, v hloubce uvnitř kruhu ze stříbrných listů, se prostíral hustý porost, jímž Simon nedokázal zrakem proniknout. Ať už tam rostlo cokoli, i ono se otáčelo podle větru: ze stinné hloubky údolí se ozývalo jakési klapavé ševlení, zvuk, který mohl být chrastěním větrem zmítaných listů a větví nebo právě tak tisícovky tenkých noží, vytahovaných z tisíce jemných pochev.

Simon vypustil zadržovaný dech. Stoupala k němu vůně údolí, pižmovitá a hořkosladká. Zachytil pach růstu, pronikavý, jako když se čerstvě počne tráva, ale také hluboký, omamný a kořený odér, který mu připomněl číše s kořeněným vínem, jež si Morgenes vařil za chladných večerů. Znovu nasál vzduch a zdálo se mu, jako by byl jaksi

podivně opilý. Byly tam i jiné vůně, na tucty, na sta – cítil růže, jež rostou na staré kamenné zdi, chlěvskou mrvu, déšť, dopadající na prašnou zem, a vůni podobnou slané mořské vodě, ne ale přesně stejnou. Otrásl se jako zmáčený pes a neodolatelně přitahován udělal pár kroků dolů svahem.

"Je mi líto. Tam nemůžeš."

Simon se prudce otočil. Na vrcholku hory za ním stála sithijská žena. Chvilíčku ji měl za Aditu. Tahle na sobě ale měla jen klůček látky kolem beder a jinak nic. Její kůže byla v zapadajícím slunci rudozlatá. "Co ...?"

"Nemůžeš tam." Pečlivě vyslovovala jeho smrtelný jazyk. Ve tváři neměla žádnou zlomyslnost. "Je mi to líto, ale nemůžeš." Udělala krok a zvědavě se na něj zadívala. "Ty jsi ten Sudhoda'ya, který zachránil Jirikiho."

"Ano? A kdo jsi ty?" zeptal se zamračeně. Nechtěl se jí dívat na ňadra, na útlé, ale svalnaté nohy, skoro to ale nebylo možné. Cítil, že jej popadá vztek.

"Má matka mne pojmenovala Maye'sa," a každé její slovo bylo až příliš přesné, jako by Simonův jazyk byl nějakým trikem, který se sice naučila, ještě nikdy jej ale nepředváděla. V bílých vlasech měla zlaté a černé skvrny. Když hleděl na její dlouhé, spletené kadeře bezpečné to místo, kde mohl spočinout očima – uvědomil si Simon náhle, že všichni Sithové mají bílé vlasy, že milióny různých barev duhy, díky jimž vypadají tak cizokrajně, jsou jen barvivy. Dokonce i Jiriki se svými podivnými vlasy odstínu vřesu – barvivo! Umělina! Jako hampejzné ženštiny, jimž otec Dreosan lál za svých kázání v hayholtské kapli! Simon cítil, jak se jeho zlost prohlubuje. Obrátil se k sithijské ženě zády a vyrazil do údolí.

"Vrať se, Seomane Bělokadeřný," zavolala. "To je Háj Ročního tance. Tam nemůžeš jít."

"Zastav mě," zavrčel. Možná mu pošle do zad šíp. Před několika dny ráno viděl Aduitinu děsivou zručnost s lukem, když Jirikiho sestra nasázela čtyři šípy jeden vedle druhého do stromu, vzdáleného padesát kroků. Nijak nepochyboval, že i ostatní jejího pohlaví jsou právě tak zběhlé, teď mu to právě ale bylo jedno. "Zab mě, jestli chceš," dodal a pak zauvažoval, jestli taková poznámka nenapíná jeho štěstěnu přespříliš.

Vyrazil se zpola shrbenými rameny po svahu do šeptajících bříz. Nepřiletěl žádný šíp, a tak se odvážil ohlédnout. Ta, která se jmenovala Maye'sa, stála dosud tam, kde ji nechal. Na útlém obličejí měla něco jako výraz rozpaků.

Rozběhl se z kopce podél bílých kmenů s papírovitou kůrou. Po chvíli si všiml, že se svah vyrovnává. Když zjistil, že běží nahoru, zastavil se, pak šel dál, až našel místo, z něhož se mohl rozhlédnout a zjistit, kde je. Celá velká proláklina dosud ležela pod ním, nějak se tam ale dostal podél okraje z místa, kde stála sithijská žena a pozorovala jej.

Vztekle zaklel a znovu vyrazil dolů. Opět ale zažil stejný pocit vyrovnávání sklonu a vzápětí jeho zvrát ve stoupání.

Nedostal se ke dnu údolí ani o píd' blíže – nakolik to mohl posoudit, byl asi ve třetině cesty prstencem bříz.

S nezdarem se setkaly i jeho pokusy vyhnout se stoupání. Ve větvích vzdychal vítr, březové listí šustilo a Simon měl pocit jako ve snu; navzdory všemu úsilí nepostoupil ani o píd'. Nakonec v zoufalé křeči zavřel oči a dal se do běhu naslepo. Jeho hrůza se na chvíli změnila v opojné rozjaření: cítil, že se pod ním kopec svažuje. Do obličejí jej udeřily větve, ale nějaké podivné štěstí mu dalo vyhnout se všem ze stovek kmenů, které stály v dráze jeho střemhlavého úprku.

Když se zastavil a otevřel oči, byl znovu na vrcholu pahorku. Před ním stála Maye'sa a skrovný náznak sukně jí vlál v nepokojném větru.

"Říkala jsem ti, že do Haje Ročního tance nemůžeš jít," pronesla, jako by vysvětlovala malému dítěti nějakou bolestnou pravdu. "Copak sis myslel, že můžeš?" Natáhla hadí krk a zavrtěla hlavou. Oči měla široké a zvědavé. "Podivné stvoření."

Zmizela ve svahu směrem k Jao é-Tinukai'i. Simon ji o pár chvil později následoval. Hlavu měl sklopenou, pozoroval, jak se v trávě posouvají jeho boty, a brzy zjistil, že stojí na cestičce před Jirikiho domem. Přícházel večer a na břehu rybníčka zpívali cvrčci.

"Velmi dobře, Seomane," pochválila jej nazítří Aditu. Zkoumala hrací desku shentu a přikyvovala. "Klamný směr! Jít od místa, na něž se chceš dostat. Učíš se."

"Nefunguje to vždy," opáčil mrzutě.

Blýskla očima. "Ne. Někdy je třeba hlubší strategie. Je to ale začátek."

37. V lese je bezpečněji

Binabik a Sludig nevešli do lesa příliš hluboko, byli ale dost daleko, aby kryl jejich tábor před větrem, svištícím po planině, větrem, jenž začal skučet a už nepřestal. Koně se neklidně vzpínali na uzdách, a neklidně vypadala i Qantaqa. Právě se vrátila ze svého třetího výletu do lesa a nyní měla vzpřímené slechy, jako by naslouchala nějakému očekávanému, přesto ale příšernému varování. Oči jí plály odraženým světlem ohně.

"Myslíš, že jsme tu bezpečnější, mužiku?" zeptal se Sludig, když si ostříl meč. "Myslím, že bych raději čelil holé planině než lesu.""

Binabik se zaškaredil.

"Snad, ale čelil bys raději také chlupatým obrům, které jsme viděli?"

Bílá cesta, velká silnice, která ovljela severní hranici Starosrce, se nakonec stočila podél nejvýchodnějšího okraje lesa a vedla je na jih – poprvé od doby, kdy před mnoha dny sešli i se Simonem ze Staré Tumat'aiské cesty. Nedlouho po této zákrutě zahlédli skupinu bílých obrysů, pohybujících se v dálce za nimi – obrysů, které, jak si brzy oba uvědomili, nemohly být nic než Huněni. Obří, kdysi neochotní opouštět svá loviště při úpatí Bouřné hory, se nyní podle všeho vyskytovali na celém severu. Při vzpomínce na katastrofu, kterou skupina těchto nestvůr přivodila jejich velké cestovatelské družině, nechovali troll ani Rimmeřan žádnou falešnou naději, že by mohli setkání s těmito huňatými bestii přestat.

"Co tě vede k jistotě, že jsme pro pár furlongů v lese bezpečnější?" dožadoval se Sludig.

"Nic jistého," připustil Binabik. "Vím ale, že ti malí plaziví kopáči nejsou ochotni do Starosrce vstupovat. Snad jsou na tom obři stejně."

Sludig frkl a zaškrábal brouskem o čepel. "A ten Huněn, co ho zabil Jošua u Naglimundu, když našel chlapce Simona? Ten byl v lese, nebo ne?"

"Ten tam byl vehnán," odpověděl Binabik podrážděně. Vtlačil do uhlíků druhého ptáka, zabaleného do listů. "V životě neexistují jistoty, Sludigu, přijde mi ale chytřejší, abychom se chopili těch několika šancí, které máme."

Po chvíli mlčení se Rimmeřan ozval: "Mluvíš správně, trolle. Já jsem jen unavený. Přál bych si dojít na to místo, kam jdeme, k tomu Kameni rozluky! Přál bych si dát Jošuoovi ten jeho zatracený meč a pak spát celý týden. V posteli."

Binabik se usmál. "To jistě. Není to ale Jošuoův meč, nebo si alespoň nejsem jist, zda je mu určen." Vstal a odtáhl dlouhý balík od stromu, o který byl opřený. "Nejsem si ani jistý, k čemu vůbec je." Binabik prsty rozbalil čepel a ukázal temný povrch. Světlo ohně neodhalilo více než tmavé obrysy. "Vidíš?" pronesl Binabik a sevřel balík v náručí. "Zdá se, že nyní si meč myslí, že je možné dovolit i malému trollovi, aby jej nesl."

"Nemluv o té věci, jako by byla živá," vyhrkl Sludig a spěšně načrtl do vzduchu Strom. "To je proti přírodě."

Binabik po něm loupal očima. "Možná není naživu jako je naživu medvěd, pták nebo muž, je v něm ale něco, co je více než železem na meče. To víš sám, Sludigu."

"To je možné." Rimmeřan se zamračil. "Ne. Kletě, já nevím. Proto o něm nemluvím rád. Mívám sny o jeskyni, v níž jsme tu věc našli."

"To mě nepřekvapuje," odvětil troll tiše. "Je to hrůzostrašné místo."

"Není to ale jenom tím místem – dokonce ani červem, ani Grimmricovou smrtí. Zdává se mi o tom zatraceném meči, mužiku. Ležel tam mezi těmi kostmi, jako by na nás čekal. Studený, studený jako had ve svém doupěti..."

Sludig ztichl. Binabik na něj hleděl, nic ale neříkal.

Rimmeřan si povzdychl. "A dosud nechápu, jak prospěje Jošuoovi."

"A ani já ne, jde ale o mocnou věc. To je dobré si pamatovat." Binabik poplácal matný povrch meče, jako by poplácal kočku po zádech. "Podívej se na něj, Sludigu. Byli jsme tak zaujati svým snažením a ztrátami, že jsme na Trn téměř zapoměli. Tohle je předmět, který vytváří legendy! Je to snad největší zbraň, jaká kdy přišla ve Východním Ardu na světlo – větší než Hernovo kopí Oinduth, větší než Chukkuův prak."

"Možná je mocný," zavrčel Sludig, "mám ale své pochybnosti o štěstí, které nám přinese. Sira Camarise nezachránil, nebo ano?"

Binabik ho obdařil nepatrným, tajnůstkářským úsměvem. "Když byl ale smeten přes bok lodi ve Firannoském zálivu, neměl jej u sebe; to nám řekl šašek Towser. Proto jsme ho mohli objevit v drakově hoře. Jinak by byl na dně oceánu – jako Camaris."

Vítr zasténal a zachrastil jim nad hlavou větvemi. Sludig nějaký čas vyčkával, pak se přesunul blíže k útěšnému ohni.

"Jak může tak velký rytíř spadnout z lodi? Dej Bůh, ať zemřu čestněji, v boji. Měl-li jsem kdy jaké pochybnosti, pak mi tohle jen dokazuje, že lodi je třeba nechávat na pokoji."

Binabikův žlutý škleb se rozšířil. "Slyšet taková slova od někoho, jehož předkové byli největšími námořníky, jaké kdy lidstvo poznalo!" Zvážněl. "Ačkoliv je třeba říci, že o tom, že byl Camaris smeten do moře, jsou jisté pochybnosti."

Někteří říkají, že se utopil sám."

"Cože? Proč by pro Usirea takovou věc dělal?" Sludig rozhorleně dloubl do ohně.

Troll pokrčil rameny. "Byla to jen zvěst, já ale nejsem z těch, co takové věci nezaznamenají. Pergameny jež popsal Morgenes, jsou plné velmi podivných příběhů. Qinkipo! Jak bych si přál, abych býval našel více času ke čtení doktorovy knihy! Jednou z věcí, kterou Morgenes říká ve svém životopisu Kněze Jana, je to, že sir Camaris byl v mnohém jako náš princ Jošua: muž prapodivných, melancholických nálad. A také velmi obdivoval Janovu královnu Ebeku. Král Jan Kněz Camarise učinil jejím osobním ochráncem. Když Růže z Hernysadharu – jak ji mnozí nazývali – zemřela při Jošuoově porodu, byl podle mnohých Camaris velmi rozrušen. Stal se skleslým a zasmušilým a horlil proti svému Bohu a Nebesům. Vzdal se meče a brnění a dalších věcí jako někdo, kdo přijímá zbožný život – nebo jako někdo, kdo ví, že zemře. Po pouti do Sancellan Aedonitis se vracel do svého domova na Vinittě. A v bouři u ostrova Harcha se ztratil."

Binabik se předklonil a dal se do opatrného vytahování zabalených ptáků z ohně tak, aby si nepopálil buclaté prsty. Oheň zapraskal a vítr zasténal.

"Běda," ozval se Sludig nakonec. "To, co říkáš, mne jen dále ujišťuje, že se mám vyhýbat vznešeným a mocným, jak je to jen možné. Až na vévodu Isgrimmura, který má hlavu pěkně pevně na ramenou, jsou ti ostatní pojašení a hloupí jako husy. Tvůj princ Jošua, pokud mi promineš, je mezi nimi první v řadě."

Binabik se znovu zašklebil. "Není to můj princ Jošua, a je – jak jsi to říkal? – pojašený. V žádném případě ale ne hloupý. A mohl by být naší poslední nadějí, co se zmaření nadcházející bouře týče." Troll se začal zabývat večerí, jako by se dotkl nějakého nepříjemného tématu. Posunul horkého ptáka k Rimmeřanovi. "Na. Pojez. Huněni si snad užívají chladného počasí a tak nás nechají na pokoji. Mohli bychom si v noci dovolit slušně se vyspat."

"To budeme potřebovat. Než se toho zatraceného meče zbavíme, budeme muset urazit hodný kus cesty." "Dlužíme to ale těm, kteří padli," odvětil Binabik a hleděl do setmělých koutů lesa, jenž je obklopoval. "Nemáme právo selhat."

Když jedli, Qantaqa přecházela táborem a soustředěně naslouchala nařikání větru.

Sníh divoce vířil Pustinou; vítr foukal dost silně, aby dokázal ze stromů na nerovném severním okraji Starosrce servat kůru. Velký pes, ani v nejmenším takovým nepřátelským povětrím neodrazen, zlehka proskakoval vložkami a pod krátkou srstí se mu napínaly a uvolňovaly svaly, pevné jako kámen. Když dosáhl Ingenovy úrovně, Královnin lovčí hmátl do vesty a vytáhl dlouhý kus zkrouteného sušeného masa, který měl na konci něco, co podezřele připomínalo

nehet. Bílý pes ho v mžiku schramstl, pak stál a zíral do tmy; přimhouřená malá očka měl plná dychtivosti po dalším pohybu. Ingen psa opatrně podržel za uchem a prsty v rukavici přejížděl po uzlovitě svalnaté čelisti, která by dokázala rozdrtit skálu.

"Ano, Niku'a," zašeptal lovec a hlas mu v přílbě rezonoval. V upřených očích měl stejně šílený svit jako pes. "Takže teď máš stopu, že? Ach, Královna bude tak pyšná. Mé jméno se bude zpívat, dokud slunce nezčerná, neshnije a nespadne z oblohy."

Pozvedl helmici a nechal pichlavý vítr, aby ho bil do obličeje. Stejně jistě, jako věděl, že někde ve tmě žhnou mrazivé hvězdy, věděl i to, že kořist je ještě před ním a že se k ní s každým dnem přibližuje. V tom okamžiku se necítil tím netečným, neúnavným psem, který byl vtisknut do jeho pečeti a jehož rozštěpená morda mu tvořila helmici; místo toho byl útlejším, lstivějším, spíše kočkovitým dravcem, tvorem vášnivě, leč tiché radosti. Cítil na obličeji mrazivou noc a věděl, že mu dlouho nemůže unikat nic, co žije pod černou oblohou.

Ingen Jegger vytáhl z rukávu dýku z křišťálu a podržel ji před sebou; hleděl na ni, jako by šlo o zrcadlo, v němž se může vidět, vidět Ingenu, jenž se bál tmy. Průhledná čepel zachytila nějaký ostřejší měsíční nebo hvězdný paprsek a zaplála mrazivě modrým ohněm; zdálo se, že se mu její vyřezávané ozdoby svíjejí pod prsty jako hadi. Má vše, o čem snil, ba i víc. Královna ve Stříbrné masce jej vyslala za velkým úkolem, úkolem, jenž z něj může udělat legendu. Brzy – to věděl s jistotou, z níž se roztřásl – brzy bude ten úkol splněn. Ingen nechal dýku vklouznout zpět do rukávu.

"Běž, Niku'a," zašeptal, jako by jej mohly prozradit i hvězdy, kdyby jej slyšely. "Je čas ulovit kořist na zemi. Poběžíme." Ingen vyskočil do sedla. Jeho trpělivý oř přešlápl, jako by se právě probral.

Vítr zavířil a chvíli vanul prázdnotou nocí, kde před chvílí stál muž, kůň a pes.

38. Vyzván k setkání

Odpolední světlo mizelo a průhledné zdi Jirikiho domu postupně tmavly. Aditu přinesla Simonovi do pokoje jídlo z ovoce a teplého chleba – gesto, za něž by byl ještě vděčnější, kdyby nezůstala, aby si ho dobírala. Ne snad, že by se Simon netěšil z Adituiny přítomnosti nebo neobdivoval její krásu; to právě její opravdová nádhera a neznalost studu jej rušila a tolik mu ztěžovala soustředění na tak světský úkol, jako je jídlo.

Aditu mu znovu přejela prstem po páteři. Simon se málem udusil soustem chleba. "Nedělej to!"

Sithijská žena se zatvářila zaujatě. "Proč ne? Způsobuje ti to bolest?"

"Ne! Jistěže ne. Šimrá to." Rozmrzele se odvrátil a v duchu se zlobil na svou nezdvořilost – ne ale zas tolik. Cítil se, jako obvykle s Aditu, docela vyvedený z míry. S Jirikim, ať už byl jakkoliv exotický, se Simon nikdy necítil jako tupý smrtelník; vedle Aditu měl Simon pocit, jako by byl z bláta.

Toho dne byla oděna do sotvačeho více než peří, korálů z drahokamů a pár proužků látky. Tělo se jí lesklo vonnými oleji.

"Šimrá? A to je špatné?" zeptala se. "Nechci ti ublížit a nechci ani, aby ses cítil nepříjemně, Seomane. Je to tím, žeš tak ..." pátrala po správném slovu " ... tak neobvyklý, a já byla jen zřídka poblíž tvého druhu." Zdálo se, že vychutnává jeho zmatek. "Jsi tu velmi široký..." Přejela mu prstem z jednoho ramene na druhé; vzdechla, když to vyvolalo další ztlumený výkřik. "Je zřejmé, že nejsi udělán stejně jako náš lid."

Simon se jí znovu stáhl z dosahu a zavrčel. Necítil se s ní dobře, to byla prostá skutečnost. Její přítomnost v něm začínala vzbuzovat pocit, jako by měl nějaký zatracený svrab, a ve svém osamění došel až k tomu, že po jejím příchodu toužil a zároveň se jej obával. Pokaždé, když se mu podařilo vrhnout kradmý pohled na její tělo, obnažené s necudností, která jím dosud otřásala až do hloubky jeho bytosti, zjistil, že vzpomíná na burácivá kázání otce Dreosana. Simon byl ohromen poznáním, že kněz, kterého měl vždy za hlupáka, měl nakonec pravdu – ďábel klade tělu pasti. Jen pozorování Adituiných pružných, kočičích pohybů plnilo Simona svíjivým vědomím hříchu. Věděl, že je to o to strašnější, že Jirikiho sestra ani není jeho druhu.

Když byl postaven před tělesné svody, snažil se Simon – jak to učil kněz – vybavit si před sebou čistý obličej Elysie, matky Boží. Simon dříve na Hayholtu viděl ten obličej na stovkách obrazů a soch, na nesčetných svíčkami ozářených oltářích, nyní ale poplašeně zjistil, že jej paměť zrazuje. Při zpětné vzpomínce se oči Usireovy blahoslavené matky zdály hravější a více... kočičí... než by mohlo být správné či svaté.

Bez ohledu na tento neklid byl ve svém osamění Aditu za všechnu její pozornost vděčný, jakkoliv zběžná se mu někdy zdála, a jakkoliv bylo její škádlení k Simonovým pocitům někdy bezohledné. Nejvděčnější byl za jídlo. Jiriki býval v poslední době doma jen zřídka, a Simon si nebyl vůbec jistý, které ovoce, kterou zeleninu a další méně známé rostliny, jež rostly v princově rozlehlé lesní zahradě, může bez nebezpečí jíst. Kromě princovy sestry tu nebyl nikdo, na koho by se mohl spolehnout. Dokonce ani v první rodině – Kořenu a Větví, jak je označil Jiriki – nebyl nikdo, kdo by vypadal jako sluha. Všichni se starali sami o sebe, jako by úzkostlivě dodržovali sithijské samotářské způsoby. Simon věděl, že Sithové chovají zvířata, nebo spíše že je údolí plné zvířat, která na zavolání přiběhnou. Kozy a ovce se podle všeho nechávaly dojit samy, protože jídlo, jež mu Aditu nosila, často obsahovalo vonný sýr. Simon na důvěřivá zvířata, potulující se po pěšinách Jao-é-Tinukai'i, často toužebně myslel. Věděl, že by se něčeho takového nikdy neodvážil, ale – u Aedona nebylo by takové skopové stehno úžasné?!

Aditu do něj znovu dloubla. Simon ji netečně ignoroval. Vstala a prošla kolem hnízda z jemných příkrývek, které tvořily Simonovu postel, a zastavila se před kvetoucí modrou zdí. Když jej Jiriki přivedl poprvé, byla ta zeď šarlatová, ale nějak se změnila do blankytna. Když po ní Aditu přejela dlouhoprstou dlaní, látka se rozdělila jako roztažená opona a odhalila další místnost, tentokrát větší.

"Vraťme se ke hře," navrhl. "Jsi příliš vážné, lidské dítě."

"Já se to nikdy nedokážu naučit," zamumlal Simon. "Nebud' na sebe příliš přísný. Jiriki prohlašuje, že máš dobrý mozek – ačkoliv, bratr se už spletl." Aditu sáhla do záhybu stěny a vytáhla křišťálovou kouli, která se jejím dotykem rozzářila. Položila ji na jednoduchou dřevěnou trojnožku a nechala světlo prýštit do setmělé místnosti. Pak vytáhla zpod

pestrobarevné hrací desky shentu dřevěnou krabicí a vytáhla z ní vyleštěné polodrahokamy, které sloužily jako hrací kameny. "Myslím, že jsem si zrovna vzala akr Lesnice. Pojď, Seomane, hrej a neohrnuj rty. Onehdy jsi měl dobrý nápad, velmi chytrý nápad – utéci před tím, co ve skutečnosti hledáš."

Plácla jej po paži, až se mu zjezily chlupy, a obdařila jej jedním z těch zvláštních sithijských úsměvů, významným a neproniknutelným.

"Seoman bude dnes v noci hrát jiné hry."

Ve dveřích stál Jiriki, oblečen do něčeho, co vypadalo jako slavnostní oděv: rafinovaně vyšívané róby v rozličných odstínech modré a žluté. Meč Indreju se mu houpal u pasu v pochvě ze stejné šedé hmoty a do vlasů měl vpletena tři dlouhá bílá volavčí brka. "Byl vyzván k setkání."

Aditu pečlivě umístila kameny na desku. "Budu tedy muset hrát sama – leda bys tu zůstal, Vrbový proutku." Pohlédla na něj zpod sklopených víček.

Jiriki zavrtěl hlavou. "Ne, sestro. Musím Seomana doprovodit."

"Kam půjdu?" zeptal se Simon. "Kdo mě vyzval?"

"První Pramáti." Jiriki zdvihl ruku a udělal krátké, ale slavnostní gesto. "Amerasu na Lodi Zrozená tě žádá o návštěvu."

Když šel Simon v tichu pod hvězdami, přemýšlel o věcech, které viděl od doby, co opustil Hayholt. Pomyslete, že se kdysi bál, že bude žít a zemřít jako hradní podomek! Copak návštěvy podivných míst a setkání s podivnými lidmi nikdy neskončí? Možná, že mu Amerasu dokáže pomoci, stejně jej ale všechny ty podivnosti začínají unavovat. A pak si znovu se záchvěvem paniky uvědomil, že pokud mu Amerasu nebo někdo jiný nepomůže, může se krásný, ale omezený výhled na Jao-é-Tinukai'i stát vším, co kdy uvidí.

Náhle si pomyslel, že to nejpodivnější je, že bez ohledu na to, kam došel nebo co tam viděl, zůstává týmž starým Simonem – možná trochu menším prostředkem, nijak zvlášť se ale neliší od toho neohrabaného kuchtíka, který žil na Hayholtu. Zdá se, že ty vzdálené, pokojné dny jsou docista pryč, že zmizely a není naděje v jejich návrat, ale ten Simon, který je prožíval, byl velmi přítomný. Morgenes mu kdysi řekl, aby si zařídil domov ve vlastní hlavě. Co tím doktor myslel? Že má být stejným člověkem bez ohledu na to, kam jde, či jaké šílenství se objeví? To se mu zdálo jaksi správně.

"Nebudu tě obtěžovat radami," překvapil jej náhle Jiriki. "Existují zvláštní obřady, které mají být před setkáním s První Pramáti provedeny, ty je ale neznáš a ani je všechny nemůžeš provést, i kdyby ti je někdo popsal. Věřím, že tě Amerasu chce vidět pro to, čím jsi a co jsi viděl, a ne proto, aby tě viděla, jak provádíš Šest písní Uctivých proseb."

"Šest co?"

"To není důležité. Zapamatuj si ale tohle: ačkoliv je První Pramáti ze stejné rodiny jako Aditu a já, my jsme děti Posledních dnů. Amerasu na Lodi Zrozená byla jednou z prvních mluvících bytostí, které kdy vložily nohu na Východní Ard. Neříkám to, abych tě poděsil," dodal spěšně, když spatřil Simonův utrápený obličej, osvětlený měsícem, "ale jen abys věděl, že se liší dokonce i od mých rodičů."

Zatímco nad tím Simon uvažoval, rozhostilo se znovu ticho. Mohla by ta pohledná, smutně se tvářící žena, již viděl, vskutku být jedním z nejstarších na světě žijících stvoření? Nepochyboval o Jirikiho tvrzení, ale ani nejdivočejší myšlenky, byť vypjaté na nejvyšší míru, se s princovými slovy nedokázaly vyrovnat.

Cesta se vinula a vedla je přes kamenný most. Jakmile byli za řekou, dostali se do zalesněnější části údolí. Simon se snažil, seč mohl, aby si zapamatoval, kterými místy pěšinami se ubírají, zjistil ale, že se všechny vjemy rychle rozpouštějí, nehmotné jako světlo hvězd. Pamatoval si jen, že překročili několik dalších říček, a každá z nich jako by zpívala melodičtěji než ta předchozí, až konečně vstoupili do části lesa, která se zdála tišší. Mezi nahusto propletenými stromy zněla tlumeně dokonce i píseň cvrčků. Větve stromů se zahoupaly, vítr ale nevanul.

Když se konečně zastavili, Simon ke svému překvapení zjistil, že stojí před velkým, pavučinami opleteným stromem, na nějž narazil při prvním pokusu o útek. Spleť hedvábných vláken prosvěcovalo matné světlo, jako by strom měl na sobě planoucí plášť.

"Už jsem tu byl," řekl Simon pomalu. Horký, tichý vzduch ho uspával a zároveň mu jaksi zbystřoval smysly.

Princ se na něj zadíval a nic neřekl, ale zavedl jej k dubu. Položil ruku na mechem pokryté dveře, zasazené tak hluboko do kůry, že by je strom mohl obrůst.

"Máme svolení," zašeptal. Dveře se rychle otevřely dovnitř.

Za dveřmi je čekalo něco neuvěřitelného: úzká chodba, jež se před nimi prostírala, stejně opletená hedvábím jako průčelí dubového stromu. Uvnitř uzlíkovitých vláken plála drobná světla, o nic větší než světlušky, a naplňovala chodbu mihotavým světlem. Simon by dokázal upřímně přísahat na svatý Strom, že za širokým dubem nebylo nic než další stromy, a vracel se vchodem, aby se podíval, kde by se taková chodba mohla skrývat – mohla by nějak procházet zemí? – ale Jiriki jej vzal za loket a jemně jej znovu přivedl přes práh. Dveře se za nimi zavřely.

Byli dokonale obklopeni světly a hedvábnými vlákny, jako by se dostali skrze mraky mezi hvězdy. Simona dosud ovládala podivná ospalost: každá podrobnost byla jasná a ostrá, neměl ale představu, kolik času ve světélkující chodbě strávil. Nakonec se dostali na otevřenější místo, do komory, která byla cítit po cedru a švestkových květech a dalších vůních, které bylo obtížné určit. Drobných nestálých světelek tu bylo méně a rozlehlou místnost plnily dlouhé, roztřesené stíny. Čas od času ve zdi zapraskalo, jako by s Jirikim stáli v podpalubí lodi nebo uprostřed kmene mnohem většího, než jaký kdy Simon viděl. Slyšel zvuk, jako by zvolna kapala voda, jako by z větví vrby padaly do louže poslední krůpěje po bouři. V temných stěnách se rýsovaly zpola viditelné obrysy, které připomínaly lidi; mohly to být sochy, protože byly dozajista velmi klidné.

Jak na to Simon hleděl očima dosud nepřivklýma příšeří, něco se mu otřelo o nohu. Vyskočil a vykřikl, vzápětí mu ale mihotavé světlo ukázalo chlupatý ocas, který mohl patřit jen kočce; zvíře rychle zmizelo ve stínech při stěně. Simon

popadal dech.

Řekl si, že i když je to místo podivné, není na něm nic děsivého. Stinná komora v sobě obsahovala ovzduší vřelosti a vyrovnanosti, nepodobné čemukoliv, co dosud v Jao é-Tinukai'i zažil. Judita, baculatá velitelka kuchyní, by ji možná označila skoro jako útulnou.

"Vítejte v mém domě," promluvil hlas ze tmy. Světelné špendlíky kolem jedné z postav zaplály jasněji, odhalily bělovlasou hlavu a velké křeslo postavené opěradlem k nim. "Pojď blíž, lidské dítě. Vidím tě, pochybuji ale, že ty vidíš mne."

"První Pramáti má velmi ostrý zrak," ozval se Jiriki; Simon si pomyslel, že v Sithově hlase rozeznává nádech okouzlení. Předstoupil. Zlaté světlo vyrýsovalo prastarý a přitom krásný obličej, jež už viděl v Jirikiho zrcadle.

"Jsi u Amerasu y'Senditu no'e-Sa'onserei, na Lodi Zrozené," promluvil za ním Jiriki. "Prokaž úctu, Seomane Bělokadeřný."

Simon ani chvíli neváhal. Poklekl na roztřesená kolena a sklonil hlavu.

"Povstaň, smrtelný chlapče," pronesla tiše. Hlas měla hluboký a jemný. Bodl Simona v paměti. To se mu jejich krátký kontakt vpálil tak hluboko do paměti? "Hmmm," zamumlala. "Jsi ještě větší než můj nejmladší, Vrbový proutek. Najdi lidskému dítěti židli, Jiriki, ať k němu nemusím vzhlížet. A přines jednu i pro sebe."

Když se Simon usadil vedle Jirikiho, Amerasu si jej pečlivě prohlížela. Simon náhle cítil, že má svázaný jazyk, že v něm ale zápasí zvědavost se studem. Snažil se, jak mohl nejlépe, vyhýbat se jejím téměř děsivě hlubokým očím a přitom po ní kradmo pokukoval.

Byla v mnoha ohledech taková, jakou si ji pamatoval: zářivě bílé vlasy, kůže vypjatá na jemných kostech. Kromě nezměrných hloubek pohledu byla jedinou známkou neuvěřitelného věku, jež Jiriki tak obřadně oznámil, pečlivá uvážlivost, kterou věnovala každému pohybu, jako by snad měla kostru křehkou jako vysušený pergamen. A přesto byla velmi krásná. Simon, lapen do sítě její pozornosti, si představoval, že za úsvitu světa mohla být Amerasu stejně oslepující, stejně strašlivě nádherná jako tvář samotného slunce.

"Nuže," promluvila konečně. "Nejsi tak úplně ve svých vodách, vid', malá rybko?"

Simon přikývl.

"Líbí se ti na návštěvě v Jao é-Tinukai'i? Jsi jedním z prvních tvého druhu, kteří se sem dostali."

Jiriki se napřimil. "Jeden, z prvních, moudrá Amerasu? Ne vůbec první?"

Ignorovala ho a zrak upírala na Simona. Cítil, že je jemně, avšak neodvratně tažen pod její vliv, do moci její vůle, jako mrsckající se rybka, nezadržitelně vlečená k oslepující hladině. "Pověz, lidské dítě, co si myslíš?"

"Já... jsem poctěn touto návštěvou," vypravil ze sebe a polkl. Hrdlo měl docela vyschlé. "Poctěn. Ale... ale nechci tady v údolí zůstat. Ne navždy."

Amerasu se opřela v křesle. Její sevření trochu povolilo, ale stále ho držela pevně v moci. "To mě nepřekvapuje." Zhluboka se nadechla a smutně se usmála. "Ale musel bys tu být uvězněn velmi dlouhý čas, než by ses cítil tak unaven jako já."

Jiriki se zavrtěl.

"Mám odejít, První Pramáti?"

Při jeho otázce Simonem proběhl záchvěv strachu. Věděl, jak je sithijská žena nesmírně laskavá a jakou bolest cítí – ale vládla přitom tak strašlivou silou! Byl si jist, že kdyby chtěla, mohla by ho tu držet navěky, pouhou mocí svého hlasu a těch podmanivých, hlubokých očí.

"Mám odejít?" zeptal se Jiriki znovu.

"Vím, že tě bolí, když takto mluvím, Vrbový proutku," odpověděla Amerasu. "Ale jsi mi nejdražší z mých mladších a jsi silný. Můžeš vyslechnout pravdu." Maličko si v křesle poposedla a položila si ruku s dlouhými prsty na hrud'. "I ty, lidské dítě, jsi poznal ztrátu. Máš to vepsáno ve tváři. Ale přestože je každá ztráta těžká, životy smrtelných přicházejí a zanikají tak rychle, jak podzim zbarví listy na stromech. Nechci být krutá. Ani se nesnažím vzbudit lítost – ale ani ty ani jiný smrtelný nikdy neviděl, jak kolem plynou suchá staletí a hladová milénia, neviděl, jak ze světa prchá světlo a barva, až zbývají pouze vyprahlé vzpomínky." Když mluvila, její tvář se náhle zdála být mladší, jako by tím nejživějším, co v ní zbylo, byl její žal. Simon teď dokázal postřehnout jasné známky její bývalé krásy. Neschopen slova sklopil hlavu.

"Samozřejmě, že jsi nic takového neviděl," pokračovala hlasem, který se maličko chvěl. "Já ano. Proto jsem tu, ve tmě. Ne že bych se světla bála nebo že bych nebyla tolik silná, abych nesnesla denní jas." Její smích připomínal teskné volání letka. "Ne, to jenom ve tmě mohu vidět zašlé dny a tváře lépe."

Simon vzhlídl. "Měla jsi dva syny," pravil tiše. Uvědomil si, proč mu její hlas připadal tak známý. "Jeden z nich odešel."

Amerasuina tvář ztuhla. "Oba jsou pryč. Co jsi mu říkal, Jiriki? Tohle nejsou vyprávěnky pro malá srdce smrtelných."

"Neřekl jsem mu nic, První Pramáti."

Zaujatě se předklonila. "Pověz mi o mých synech. Jaké staré legendy znáš?"

Simon polkl. "Jeden syn byl poraněn drakem. Musel odjet. Byl popálen – jako já." Dotkl se své zjizvené tváře.

"Druhý... druhý je Král bouří." Když zašeptal jméno, rozhlédl se, jako by se v hlubokých stínech mohlo něco objevit. Stěny povrzávaly, voda zurčela, to ale bylo vše.

"Jak to všechno víš?"

"Slyšel jsem tvůj hlas ve snu." Simon se pokoušel nalézt vhodná slova. "Když jsem spal, hovořila jsi dlouhou dobu v mé hlavě."

Krásná tvář sithijské ženy zvážněla. Zírala na něj, jako by v něm bylo ukryto něco, co ji děsilo. "Neboj se, lidské dítě," řekla nakonec a natáhla dlouhé štíhlé ruce. "Neboj se. A odpusť."

Chladné suché prsty se dotkly Simonova obličej. Světlo zaplálo jako zášleh blesku, pak zablikalo a pohaslo. Místnost utonula ve tmě. Její sevření sílilo. Temnota zpívala.

Necítil žádnou bolest, ale Amerasu byla náhle uvnitř jeho hlavy, jako síla tak důvěrně s ním spoutaná, že se náhle cítil strašlivě obnažený, mnohem víc, než kdyby byl pouze fyzicky zbaven šatů. Vycítila jeho hrůzu a utišila ho, ukonejšila jeho skryté já jako poplašeného ptáčka. Už se nebál. První Pramáti se poté začala jemně probírat jeho paměti a zkoumala ho s nenásilnou, ale účelnou důkladností.

Kolem něj poletovaly nejasné útržky myšlenek a snů a vířily jako okvětní listky ve větru – Morgenes a jeho nespočetné knihy, Miriamelina píseň, zdánlivě nesmyslné úryvky rozhovorů z doby na Hayholtu. Noc na Thisterborgu a strašný šedý meč se v jeho mysli rozlily jako temná skvrna, následovala stříbrná maska Utuk'ku a tři meče ze snu v domě Geloě. Otylā Skodi a tvor, který se smál v ohni na nádvoří, se přetavili v šílený obraz Udunova stromu a bezcitné oči velkého bílého červa Igjarjuka. Byl tu i Trn, černá jizva ve světle vzpomínek. Jak vzpomínky pádily dál, opět cítil palčivou bolest dračí krve, nepříjemný pocit propojenosti se světem, ohromující nesmírnost nadějí a bolesti všeho živého. Konečně obrazy vybledly.

Světlo se pomalu rozjasňovalo. Simonova hlava spočívala v Jirikiho klíně. V jizvě na tváři mu škubalo.

"Odpusť, První Pramáti." Jirikiho hlas zněl z velké dálky. "Bylo to nutné? Řekl by ti vše, co ví."

Amerasu dlouho mlčela. Pak namáhavě promluvila. Její hlas zněl staře. "Nemohl by mi říci vše, Vrbový proutku. O tom, co je pro mne nejvíce důležité, ani nemá ponětí, že to ví." Shlédla na Simona s výrazem laskavé únavy. "Je mi opravdu líto, lidské dítě. Neměla jsem právo tě takto vysát, ale jsem již stará a netrpělivá. Teď jsem navíc vystrašenější než kdy předtím." Pokusila se narovnat. Jiriki se natáhl, aby jí pomohl, a ona nejistě vstala z křesla a zmizela v šeru. Vzápětí byla zpátky s pohárem vody, který sama podržela Simonovi u úst. Žízňivě pil. Voda byla chladná a sladká, s příchutí dřeva a země, jako by vytryskla přímo z kmene dutého stromu. Simon si říkal, že Amerasu ve své bílé říze vypadá jako nějaký zářivý svatý z kostelních obrazů.

"Co... jsi... udělala?" zeptal se a zdvihl se do sedu. V uších mu bzučelo a před očima mu tančily drobné skvrnky.

"Dozvěděla jsem se to, co jsem potřebovala," vysvětlila Amerasu. "Věděla jsem, že jsem tvou tvář zahlédla v Jirikiho zrcadle, ale měla jsem to za pouhé nedopatření nebo náhodu. Cesta snů se v poslední době hodně změnila a stala se nejasnou a nepředvídatelnou i pro zkušené, jako bývala pro ty, kteří po ní cestovali pouze ve spánku. Nyní vidím, že naše předchozí setkání nebyla pouhou hrou osudu."

"Chceš říci, že někdo vaše setkání zamýšlel, První Pramáti?" zajímal se Jiriki.

"Ne. Myslím tím jen to, že hranice mezi tímto a našim světem zeslábly. Někdo jako toto lidské dítě, které bylo vláčeno tam a sem a bylo díky shodě okolností nebo nějakému nepředstavitelnému záměru zatahováno do mnoha nebezpečných spojení mezi světem snů a světem..." Odmlčela se, opatrně se posadila a pokračovala. "Je to, jako by žil na okraji velkého lesa. Když se stromy začnou rozrůstat, je to jeho dům, jehož práh překročí nejdříve. Když vlci z lesa vyhladoví, to pod jeho okny začnou výt."

Simon měl problémy promluvit. "Co jsi se... dozvěděla... z mých vzpomínek? Něco... o Inelukim?" Její tvář znehybněla.

"Příliš mnoho. Myslím, že teď již chápu hrozný, pečlivě připravený plán mého syna, ale musím o tom ještě chvíli přemýšlet. Dokonce ani v této chvíli nesmím nic ze strachu uspěchat." Pozdvihla ruku k čelu. "Pokud se nemýlím, pak je hrozná nebezpečí ještě větší, než si umíme představit. Musím hovořit s Shima'onarim a Likimeyou. Jen doufám, že mě vyslechnou – a že nám ještě zbývá nějaký čas. Možná, že teprve začínáme kopat studnu, zatímco naše domy již hoří." Jiriki pomohl Simonovi vstát. "Můj otec a matka tě musí vyslechnout. Každý ví o tvé moudrosti, První Pramáti."

Amerasu se smutně usmála.

"Ženy z rodu Sa'onserei kdysi udržovaly staré tradice. Rozhodující slovo vždy patřilo nejstaršímu z rodu. Když Jenjiyana ze Slavíků viděl smysl, promluvil a stalo se. Od Útěku se vše změnilo." Její ruka se ve vzduchu zachvěla jako vzlétající pták. "Jsem si jistá, že tvá matka rozumná slova vyslechně. Tvůj otec je dobrý, Jiriki, ale jistým způsobem dlí v minulosti více než já." Zavrtěla hlavou. "Odpusť. Jsem unavená a musím o mnohém přemýšlet. Jinak bych nehovořila tak nerozvážně, zvláště ne před tímto chlapcem." Natáhla ruku a přejela Simonovi po tváři. Bolest ve staré spálenině se zmenšila. Podíval se jí do vážné tváře. Rozeznal tíhu, kterou musí nést, zdvihl ruku a dotkl se její paže.

"Jiriki měl pravdu, lidské dítě. Byl jsi poznamenan, ať v dobrém či ve zlém. Jen lituji, že ti nemohu říci nic, co by ti usnadnilo cestu."

Světlo opět pohaslo. Simon nechal Jirikiho, aby ho odvedl ven do tmy.

39. Loutkové představení

Miriamele se opírala o zábradlí a pozorovala ruch a shon v docích. Vinitta nebyl velký ostrov, ale z místního vládnoucího rodu Benidrivinů vzešli dva poslední nabbanští imperátoři i tři vévodové za vlády krále Jana. Také se tu narodil legendární Camaris, ale i tak velký rytíř zaujímal v bohaté historii Vinitty, plné hrdinů, jen méně významné místo. Přístav se těšil značné důležitosti: s Benigarisem na vévodském stolci byla Vinittě štěstěna nakloněna.

Aspitis Preves odešel s kapitánem do města za svými obchody. Jakého druhu byly, to Miriamele říci nedokázala. Kníže jí naznačil, že má důležité posláni od vévody Benigarise, ale více to nerozváděl. Aspitis přikázal Miriamele i Cadrachovi, aby až do jeho návratu zůstali na palubě, řka, že přístav není pro šlechtičnu vhodné místo k potulkám a že on sám nemá tolik ozbrojenců, aby mohl určit dva k jejich ochraně.

Miriamele věděla, co to znamená. Ať si o ní Aspitis myslí co chce, ať si cení její krásy a společnosti jakkoliv, nemá v úmyslu dát jí příležitost vyklouznout. Snad má o její historce nějaké pochybnosti, nebo se jen bojí, že by ji Cadrach mohl přemluvit k odchodu, protože mnich svou stále větší nenávisť ke knížeti z Eadne a Driny nijak nezastíral.

Povzdychla si a smutně se dívala na řadu stánků. Táhlý se podél mola a každý byl ověnčen fáborky a nácpan vším možným. Podomní obchodníci halasně vychvalovali zboží a šourali se po ulicích s ohromnými pytlí, nácpanými k prasknutí, na zádech. Tanečníci a hudebníci se snažili zasloužit si svou minci a námořníci z různých lodí se mísili s

obyvateli Vinity v jeden hlučný, rozesmátý a klevetící chór. I přes potměšlou oblohu a občasně dešťové přeháňky se davy v přístavu nevázaně veselily. Miriamele toužila, aby se k nim mohla přidat.

Cadrach stál vedle ní. Jeho růžolící tvář byla bledší než obvykle. Od doby, kdy kníže opustil loď, mnoho nemluvil; se stejně kyselým výrazem, s jakým pozoroval odchod Aspitise a jeho skupiny, nyní sledoval dění v přístavu.

"Bože," poznamenal, "z takové nedbalosti se člověku dělá až špatně." Nebylo jasné, co tím myslí, ale Miriamele v tom stejně vycítila jeho rozjitřenost.

"A co ty," odsekla. "Jsi snad lepší? Opilec a zbabělec?"

Cadrachova hlava se otočila pomalu jako mlýnské kolo. "To právě moje pozornost k tomu přispěla, paní. Díval jsem se Příliš pečlivě."

"Díval se na co? Ale to je jedno. Nemám náladu na nějaké tvoje obšírné kázání." Otřásla se hněvem, ale pořád měla pocit, že není oprávněný. Během posledních pár dní byl Cadrach stále odtažitější a zdálo se, že sleduje její počínání s nesouhlasem. Rozčilovalo ji to, ale z neutuchajícího koketování, které probíhalo mezi ní a knížetem, nebylo nijak dobře dokonce ani jí. Bylo těžké cítit ospravedlnění vlastní podrážděnosti, ale ještě horší byly Cadrachovy šedé oči, které si ji prohlížely, jako by byla dítětem nebo neposlušným zvířetem. "Proč si nejdeš stěžovat některému z námořníků?" zeptala se nakonec. "Uvidíme, jak ti budou naslouchat oni."

Mnich si založil ruce na prsou. Hovořil trpělivě, ale jejím očím se vyhýbal. "Nechceš mě vyslechnout, paní?"

Naposledy? Má rada není ani z poloviny tak špatná, jak si chceš myslet, a ty to víš. Jak dlouho budeš naslouchat medovým slovíčkům toho... dvorního krasavce? Jsi jako jeho ptáček, kterého bere z klece, aby si s ním pohrál, a pak ho vrátí zpátky. Nezáleží mu na tobě."

"Podivné, že o tom hovoříš zrovna ty, bratře Cadrachu. Kníže nám dal kapitánovu kabinu, krmlil nás u vlastního stolu a ke mně se choval s dokonalou úctou." Srdce se jí trochu rozbušilo, když si vzpomněla na rty knížete na vlastním uchu, na pevné, něžné doteky. "Tys mi naopak lhal, prodal jsi mou svobodu a omráčil jsi mne. Po tom všem by se za přítele mohl vydávat jen blázen."

Cadrach k ní zdvihl zrak a dlouho jí hleděl do očí. Zdálo se, že něco hledal, a jeho důkladná prohlídka jí vehnala červeň do tváří. Posměšně se uskubla a odvrátila se.

"Dobrá, paní." Koutkem oka ho viděla, jak pokrčil rameny a odchází. "Zdá se, že v dnešní době učí v Usireových chrámech málo o laskavosti a odpouštění," prohodil přes rameno.

Miriamele prudce zamhouřila oči, aby jí nevytryskly slzy hněvu. "Ty jsi muž církve, Cadrachu, já ne. Pokud to tak je, pak jsi ten nejlepší příklad!" Její vlastní hrubá odpověď jí nepřinesla žádné zadostiučinění.

Když ji unavilo sledovat zástupy v přístavu, odešla do své kajuty. Cadrach seděl na zemi a upřeně hleděl do prázdna. Miriamele se s ním bavit nechtěla, proto se otočila a vrátila se na palubu. Neklidně přecházela po celé délce Oblaku Eadne. Ti členové posádky, kteří zůstali na lodi, ji připravovali na další cestu, někteří šplhali v ráhnovi a kontrolovali plachty, jiní prováděli drobné opravy všude, kde to bylo potřeba. Na Vinitě měli strávit jedinou noc, námořníci proto se svými úkoly spěchali, aby se co nejdříve dostali na břeh.

Miriamele se brzy ocitla zpátky u zábradlí na můstku a pozorovala víření obyvatel ostrova. Chladný, vlhký vánek jí čečral vlasy a ona shledala, že přemýšlí o tom, co říkal mnich. Měl snad pravdu? Věděla, že Aspitis rád lichotí, ale je možné, že by mu na ní vůbec nezáleželo? Miriamele vzpomínala na jejich první noc na palubě a na sladké a tajné polibky, které jí od té doby ukradl, a věděla, že Cadrach nemá pravdu. Nenamlouvala si, že ji Aspitis miluje celou duší – pochybovala, že by ho její tvář mučila ve snech, jako se jí zjevovala ta jeho ale byla si jista, že se mu líbí, a to bylo víc, než mohla říci o dalších mužích, které poznala. Její otec chtěl, aby se provdala za toho hrozného vychloubačného opilce Fengbalda, a strýc Jošua po ní chtěl, aby tiše seděla a nepůsobila mu žádné potíže.

Ale byl tu i Simon... pomyslela si a ve studeném ránu pocítila kratičký příliv tepla. Byl ve své pošetilosti sladký a přitom odvážný jako kterýkoliv šlechtic, kterého zná. Ale byl to kuchtík a ona je králova dcera... a co na tom záleží? Každý z nich je na druhém konci světa. Už se nikdy nepotkají.

Cosí se dotklo její paže a vylekalo ji. Otočila se a spatřila vrásčitou tvář Gan Itai. Jen její obvyklý výraz dobré nálady a lstivosti chyběl.

"Děvče, musím s tebou mluvit."

"C-cože?" Cosí v obličeji Niskie ji polekalo.

"Měla jsem sen. Sen o tobě – a o zlých dobách." Gan Itai sklonila hlavu, otočila se a pohlédla na moře. Pak se obrátila.

"Sen mi ukázal, že jsi v nebezpečí, Miri ..."

Niskie se zarazila a pohlédla přes princeznino rameno. Miriamele se předklonila. Přeslechla se, nebo se ji Gan Itai chystala oslovit jejím jménem? Ale to není možné, kromě Cadracha nikdo neví, kdo opravdu je, a silně pochybovala, že by to mnich komukoliv na lodi řekl – nedalo se předvídat, co by taková zpráva znamenala a Cadrach byl uvězněn na oceánu stejně jako ona. Ne, to musel být jen podivný způsob mluvy Niskiů.

"Hola! Krásná paní!" Z doku se ozval veselý hlas. "Je promoklé ráno, ale snad by ses ráda porozhlédla po Vinitě?"

Miriamele se otočila. Pod nástupním můstkem stál Aspitis se svými muži. Kníže měl na sobě překrásný blankytný plášť a lesklé boty. Vlasy mu povlávaly ve větru.

"Ach, ano!" odpověděla, potěšená a vzrušená. Jak krásné, dostat se z lodi! "Hned jsem dole!"

Když se otočila, Gan Itai byla pryč. Miriamele se zmateně zamračila. Náhle pomyslela na mnicha, jak sedí s kamennou tváří v jejich společné kajutě a bodl ji osten lítosti.

"Mám vzít i bratra Cadracha?" zavolala.

Aspitis se zasmál. "Samozřejmě! Přijde nám vhod mít s sebou svatého muže, který nám vymluví hříšné svody! Pak nám možná zbude i několik cintisů!"

Miriamele seběhla ze schodů a řekla to Cadrachovi. Podíval se na ni zvláštním pohledem, ale natáhl si vysoké boty, pečlivě si vybral ten nejvhodnější teplý plášť a následoval ji nahoru po žebříku.

Vítr zesílil a přehánky byly stále častější. Ačkoliv Miriamele ze začátku stačilo procházet se po rušném přístavu s hezkým a společenským knížetem po boku, její vzrušení z odchodu z lodi brzy vyprchalo. Úzké uličky Vinitty jí navzdory rozjařenému davu připadaly smutné a šedivé. Když jí Aspitis u květinářky koupil náhrdelník z modrých zvonků a pověsil jí ho něžně na krk, dokázala se na něj jen usmát.

To je tím počasím, říkala si. Tohle podivné počasí změnilo vrchol léta ve sklíčenou šed' a do kostí mi seslalo chlad. Pomyslela na otce, jak sedí sám v pokoji, na mrazivou, odtážitou tvář, kterou si nasazoval jako masku – masku, již během posledních měsíců na Hayholtu nosil stále častěji. Chladné kosti, chladná srdce, zazpívala si v duchu, zatímco kníže z Eadne a Driny vedl svou družinu po mokřích uličkách Vinitty.

Chladné kosti, chladná srdce
v dešti spí Po bitvy vřavě,
u jezera Clodu. v trávě.
Dokud boží trubky hlas...

Nedlouho před polednem je Aspitis zavedl do jídelny, kde Miriamele okamžitě pocítila, že se jí pokleslá nálada zlepšila. Jídlna byla velká místnost s vysokým stropem, ale tři velké krby v ní udržovaly teplo a dobrou náladu a plnily vzduch kouřem a vůní pečeného masa. Toho rána se rozhodli, že jim v jídelně bude dobře, i mnozí další: trámy se otřásaly bujarými hlasy jedlíků a pijáků. Majitel podniku a jeho pomocníci byli v jednom kole, s hlasitým zaduněním pokládali na stoly korbele piva a karafy s vínem a sbírali nabízené mince – a to vše jediným zručným pohybem.

Na konci sálu bylo postaveno jednoduché jeviště. V té chvíli byla přestávka mezi jednáními loutkové hry, kterou vyplňoval malý žonglér. Ze všech sil se snažil udržet ve vzduchu několik kusů dřeva najednou, mlčky trpěl posměšnými žerty přihlížejících opilců a nohama – které měl volné – zastavoval drobné mince, které tu a tam na jeviště přilétly.

"Dáš si něco k jídlu, má krásná paní?" zeptal se Aspitis. Když Miriamele plaše přikývla, kamsi odeslal dva ze svých mužů.

Další jeho zbrojnoš bez dlouhých círáků vyprovodil jakousi početnou rodinu od jednoho z odřených stolů. Dvojice vojáků se brzy vrátila s vypečenou jehněčí kýtou, chlebem, cibulí a slušnou zásobou vína.

Plná sklenice z Miriamele brzy vyhnala chlad. Zjistila, že jí během ranní procházky značně vyhládlo. Polední zvon ještě ani nezazvonil a její porce již zmizela. Poposedla si a snažila se potlačit říhnutí, které se k ní jako k dámě nehodilo.

"Podívejte," řekla, "začíná loutková hra. Můžeme se jít podívat?"

"Jistě," souhlasil Aspitis a velkoryse máchl rukou. "Jistě. Omluvíte mě, doufám, pokud s vámi nepůjdu. Ještě jsem nedojedl. Kromě toho to vypadá jako usireánská hra. Nebudete na mě snad pro to pohlížet s neúctou, ale protože žiji v kolébce Matky církve, viděl jsem jich již hezkou řádku – ve všech provedeních, od těch nejlepších po nejhorší." Otočil se a pokynul jednomu ze zbrojnošů, aby ji doprovodil. "Pro takovou dobře oděnou paní není dobře, aby se sama pouštěla doprostřed davu."

"Já jsem již dojedl," ozval se Cadrach a vstal. "Půjdu také, lady Maryo." Mnich se přidal k vojákovi.

Hra byla v plném proudu. Diváci, hlavně děti, ječely nadšením, když se loutky honily a vzájemně se mlátily holemi. Miriamele se také smála, když Usires lstí přiměl Crexise, aby se předklonil, a pak si s gustem kopl do pozadí ďábelského imperátora, ale úsměv jí brzy pohasl. Crexis neměl na hlavě své obvyklé rohy, ale cosi, co se podobalo parohům. Z nějakého důvodu ji to naplnilo neklidem. Z Usireova hlasu navíc znělo zoufalství a strach, a oči loutky, obrácené vzhůru, vypadaly nevýslovně smutně. Otočila se a spatřila Cadracha, jak na ni zasmušile hledí.

"Tak si kolem sebe pracně stavíme hráze," promluvil mnich, kterého bylo v hlučícím davu těžší slyšet, "zatímco všude stoupá voda." Na hrudi si nakreslil znamení Stromu.

Než se ho mohla zeptat, co tím myslel, hlasitý hlahol zástupu obrátil její pozornost zpět k jevišti. Usires byl lapen a pověšen hlavou dolů na Popravčí strom. Dřevěná hlava se mu kývala. Crexis šťouchal do bezmocného Spasitele a na scéně se objevila nová postava. Byla oděna do oranžových a rudých cářů látky a jak se kolébala ze strany na stranu ve strašidelném tanci, cáry se zmítaly, jako by byla loutka pokrytá plameny. Místo hlavy měla černou kouli bez tváře a v ruce nesla malý dřevěný meč barvy hlíny.

"Tady Přichází Ohnivý tanečník, aby tě srazil do temné země!" ječel Crexis. Imperátor předvedl krátký rozjívěný taneček.

"Nejsem živ mečem," odpověděla loutka Usires. "Meč nemůže ublížit tomu, co jest ve mně Božího, to, co jest tichem a mírem." Miriamele skoro viděla, jak se loutce pohybují namalované rty.

"Pak můžeš být tichý navždy – a vzývej si svého Boha rozsekán na kusy!" zakřičel triumfálně imperátor a Ohnivý tanečník bez tváře začal sekat mečem. Nadšené ječení davu zesílilo a připomínalo štěkot psů při uštívání kořisti.

Miriamele se udělalo nevolno. Ustrašeně se odvrátila od jeviště.

Cadrach už vedle ní nestál.

Miriamele se otočila na vojáka na druhé straně. Ten se při spatření jejího tázavého pohledu začal rozhlížet po mnichovi. Cadracha nebylo nikde vidět.

Pátrání po celé jídelně Hernystiřana neobjevilo.

Kníže šel v čele své družiny zpátky k Oblaku Eadne a jeho zuřivá nálada byla obdobou hněvivých mračen na obloze.

Celou dlouhou cestu k lodi mlčel.

40. Zoufalá situace

Rybář Sinetris si prohlédl nového příchozího od hlavy až k patě. Cizinec byl dobře o hlavu vyšší než on, ramena měl široká jako brána a byl promáčený od deště, jenž bušil do střechy lodního přístřešku. Sinetris zvažoval výhody a nevýhody možnosti, že by cizince pomalu obešel a oslovil ho zvenčí své malé kůlny. Nevýhody byly zřejmé: dnes je přesně takový den, kdy se i ti nejotužilejší chvějí u ohně a vzdávají Bohu díky za střechu nad hlavou. Navíc to byl Sinetrisův vlastní přístavek a přišlo mu hrozně nespravedlivé, že by si měl jít stoupnout ven, jen aby ten cizinec byl v suchu – a on stál na hustém dešti.

Výhody byly ovšem také jasné. Když bude venku, může si zachránit život útekem, kdyby se v tomto udýchaném šílenci probudily vražedné sklony.

"Nevím, o čem to mluvíš, otče. Dnes nejsou na moři žádné lodi. Vidiš, jak je venku." Sinetris ukázal na liják a prudký závan větru ho málem odstrčil.

Zbožný muž se na něj díval velmi nehezky. Obrovský mnich, pokud to vůbec byl mnich, ve tváři docela zrudl a obočí se mu zachvělo. Podivné, Sinetris měl pocit, že mnichovi raší plnovous: strniště mu narostlo do délky, do níž by nenarostlo ani za týden putování bez holení. Pokud rybář věděl, aedonitští mniši vousy nenosí. Jenomže tohle byl podle přízvuku nějaký barbar ze severu, Rimmeřan nebo kdo. Sinetris měl za to, že všichni narození za řekou Glenivent byli schopni jakýchkoliv výstředností. Jak se tak díval na tmavé strniště a na růžovou kůži, která jím prosvítala, jeho nelichotivý dojem z mnicha se ještě zvýraznil. Tohle je bezpochyby člověk, s nímž by raději neměl mít vůbec nic společného.

"Nevím, jestli mi rozumíš, rybáři," zasyčel mnich, předklonil se a opravdu hrozivě zakoulel očima. "Prošel jsem doslova peklem, abych se dostal až sem. Bylo mi řečeno, že jsi jediný, kdo by vyjel na moře v takovém počasí – a důvod je ten, že bereš na hůl." Mocná ruka sevřela Sinetrisovu paži. "Výtečně. Podved' mě, okrad' mě, je mi to jedno. Ale já jedu do Kwantipulu a už mě nebaví prosit, ať mě tam někdo vezme. Rozumíš mi?"

"A-ale vždyť můžeš po souši!" zakvikl Sinetris. "Tohle není počasí na cestování po moři..."

"A jak dlouho by mi to trvalo dostat se tam po souši?"

"Jeden den! Snad dva! Ne moc dlouho!"

Mnichův stisk bolestně zesílil.

"Lžeš, mužičku. V tomhle počasí a přes močály by mi to zabralo dobrých čtrnáct dní. Ale ty bys byl radší, kdybych to zkusil, vid? Doufáš, že odejdu a utopím se někde v bažině?" Po mnichově široké tváři přeběhl nepříjemný úsměv.

"Ne, otče! Ne! Něco takového bych si o svatém muži ani nepomyslel!"

"To je zvláštní, protože jiní tvého cechu mi povídali, že okrádáš všechny, i mnichy a kněze, po tuctech! Takže budeš mít příležitost pomoci božímu muži – a dostaneš za to poctivě a víc než dostatečně zaplacen." Sinetris propukl v pláč, čímž překvapil i sám sebe.

"Ale eminence! My se opravdu v takovém čase na vodu neodvažujeme!" Když to říkal, uvědomil si, že pro jednu mluví pravdu, že to není pokus vyšroubovat cenu. Tohle počasí by pokoušeli jen blázni. V jeho prosbách zazněl tón zoufalství. "Utoneme – ty, nejsvatější muž církve a nebohý Sinetris, přičinlivý manžel a otec sedmi rozmilých dětí!"

"Nemáš žádné děti a už teď lituji ženu, která se jednou stane tvou manželkou. Mluvil jsem s tvými cechovníky, nezapomínej. Jsi svoloň, kterou ze svých břehů vyhnal i prodejní Perduin. Teď urči cenu, zatraceně. Musím se dostat do Kwantipulu co nejdříve."

Sinetris popotahoval, aby získal trochu času na přemýšlení. Obvyklá cena za převoz byla jeden quinis, ale ve špatném počasí – a to dnes bez jakéhokoliv přehánění panovalo – by nebyly nadsazené ani tři či čtyři quinis.

"Tři zlaté imperátory." Čekal zuřivé protesty. Když se žádné neozývaly, na kratičký blouznivý okamžik se domníval, že by si mohl na celý svůj letní výdělek přijít za pouhé dva dny. Pak jen sledoval, jak se k němu růžová tvář přibližuje, až na čele ucítil mnichův horký dech.

"Ty červe," řekl mnich tiše. "Je rozdíl mezi prostým šizením a loupeží. Asi bych tě měl srolovat jako koberec a tu loď si prostě vzít – a nechal bych tu jeden zlatý imperátor pro tvou imaginární vdovu a sedm neexistujících spratků, což je víc, než za kolik ty dřavé necky stojí."

"Dva zlaté imperátory, eminence? Jeden pro mou imag... vdovu, jeden na mši za mou ubohou duši v kostele?"

"Jeden, a víš sám, že je to hrubé přeláčení. To jen proto, že pospíchám. A vyrazíme hned."

"Hned? Ale loď není nachystaná..."

"Budu se dívat." Mnich pustil Sinetrisovo omačkané zápěstí a založil si ruce na širokých prsou. "Tak prosím. Pusť se do toho!"

"Ale laskavý otče, co bude s mým zlatým...?"

"Až budeme v Kwantipulu. Neboj se, že tě podvedu, jako jsi ty podvedl mnohé jiné. Nejsem snad Boží sluha?"

Podivný mnich se zasmál.

Sinetris se s tichým pofňukáváním vydal poohlédnout se po veslech.

* * *

"Říkal jsi, že máš více zlata!" Charystra, majitelka hostince známého jako Pelippina mísa, nasadila nacvičený znechucený výraz. "Starala jsem se o tebe jako o prince – o tebe, mužička z močálů – a tys mi lhal! Měla jsem si to rozmyslet, důvěřovat špinavému Wrannskému."

Tiamak se vši mocí ovládal. "Myslím, dobrá paní, že jsi ke mně byla velmi laskavá. Při příjezdu jsem ti zaplatil dva zlaté imperátory."

Odfikla si. "Nu, a ty jsou vyčerpány."

"Za čtrnáct dní? Obviňuješ mě ze lži, Charystro, ale tohle může být okrádání."

"Jak se opovažuješ takhle se mnou mluvit?! Dostalo se ti nejlepšího ubytování a služeb nejznamenitějšího ranhojiče v Kwantipulu."

Bolest v Tiamakových ranách jen dodala jeho zlosti. "Pokud myslíš tu opilou osobu, která přišla, kroutila mi nohou a ubližovala mi, pochybuji, že dostal zaplacené víc než dva korbele kapradového piva. Jen tak mimochodem, vypadal, že podobně mu zaplatilo už několik dalších obětí těsně před tím, než přišel sem."

Ta ironie! Jen pomyslet, že Tiamak, autor takřka dokončené revize Sovranova léčení podle wrannského ranhojičství, se musel podrobit péči suchozemského řezníka!

"Mám alespoň štěstí, že jsem nepřišel o nohu," zavrčel. "Kromě toho jsem byl z nejlepšího ubytování rychle vystěhován." Tiamak mávl slabou rukou k hromadě přikrývek, které nyní sdílel s Cealliem, zaostalým vrátným. Zamračená hospodská se ušklíbla. "Nejsi na člověka z močálů trochu sebejistý a nafoukaný? No tak si tedy jdi. Najdi si jiný hostinec a zkus, jestli se k Wrannskému budou chovat tak pěkně jako Charystra."

Tiamak spolkl uštěpačnou odpověď. Věděl, že se musí ovládat. Tahle žena ho strašlivě okrádá, ale tak to chodilo vždy, když se Wrannští svěřili do rukou suchozemců. Už teď zradil vlastní kmen, kterému slíbil, že kvůli jeho záležitostem pojede do Nabbanu. Kdyby se teď nechal vyhodit z Pelippiny mísy, zradil by také Morgenese, který ho výslovně žádal, aby tu počkal, dokud ho nebude zapotřebí.

Tiamak se k Tomu, jenž vždy kráčí po písku, pomodlil za dostatek trpělivosti. Když už pro Dinivana a Morgenese bylo jeho setrvání na tomto místě tak důležité, nemohli mu alespoň poslat nějaké peníze, aby na to měl? Zhluboka se nadechl. Jak se mu hnusilo ponížovat se před touhle semetrikou!

"Není rozumné takhle se hádat, dobrá paní. Pořád ještě čekám, že se ukáže můj přítel a přinese další zlato." Tiamak vyloudil úsměv. "Do té doby, doufám, mi vystačí zbytek z mých dvou zlatých imperátorů. Jistě z nich ještě není vše utráceno. Pokud budu muset odejít, dočká se zlata za své nejlepší ubytování někdo jiný."

Chvilí na něj hleděla a zvažovala, jak moc se jí vyplatí, kdyby ho vyhodila – při možnosti dalšího budoucího výdělku.

"Nu..." začala neochotně, "snad bych tě tu z dobroty srdce mohla nechat ještě tři dny. Ale bez jídla, na to upozorňuji. Budeš muset přinést další peníze, nebo si obstarávej stravu sám. Prostírám hostům bohatou tabuli a nemohu si dovolit dávat jídlo zadarmo."

Tiamak věděl, že její bohatá tabule sestává z řídké polévky a okoralého chleba, ale také věděl, že i taková nuzota je lepší než nic. Nějak se bude muset uživit. Je zvyklý vydržet dlouho o skrovné stravě, ale po zranění a následné nemoci byl pořád ještě slabý. S jakou radostí by mrštil kamenem ze svého vrhacího praku do výsměšné tváře této ženy!

"Dobře, má paní." Zaskřípal zuby. "To je spravedlivé."

"Přátelé mi pořád říkají, že jsem příliš laskavá." Charystra odkráčela do šenku. Tiamak si přikryl hlavu zatuchlou dekou a rozebíral svou nezáviděníhodnou situaci.

Celou noc nespál.

Usilovně přemýšlel, ale na řešení svých problémů nepřicházel. Chodit mohl jen stěží. Byl bez prostředků, uvězněn na neznámém místě mezi suchozemskými lupiči. Připadalo mu, že Ti, kdož se dívají a utvářejí, se spikl, aby jej mučili.

Stařec Ceallio zabručel ze spánku, otočil se a jeho ruka ztěžka dopadla Tiamakovi na tvář. Bolestně zasténal a posadil se. Zlobit se na toho starého prosťáčka nemělo smysl: Ceallio za jejich nepohodlí mohl asi stejně jako Tiamak.

Wrannan přemýšlel, jestli Ceallia nedopálilo, že se musí dělit o lože, ale pochyboval o tom. Veselý stařec byl bezelstný jako děcko; zdálo se, že přijímá vše, co ho potká – včetně ran, kopanců a nadávek – jako řízení osudu, nevyzpytatelné a nevyhnutelné jako bouřka.

Při pomýšlení na špatné počasí se Tiamak zachvěl. Bouře, která visela ve vzduchu a rozpálila vzduch ve Wranu a na celém jižním pobřeží, konečně propukla a zaplavila Kwantipul nezvyklým množstvím vody. Obvyčejně stojaté vody kanálů se nečekaně rozvlnily. Většina lodí raději zakotvila, čímž se obchod v rušném přístavu téměř zastavil. Prudká bouře také téměř zarazila proud hostů, což byl další důvod Charystřiny nepřijemné nálady.

Dnes večer poprvé za několik dní přestalo pršet. Chvilí poté, co Tiamak vlezl do své nepohodlné postele, náhle umlklo vytrvalé bušení kapek do střechy a bylo vystřídáno tak hlubokým tichem, že to samo o sobě znělo jako hluk. Tiamak si říkal, že to snad je ten nezvyklý klid, kvůli čemu nemůže spát.

Pokusil si přitáhnout přikrývku těsněji, ale stařec vedle něj ji svíral pevně. I přes pokročilý věk byl podle všeho mnohem silnější než Tiamak, který byl i před příhodou s krokodýlem dosti drobný, dokonce i ve srovnání s nevelkými příslušníky svého národa. Tiamak bitvu o přikrývku vzdal. Ceallio cosi mumlal ze sna; nejspíš se mu zdálo o nějakých šťastných dnech v minulosti. Tiamak se zamračil. Proč vůbec kdy opouštěl svůj domov na banyánovém stromě v milovaném a dobře známém močále? Neměl toho mnoho, ale bylo to jeho. A na rozdíl od tohoto vlhkého domu, kde vanul věčný průvan, tam bylo pokaždé teplo...

Náhle si v záchvatu třesavky uvědomil, že tohle není jen obyčejný noční chlad. Ve vzduchu se vznášel mráz, který bodal v hrudi jako dýka. Ještě jednou se pustil do předem prohraného zápasu o přikrývku a pak se ze zoufalství posadil. Nenechal někdo otevřené dveře?

Se zvučným bolestným zasténáním se vyplazil z postele a přinutil se vstát. V noze mu šubalo a řezalo. Pijan, vydávající se za ranhojiče, tvrdil, že jeho obklady bolest brzy zmírní, Tiamak mu ale nijak zvlášť nedůvěřoval a až doposud se jeho obavy ukázaly oprávněnými. Pomalu kulhal přes hrubou dřevěnou podlahu a snažil se co možná nejšikovněji protáhnout mezi dvěma převrácenými loďkami, které zabíraly většinu krytého dvora. Podařilo se mu šourat se podél zdi a tak se jim vyhnout, ale vynořila se před ním dřevěná stolička a zákeřně ho udeřila do holeně zdravé nohy. Tiamak se zastavil, hryzal si ret a třel si nohu, a ze všech sil zadržoval výkřik bolesti a vzteku, který by, jak se obával, neměl konce.

Proč právě jemu se muselo dostat takového zacházení?

Když byl opět schopen chůze, pokračoval se zvýšenou opatrností, takže mu připadalo, že jde ke dveřím celé hodiny. Nakonec ke svému velkému zklamání zjistil, že jsou zavřené; zdálo se, že se nedá udělat vůbec nic, co by zmírnilo chlad, jenž mu nedovolil usnout. Zlostně udeřil dlaní do rámu dveří; ty se otevřely a odhalily prázdné molo, zalité měsíčním světlem. Zasáhla ho vlna mrazivého vzduchu, ale než mohl hmátnout po klíče a dveře opět zavřít, cosi ho zaujalo. Zmateně vykulhal ven. Na lehké mlze, která se snášela v měsíční záři, bylo něco zvláštního.

Dlouho trvalo, než si Tiamak uvědomil, že mu na nataženou ruku nepadají dešťové kapky, ale drobounké bílé vločky. Nikdy nic takového neviděl – žádný Wranňan nikdy nic takového neviděl – byl ale neobvykle sečtělý a také během svých studií o tom mnohokrát slyšel. Vzápětí pochopil, co znamenají měkké vločky a pára, která mu stoupala od úst a rozplývala se v nočním vzduchu.

Na Kwantipul se přímo uprostřed léta snášel sníh.

41. Zrada a bolest

Miriamele ležela ve tmě na svém lůžku a plakala, a.ž byla tak unavená, že už dál plakat nedokázala. Oblak Eadne se pohupovala v kotvišti přístavu Vinitty a princezna cítila, jak na ni doléhá osamělost.

Nebylo to ani tak kvůli Cadrachově zradě: navzdory občasně slabosti, kterou pro něj měla, se mnich ukázal v pravém světle již dávno. Spíš to bylo proto, že on byl posledním poutem s jejím bývalým já, s jejím minulým životem. Jako by někdo přesekl kotevní lano, měla pocit, že náhle volně pluje na moři plném cizinců.

Cadrachova dezerce ji ani moc nepřekvapila. Zůstalo mezi nimi už tak málo dobrých vztahů, že odejít dříve mu nedovolovaly snad jen okolnosti. Vzpomněla si na jeho chladnou rozvážnost, s níž si před odchodem z lodi vybíral cestovní plášť, a uvědomila si, že útek plánoval, alespoň od chvíle, kdy byli pozváni do města. Svým způsobem ji vlastně varoval, nebo ne? Na palubě ji žádal, aby ho "naposledy" vyslechla.

Mnichova zrada nepřekvapila, ale bolest tím nebyla o nic menší. Dlouho očekávaná rána konečně dopadla.

Opuštění a lhostejnost. Jako by to byly dvě nitě, táhnoucí se celým jejím životem. Matka ji zemřela, otec se stal chladným a necitelným, Jošua chtěl jen, aby se mu nepletla do cesty – popřel by to, pochopitelně, ale z každého jeho slova a výrazu to bylo zřejmé. Na chvíli si myslela, že by jí přístřeší mohli poskytnout otec Dinivan a jeho pán lektor, ale ti zahynuli a ona tak zůstala bez přátel. Přestože věděla, že to nebyla ani v nejmenším jejich vina, už nedokázala odpouštět.

Nikdo jí nepomůže. Ti laskaví, jako je Simon a troll či drahý vévoda Isgrimmur, jsou pryč nebo nemají žádnou moc. A teď ji opustil i Cadrach.

Musí ve mně být něco, co lidi odpuzuje, dumala Miriamele – nějaká skvrna, jako černé kazy na bílých kamenech meremundských kanálů, které se objevují teprve při odlivu. Nebo to možná není vůbec v ní, ale v duších těch kolem, těch, kteří nedodržují závazky, kteří zapomínají na své povinnosti vůči mladé ženě.

A co Aspitis, zlatý kníže? Nevěřila, že by se ukázal spolehlivějším než druzí, ale alespoň mu na ní záleží. Alespoň ji na něco chce.

Snad až bude po všem, až její otec přemění svět po způsobu, který bude vyhovovat jeho zkažené duši, snad pak někde nalezne domov. Stačil by jí malý domek u moře; beze všeho by se zbavila svého nechtěného královského původu jako had kůže. Ale do té doby co?

Miriamele se přetočila a zabořila tvář do hrubé deky. Cítila, jak se postel a celá loď pohybuje v něžném, ale pevném sevření moře. Bylo toho na ni mnoho, myšlenek, otázek. Síla ji opustila. Chtěla jen, aby ji někdo držel, chránil, aby čas rychle minul a ona se probudila v lepším světě.

Tiše plakala, nešťastná a vykořeněná na pokraji spánku.

Odpoledne pomalu minulo. Miriamele ležela ve tmě své kajuty, napůl snila a napůl bděla.

Kdesi nahoře oznamovala hlídka křikem západ slunce; žádný jiný zvuk ji nerušil, jen šplouchání vln a tlumený křik mořských ptáků. Loď byla opuštěná, posádka odešla na břeh do Vinitty.

Miriamele ani nepřekvapilo, když se dveře kajuty tiše otevřely a postel se prohnula vahou dalšího těla. Aspitisův prst se dotkl její tváře. Otočila se, toužila po tom, aby si přes sebe mohla přetáhnout tmou jako pokrývku, aby byla opět dívenkou žijící u oceánu, který nezná žádné kilpy, jehož vln se bouře sotva dotknou a při východu zlatistého slunce zas zmizí.

"Má paní..." zašeptal. "Odpusť mi. Choval jsem se k tobě tak hrubě."

Neříkala nic, ale jeho hlas zněl jako balzám, tišící bolestné myšlenky. Opět promluvil, hovořil o její kráse a laskavosti. Ve svém smutně horečnatém stavu slovům příliš nerozuměla, jeho hlas byl ale sladký a hojivý. Cítila se uklidněná, uchláčená jako nervózní hřebec. Když jí vklouzl pod příkryvku, ucítila na vlastním těle jeho kůži, teplou, hladkou a pevnou. Zamumlala na protest, ale jen tiše a slabě; svým způsobem jí to přišlo příjemné.

Ústy se dotýkal jejího krku. Jeho ruce se pohybovaly s klidnou dychtivostí, jako by držel nějakou krásnou věc, která patří pouze jemu. Do očí jí opět vstoupily slzy. Ve své osamělosti se nechala sevřít do náruče, ale jeho dotyky nedokázala přijímat netečně. Část její bytosti prahla po objetí, po uklidňujícím teple, po bezpečném přístavu jako je ten, v němž se tiše pohupovala Oblak Eadne, neobtěžovaném bouřemi, bičujícími otevřeným oceánem; druhé já se chtělo vymanit a slepě se hnát do nebezpečí. Choužil se v ní ještě další stín, stín temné lítosti, připoutaný k jejímu srdci řetězy ze železa.

Tenký paprsek světla proklouzl kolem dveří a zatřpytil se v Aspitisových vlasech. Co kdyby někdo vešel? Na dveřích nebyla žádná závora. Začala se vzpírat. Nerozpoznal příčinu jejího strachu a šeptal jí mazlivá slůvka o její kráse.

Každá kudrna jeho vlasů byla složitá, spleťtá a samostatná jako strom. Jeho hlava připomínala les, jeho tělo ve tmě vzdálenou horu. Tiše vykřikla, neschopná vzdorovat bezvýchodné situaci.

Čas měl a Miriamele cítila, že pomalu klouže do objetí spánku. Aspitis začal opět mluvit.

Miluje ji, její dobrotu a bystrost a krásu.

Jeho slova oslepovala a rozpalovala jako pohlazení. Lichotky na ni nepůsobily, ale cítila, že taje pod jeho silou a jistotou. Záleželo mu na ní, alespoň trochu. Dokáže ji skrýt v temnotě, přikrýt ji s ní jako pláštěm. Zmizí v hlubinách stinného lesa, dokud nebude svět opět v pořádku.

Loď se tiše kolébala na houpavé vodě.

Ochrání ji před všemi, kdo by ji chtěli ublížit, říkal. Nikdy ji neopustí.

Nakonec se mu vzdala. Přišla bolest, ale přišly i sliby. Miriamele stejně v nic jiného nedoufala. Bylo to něco, co ji svět již naučil.

Plna nových pocitů, z nichž některé jí nebyly úplně příjemné, seděla Miriamele tiše u stolu naproti Aspitisovi a posunovala kousky jídla z jednoho kraje talíře na druhý. Nechápala, proč ji kníže nutil sednout si s ním do jasné osvětlené místnosti. Nechápala, proč není ani trochu zamilovaná.

Na dveře zaklepal voják; vzápětí vstoupil.

"Chytili jsme ho, pane," oznámil. Uspokojení z toho, že mohl napravit předchozí prohřešek při mnichově útěku, bylo z jeho hlasu jasně patrné. Miriamele cítila, jak ztuhla.

Strážní ustoupili stranou a dva jejich kolegové přivedli Cadracha, který se potácel mezi nimi. Vypadalo to, že mnich nedokáže udržet hlavu zpřímá. Copak ho bili? Miriamele pocítila bolestivý osten lítosti. Napůl doufala, že mnich prostě zmizí a už ho v životě neuvidí. Bylo snazší ho nenávidět, když nebyl nablízku.

"Je opilý, kníže Aspisisi," hlásil voják. "A páchne. Našli jsme ho v Opeřeném úhoří, ve východních docích. Už si koupil lístek na perdrainskou nákladní loď, ale pak se ten blázen opil a prohrál ho v kostkách."

Cadrach malátně zdvihl hlavu; tvář měl povislou beznadějí. Dokonce i z druhé strany stolu Miriamele ucítila pach vína. "Zrovna sem ho vyhrával zpátky. Vyhrál bysem ho." Zavrtěl hlavou. "Možná, že ne. Smůla se na mě přilepila. Voda stoupá..."

Aspitis se zvedl a obešel stůl. Natáhl ruku a zdvihl mnichovi bradu. Silnými prsty ji svíral, až kůže pod nimi zbělala.

Donutil mnicha zvednout hlavu tak vysoko, až se mu podíval do očí.

Kníže se otočil na Miriamele. "Už se o to někdy pokusil, lady Maryo?"

Miriamele bezmocně přikývla. Litovala, že není někde jinde. "Víceméně."

Aspitis se obrátil zpátky k Cadrachovi. "Jak podivný muž. Proč prostě neodešel ze služeb tvého otce, namísto aby se kradl pryč jako zloděj?" Podíval se na svého panoše. "Jsi si jistý, že tu nic nechybí?"

Panoš zavrtěl hlavou. "Nic, pane."

Cadrach se pokusil odtáhnout hlavu z Aspisisova sevření. "Mám vlastní zlato. Nic sem nekrad. Musel sem pryč..." Oči nejistě upřel na Miriamele a v hlase mu zaznělo zoufalství. "Nebezpečná... bouře nás dostane. Nebezpečí."

Kníže ho pustil a oťel si prsty o ubrus. "Bojí se bouře? Věděl jsem, že není žádný námořník, ale i tak... to je podivné."

Kdyby to byl můj poddaný, seděl bych mu za tohle kůži ze zad. Ale za opuštění svého nevinného chráněnce ho tu stejně nikdo chválit nebude. Už s tebou nebude sdílet kajutu, lady Maryo." Úsměv knížete byl strohý. "Možná se zbláznil nebo se ho zmocnila nějaká opilecká pošetlost. Mluví o nebezpečí, ale jak to vidím já, on je tím nebezpečím. Bude uvězněn na Oblaku Eadne, dokud tě neodvezu zpět do Nabbanu, a pak ho odevzdáme Matce církvi."

"Uvězněn?" zeptala se Miriamele. "To není..."

"Nemohu ho nechat na svobodě, aby tě obtěžoval nebo zneklidňoval, paní." Kníže se otočil ke strážím. "Podpalubí bude právě tak vyhovovat. Dejte mu vodu a chleba, ale nohy mu spoutejte okovy."

"Ach, ne!" Miriamele byla skutečně vyděšena. Jakkoliv mnichem a jeho zbabělou zradou opovrhovala, pomyšlení na živého tvora spoutaného řetězem v temném podpalubí...

"Prosím, má paní." Aspisisův hlas byl klidný, ale pevný. "Na své lodi musím mít pořádek. Poskytl jsem ti útočiště, tomuto muži rovněž. Byl tvým ochráncem. Zradil tvou důvěru. Ještě nevím jistě, jestli mi něco neukradl nebo jestli nechtěl vynést nějaké informace o mém poslání na Vinittě. Ne, obávám se, že takovéhle mužské záležitosti musíš přenechat mně, krásná Maryo." Mávl rukou a Cadrach byl vyvlečen ven.

Miriamele cítila, že se jí zrak zamlžuje slzami. Když jí vytryskly, vyskočila ze židle. "Omluv mě, kníže Aspisisi," zamumlala a po hmatu se sunula ke dveřím. "Ráda bych si lehla."

Dostihl ji, než se dotkla kliky, uchopil ji za ruku a jemně ji otočil k sobě. Jeho žár byl velmi blízko. Vyhnula se jeho pohledu vědouc, jak hloupě musí se zarudlýma očima a mokřými tvářemi vypadat. "Prosím, můj pane. Nech mnicha jít." "Vím, že si musíš připadat ztracená, lady Maryo," pravil Aspitis tiše. "Nemusíš se bát. Slíbil jsem ti, že zůstaneš v bezpečí."

Cítila, že se mu podvoluje, že se stává poddajnou. Jako by ji opustily veškeré síly. Už byla utíkaním a skrýváním tak unavená. Chtěla jen někoho, kdo by ji držel, kdo by vše zahnal...

Zachvěla se a odstoupila. "Ne. To není správné. Není! Pokud ho nenecháš jít, na téhle lodi nezůstanu!" Protáhla se dveřmi a klopýtavě vyběhla do chodbičky.

Aspitis ji chytil daleko před schůdky na palubu. Ve tmě nad nimi tiše zpívala Can Itai.

"Jsi rozčilená, paní. Musíš si lehnout, jak jsi sama říkala."

Vzpírala se, ale svíral ji pevně. "Žádám, abys mě pustil! Nepřeji si tu už déle zůstat. Půjdu na břeh a sama si obstarám odjezd z Vinitty."

"Ne, má paní, neobstaráš."

Zalapala po dechu. "Pust' mi ruku. Bolí to."

Píseň Can Itai jakoby zakolísala.

Aspitis se k ní naklonil. Tvář měl velmi blízko.

"Myslím, že je nutno vyjasnit si několik věcí." Krátce se zasmál. "Jen tak mimochodem, máme si toho hodně co povídat – později. Teď půjdeš do své kajuty. Já dojím večeri a přijdu za tebou."

"Nepůjdu."

"Půjdeš."

Pronesl to s takovou jistotou, že jí rozzlobená odpověď uvázla v hrdle. Zmocnil se jí strach. Aspitis si ji přitáhl, pak se otočil a strkal ji chodbičkou před sebou. Gan Itaina píseň mezitím umkla. Teď se ozvala znovu, sílila a slábla, jak Niskie prozpěvovala noci a klidnému moři.

42. Pronásledování obry

"Blíží se," vydechl Sludig. "Pokud je tvůj Kámen rozluky dál než půl míle odsud, mužiku, otočíme se a budeme bojovat."

Binabik si strásl vodu z kapuce a přitiskl se Qantace ke krku. Jazyk visel vlčici z huby a boky se jí dmuly jako kovářské měchy. Putovali od rozbřesku bez zastavení, prchali bouřlivým lesem.

"Přál bych si, abych ti mohl říci, že je to již blízko, Sludigu. Nevím, jaká vzdálenost ještě zbývá, ale obávám se, že značná." Troll pohladil Qantaqu po mokřém kožichu. "Statečný běh, přítelkyně." Nevšímal si ho a zaujatě pila z dutého pařezu.

"Honí nás obři," poznamenal Sludig zachmuřeně. "Zachutnalo jim lidské maso." Zavrtěl hlavou. "Až si nakonec najdeme místo pro boj, někteří toho budou litovat."

Binabik se zamračil. "Jsem příliš malý, než abych byl uspokojivým soustem, proto je nebudu obtěžovat tím, že se nechám chytit. Tak nebude litovat nikdo ničeho."

Rimmeřan dovedl koně k pařezu. Zvíře se třásl chladem a navzdory hustému dešti hltavě pilo, aniž by si všímalo vlčice, která stála těsně vedle.

V tu chvíli se lesem rozlehlo hluboké zavytí, které znělo mrazivě blízko.

"Zatraceně!" odplivl si Sludig a dlaní udeřil do jílce svého meče. "Jsou za námi stejně daleko jako před hodinou. Copak běží rychleji než koně?"

"Zdá se, že skoro ano," odvětil Binabik. "Myslím, že bychom se měli stáhnout hlouběji do lesa. Husté stromy je možná zpomalí."

"Předtím sis myslel, že je zpomalí, když opustíme rovinu," namítl Sludig a odtáhl neochotného koně od dutého pařezu.

"Pokud to přežijeme, budeš mi moci předložit všechny mé omyly," zabručel Binabik. Pevně sevřel huňatý kožich na Qantačině krku. "A teď, pokud nevymyslíš způsob, jak létat, bychom měli jet dál."

Vítr přinesl další kašlavé zavytí.

Sludigův meč se míhal vzduchem ze strany na stranu a prosekával jim cestu po dlouhém, zarostlém svahu. "Moje čepel bude tupá ve chvíli, kdy ji budu nejvíce potřebovat," stěžoval si.

Binabik, který vedl skupinku neklidných koní, zakopl, padl do bláta a sklouzl o kousek níž. Koně se nervózně vzpínali a drželi se stezky, kterou Sludig vysekal. Troll se vyškřábal zpátky a ze země sebral uzdu prvního koně.

"Qinqipo Sněžná! Tahle bouře snad nikdy neskončí!"

Sestoupit ze svahu jim zabralo skoro hodinu. Vypadalo to, že Binabikova důvěra v hustý les byla alespoň zčásti oprávněná: občasné vytí Huněňů bylo slabší, třebaže nikdy zcela neumklo. Zdálo se, že les postupně řídne. Stromy byly stále mohutné, ale zdaleka ne tak působivě rozložené jako jejich příbuzní poblíž středu Starosrce.

Kmeny dubů, olší a sosen byly ověšeny girlandami popínavých šlahounů. Tráva a křoviska byly husté a i v tak podivně chladném počasí bylo lze tu a tam zahlédnout květy divokých rostlin. Nebýt průtrže mračen a bodavého větru, byl by tento výběžek lesa překrásným koutem.

Konečně se ocitli pod svahem a pracně vylezli na nízkou kamennou plošinu, aby si z bot a šatů oškrábali hroudy bahna, než se vydají dál. Sludig se ohlédl na svah a pak zdvihl ruku.

"Elysia, smiluj se, trolle, podívej."

Daleko nahoře, a přesto strašlivě blízko, se porostem prodíralo půl tuctu bílých postav. Dlouhými pažemi mávaly jako opice z Nascadu. Jedna pozdvihla hlavu a její černý obličej vypadal v bílé kožešině jako temný otvor. Mokřým úbočím se rozlehl výhrůžný výkřik a pod Sludigem se vyplašeně vzepjal kůň.

"Je to závod," řekl Binabik. Kulatá, hnědá tvář mu docela zbledla. "Pro tuto chvíli z něj mají více." Qantaqa seskočila z kamenné desky s trollem na hřbetě. Sludig s koňmi ji těsně následoval. Na promáčené zemi zaduněla kopyta.

Ve spěchu a špatně skrývaném strachu jim chvíli trvalo, než si všimli, že půda, sice stále ještě hustě zarostlá, se nezvykle narovnávala. Jeli podél dlouho vyschlých řečišť, jež se nyní opět zaplnila bystrou, zpěněnou dešťovou vodou. Podél břehů tu a tam stály kusy kamenů, porostlých kořeny stromů, mechem a hustými šlahouny.

"Tohle vypadá jako mosty nebo jako zbytky starých domů," zavolal Sludig za jízdy.

"To také jsou," odpověděl Binabik. "To znamená, že se blížíme cíli, jak doufám. Tady na tom místě mívali Sithové kdysi velké město." Předklonil se a objal krk vlčice, která přeskakovala padlý kmen stromu.

"Myslíš, že to obry zdrží?" zajímal se Sludig. "Říkal jsi, že kopáči nemají rádi místa, kde žili Sithové." "Nemají rádi les a les nemá rád je," Binabik pomalu zastavil Qantaqu. "Obři Huněni žádné takové starosti nemají, zdá se – snad proto, že jsou hloupější, nebo že se nedají tak lehce zastrašit. Nebo proto, že nekopou. Nevím." Naklonil hlavu na stranu a poslouchal. V neustálém sykotu deště bylo těžké cokoliv zaslechnout, ale v tuto chvíli vypadalo okolí bezpečně.

"Budeme se držet tekoucí vody." Ukázal na řeku, jež plynula kolem plná větví, ulámaných bouří. "Sesuaďra, Kámen rozluky, je v údolí, velmi blízko od Enki-e-Shao'saye – na jehož okraji se nacházíme." Ukázal svou krátkou rukou v

rukavici. "Řeka musí téci do údolí, tudíž je rozumné, abychom ji sledovali."

"Tak méně řeči – a více sledování," zavelel Sludig.

"Kdysi jsem promlouval," ohradil se trochu prkenně Binabik, "k uším, jež mi naslouchaly s větším pochopením."

Pokrčil rameny a pobídl Qantaqu.

Projížděli kolem nesčetných trosek ohromného a opuštěného města. V porostu se leskly zlomky starých zdí, hromady vybledlých, rozdrobených cihel, opuštěných jako zapomenuté ovce; jinde se rozkládaly základy zhroutených věží, podobné prastarým čelistem, udušeným mechem. Les tady do města pouze nevrostl, jako v případě Da'ai Chikiza; v Enki-e-Shao'saye po městě nezanechal takřka ani stopy. Les podle všeho býval městskou součástí, ale během tisíciletí se z něj stal ničitel, udusil jemnou kamenickou práci masou plazivé zeleně, obtočil ji kořeny a větvemi, jež trpělivě ničily i jedinečnou práci sithijských stavitelů a vracely ji bahně a vlhkému písku.

Z rozdrobených trosek Enki-e-Shao'saye pramenilo jen málo inspirace. Jako by dávaly najevo, že i Sithové se museli podřizovat toku času, že práce rukou, jakkoliv dovedných, dojde vždy stejných neslavných konců.

Binabik se Sludigem objevili širší stezku; vedla podél říčního břehu a proplétali se teď mokřým lesem rychleji. Neslyšeli nic než ozvěny vlastního pochodu a byli za to vděční. Přesně jak troll předpověděl, cesta se začala svažovat stále příkřeji a skláněla se k jihozápadu. I řeka plynula tím směrem, přestože její tok byl značně klikatý. Voda běžela stále rychleji a zdálo se, že je doslova nabitá nadšením. Vrhala se proti břehům, jako by se snažila být všude. Vlny, vzduté překážkami na dně, vypadaly, že se vzpínají výš, než by tomu bylo za normálních okolností; jako by byl říční tok nadán dočasným životem a pokoušel se dokázat nějakým vodním božstvům, že si zaslouží jeho prodloužení.

"Jsme skoro venku z lesa," ozval se udýchaně Binabik. "Vidíš, jak stromy řídnou? Podívej, tamhle prosvítá světlo!"

Vskutku se zdálo, že shluk stromů před nimi stojí na nejzazším okraji země. Za nimi se už nerozkládala strakatá zeleň křovin, ale pouze stěna jednotvárné šedi, jako by stvořitelům země na tomto místě došla inspirace.

"Máš pravdu, mužiku," zvolal Sludig nadšeně. "Les končí! Pokud jsme teď jen kousek od té tvé svatyně, mohli bychom ty odporné obry opravdu setřást!"

"Pokud mi mé svitky nelhaly," odvětil Binabik, když projížděli poslední kousek svahu. "Od konce lesa to ke Kameni rozluky nemá být daleko."

Zmlkl, právě když se dostali k poslední řadě stromů. Qantaqa prudce zastavila, sklonila hlavu a větrila. Sludig zastavil vedle ní. "Požehnaný Usiree," vydechl Rimmeřan.

Svah před nimi končil a spadal v ostrém úhlu do údolí.

V něm se tyčil Sesuad'ra, temný a tajemný, ostrý výběžek země, vzpínající se vysoko nad dno doliny. Jeho výška byla zvláště výrazná, protože byl zcela obklopen plochou vodní hladinou.

Údolí bylo zaplaveno. Kámen rozluky, mohutná pěst, která jakoby vzývala deštivou oblohu, se změnil v ostrov v šedivém, rozbouraném moři. Binabik se Sludigem stáli na okraji lesa pouhé půl míle od cíle své cesty, ale každický metr údolí, jež je od něj dělil, pokrývaly celé fathomy vody.

Za nimi se lesem rozléhalo řvaní, které bylo sice ještě daleko, ale přibližovalo se. Pokud v Enki-e-Shao'saye zbylo nějaké kouzlo, na zpomalení hladových obrů nestačilo.

"U Aedona, trolle, jsme tady chycení jako mouchy v medu," Sludigovi se do hlasu poprvé vplížily známky strachu.

"Zatlačili nás na okraj světa. I kdybychom bojovali a odrazili první útok, nemáme kam uniknout!"

Binabik hladil hlavu vlčice. Qantaqa měla zježené chlupy a při jeho dotycích kňučela, jako by se znovu chtěla pustit do běhu. "Klid, Sludigu, musíme myslet." Otočil se a zkoumal sráz. "Bojím se, že v jednom máš pravdu. Tady s koňmi nikdy dolů nesejdeme."

"A co bychom pak dělali dole?" zavrčel Sludig; z vousů mu kapala voda. "Tohle není žádný rybníček! To je oceán!"

Zmiňovaly se o tom tvé svitky?!"

Binabik zlostně zavrtěl hlavou. Promáčené vlasy mu padaly do očí. "Vzhlédni, Sludigu, jen vzhlédni! Obloha je plná vody a všechna padá na nás jako dárek od nepřítele." Znechuceně si odplivl. "Teď je to možná oceán, ale ještě před týdnem tu bylo údolí, tak, jak o tom hovořily svitky." Zatvářil se ustaraně. "Doufám, že to Jošuu a jeho družinu nelapilo v nížině! Dcero sněhů, jaká to představa! Je-li tomu tak, pak se tu můžeme rovnou zastavit a bít se – na konci světa, jak tomu říkáš. Pouť Trnu pak skončí tady."

Sludig seskočil ze sedla a sklouzl v blátě. Přesl k jednomu nákladnímu koni a odvázal balík s mečem. Lehce ho zvedl a nesl ho v jedné ruce. "Tvůj, živý meč" vypadá, že se na boj těší," prohlásil kysele. "Skoro mě láká vyzkoušet, co umí, i když by mohl v polovině úderu ztěžknout jako kovadlina."

"Ne," odpověděl krátce Binabik. "Mí lidé utíkají z boje neradi, také ale není vhodná doba na zpěv croohokských bojových písní a na pochod vstříc slavné porážce. Naše putování ještě neskončilo."

Sludig se zamračil. "Jak to myslíš, trolle? To máme k té skále doletět?"

Mužik znechuceně zasykl.

"Ne, ale nejprve se poohlédneme po jiné cestě." Ukázal na řeku, která bouřila nedaleko a mizela za hranou na zalesněném srázu. "Tohle není jediný vodní tok. Možná nás dolů zavede jiný."

"A pak co?" naléhal Sludig. "Plavat?"

"Bude-li to nutné." Jak Binabik promluvil, ozvalo se opět hluboké řvaní a splašilo koně. "Chop se koní, Sludigu. Pořád ještě je šance, že vyhraje."

"Jestli ano, tak jsi opravdu kouzelný troll. Pak tě jmenuji Sithou a můžeš žít navěky."

"Tady nežertuj," napomenul jej Binabik. "Žádné dobírání." Sklouzl Qantace ze hřbetu a cosi jí zašeptal do ucha. Vrhla se do mokřích křovisek podél okraje srázu. Sludig se s trollem vydali za ní a prosekávali koním cestu.

Qantaqa, bez jezdce rychlá jako šíp, brzy našla méně příkrou cestu do údolí. I přes kluzkou hlínu byli schopni pomalu sestoupit z útesu a dojít na kraj lesa, který nyní tvořil břeh neklidného moře.

Les nekončil náhle, spíš se ztrácel v deštém bičované vodě. Na některých místech nad hladinu čněly vrcholky zaplavených stromů jako malé ostrůvky třepetavého listí. Obnažené větve trčely ven jako ruce tonoucích. Sludigův kůň zastavil přímo na břehu, Rimmeřan seskočil a ocitl se po kotníky ve vodě. "Nevím, jestli jsme si pomohli, trolle," řekl a rozhlížel se. "Předtím jsme alespoň stáli na vyvýšenině."

"Nasekej větve," vybídl ho Binabik a brodil se k němu blátem. "Nejdelší, které najdeš. Postavíme vor."

"Ty ses zbláznil!" vyjekl Sludig.

"Možná. Ale ty jsi silnější, proto musíš sekat. Já mám v brašně provazy na svázání dřeva, a to umím dobře. Rychle!"

Sludig si odfrkl, ale pustil se do práce. Jeho meč se s tupým duněním zatínal do stromů.

"Kdybych jen při té bláznivé honičce neztratil sekery," stěžoval si udýchaně. "Než mečem useknu jednu větev, měl bych už za tu dobu celý srub."

Binabik mlčel a soustředil se na svazování silných polen, která Sludig osekával. Když byl hotov s tím, co měl, rozběhl se podívat po volných větvích. O kousek dál objevil další přítok, který si ve svahu vymlel úzké koryto. V nejužším místě našel hotový poklad navršených větví a kmenů. V náručí je nosil k místu, kde Sludig otesával další kusy.

"Qantaqa tak daleko nedoplave," poznamenal Binabik, když se vracel s poslední várkou vhodného materiálu. Prohlížel si po očku vzdálenou masu Sesuad'ra. "Ale nemůžu ji tu nechat, aby si našla cestu sama. Není možné odhadnout, jak dlouho bude bouře trvat. Už by mě nikdy nemusela najít." Shodil dřevo na zem, zamračil se a znovu začal svazovat jednotlivé kusy k sobě. "Nemůžu udělat vor dost velký pro všechny tři a ještě pobrat věci, které musíme zachránit. Není dost času."

"Pak se budeme střídat ve vodě," navrhl Sludig. Při pohledu na zaplavené údolí se zachvěl. "Elysie, matko Boží, ta představa se mi ale hnusí."

"Chytrý Sludigu! Máš pravdu. Stačí, když ho vyrobíme dost velký pro jednoho, aby si odpočal, zatímco druzí dva poplavou, a budeme se střídat." Binabik si dovolil slabý úsměv. "Vy Rimmeřané jste ještě neztratili všechnu námořnickou krev, jak vidím." Zdvojnásobil úsilí a lesem se rozlehl divoký řev. Polekaně vzhledli a spatřili ohromnou postavu na útesu pouhých několik furlongů daleko.

"Bůh je zatrat!" zasténal Sludig a zuřivě sekal do tenkého kmene. "Proč nás pronásledují?! Copak chtějí ten meč?"

Binabik zavrtěl hlavou. "Skoro hotové," oznámil. "Potřebuji ještě dva dlouhé kusy."

Z bílé postavy na vrcholku se brzy stalo postav několik, smečka divokých duchů s dlouhými pažemi zdviženými k bouřlivým nebesům. Hlasy obrů se rozléhaly po hladině, jako by nevyhrožovaly pouze těm titěrným postavčkám dole, ale samotnému Kamení rozluky, který se drze vypínal mimo jejich dosah.

"Hotovo." Binabik utahoval poslední uzel. "Strčíme ho do vody. Pokud nepoplave, budeš mít svůj boj, po němž tolik toužíš, Sludigu."

Vor plul, jakmile ho dostrkali mimo dosah zatopeného porostu. Do zvuků bouře se vmísilo praskání křovisek, jak se obři prodírali po blátivém svahu. Sludig položil Trn opatrně na mokré klády. Binabik pospíchal pobrat sedlové brašny. Jeden kožený vak vytáhl neotevřený a hodil ho Sludigovi. "To jsou věci patřící Simonovi," zavolal. "Neměly by se ztratit." Sludig pokrčil rameny a položil vak vedle meče.

"Co koně?" zakřičel. Vytí pronásledovatelů bylo stále hlasitější.

"Co můžeme dělat?" řekl Binabik bezmocně. "Musíme je pustit!"

Vytáhl nůž a přešel uzdy a břišní popruhy, takže náklad sklouzl na zablácenou zem.

"Rychle, trolle!" pobízel ho Sludig. "Už jsou velmi blízko!"

Binabik se rozhlédl, tvář zkroucenou zoufalým přemýšlením. Sehnul se, vytahal z jedné z brašen ještě několik věcí, seběhl ze svahu a skočil do vody.

"Nahoru," zavrčel Sludig. "Qantaqo!" zakřičel Binabik. "Pojd'!"

Vlčice vrčela a stála otočená k přibíhajícím obrům. Koně divoce pobíhali a ustrašeně ržáli. Sludigův kůň se náhle prodral křovinami na východ a ostatní se pustili za ním. Obři byli už jasně viditelní několik set kroků nahoře na svahu a rychle sestupovali. Ústa měli dokořán: zpívali svou loveckou píseň. Svírali ohromné kyje, se kterými mávali jako se stébly rákosí a klestili se jimi cestu mezi stromy a křovisky.

"Qantaqo!" křičel Binabik vystrašeně. "Ummu ninit! Ummu sosa!"

Vlčice se obrátila a rozběhla se k ním, vrhla se do vody a divoce hrabala. Sludig postrčil vor, ušel ještě několik kroků a pak už mu dno pod nohama zmizelo. Patnáct metrů od břehu je Qantaqa dohonila. Vyškrábala se Rimmeřanovi po zádech na vor, nebezpečně ho rozhoupala a Sludiga skoro potopila.

"Qantaqo! Ne!" volal Binabik.

"Nech ji," zachrčel Sludig. "Nakloň se a pádluj!"

První obr vyběhl s praskotem z lesa a zuřivě vyl. Nakláněl chlupatou hlavu ze strany na stranu, jako by hledal nějaký jiný pohled, který by jejich kořisti zabránil v útěku. Když žádný neobjevil, pustil se do vody. Ušel několik kroků, pak náhle s hlasitým šplouchnutím upadl a na chvíli zmizel pod hladinou. Vzápětí se vynořil, divoce sebou mlátil a mokré kožich měl plný ulámaných větvíček. Zdvihl bradu a vztekle do bouře zaštěkal, jako by žádal o pomoc. Jeho druhové se shlukli na břehu za ním, zklamaně houkali a vyli.

První obr neobratně doplaval na mělčinu. Postavil se, voda z něj trčela, sáhl do houští a ulomil velkou větev, tlustou jako mužské stehno. Se zavrčením ji mrštil po uprchlících. Dřevo s mohutným cáknutím dopadlo do vody těsně vedle voru, ostrou haluzí roztrhlo Sludigovi tvář a vratké plavidlo téměř převrhlo. Poloonráčený Sludig se potopil pod hladinu. Binabik se natáhl, zaklesl boty mezi kmeny, a držel Rimmeřanovo zápěstí, dokud se Sludig nevzpamatoval. Obři za nimi poslali ještě několik dalších střel, ale žádná už je neohrozila tolik jako ta první. Jejich marný řev se rozléhal po celém zaplaveném údolí.

Sludig, střídavě proklínaje obry a vor, se odpichoval svým dlouhým qanuckým oštěpem, až se vymotali z větví

potopených stromů a pluli volně. Začal kopat nohama a strkat vor a jeho prapodivný náklad chladnými vodami k temné skále.

43. Černé saně

Eolair putoval východně od svého rodného Nad Mullachu pod noční oblohou, ozářenou zvláštními mihotavými světly. Ukázalo se, že kraj kolem jeho tvrze je méně pohostinný, než čekal. Mnoho jeho lidí bylo vyhnáno válkou nebo hrozným počasím, a ti, kteří zbyli, neměli mnoho chuti otevírat dveře cizinci – byť tvrdil, že je vládce zdejšího panství. Obsazený Hernystir byl sevřen spíše strachem než cizími vojsky.

V noci, kdy Eolair většinou cestoval, se ven neodvažoval skoro nikdo. Dokonce ani mužům Skaliho z Kaldskryke se navzdory své pozici dobyvatelů nechtělo vycházet, jako by se nakazili náladou těch, které porazili. Tohoto ponurého léta plného sněhu a neklidných duchů se i vítězové skláněli před mocnější silou.

Eolair si byl stále jistější, že Jošuu, pokud ještě žije, musí najít. Maegwin ho za ním mohla poslat z nějakého podivného či zlovolného popudu, ale nyní bylo více než zřejmé, že na severní část Východního Ardu se snesl stín, který nebyl vyvolán lidmi, a že záhada kolem Jasného ostnu s tím může mít něco společného. Proč by jinak bohové způsobili, že se Eolair dostal do toho monstrózního podzemního města, nebo že se setkal s jeho ještě zvláštnějšími obyvateli? Hrabě z Nad Mullachu byl od přírody pragmatik. Dlouhá léta ve službách králi mu zatvrdila srdce před bájnými fantaziemi, ale jeho diplomatické zkušenosti ho naučily nevěřit v nepřiměřenou shodu okolností. Předstírat, že za létem, které se změnilo v zimu, za objevením bájných bytostí a za náhlou důležitostí téměř zapomenutých mečů nestojí nějaká nadpřirozená moc znamenalo zavírat oči před skutečností, jež byla stejně hmatatelná jako hory nebo moře.

Navíc – navzdory nekonečným dnům u dvorů v Erkyneu, Nabbanu a Perdrinu i všem svým opatrným radám, které dával Maegwin – byl Eolair Hernystiřanem. Hernystiřané si pamatovali víc než kteříkoliv jiní smrtelní.

Když Eolair vjel do Erkyneu a přes ponurý Utanyeat se blížil k bitevnímu poli u Ach Samrath, bouře zesílila. Sníh do té doby padal jen občas, jako na začátku listopadenu. Nyní vítr zesílil a změnil plochou krajinu ve vířící bílou nicotu. Zima byla tak pronikavá, že musel na krátký čas vynechat noční cestování a jet pouze ve dne. Nebál se však, že by ho někdo odhalil: cesty byly prázdné i v pravé poledne. S hořkým zadostiučiněním zaznamenal, že Utanyeat – knížectví Guthwulfa, jednoho z oblíbenců Nejvyššího krále – je bouří postižen právě tak jako Hernystir. Přece jen existuje nějaká spravedlnost.

Při nekonečné jízdě bílou prázdnotou často shledával, že přemýšlí o svých lidech, které opustil, ale hlavně o Maegwin. Přestože od smrti otce a bratra začala být nevyzpytatelná a nezkratná jako divoké zvíře, vždy k ní cítil značnou náklonnost. Ta pořád trvala, i když bylo obtížné necítit se jejím chováním zrazen, a nezáleželo na tom, že možná věděl, čím bylo vyvoláno.

Nedokázal se přinutit, aby ji nenáviděl. Byl jí dobrým přítelem už od jejího dětství; kdykoliv byl u dvora, našel si chvíli, aby s ní hovořil, nechával ji, aby mu ukazovala zahrady Taigu, prasata a slepice, kterým dávala jména a ke kterým se chovala se stejnou podrážděnou laskavostí jako matka k neposlušným dětem.

Jak dospívala a vyrostla až do mužské výšky – což neznamenalo, že by kvůli tomu nebyla pohledná – Eolair sledoval, jak je stále odtažitější; jen občas nechala problesknout své dívčí způsoby, které ho předtím tolik přitahovaly. Jako by se obracela dovnitř, jako růžový keř, jemuž se do cesty postavila střecha a on se začal ovíjet sám kolem sebe, až si vlastními trny rozdrásal stonky. Eolairovi stále věnovala zvláštní pozornost, ale ta ho postupem doby stále víc mátlá, stále víc sestávala z rozpačitého mlčení a jejich zlostných sebeobviňování.

Chvilí se domníval, že jí na něm záleží více než jen jako na rodinném příteli a vzdáleném příbuzném. Přemýšlel, jestli je možné, aby taková dva samotáři někdy našli společnou cestu – Eolair měl pořád pocit, že jeho lepší já se mu skrývalo v duši, a to i přes jeho výmluvnost a bystrost, stejně jako jeho tichá tvrť v horách u Nad Mullachu stála stranou ruchu Taigu. Ale v okamžiku, kdy si na Maegwin začal vážně myslet – v okamžiku, kdy jeho obdiv k její upřímnosti a netrpělivosti s planým žvaněním začal přerůstat v něco hlubšího – se k němu náhle začala chovat chladně. Jako by si řekla, že Eolair je jenom dalším z řady povalečů a lichotníků, kteří obklopují krále Llutha.

Jednoho dlouhého odpoledne ve východním Utanyeatu, když ho sníh bodal do tváří a on bloumal kdesi v myšlenkách, náhle zauvažoval: Mýlil jsem se snad? Co když mě měla celou tu dobu ráda? To byla hrozná představa, protože náhle obrátila svět, který znal, vzhůru nohama, protože dávala všemu, co se mezi nimi stalo od doby, kdy Maegwin dospěla, zcela jiný význam.

Byl jsem slepý? Ale bylo-li to tak, proč by se přede mnou chovala tak zdrženlivě? Copak jsem se k ní vždy nechoval s respektem a láskou?

Pohrával si s tou představou celé hodiny a pak ji opět zapudil. Byla příliš zneklidňující na to, aby se jí zabýval tady v pustině, při vědomí, že uplynou celé měsíce, ne-li víc, než ji zase spatří.

A poslala ho pryč v hněvu, nebo ne? Vítr neustále vířil sypký sníh.

Kolem Ach Samrath projel dalšího rána, když se bouře poněkud utišila. Zastavil koně na návrší nad starým bojištěm, kde byl Fingilem z Rimmersgardu díky zradě thrithingského vládce Niyunorta pobit princ Sinnach a deset tisíc Hernystiřanů. Jako pokaždé, když se na toto místo dostal, cítil, jak mu tělem při pohledu na ploché pole probíhá mrazení, dnes ale nebylo způsobeno vzpomínkou na hrůznou minulost. S palčivě chladným větrem ve tváři si náhle uvědomil, že tato nová a mnohem větší válka může skončit – ať na bitevním poli nebo ve spárech nemilosrdného přílivu zimy – takovým šílenstvím smrti, vedle kterého bude Ach Samrath vypadat jako bezvýznamná roztržka. Pokračoval dál a hněv se v něm měnil na ledový kámen. Kdo tyto události vůbec rozpoutal? Kdo roztočil tohle pekelné kolo? Byl to Eliáš nebo jeho miláček ten plaz Pryrates? Jestli je to tak, pak by pro ně mělo být přichystáno zvláštní peklo. Eolair jen doufal, že bude při tom, až se do něj vypraví – možná na špičce Jasného ostnu krále Jana, pokud měli

permončící pravdu.

Jakmile dorazil na okraj Starosrce, vrátil se opět k nočnímu putování. Tady v říši krále Eliáše, pouhých několik desítek mil od Erchesteru, nebyla zima tak kousavá a také mu připadalo bezpečnější nespolehat se na opuštěné cesty – tady bylo pravděpodobné, že dalším osamělým poutníkem může být někdo z Eliášovy Erkynské gardy.

Ve stínu velkého lesa se zdálo, že tiché, zasněžené farmy v obavách očekávají, co ještě přijde, jako by tato bouře byla pouhou předzvěstí čehosi mnohem temnějšího. Eolair věděl, že je to pouze dojem, ale měl silný pocit, že ho nesdílí sám: nad celým Erkynem se vznášela hrůza, visela ve vzduchu jako strašná, vůli podkopávající mlha. Těch několik osamělých farmářů a dřevařů, jejichž vozy potkal na cestě, mu neodpovědělo na pozdrav. Pouze udělali znamení Stromu, když jej míjeli, jako by byl nějaký démon nebo živá mrtvola. Ale pochodně prozradily, že to jejich tváře byly bezvýrazné a bledé jako obličej mrtvol, jako by z nich mrazivý vítr a neustálé sněžení vysálo veškerý život. Blížil se k Thisterborgu. Vysoký vrch stál jen pár mil od erchesterských bran; bylo to místo, kde se na své cestě nejvíce přiblíží k Hayholtu – z něhož za nejtemnějších nocí přímo cítil sálát Eliášovu nekonečnou zášť, planoucí jako pochodň na vysoké věži. Je to jen Nejvyšší král, říkal si, smrtelný muž, kterého si kdysi vážil, třebaže ho neměl nijak v lásce. Ať má jakkoliv šílené plány, jakkoliv strašné úmluvy uzavřel, je to jen člověk.

Hrabě dojel až k Thisterborgu. Zdálo se, že se na vrcholku cosi mihotá, jako by tam hořel strážní oheň. Eolair dumal, jestli tam Eliáš neudrží stráž, ale nemohl přijít na důvod, proč by tomu tak bylo. Bojí se snad král nějaké invaze z lesa, ze Starosrce? Nakonec, co na tom záleží? Eolair byl pevně rozhodnut Thisterborg objet kolem strany odvrácené od Erchestrů a necítil nejmenší touhu tajemné světlo zkoumat. Černý vrch měl prašpatnou pověst, která sahala daleko do historie, dokonce do časů před králem Janem. Pověstí o Thisterborgu bylo mnoho a žádná nebyla příjemná. V časech, jaké panovaly dnes, by se k němu Eolair nejráději nepřiblížil ani na míli, ale les – další místo, kde nebylo radno přebývat přes noc – a erchesterské hradby takový rozumný oblouk vylučovaly.

Právě objížděl vrch na severní straně a kůň si pečlivě vybíral cestu mezi houstnoucími stromy okraje Starosrce, když se ho zmocnil pocit strachu, jaký ještě nepoznal. Srdce se mu rozbušilo a na tváři mu vyvstal chladný pot, který se takřka okamžitě změnil na ledovou krustu. Eolair se náhle cítil jako myš, která zahlédla útočícího sokola příliš pozdě. Musel se přemáhat, aby koni nezaryl ostruhy do slabin a nepustil se na bezhlavý úprk přímo za nosem. Rozhlížel se a pátral po něčem, co by mu mohlo nahnat takovou hrůzu, ale nic neviděl.

Nakonec pobídl koně a zajel hlouběji do hustých křovin lesa. Ať ho vyděsilo cokoli, bylo to spíš na volné pláni než v lese.

Bouře tu byla mnohem mírnější, jako ostatně celou dobu, co putoval po okraji Starosrce; až na jemnou sněhovou přeháňku bylo nebe čisté. Na východní obloze plul ohromný žlutý měsíc, který celý kraj zaléval nepříjemným světlem barvy kostí. Hrabě z Nad Mullachu vzhledl k Thisterborgu a uvažoval, jestli vrch nemohl být zdrojem jeho strachu, ale neviděl ani neslyšel nic výjimečného. Část mysli mu říkala, že je to jen tou dlouhou cestou, kdy ho doprovázely pouze morbidní úvahy, ale tento hlas se dal lehce umlčet. Eolair byl Hernystiřan. Hernystiřané si pamatovali.

Z hučení větru se pomalu začínal vynořovat slabý zvuk, neurčitý, ale vytrvalé škrábání. Zadíval se na západ na sněžnou pláň, směrem, odkud zvuk přicházel. Po bílé planině se cosi pomalu pohybovalo.

Sevření strachu zesílilo a rozlézalo se mu po těle jako štiplavý mráz. Kůň nepokojně přešlápl, ale Eolair mu položil ruku na krk, a zvíře, jako by ucítilo jeho vlastní strach, zůstalo nehybně stát. Pára, která jim stoupala od úst, byla tím jediným, co se mezi stromy pohybovalo.

Škrábání zesílilo. Eolair viděl obrysy, které se pomalu blížily, zářivě bílou masu, za níž se pohyboval černý stín. Pak mu s nereálným pocitem zlého snu došlo, co je ta bílá masa.

Bylo to kozí spřežení; bílá huňatá rouna svítila ve světle měsíce. Zvířecí oči byly rudé jako uhlíky a hlavy vypadaly strašlivě nesprávně: když o tom později uvažoval, nikdy nepřišel na to proč, snad jen že z jejich holých čumáků vyzařovala nějaká nepříjemná inteligence. Kozy, dohromady jich bylo devět, za sebou táhly velké černé saně; bylo to šustění lyžin na sněhu, co Eolair prve zaslechl. Na saních seděla zakuklená postava, která se i na tu vzdálenost zdála být příliš velká. Několik menších postav v černých pláštích a kápích kráčelo vznešeně vedle, podobných mnichům při meditaci.

Eolairovi přebíhal po zádech téměř nesnesitelný mráz. Kůň pod ním doslova zkameněl, jako by se mu strachem zastavilo srdce. Příšerné procesí projíždělo kolem; nesmírně pomalu a až na šustění saní potichu. V okamžiku, kdy měly zahalené postavy zmizet do tmy na svahu Thisterborgu, se jedna z nich otočila a na chvíli Eolairovi ukázala něco, co pokládal za kostnatě bílou tvář s černými otvory, které mohly být oči.

Část jeho splašené mysli, jež ještě dokázala uvažovat, děkovala bohům jeho lidu i všem ostatním za stín lesa. Oči se obrátily. Saně a jejich doprovod se ztratily v zasněženém lese Thisterborgu.

Eolair stál dlouho nehnutě. Trásl se, ale nehýbal se z místa, dokud si nebyl jistý, že je to bezpečné. Zuby měl stisknutý tak pevně, že ho bolely čelisti. Měl pocit, jako by byl sedrán z kůže a uvržen do hluboké temné jámy. Když se konečně odvážil pohnout, přitiskl se koni ke krku a tryskem ujížděl k východu. Kůň nepotřeboval nikterak pobízet. Řítily se v oblaku sněhu.

Při úprku od Thisterborgu a jeho tajemství, při jízdě na východ pod výsměšnou tvář měsíce Eolair věděl, že vše, čeho se obával, je pravda, a že na světě jsou věci, které jsou horší než jeho strach.

* * *

Ingen Jegger stál pod širokou korunou černé sosny. Nevšímal si štiplavého větru ani jinovatky v nakrátko ostříhaných vousech. Až na neklidné modré oči mohl být nešťastným pocestným, zmrzlým na kost při čekání na ranní teplo, které

přišlo příliš pozdě.

Ohromný bílý pes, který mu seděl u nohou, se zavrtil a vydal tázavý zvuk, podobný zavržení pantů. "Máš hlad, Niku'a?" Po přísné tváři přeběhl takřka laskavý výraz. "Tiše. Brzy se nasytíš."

Nehybný Ingen se díval a naslouchal, zkoumal noc jako dravá šelma. Měsíc se přesouval od jedné mezery v korunách stromů k druhé. Les byl, až na šumění větru, tichý.

"Ah." Spokojeně vykročil a setřásl sníh z pláště. "Teď, Niku'a. Zavolej bratry a sestry. Svolej Bouřnou smečku! Je čas na poslední lov."

Niku'a vyskočil a třásl se vzrušením. Jako by rozuměl každému Ingenovu slovu, vyběhl doprostřed paseky, posadil se na zadní a pozdvihl mordu k nebesům. Silné svaly na krku se stáhly a nocí oťráslo kašlavé zavytí. První ozvěna ještě neumlkla a řezavý hlas se ozval znovu. Rozechvěly se samotné větve stromů.

Čekali; Ingenova ruka spočívala na široké hlavě psa. Čas plynul. Mléčné bílé oči Niku'a se leskly ve světle měsíce, který pomalu klouzal nad stromy. Když se přiblížila nejhladnější hodina noci, přilétly konečně po větru slabé hlasy psů.

Vytí sílilo, až zaplnilo les. Ze tmy se vynořil houf bílých obrysů, jež vpluly na mýtinu jako čtyřnozí duchové. Psi z Bouřné hory pobíhali mezi kořeny; úzké, žraločí hlavy drželi při zemi a čenichali a hledali. Světlo hvězd se jim třpytilo na mordách, pokrytých krví a slinami. Niku'a vběhl mezi ně, chňapal po nich a vrčel, až se i poslední ze smečky konečně položil u Ingenových nohou. Z huby jim visely dlouhé rudé jazyky.

Královnin loučí si chladně změnil své podivné shromáždění a pak ze země zdvihl helmu ve tvaru rozšklebené psí tlamy.

"Příliš dlouho jste se toulali volně," zasyčel, "sužovali jste všechny na okrajích lesa, kradli jste děti jako štěňata a štváli jste pošelilé poutníky jen pro radost z lovu. Teď se váš pán vrátil. Teď musíte udělat to, k čemu jste byli vychováni."

Mléčné oči ho sledovaly, jak jde ke koni, který s nadpřirozenou trpělivostí čekal pod sosnou. "Ale tentokrát vás povedu já, a ne vy mě. Je to podivný lov a jen Ingen byl naučen na pach stopy." Vyhoupł se do sedla. "Běžte tiše." Sklopil hledí přílby. "Neseme smrt královniným nepřátelům."

Psi vstávali a temně vrčeli, sbíhali se, třeli se jeden o druhého, chňapali si vzájemně po tlamách a ocasech v divokém očekávání. Ingen pobídl koně a otočil se. "Následujte mě!" vykřikl. "Následujte mě za smrtí a krví!"

Vyrazil z palouku. Smečka běžela za ním, bez hlesu, tichá a bílá jako padlý sníh.

44. Shledání

Isgrimnur seděl zachumlán do pláště na přidi malé loďky a díval se, jak podsaditý Sinetris vesluje a pošťukává.

Vévoda se tvářil velmi zachmuřeně, zčásti proto, že shledal rybářovu společnost vrcholně nevďěčnou, ale hlavně proto, že sám lodi nenáviděl, zvláště byly-li to malé lodi jako ta, na níž byl nyní uvězněn. Sinetris měl v jednom pravdu: tohle nebylo počasí na plavbu. Silná bouře bičovala celou délku pobřeží. Vzduťatá hladina Firannoské zátoky ustavičně hrozila, že je převrhne. Sinetris nepřestal naříkat od doby, kdy se před týdnem o nějakých třicet mil severněji dotkl kýl jeho lodi hladiny.

Vévoda musel připustit, že Sinetris je talentovaný námořník, třebaže tím chránil jen vlastní kůži. V hrozných podmínkách ovládal loďku velmi dobře. Kdyby jen přestal kňourat! Isgrimnura trápilo počasí právě tak jako Sinetrise, ale to by byl raději zatracen do nejtemnějšího pekla, než by ze sebe dělal blázna a dal to najevo.

"Jak daleko je ještě do Kwantipulu?" zakřičel, aby přehlušil burácení větru a moře.

"Půl dne, pane mnichu," odpověděl Sinetris. Oči měl zarudlé. "Brzy zastavíme k odpočinku a spánku, takže tam dorazíme zítra o polední."

"Spát!" zahřměl Isgrimnur. "Zbláznil ses? Není ještě ani tma! Kromě toho by ses zase jenom pokusil vyklouznout, a tentokrát bych nebyl tak milosrdný. Pokud se přestaneš pořád tak litovat a zabereš, můžeš dnes v noci spát v posteli!"

"Prosím, svatý bratře!" Sinetris téměř kvílel. "Nenuť mě veslovat za tmy! Narazíme na útesy. Nakonec budeme spát na dně mezi kilpami!"

"Nesnaž se mi věšet na nos tyhle nesmyslné pověry. Platím ti dobře a mám naspěch. Pokud jsi slabý nebo už nemůžeš, klidně mi ty pádla na chvíli předej."

Promáčený a zmrzlý veslař ještě dokázal nasadit přesvědčivý výraz uražené pýchy. "Ty! Ty bys nás dostal pod vodu během okamžiku! Ne ne, krutý mnichu, pokud musí Sinetris zemřít, bude to s vlastními vesly v rukách, jak se patří na firannoského plavce. Pokud má být Sinetris odtržen od svého domova a z náruče rodiny a stát se obětí rozmarů nestvůry v kněžském rouchu, pokud musí zemřít... ať zemře jako muž svého řemesla!"

Isgrimnur zasténal. "Ať zemře pro změnu s jazykem za zuby. A nepřestávej pádlovat."

"Veslovat," opravil ho ledově Sinetris a opět propukl v pláč.

Bylo už po půlnoci, když se objevily první kwantipulské domky na pilotech. Sinetris, jehož výlevy se konečně zmínily na sebelitostivé mumlání, zamířil loď do bludiště kanálů. Isgrimnur, jenž na chvíli usnul, si protřel oči a rozhlížel se.

Zchátralá kwantipulská skladiště a hostince byly poprášeny slabou vrstvou sněhu.

Jestli jsem kdy pochyboval, že se svět obrátí vzhůru nohama, říkal si vévoda užasle, tak tady je důkaz, který jsem potřeboval: Rimmeřan v bouři uprostřed moře na děravé loďce a sníh na jihu – uprostřed léta. Mohl by někdo nevěřit, že se vše zbláznilo?

Šílenství. Vzpomněl si na příšernou lektorovu smrt a žaludek se mu povážlivě zahoupal. Šílenství – nebo něco jiného?

Byla to podivná shoda okolností, že té hrozné noci byli v hlavním stanu Matky církve Pryrates s Benigarisem. Jen šťastnou náhodou se vévoda dostal k Dinivanovi, aby vyslechl jeho poslední slova a snad ještě něco zachránil.

Unikl ze Sancellan Aedonitis jen chvíli před tím, než dal Benigaris, vévoda nabbanský, zavít všechny brány.

Nemohl si dovolit nechat se zajmout – i kdyby ho nepoznali okamžitě, jeho vymyšlená historka by dlouho nevydržela.

Předvečer Halfmansy nebyl v Sancellan Aedonitis dobrou dobou pro nezvané hosty.

"Znáš tady podnik jménem Pelippina mísa?" zeptal se. "Myslím, že je to něco jako noclehárna."

"Nikdy jsem o takovém místě neslyšel, pane mnichu," odpověděl ponuře Sinetris. "Budí to dojem podřadného hostince, takového, ve kterém Sinetrise nikdy neuvidí." Teď, když dosáhli relativně klidných vod městských kanálů, se rybáři vrátila část ztracené důstojnosti. Isgrimnur si řekl, že mu vyhovoval víc, když fňukal.

"U Stromu, v noci to nikdy nenajdeme. Dovez mě tedy k nějakému hostinci, který znáš. Musím dostat něco do žaludku."

Sinetris projel několika spleťtými kanály do hostinské čtvrti. Navzdory pokročilé době tu bylo dosti živo, široká mola lemovaly lucerny a houpaly se ve větru, a uličkami procházeli opilí hýřilové.

"Tohle je dobrý podnik, svatý bratře," ozval se Sinetris, když dojeli ke schodišti, jež vedlo k dobře osvětlené budově.

"Mají tu víno i jídlo." Sinetris, který si počínal dost odvážně, když cesta bezpečně skončila, věnoval Isgrimnurovi bodrý úsměv, jemuž chybělo k dokonalosti jen pár zubů. "A ženy též." Usměv mu trochu pohasl, když spatřil vévodův výraz. "... Nebo chlapce, pokud jim dáváš přednost."

Isgrimnur vyrazil hlasitě zasyčení. Sálh do pláště, vytáhl jeden zlatý imperátor a pečlivě ho položil na lavičku vedle Sinetrisovy hubené nohy. Pak vystoupil na první schod. "Tady máš svou vyřídigušskou odměnu, jak jsem slíbil. Teď bych pro tebe měl návrh, jak bys měl strávit dnešní noc ty."

Sinetris obezřetně vzhledl. "Ano?"

Isgrimnur stáhl obočí do hroživého zamračení. "Snaž se, abych tě už nikdy nepotkal. Protože pokud se to stane," zdvihl chlupatou pěst, "omotám ti uši kolem té tvé šišaté hlavy. Rozuměls?"

Sinetris ponořil vesla do vody a spěšně odrazil, takže se Isgrimnur musel zachytit zábradlí a došlápnout na schody i druhou nohou. "Tak takhle se mniši odvděčují Sinetrisovi za všechny laskavosti!" rozhorlil se rybář a nafukoval hubený hrudníček jako holub. "Není divu, že má církev takovou reputaci! Ty... vousatý barbare!" Se šploucháním zmizel ve tmě kanálů.

Isgrimnur se chraptivě zasmál a pak se vydal po schodech do hostince.

Po několika neklidných nocích ve stepi – kdy byl nucen neustále hlídat proradného Sinetrise, který se několikrát pokusil vyklouznout a zanechat Isgrimnura na větrném pobřeží Firannoské zátoky – se vévoda z Elvritshally vyspal do sytosti. Vstal, až když bylo slunce pěkně vysoko, a potom posnídal pořádnou porci chleba s medem, kterou zalil džbánkem piva. Bylo již skoro poledne, když od hostinského získal instrukce, jak najít Pelippinu mísu, a vydal se znovu na kanály zmáčené deštěm. Tentokrát ho vezl muž z Wrannu, který byl i v tak chladném počasí oděn pouze v bederní roušku a široký klobouk s rudým, promáčeným pérem. Jeho mlčení bylo po nepřetržitém Sinetrisově fňukání příjemnou změnou. Isgrimnur se pohodlně opřel, probíral se rašicími vousy a kochal se pohledem na zmoklý Kwantipul, který nenavštívil už celá léta.

Bouře očividně ochromila obchody v celém městě. Pokud se toho od jeho poslední návštěvy příliš nezměnilo, na kanálech mělo plout mnohem více lodí a po exotických chodnicích se mělo procházet mnohem více lidí. Všichni, kteří byli v dohledu, vypadali, že kamsi spěchají. Dokonce i rituální pozdravy a šprýmy, které si vyměňovali lodníci na vodě, zněly nezvykle tlumeně. Místní obyvatelé připomínali hmyz, který ztuhl chladem a tajícím sněhem téměř do nehybnosti. Tu a tam Isgrimnur zahlédl malá shromáždění Ohnivých tanečníků, náboženských fanatiků, kteří se proslavili sebeupalováním. Od doby, kdy se vévoda dostal do Nabbanu, pohled na ně skoro zevšedněl. Tito podivíni postávali na chodnicích poblíž rušných křižovatek, nedbajíce chladu, a hlasitě vzývali svého temného pána, Krále bouří.

Isgrimnur přemýšlel, odkud znají to jméno. Předtím ho na jih od Frostmarchu nikdy neslyšel, dokonce ani ve strašidelných příbězích pro děti. Určitě to nebyla náhoda, tím si byl jist, musel ale přemítat, jestli tito šílenci jsou pouhými pěšáky někoho, jako je Pryrates, nebo skutečnými vizionáři. Pokud snad jsou to druhé, pak by konec, jenž předpovídají, mohl být skutečný.

Isgrimnur se při tom pomyšlení otřásl a namaloval si na prsou znamení Stromu. Ošklivé časy. Přes rámus, který Ohniví tanečníci dělali, to nevypadalo, že by se hodlali uchýlit ke svému proslavenému kousku s ohněm. Vévoda se kysele usmál. Možná bylo dnes na jejich vkus trochu vlhko.

Loďka konečně zastavila před poměrně odpudivou stavbou ve skladištní čtvrti, daleko od středisek obchodu. Když Isgrimnur zaplatil, malý mužik se natáhl a hákem z mola stáhl provazový žebřík. Vévoda nebyl ještě ani v polovině, když lodník odrazil a odplouval bočním kanálem.

Isgrimnur se konečně s mnoha kletbami, určenými jeho tlustému břichu, vyškrábal na pevné molo. Zabušil na opršelé dveře a pak ve studeném dešti dlouho čekal. Nikdo neotvíral a jeho se začínala zmocňovat zlost. Konečně se dveře rozlétly a v nich se objevila zamračená žena středního věku.

"Já nevím, kde je ten trouba," prohlásila, jako by se o to vévoda zajímal. "Nejenom, že v domě musím oddřít všechno, teď ještě musím otevírat."

Isgrimnur byl zprvu tak zaražen, že se téměř omluvil. Chvilku zápolil se svými rytířskými úmysly. "Chci pokoj," oznámil nakonec.

"No, tak pojď dál," vyzvala ho žena pochybovačně a otevřela dveře trochu víc. Za nimi stál neuměle stlučený přístavek na lodi, který páchl dehtem a rybinou. Ležely tam dvě lodě, obrácené dnem vzhůru, a připomínaly oběti bitvy. V rohu trčela z hromady příkrývek hnědá ruka. Isgrimnur si chvilku myslel, že je to mrtvola, kterou tam někdo jen tak pohodil, ale když se ruka pohnula a přitáhla si příkrývku, došlo mu, že tam jen někdo spí. Zmocnila se ho předtucha, že by se mu tu nemuselo dostat ubytování právě na výši, ale pak ji potlačil.

Začínáš být příliš náročný, staříku, plísnil se. Na bitevním poli jsi spával v blátě, krvi a hnízdech kousavých blech.

Máš jistý úkol, připomínal si. Tvé pohodlí není tak důležité.

"Mimochodem," zavolal za hostinskou, která už mizela v domě, "někoho hledám." Náhle si nemohl vybavit jméno, které

mu sdělil Dinivan. Zastavil se, prohrábl si mokré strniště a pak si vzpomněl. "Tiamaka. Hledám Tiamaka." Žena se otočila a její kyselý výraz vystřídal pohled plný chamtivého potěšení. "Ty?" zeptala se. "To ty jsi ten se zlatem?" Rozevřela náruč, jako by se ho chystala obejmout. I přes vzdálenost, která je dělila, vévoda raději o krok couvl. Hromada v rohu se zavrtěla jako hejno selat a pak se odsunula. Posadil se tam malý a velmi hubený Wranňan s očima ještě napůl slepenýma spánkem.

"Já jsem Tiamak," pokoušel se potlačit zívnutí. Když si Isgrimmura prohlížel, na tváři se mu objevilo cosi jako zklamání, jako by očekával něco lepšího. Vévoda cítil, že se jeho podráždění vrací. Copak se tady všichni zbláznili? Za koho ho měli?

"Nesu ti zprávy," řekl upjatě, protože si nebyl jistý, jak začít. "Ale měli bychom si promluvit v soukromí." "Zavedu tě do pokoje," ozvala se honem žena, "do nejlepšího pokoje v domě, a malý hnědý pán – další náš ctěný host – tě může doprovodit."

Isgrimmur se právě otáčel k Tiamakovi, který se pod příkrývkami nemotorně oblékal, když se dveře domu rozlétly a na dvůr se vřítela horda malých dětí, vyjících jako tlupa bojechtivých Thrithingských. Pronásledoval je vysoký, bělovlasý stařec, který se zubil od ucha k uchu a předstíral, že je chce chytit. Prchaly před ním s rozjásanými výkřiky a vyběhly ven na molo. Hostinská si dala ruce v bok a postavila se starci do cesty.

"Zatraceně, Ceallio, ty osle hloupý, máš snad otevírat dveře, ne?!" Stařec, přestože byl o hodně vyšší, se před ní přikřčil, jako by čekal ránu. "Já vím, že jsi tupý, nejsi ale hluchý! Copak jsi neslyšel, že někdo buší na dveře?"

Stařec vydal neartikulovaný zvuk. Hostinská se znechuceně odvrátila. "Je hloupý jako balvan," začala, pak zmlkla a zírala, jak Isgrimmur padá na kolena.

Vévoda měl pocit, že se celý svět naklonil, jako by ho na jedné straně nazdvihla obří ruka. Trvalo dlouho, než byl schopen promluvit, a celou dobu na něj hostinská, Wranňan i starý dveřník hleděli s nejistým úžasem. Pak Isgrimmur ke starci promluvil.

"Můj pane Camarisi," vyrazil; hlas se mu zadrhl v hrdle. Svět doopravdy zešílel: mrtví ožívají. "Milosrdná Elysie, Camarisi, nevzpomínáš si na mě? Jsem Isgrimmur! Bojovali jsme spolu za Kněze Jana – byli jsme přátelé! Ach, Bože, ty žiješ! Jak je to možné?"

Natáhl ruku ke starci, který ji uchopil jako dítě, které si bere něco lesklého nebo barevného. Jeho dlaň byla mozolnatá a vládla silou, kterou bylo možno cítit i přes mdlobnost, s níž spočívala na Isgrimmurově ruce. V jeho pohledné tváři se zračila pouze usměvavá nechápavost.

"Co to říkáš?" zeptala se hostinská podrážděně. "Vždyť je to starý Ceallio, dveřník. Je tady celá léta. Je jen zaostalý."

"Camarisi..." vydechl Isgrimmur a přitiskl si starcovu ruku ke tváři. Celou ji zmáčel slzami. Skoro nemohl mluvit. "Ach, můj dobrý pane, ty žiješ."

45. Den Ročního tance

Bez ohledu na úchvatnou nádheru Jao é-Tunukai'i – nebo snad právě pro ni – se Simon nudil. A také byl k nesnesení osamělý.

Jeho uvěznění bylo zvláštní povahy: Sithové mu nijak nebránili v pohybu, také ale o něj – až na Aditu a Jirikiho – neprojevovali už žádný zájem. Byl jako nějaký palácový pejsek, kterého krmí, starají se o něj, nechávají jej pobíhat, kam se mu zachce, to vše ale jen proto, že vnější svět je mimo jeho dosah. A podobně jako malí mazlíčci, i on své pány bavil – vázně jej však nebrali. Když s nimi mluvil, zdvořile mu odpovídali v jeho rodné westerlingštině, mezi sebou ale rozprávěli svou tekutou sithijštinou. Pokaždé dokázal rozeznat jen několik slov, kolem něj ale proplouvaly celé řeky neuchopitelných zvuků. Rozběšňovalo jej podezření, že se ve svých soukromých rozhovorech snad baví o něm. A svým způsobem ještě horší byla možnost, že se o něm nebaví, že o něm třeba vůbec nepřemýšlejí – jen když je s nimi; při tom pomyšlení měl pocit, že je stejně nehmotný jako duch.

Od přijetí u Amerasu kolem něj dny ubíhaly ještě rychleji. Když jednoho dne ležel ve svých příkrývkách, uvědomil si, že už nedokáže s jistotou říci, jak dlouho mezi Sithy je. Když se na to zeptal Aditu, prohlásila, že si nevzpomíná. Simon vznesl tutéž otázku k Jirikimu, a ten na něj upřel pohled plný lítosti a zeptal se jej, zda skutečně chce počítat dny.

Simon, zkoprnělý tím, co Jiriki naznačoval, se dožadoval pravdy. Jiriki mu sdělil, že už je to o něco déle než měsíc.

A to bylo před pár dny.

Nejhorší byly noci. Simon se ve svém hnízdě z příkrývek v Jirikiho domě nebo při toulání po měkké, vlhké trávě mučil neuskutečnitelnými plány útěků, o nichž sám věděl, že jsou stejně zoufalé jako neproveditelné. Začínal být mrzoutštější a mrzoutštější. Věděl, že si o něj Jiriki dělá starosti, a dokonce i Adituin rtuťovitý smích se zdál nucený. Také věděl, že neustále mluví o svém strádání, nedokázal si ale pomoci – ba co více, on je nijak zastírat nechtěl. Či je to vina, že je tu lapen?

Jistě, zachránili mu život. Copak by doopravdy bylo lépe, kdyby zmrzl nebo pomalu zemřel hladu, než když žije coby hýčkaný – byt zadržovaný – host v nejúžasnějším městě Východního Ardu? plísnil se. Ale i když tak nevděčná myšlenka byla snad hanebná, nedokázal se se svým pohodlným vězněním smířit.

Každý den byl skoro stejný. Procházel se sám lesem nebo házel kameny do nesčetných potoků a řeka myslel na své přátele. V příjemném létě Jao é-Tinukai'i bylo těžké si představit, jak musí ve strašlivé zimě venku všichni strádat. Kde asi je Binabik? Miriamele? Princ Jošua? Žijí vůbec? Padli pod černou bouří nebo ještě bojují?

Jak jeho zoufalství rostlo, prosil Jirikiho, aby jej nechal znovu promluvit s Amerasu, aby se přimluvil za jeho propuštění, ale Jiriki odmítl.

"Není mou úlohou dávat rady První Praměti. Bude jednat, až to uzná za vhodné, až vše pečlivě rozváží. Je mi líto, Seomane, ale tyto problémy jsou příliš důležité, než aby se úspěšávaly."

"Úspěšávaly!" zuřil Simon. "Až na tomhle místě někdo něco udělá, budu já mrtvý!"

Ale Jiriki, byt viditelně rozesmutnělý, zůstával neoblomný.

Simon, kterému bylo bráněno na každém kroku, začínal svou ustrašenost přetavovat v hněv. Odažití Sithové se zdáli k nesnesení samolibí a licoměrní. Zatímco Simonovi přátelé bojují a umírají, podstupují strašlivou a bolestnou bitvu s Králem bouří i Eliášem, tahle bláznivá stvoření se procházejí svým slunným lesem, zpívají a rozjímají o stromech. A navíc, copak Král bouří není Sitha? Žádný div, že jeho souputníci drží Simona ve vězení, zatímco svět venku mizí pod chladnou Inelukiho záští.

A tak dny mizely, každý více a více podoben svému předchůdci, a každý zvětšoval Simonovu nespokojenost. Přestal večerět s Jirikim a raději vychutnával píseň cvrčků a slavíků o samotě. Z Adituiny hravosti začal být rozmrzelý a vyhýbal se jí. Ze škádlení a dobírání se mu dělalo zle. Věděl, že pro ni neznamená víc než palácový pejsek pro královnu. Ničeho víc se mu nedostane. Má-li být vězněm, bude se také jako vězeň chovat.

Jiriki jej našel sedět v hájku modřínů, zasmušilého a pichlavého jako ježek. V jeteli bzučely včely a mezi jehličím pronikaly sluneční paprsky, které na zemi tvořily pruhy. Simon žvýkal kousek kůry.

"Seomane," ozval se princ, "mohu s tebou mluvit?"

Simon se zamračil. Naučil se, že Sithové – na rozdíl od lidí – odejdou, nedostane-li se jim svolení. Jirikiho lid choval k soukromí hlubokou úctu.

"Myslím, že ano," odpověděl Simon nakonec.

"Byl bych rád, kdybys šel se mnou. Půjdeme do Yásiry."

V Simonovi se rozhořela naděje, byl to ale bolestný pocit. "Proč?"

"Nevím. Vím jen, že všichni, kdo žijeme v Jao é-Tinukai'i, jsme byli požádáni, abychom se tam dostavili. Vzhledem k tomu, že tu žiješ, to podle mne platí i pro tebe."

Simonova naděje pohasla. "Mne si nežadají." Na chvíli si představil, jaké by to bylo: Shima'onari a Likimeya se omlouvají za svou chybu a posílají ho zpět s dary, plnými moudrostí, která pomůže Jošuovi a ostatním. Další náměsíčný sen za bílého dne – copak z toho ještě nevyrůst? "Nechci tam jít," prohlásil konečně.

Jiriki přidřepł vedle něj. Připomínal dravého ptáka, který právě dosedl na větev. "Přál bych si, abys tam šel, Seomane," požádal nakonec. "Nemohu tě nutit a nebudu prosit, bude tam ale Amerasu. Je vzácností, aby žádala o možnost promluvit ke svému lidu jindy než za Dne Ročního tance."

Simon cítil, jak v něm vzrůstá zájem. Snad se za něj Amerasu přimluví a oni jej pak nechají jít! Pokud to je ale tak, proč jej nepožádali, aby přišel?

Předstíral netečnost. Ať už to vypadalo jakkoliv nepravděpodobně, neustále se učil sithijským způsobům. "Zase mluvíš o Ročním tanci, Jiriki. Nikdy jsi mi ale neřekl, co to znamená. Viděl jsem Háj Ročního tance, to přece víš."

Zdálo se, že Jiriki potlačuje úsměv. "Ne příliš zblízka, myslím. Ale Seomane, ty hraješ hru. Někdy jindy tě o zodpovědnosti svého rodového domu naučím, co budu moci, nyní ale musím jít. A ty také, chceš-li mne doprovodit."

Simon zahodil rozžvýkanou kůru přes rameno. "Půjdu, pokud budu moci sedět u dveří. A pokud nebudu muset mluvit."

"Můžeš sedět, kdekoliv se ti zachce, Bělokadeřný. Možná jsi vězněm, ale váženým vězněm. Co se ostatního týče, nevím, o co budeš žádán. No tak, lidské dítě, už jsi skoro dospělo. Neboj se stát sám za sebe."

Simon se zakabonil a uvažoval. "Veď mne."

Zastavili se před vchodem velikého živoucího stanu. Motýli byli rozrušeni; třepotali mihotavými křídly tak, že měnlivé vzory barevných odstínů čeřily průčelí Yásiry, jako vítr čeří lán pšenice. Papírovité chrastění jejich jemných dotyků naplňovalo celé údolí. Simon, kterému se náhle nechtělo vchodem projít, se stáhl a vyprostil se z Jirikiho paže.

"Nechci slyšet nic špatného." Na dně žaludku se mu zahnízdila chladná tíže, stejná, jakou cítil, když očekával trest od Ráchel nebo od velitelky kuchtíků. "Nechci být hubován."

Jiriki se na něj potutelně zadíval. "Nikdo nebude hubovat, Seomane. To není náš způsob – nás Zida'ya. A tohle tady s tebou možná nebude mít vůbec co dělat."

Simon v rozpacích zavrtěl hlavou. "Promiň. Samozřejmě." Nabral zhluboka dech a lhostejně pokrčil rameny, pak čekal, až jej Jiriki znovu vezme jemně za paži a provede jej pod růžemi nad vchodem Yásiry. Tisíce tisíců motýlích křídel zašustilo jako suchý vítr a Simon i jeho druh prošli do rozlehlé pestrobarevné místnosti.

Likimeya a Shima'onari seděli stejně jako předtím uprostřed, poblíž vystupujících kamenných pilířů na nízkých lehátcích. Amerasu čněla mezi nimi na vyšším lehátku a kápi světle šedé róby měla staženou. Rozpuštěné sněhobílé vlasy jí splývaly na ramena jako jemný oblak. Kolem útlého pasu měla ovinutou zářivě modrou šerpu, jinak ale na sobě neměla šperky ani žádné další ozdoby.

Zatímco na ni Simon zíral, krátce jej přejela očima. Pokud doufal v nějaký nápomocný úsměv nebo pokývnutí na znamení, že jej poznává, byl zklamán. Schlípl. Rozhodl se, že choval-li v sobě nějakou naději, že by se snad Amerasu mohla zajímat o osud prostáčka Simona, je čas se jí vzdát.

Vedle Amerasu ležel na piedestalu z matně šedého kamene podivný předmět: disk z nějaké bledé, led připomínající hmoty, vsazený do širokého podstavce z kouzelného dřeva se spleťmi vyřezávanými a tepanými sithskými ornamenty. Simon jej měl za stolní zrcadlo – slýchal, že některé velké paní je mívají – podivné ale bylo, že tohle zrcadlo nic neodráželo. Okraje disku byly ostré jako nůž, jako cukrátko, které někdo olízal až skoro do průhledna. Barvu měl mrazivou, téměř bílou jako zimní měsíc, zdálo se ale, že uvnitř něj spí jiné, hlubší odstíny. Před kamenným diskem ležela široká, mělká váza z téhož materiálu, vsazená do vyřezávaného podstavce.

Simon se na tu věc nedokázal dívat dlouho. Měníci se barvy jej rozrušovaly: měňavý kámen mu jaksi podivně připomínal meč Trn, a to byla vzpomínka, kterou nechtěl probouzet. Odvrátil hlavu a zvolna se rozhlížel po velké komnatě.

Jak říkal Jiriki: zdálo se, že se toho odpoledne do Yásiry vydali všichni obyvatelé Jao é-Tinukai'i. Zlatoocí Sithové,

vystrojení po svém pestrém způsobu a opeření jako vzácní ptáci, se zdáli neobvykle odtažití i při zvážení vlastních norem tohoto uzavřeného lidu. K Simonovi a Jirikiimu se při jejich příchodu stočily mnohé zraky, žádný na nich ale nespočinul dlouho; pozornost všech shromážděných se upírala na tři postavy uprostřed ohromné stromové komnaty. Simon, vděčný za anonymitu, vybral pro sebe a Jirikiho k sezení místo na okraji mlčenlivého davu. Nikde neviděl Aduit, věděl ale, že postřehnout ji uprostřed tak velkého zástupu by bylo těžké.

Nikdo se dlouho nepohnul ani nepromluvil, ačkoliv se Simonovi zdálo, že se toho těsně pod rovinou jeho vnímání děje spousta, že mezi všemi kromě něj probíhá křehký rozhovor. Přesto nebyl tak necitlivý, aby nepostřehl v tichých Sithech napětí, jasný vjem neklidného očekávání. Vzduch byl břítký jako před bouřkou a hromobitím.

Právě začal uvažovat, jestli se tak budou chovat celé odpoledne, jako skupina znepřátelených kocourů na zdi, tiše se měřících, když Shima'onari konečně povstal a promluvil. Tentokrát se pán Jao é-Tinukai'i neobtěžoval Simonovou mateřskou westerlingštinou a hovořil zpěvnou sithijštinou. Chvilí mluvila doprovázel svou promluvu půvabnými posuvky. Jak zdůrazňoval slova, rukávy světle žluté róby se mu třepotaly. Pro Simona to byl jen zmatek, navršený na vrcholu nesrozumitelnosti.

"Můj otec mluví o Amerasu a žádá nás, abychom ji vyslechli," překládal Jiriki šepem. Simon zapochyboval. Zdálo se mu, že Shima'onari mluví příliš dlouho, než aby řekl jen tolik. Rozhlédl se Yásirou po vážných tvářích s kočičíma očima. Ať už Jirikiho otec říkal cokoliv, dostávalo se mu naprosté a téměř až děsivé pozornosti jeho lidu.

Když Shima'onari skončil, vstala Likimeya, a všechny oči se obrátily na ni. I ona mluvila velmi dlouho v jazyce Zida'ya.

"Říká, že Amerasu je velmi moudrá," vysvětlil Jiriki. Simon se zamračil.

Když domluvila i Likimeya, ozvalo se dlouhé, jemné povzdechnutí, jako by všichni shromáždění najednou vydechli – ulehčením; když nesrozumitelné bubláni sithštiny pokračovalo a pokračovalo, bylo pro něj těžší a těžší udržet soustředění. Dokonce i motýli se nad jejich hlavami neúnavně pohybovali a barevné sluneční vzory se po podlaze velké komnaty přesouvaly sem a tam.

46. Řeč Amerasu

Konečně povstala Amerasu. Zdála se mnohem křehčí, než když ji viděl posledně v jejím domě. Simon ji tehdy měl za trpící svatou, nyní v ní ale viděl dotek andělské síly, která jen podoutnávala, mohla se ale rozhořet do čistého bílého světla. Dlouhé vlasy jí povlávaly ve vánku, jenž mohl pocházet z opatrných pohybů milionů křidel.

"Vidím tu smrtelné dítě, a tak budu mluvit tak, aby rozumělo, neboť mnohé z toho, co řeknu, pochází od něj. Má právo to slyšet."

Několik Sithů otočilo hlavy a nevzrušeně na něj pohlédlo. Simonovi se překvapením otevřela čelist; sklopil obličej a zůstal tak, dokud se neodvrátili.

"Po pravdě," pokračovala Amerasu, "ať už to zní jakkoliv podivně, je možné, že některé věci, o nichž musím mluvit, se lépe vyjadřují v jazyce Sudhoda'ya. Smrtelníci vždy žili pod tou či onou temnotou. I proto jsme jim začali říkat 'děti soumraku', když přišli do Východního Ardu." Odmělala se. "Lidské děti, smrtelníci, mají mnoho představ o tom, co se stane, až zemřou, a prou se, kdo má pravdu a kdo ne. Tyto pře často ústívají do krveprolévání, jako by si přáli vyslat posly, kteří by mohli zjistit, jak tomu je, a dali jim vědět. Taková poslové, nakolik mi stačí mé znalosti filozofie smrtelných, se však nikdy nevrátí a nesdělí svým bratrům zprávu, po níž prahnou.

Mezi těmito smrtelníky ale kolují historky, podle kterých se někteří vracejí jako duše bez těla, ačkoliv nepřinášejí žádné odpovědi. Tyto duše, tyto duchové, jsou němými svědky stínu smrti. A ti, kteří se s oněmi dušemi bez domova setkají, o sobě říkají, že jsou 'vystrašení'." Amerasu nabrala dech; zdálo se, že její nezměrné soustředění polevilo; ten pocit ale trval jen okamžik, než pokračovala: "To je slovo, které my Zida'ya nemáme, možná bychom je ale mít měli."

Ticho bylo až na ševlení jemných křidel naprosté.

"Utekli jsme z Nejzazšího Východu a měli jsme za to, že jsme unikli Nebytí, které zachvátilo naši Zahradní zemi. Ten příběh znají až na smrtelného chlapce všichni – i děti, narozené po našem útěku z Asu'a, jej sály s mateřským mlékem – a tak jej tu nebudu opakovat.

Když jsme se dostali do této nové země, měli jsme za to, že jsme tomuto stínu unikli. Kus jej ale přišel s námi. Ta skvrna, ten stín, je naší částí – stejně jako smrtelní muži a ženy Východního Ardu nemohou utéci stínu vlastního umírání.

Jsme starý lid. Nebojujeme s neporazitelným. Proto jsme uprchli z Venyha Do'sae a nenechali se strávit nesmyslným zápasem. Prokletím naší rasy ale není, že odmítáme zahodit své životy v bezúčelném vzdorování velkému stínu, ale že místo toho tento stín sevřeme a držíme jej pevně a radostně; chováme jej, jako by šlo o dítě.

Přinesli jsme si ten stín s sebou. Možná bez takového stínu nemůže být žádná živá bytost, ale my Zida'ya navzdory našim životům, vedle nichž se doba, vyhrazená smrtelníkům, zdá jako zamíhotání světlušky – přesto nemůžeme nevnímat ten stín, jímž je smrt. Nemůžeme nevnímat znalost Nebytí. Místo toho je neseme s sebou jako tíživé tajemství. Smrtelníci musí zemřít, a jsou tím zděšeni. My, kteří jsme byli kdysi v Zahradě, musíme zemřít také, ačkoliv naše doba je nesouněritelně delší. Všichni ale bereme smrt od prvního otevření očí jako svou nedílnou součást. Žijíme po tom, abychom ji do sebe zahrnuli naprosto, zatímco se kolem nás valí staletí, během nichž se lidé, kteří se bojí smrti, rodí a padají jako myši. Učinili jsme ze smrti jádro bytí, svého osobního a nejvnitřnějšího přítele, a necháváme život plynout, zatímco se těšíme z pochmurné společnosti Nebytí.

Nedali jsme dětem Ruyana Vě tajemství naší téměř dokonalé nesmrtelnosti, byť jsou výhonkem z téhož stromu jako my. Odepřeli jsme věčný život Ruyanovu lidu, Tinukeda'ya, byť jsme ke svým nadřům tiskli Smrt těsněji a těsněji. Jsme vystrašení, děti moje. To smrtelné slovo je tím správným. Jsme vystrašení."

Většinu z toho, co První Praměti řekla, nerozuměl. Amerasuin hlas však na Simona působil jako peskování od milujícího rodiče. Cítil se malý a nedůležitý, ukonejšný ale faktem, že tam ten hlas je a že k němu mluví. Sithové kolem něj vytrvali v pozorné netečnosti.

"Pak přišli muži z lodí," pokračovala Amerasu hlubším hlasem, "a nebyli s to se spokojit se životem uvnitř stěn

Východního Ardu jako smrtelné myši před nimi. Nespokojovali se se soustou, která jsme jim házeli. My Zida'ya jsme mohli zastavit jejich plenění dříve, než zesílili, a místo toho jsme truchlili nad ztrátou krásy a přitom se tajně radovali. Naše smrt přichází! – slavné a naprosté zakončení, jež učiní ze stínu skutečnost. Takový byl i můj manžel Iyu'unigato. Jeho něžné, poetické srdce milovalo smrt více, než kdy miloval svou ženu nebo syny ze svého klína."

Tehdy se ve shromáždění začalo vůbec poprvé ozývat tiché šeptání, neklidné mumlání sotva hlasitější než šumění motýlích křídel nad jejich hlavami. Amerasu se smutně usmála.

"Takovým věcem se naslouchá těžko," řekla, "nastal ale čas, kdy musejí být vyřčeny. Zdálo se, že ze všech Zida'ya po tichém zapomnění netouží jen jeden. Byl to můj syn Ineluki, a on hořel. Nemyslím tím způsob, jímž skončil – na ten by se dalo nahlížet jako na krutou ironii nebo osudovou nevyhnutelnost. Ne, Ineluki hořel životem a jeho světlo rozhánělo stíny – nebo alespoň některé z nich.

Všichni vědí, co se stalo. Všichni vědí, že Ineluki zabil svého něžného otce, že i on byl nakonec zničen, když se snažil zachránit sebe sama a svůj lid před zapomněním. Jeho ohně ale byly tak vášnivé, že nemohl smířeně odejít do stínů za životem. Proklínám jej za to, co udělal mému manželovi a svému lidu a sám sobě, ale mé mateřské srdce je stále pyšné. Při Lodích, které nás přinesly, hořel tehdy a hoří dosud! Ineluki nezemřel!"

Když se Yásirou ozval další závan šepotu, Amerasu pozvedla ruku. "Klid, děti, klid!" vykřikla. "První Pramáti sama se onomu stínu neodдалa. Nechválím ho za to, čím je teď, ale jen za vášnivého ducha, kterým se neprokázal nikdo jiný, i když byl takový duch tím jediným, co nás mohla spasit před námi samými. A on nás zachránil, protože jeho odpor a dokonce i jeho šílenství daly ostatním vůli utéci sem, do domu našeho vyhnanství." Sklonila ruku. "Ne, můj syn přijal nenávist. Díky jí nezemřel opravdovou smrtí, byl to ale plamen žhavější než jeho vlastní, a strávil jej. Z jasného žáru, jímž byl můj syn, nezůstalo nic." Víčka měla sklopená. "Téměř nic."

Když chvíli mlčela, Shima'onari povstal, jako by k ní chtěl jít, a něco sithijsky řekl.

"Ne, vnuku, nech mne mluvit." Do hlasu se jí vkradl náznak hněvu. "To všechno jsem opustila, pokud ale nebudu vyslyšena, sestoupí tma, která nebude jako milující smrt, o níž zpíváme. Bude horší než Nebytí, jež nás vyhnalo z naší Zahrady za mořem."

Shima'onari vypadal podivně oťresan a sedl si vedle strnule hledící Likimeyay.

"Ineluki se změnil," navázala Amerasu. "Stal se něčím, co tento svět dosud neznal, doutnající uhlíkem nenávisti a zoufalství, který přežil jen proto, aby napravil věci, jež byly kdysi dávno příkořími nebo tragickými podceněními, nyní ale jsou prostými skutečnostmi. Stejně jako my i Ineluki přechází v říši toho, co bylo. Na rozdíl od našeho žijícího druhu ale Ineluki není spokojen s hověním si ve vzpomínkách na minulost. On žije, či je – tady je smrtelný jazyk příliš nepřesný – aby viděl, jak současný stav světa zmizí a příkoří budou napravena. Jediným oknem, jímž vyhlíží, je ale vztek. Jeho spravedlnost bude krutá, jeho způsoby ještě strašnější."

Přešla k předmětu na kamenném piedestalu a jemně útlými prsty spočinula na okraji disku. Simon měl strach, že se řízne a z myšlenky na krev na Amerasuině tenké, zlatavé kůži jej zaplavila neuvěřitelná hrůza.

"Dlouho jsem věděla, že se Ineluki vrátil, stejně jako vy všichni. Na rozdíl od některých jsem však tu myšlenku nevytlačila z mysli, ani ji jen nepřevalovala tam a sem, abych si vychutnala její bolest, jako když se někdo dloubá do modřiny nebo rány. Uvažovala jsem, přemýšlela, a rozmlouvala s těmi několika, kteří mi mohli pomoci. Snažila jsem se pochopit, co mohlo ve stínech mysli mého syna vyrůst. Posledním z těch, kteří mi přinesli znalosti, byl smrtelný chlapec Seoman – ačkoliv nechápal a dosud nechápe polovinu z toho, co jsem od něj získala."

Simon na sobě znovu pocítil jejich oči, on ty své ale bezmocně upíral na Amerasuin světélkující obličej, zasazený do velkého bílého oblaku jejich vlasů.

"A to je dobře," pokračovala. "Lidské dítě bylo mnoha podivnými způsoby stíháno osudem a řízeno náhodou. Dostalo obdivuhodně své zodpovědnosti, nebylo ale třeba, aby se na jeho mladá ramena nakládalo ještě více. Ale to, co jsem od něj zjistila, mi objasnilo pravý tvar Inelukiho plánu." Nabrala dech a shromažďovala síly. "Je to strašlivé. Mohu vám to povědět, slova by ale nemusela stačit. Jsem nejstarší svého kmene; jsem Amerasu na Lodi Zrozená. Přesto mezi vámi budou takoví, kteří budou tajně doufat, a další, kteří nepřestanou odvracet tvář. Mnozí z vás budou raději žít s krásou představovaných stínů, než s ohavnou tmou v jádře tohoto stínu – stínu, kterým můj syn zahluje nás všechny.

A tak vám ukážu, co jsem viděla, a vy to uvidíte také. Můžeme-li dále odvracet hlavy, mé děti, přinejmenším už nemůžeme pokračovat v předstírání. Můžeme zimě chvíli bránit, nakonec ale zaplaví i nás." Její hlas náhle zesílil. Byl klidný, ale mocný. "Pokud radostně běžíme do náruče smrti, přiznejme si alespoň, že to děláme! Podívejme se jednou jasně, alespoň na konci všeho."

Amerasu sklopila oči, jako by ji přemohla velká únava nebo žal. Rozhostilo se ticho, pak, právě když se rozproudilo pár tichých rozhovorů, znovu k ní pozdvihla tvář a umístila ruku na měsíčně bledý disk.

"Toto je Mlžná lampa, již přinesla má matka Senditu z Tume'tai, když toto město pohltil šířící se mráz. Podobně jako šupiny Většího červa, jako Mluvící oheň, zpívající Odštěpek a Tůně ve velkém Asu'a, je i toto dveřmi k Cestě snů. Nyní je čas se o tato vidění podělit."

Amerasu hmátla a zlehka se dotkla mísy před kamenným diskem. Vyskočil modrobílý plamen a pohupoval se nad bledým okrajem mísy, aniž by byl vidět nějaký knot. Pak, právě když zjasněl, začala celá komnata Yásiry temnět, až se Simonovi zdálo, že se odpoledne skutečně vysílilo a odplynulo, a že z oblohy spadl měsíc a visí tu teď před nimi.

"Nikdy nebyly země snů blíže našim než za těchto dnů," prohlásila Amerasu, "kdy Inelukiho zima obklíčila a zničila léto." I když měla hlas jasný, zněl jako pouhé šeptání. "Země snů nejsou, co kdysi, a nastanou okamžiky, kdy bude obtížné se udržet na Cestě, a tak mi prosím propůjčte myšlenky a svou tichou pomoc. Pryč jsou dny, kdy jsme my dcery Jenjiyany mohly mluvit skrze Svědky stejně lehce jako z ucha do ucha." Mávla nad diskem rukou a místnost ještě více potměla. Něžné škrábání motýlích křídel zesílilo, jako by hmyz vycítil ve vzduchu změnu.

Disk zaplátl. Na jeho povrchu se jako mlha rozšířila namodralá skvrna; když zmizela, Mlžná lampa zčernala. V té černi se

objevily rozptýlené ledové hvězdy a začal sílit bledý žár, prýstící ze základny disku Lampy. Byla to hora, bílá a ostrá jako kel, holá jako kost.

"Nakkiga," ozvala se ze tmy Amerasu. "Hora, již smrtelníci nazývají Bouřný štít. Domov Utuk'ku, která skrývá svou věkovitost za stříbrnou maskou; nechce přiznat, že se stín smrti může dotknout i jí. Bojí se Nebytí více než kdokoliv jiný naší rasy, protože je nejstarší z těch, kteří dosud žijí – poslední ze Zrozených v Zahradě." Amerasu se tiše zasmála.

"Ano, moje prabába je velmi ješitná." Objevil se chvilkový záblesk kovu, Mlžná lampa ale zmatněla a znovu se objevila hora. "Cítím ji," pronesla Amerasu. "Je jako pavouk – čeká. Nehoří v ní žádný oheň spravedlnosti jako v Inelukim, ať už se ten stal jakkoliv šileným. Přeje si jen zničit všechny, kteří si pamatují, jak byla pokořena, když se v šeré, šeré minulosti náš lid rozešel. Dala zuřící duši mého syna domov; společně se vzájemně živí svou nenávistí. Nyní jsou připraveni udělat to, co spřádali tolik staletí. Podívejte!"

Mlžná lampa zapulsovala. Bílá hora se tyčila blíže. Pod studenou černou oblohou se převalovala pára. Pak náhle obloha začala znovu černat. Vzápětí byla hora pryč a zanechala jen chmurné prázdno.

Uběhla dlouhá chvíle. Simon, jenž visel na každém slově sithijské ženy, měl náhle pocit, že je vydán všemu napospas. Do vzduchu se vrátilo praskavé napětí a bylo silnější než kdy předtím.

"Ach!" zalapala překvapeně po dechu Amerasu. Sithové všude kolem Simona poposedávali a mumlali si; to se v nich očekávání změnilo v neklid a pak v sémě strachu. Uprostřed Mlžné lampy se objevil záblesk stříbra, pak vytryskl ven jako olej na rybník a naplnil tmavý obrys. Stříbro se mihotalo a rozšiřovalo, až utvořilo obličej, ženský obličej, nehybný až na oči, zírající z tmavých štěrbin.

Simon stříbrnou masku bezmocně pozoroval. Štípaly ho oči, jež měl plné slz. Byla tak stará a silná... tak silná...

"Je to mnoho běhu. let, Amerasu no'eSa'onserei." Hlas královny Nornů byl překvapivě zpěvný, jeho lahodnost ale nemohla úplně zastřít zkaženost, která se za ní skrývala. "Trvalo to dlouho, pravnučko. Stydíte se Před svými severskými příbuznými, že jste nás dosud nepozvali zpět mezi sebe?"

"Vysmíváš se mi, Utuk'ku Seyt-Hamakho." Amerasuin hlas se nepatrně zachvěl, ozval se tón úleku. "Všichni znají příčiny tvého vyhnanství a oddělení našich rodin."

"Tys vždycky milovala spravedlnost, malá Amerasu." Z pohrdání v hlase královny Nornů se Simon roztřásl jako v horečce. "Jenže spravedliví se brzy stávají šťouraly, a tak to bylo vždy i s tvým do daleka zasahujícím kmenem. Nevyhladili jste z povrchu země smrtelníky, i když by nás to mohlo všechny spasit. A dokonce i poté, co zničili v Zahradě Rozené, jste nedokázali nechat smrtelníky být." Utuk'ku nabrala a vypustila vzduch.

"Ach. Vidím, že je jeden mezi vámi i teď." Simonovo srdce začalo růst a tlačilo se mu do hrdla, až sotva dýchal. Ty strašlivé oči, co na něj zírají – proč Amerasu neudělá něco, aby zmizely? Chtěl vykřiknout, utéci, ale nemohl.

Zdálo se, že Sithové kolem něj jsou stejně bezmocní, ztuhlí jako kámen.

"Příliš zjednodušuješ, prabábo," řekla Amerasu nakonec. "Když právě sprostě nelžeš."

Utuk'ku se rozesmála, a ten zvuk by dokázal k bázlivému štkání přimět i kámen.

"Hlupačko!" vykřikla. "Já že zjednodušuji? Ty přeháníš! Příliš dlouho ses zabývala činnostmi smrtelníků, toho nejdůležitějšího sis ale nevšimla. To bude znamenat tvou smrt!"

"Vím, co máš v plánu!" odvětila Amerasu. "Mohla jsi mi vzít ostatky mého syna, ale i ve smrti rozpoznám jeho mysl. Viděla jsem..."

"Dost!" Yásirou se rozlehl Utuk'kuin zlostný výkřik, mrazivý poryv větru, jenž ohýbal trávu a uvrhl motýly do poděšeného třepotání. "Dost. Promluvila jsi naposled a odsoudila ses sama. Na smrt!"

Hrozné bylo, že se Amerasu začala v matném světle třást, vzpínat se proti nějakým neviditelným poutům, oči měla doširoka rozevřené a ústy pohybovala, aniž by z nich vyšel zvuk.

"A také se už nebudete vměšovat – nikdo z vás!" Hlas královny Nornů vystoupal do strašlivých výšek. "Falešný mír skončil! Nakkiga vás zavrhuje!"

Po celé Yásiře vykřikovali Sithové v úžasu a hněvu. Likimeya spěchala k tmavnoucí postavě Amerasu, právě když se Utuk'kuin obličej zamihotal a zmizel z Mlžné lampy. Svědek na chvíli ztmavl, ale jen na chvíli. Uprostřed lampy se zažehla malá rudá tečka, drobná jiskérka, která neustále rostla, až z ní byl plápolavý žár, který šarlatovým světlem vyrýsoval ze tmy překvapenou tvář Jirikiho rodičů a oněmělé Amerasu. V plameni se otevřely dvě černé díry, světla prosté oči v obličejích z ohně. Simon cítil, že jej svírá strnulá hrůza, zaťatá tak pevně, že se mu chvějí svaly. Z toho vlnícího se obličejů prýštil mrazivý děs, jako z obyčejného ohně sálá horko. Amerasu se přestala zmitat; znehybněla, jako by se změnila v kámen.

V plápolajícím plameni se za prázdnými očima rozevřela další temnota. Vyrázil z ní smích, při němž stydla krev v žilách. Simon se zoufale snažil utéct tuto masku děsu už viděl.

Rudá ruka! Chtěl to vykřiknout, strach ale zahalil jeho slova do bezmocného, hvízdavého povzdechu. Likimeya postoupila k míse. Manžel byl po jejím boku a pomáhal jí krýt Amerasu. Pozdvihla ruce před Mlžnou lampou a tou zběsilou věcí, která se dmula uvnitř. Obklopila ji jakási stříbřitá zář. "Vrať se ke své svráštělé paní a mrtvému pánu, Zkažený," zvolala. "Vy už nejste jedněmi z nás."

Ta ohnivá věc se znovu zasmála. "Ne. Jsme víc, mnohem víc! Rudá ruka a její pán zesílili. Pod stín Krále bouří musí padnout všechna stvoření. Ti, kdo nás zradili, budou v té tmě pištět a kvičet!"

"Nemáš tu žádnou sílu!" zvolal Shima'onari a stiskl manželčinu pozdviženou ruku. Záře kolem obou zintenzívněla, až stříbřitě měsíčná mlha zahalila i zběsilý obličej. "Toto místo je mimo tvou moc! Vrať se do svých chladných hor a černé prázdnoty!"

"Vy nerozumíte!" zaburácela jásavě ta věc. "My jsme se vrátili z Nebytí, jediní ze všech, co kdy žili! Zesílili jsme! Zesílili!"

47. Útok

Zatímco se prázdné ozvy těch slov vznášely Yásirou a přehlušovaly poplašené a hněvivé výkřiky sithijského lidu, ta věc v Mlžné lampě náhle vyšlehla ven, rozšířila se v ohromný ohnivý sloup a hlavu měla zvrácenou v hromovém křiku. Doširoka rozpráhla planoucí ruce, jako by chtěla všechno obejmout v drtivém, ohnivém objetí.

Vyletěly žhavé plameny, palčivé jako slunce, a motýly, kteří tam viseli v hedvábných vláknech, začal s jemným praskáním zachvacovat oheň. Zdálo se, jako by jich do vzduchu vzletěl milión najednou – velký oblak ohně a doutnajících křidel. Hořeli a poletovali vzduchem jako uhlíky, naráželi do křídících Sithů a rozbíjeli se o kmen velkého jasanu. Yásira tonula ve zmatku, ponořená do černé tmy a vířících jisker.

Věc uprostřed místnosti se smála a plála, nevydávala však žádné světlo. Naopak: zdálo se, že nasála všechnen jas do sebe a díky tomu ještě nabyla na objemu i výšce. Kolem ní poskakoval a svíjel se divoký chumel těl a na pozadí rudé záře se rýsovaly hlavy a mihotaly se ruce křídících Sithů.

Simon se v panice rozhlížel. Jiriki byl pryč. Zmatkem se prodral další zvuk a sílil, dokud nebyl stejně hlasitý jako to strašlivé veselé stvoření, které si říkalo Rudá ruka. Bylo to drsné a hrdelní vytí psí smečky.

Do Yásiry se vřítla tlupa sinálních obrysů. Všude náhle pobíhali bílí psi, jejich přimhouřené oči odrážely pekelné světlo z prostředku místnosti, rudé mordy vyly, chňapaly a štěkaly.

"Ruakha, ruakha Zida'yei!" slyšel Simon volat někde poblíž Jirikiho. "T'si e-isi'ha as-Shao Irigú!"

Simon sténal a zoufale hledal nějakou zbraň. Kolem něj se přehnal cosi bílého a v tlamě, z níž něco kapalo, to neslo... Jingizu.

Do Simonovy mysli se přihnala vzpomínka. Jako by žár zvenčí roznítil žár uvnitř; rozžal se v něm planoucí jazyk zpětně vyvolaného vjemu: černé hlubiny pod Hayholtem, sen plný tragédie a přízračného ohně.

Jingizu. Srdce všeho Žalu.

Bouře zmatku zesílila a nabrala divočejší obrátky; v jiskrami protínané tmě vyly tisíce hrdel: vřava údů a vyděšených očí a šílených hlasů smečky Bouřné hory. Simon se pokoušel vstát, pak sebou rychle mrštil na zem. Pobíhající Sithové našli své luky: kouřem poletovaly šipy, patrně jen jako ohnivé skvrny.

K Simonovi doklopýtal pes a svalil se mu u nohou. V krku mu vězel modře opeřený šíp. Simon se od mrtvolky s odporem odplazil; mezi prsty cítil trávu a pergamenovité uhlíky motýlů. Ruka se mu sevřela kolem kamene; popadl jej a zdvihl. Uháněl jako slepý krtek tam, kde byly hluk a vřava největší. Hnalo jej cosi, co by nedokázal popsat; bezděčně znovu prožíval něco, co snad znal ze snu, z vidění přízračných postav, vyděšeně prchajících, zatímco jim domov zmírá v plamenech.

Velká bestie, největší pes, jakého Simon kdy viděl, zahнала Shima'onariho ke kmeni velkého jasanu a přimáčkla vládce Sithů zády ke začernalé a doutnající kůře. Ze Shima'onariova pláště se kouřilo. Neozbrojený Jirikiho otec držel mohutnou psí hlavu holýma rukama a snažil se odtáhnout si chňapající čelisti od obličeje. Kolem nich poblíkala podivná, modrá a oslnivě červená světla.

Blízko místa, na němž zápasil jeho otec, obklopil Jiriki a několik dalších řvoucí ohnivé stvoření. Princova malá postava stála před nestvůrnou Rudou rukou, a jeho meč z čarodějného dřeva Indreju se míhal jako černý jazyk proti třpytivým plamenům.

Simon sklonil hlavu a plazil se dál. Stále se snažil dostat do středu Yásiry. Okolní rámus jej ohlušoval. Kolem něj se tlačila těla; někteří Sithové uháněli na pomoc Jirikimu v boji s vetřelcem, jiní prchali jako splašená zvěř a vlasy a šaty jim hořely.

Simona srazil k zemi náhlý úder. Stál nad ním jeden ze psů, mrtvolným čumákem se mu dral k hrdlu a tupými drápy mu škrábal paže, jak se z nich snažil vymanit. Simon naslepo šátral, až našel kámen, který mu předtím vyklouzl, a udeřil jím bestii do hlavy. Přidušeně zavyla, zaťala mu zuby do košile a drásala záda: snažila se mu dostat na krk. Udeřil znovu, vyprostil si zemlenou paži, pak spustil kámen znovu. Psovi ochably nohy. Svalil se na břicho. Simon se převálil a tělo odkopl.

Náhle se ozval chvějivý výkřik a přehlušil vřavu. Yásirou zavyl zimní vítr, mrazivá vichřice, která jako by procházela přímo jeho tělem. Ohnivá postava, rozdmýchaná tím větrem, na chvíli ještě vzrostla a pak se ve výbuchu šlehajících plamenů zhroutila sama do sebe. Ozvalo se něco jako zahřmění, pak Simon ucítil mocný náraz v uších: to Rudá ruka zmizela v dešti syčících jisker. Simona a další srazil k zemi další poryv větru, způsobený vzduchem, jenž se tlačil zaplnit prázdné místo po planoucí nestvůře. Pak se Yásirou rozhostilo podivné ticho.

Omráčený Simon ležel na zádech a hleděl nad sebe. Vracela se zář přirozeného soumraku. Plála mezi větvemi mocných stromů, jejichž údy byly nyní prosty živých motýlů; místo toho byly nahusto pokryty jejich začernalými ostatky. Simon se se záupněm drápal na nohy. Všude kolem něj se obyvatelé Jao é-Tinukai'i dosud zmítali v otřeseném zmatku. Ti Sithové, kteří našli kopí a luky, vybíjeli zbývající psy.

Bylo to strašlivé zaječení smrtelným výkřikem ohnivé stvůry? Zničil ji snad Jiriki a ostatní? Zíral do mračného šera uprostřed sálu a pokoušel se rozpoznat, kdo to stojí vedle Mlžné lampy. Přimhouřil oči a o krok postoupil. Byla to Amerasu... a ještě někdo jiný. Simon pocítil, jak se mu zastavilo srdce.

Za První Pramáti stála postava v prilbici, vytvarované do tvaru hlavy vrčícího psa, a oba je ovíjel kouř, jenž stoupal ze sežehnuté země. Jednu paži, oděnou v kůži, jí vetřelec ovíjel kolem pasu a pevně svíral to útlé, prohnuté tělo, jako by byl jejím milencem. Druhá ruka zvolna sňala psí helmu a odhalila opálený škleb Ingena Jeggera.

"Niku'a!" vykřikl. "Yinva! Ke mně!" Lovcovy oči šarlatově zaplály a odrazily zář doutnající kůry velkých stromů.

Poblíž jasanu se nejistě postavil obrovský bílý pes. Kožich měl sežehnutý a začernalý, z rozedraných čelistí mu tekla krev. Shima'onari zůstával bez pohybu na zemi, kde se předtím choulila bestie, a v pěstí svíral zakrvácený šíp. Pes udělal krok, pak nemotorně upadl a svalil se na bok. Mocná hrud' se mu dmula a v otevřeném břichu se leskly vnitřnosti.

Lovčího oči se rozšířily. "Vy jste ho zabili!" zaječel Ingen. "Mou pýchu! Nejlepšího ze smečky!" Udělal několik kroků k

umírajícímu psu a Amerasu nesl před sebou. Hlava První Pramáti se bezvládně kymácela. "Niku'a!" sykl Ingen, pak se obrátil a pomalu se rozhlédl po Yásiře. Všude kolem něj stáli bez hnutí Sithové a vraceli lovcímu pohled očima v zakrvácených a špinavých obličejích.

Ingen Jegger žalostně zkřivil ústa. Pozvedl zrak k sežehnutým větvím jasanu a šedivé obloze. Amerasu, již bílé vlasy zahalovaly obličej, měl přitisknutu k hrudi.

"Vražda!" vykřikl. Pak se nadlouho rozhostilo ticho.

"Co chceš od První Pramáti, smrtelníku?"

To Likimaya promluvila tak klidně. Bílý šat měla špinavý od popele. Poklekla vedle svého padlého manžela a držela jeho krví zrudlé ruce ve svých. "Už jsi způsobil dost úzkosti. Nech ji. Opusť toto místo. Nebudeme tě pronásledovat."

Ingen na ni zíral jako na nějaký dávno zapomenutý patník, který spatříte po dlouhé cestě. Zvolna se přestal mračit a místo toho se mu na tváři rozhostil příšerný úsměv. Zatřásl bezmocnou Amerasuinou postavou a ženě se zakymácela hlava. Zdvihl psí helmici – pěští, promáčenou krví – a zamával jí v šílené radosti.

"Lesní čarodějnice je mrtvá!" zavyl. "Já to udělal! Chval mě, paní, splnil jsem, cos' přikázala!" Zdvihl k obloze i druhou ruku a nechal Amerasu dopadnout na zem jako odhozený pytel. Na šedivém šatu a zlatých rukou se jí matně zaleskla krev. Z boku ji vystupovala průhledná rukojeť křišťálové dýky. "Jsem nesmrtelný!" vykřikl královnin lovcí.

Strašlivým tichem se rozléhalo Simonovo šokované lapání po dechu.

Ingen Jegger se pomalu otočil. Když Simona poznal, ústa se mu roztáhla v tenkém úsměvu. "To ty jsi mě k ní přivedl, chlapče."

Z kouřícího zmatku u Ingenových nohou se vztyčila tmavá postava.

"Venyha s'anh!" vykřikl Jiriki a vrazil Andreju Ingenovi přímo do břicha.

Ingena síla Jirikiho rány odhodila, nakonec se ale vzepřel a ohnul se podél čepele, kterou vyrval jejímu majiteli z ruky. Postupně se napřímil, pak se rozkašlal. "Čas Děti úsvitu... je pryč," zachraptěl. Ozvalo se zabzučení. Náhle z Ingenovy široké hrudi trčel pultucet šípů; mířily všemi směry jako ječící bodliny.

"Vražda!"

Tentokrát byl tím, kdo ta slova vykřikl, Simon. Vymrštil se; v uších mu znělo vlastní srdce jako válečné bubny; když vyběhl k lovcímu, zaslechl syčivou píseň druhé salvy šípů. Mávl těžkým kamenem, který svíral tak dlouho.

"Seomane! Ne!" vykřikl Jiriki.

Lovčí se svezl na kolena, zůstal ale vzpřímený. "Vaše čarodějnice... je mrtvá," vydechl. Pozdvihl k blížícímu se Simonovi ruku. "Slunce zapadá..."

Yásirou se vznesly další šípy a Ingen Jegger se zvolna svalil na zem. Když se Simon zastavil nad lovcím, v srdci mu vytryskla nenávisť jako plamen. Zvedl kámen vysoko do vzduchu. Ingen Jegger měl obličej stále ztuhlý v jásavém šklebu, a jeho pohled se na nepatrný okamžik zaklesl se Simonovým. O chvíli později obličej Ingena Jeggera zmizel v rudé tříšti. Jeho tělo se silou rány odkutálelo. Simon se za ním potácel s neartikulovaným výkřikem plným vzteku a všechno dosud skrývané zoufalství z něj prýštilo v zuřivém výtrysku.

Vzali mi všechno. Vysmívají se mi. Všechno.

Vztek se změnil v divokou radost. Cítil, jak jím proudí síla. Konečně! Sebral balvan z Ingenovy hlavy, zvedl jej a znovu nechal dopadnout, pak znovu a znovu a znovu, dokud jej od těla neodtáhly cizí ruce a on nevklouzl do vlastní rudé tmy.

48. Odchod ze země Sithů

Kendharaja'aro jej přivedl k Jirikimu. Princův strýc byl stejně jako všichni ostatní občané Jao é-Tinukai'i oděn do smuteční tmavé šedi. I Simon měl kalhoty a košili téže barvy; den po spálení Yásiry mu je přinesla tichá Aditu.

Jiriki nebyl ve vlastním domě, ale v obydlí z růžových, žlutých a světle hnědých okrouhlých stanů, o nichž si Simon pomyslel, že vypadají jako obrovské včelíny. Aditu mu řekla, že sithijská žena, která tam žije, je léčitelka. Starala se, aby se Jirikiho spaleninám dostalo patřičné péče.

Kendharaja'aro opustil Simona ve větrem rozvlněném vchodu. Odešel beze slova a tvářil se přísně. Simon vstoupil, jak mu ukázala Aditu, a zjistil, že je v setmělé místnosti, osvětlené jen jedinou matnou koulí na dřevěném podstavci. Jiriki spočíval na veliké posteli. Ruce, ovázané pruhy hedvábné látky, měl složené na hrudi. Sithův obličej se leskl jakousi olejnatou látkou, jež jen zdůrazňovala jeho nezemský vzhled. Kůži měl na mnoha místech zčernalou a obočí i vlasy téměř sežehlé, Simon ale s ulehčením zjistil, že na tom princ není zase až tak zle.

"Seomane," Jiriki se pokusil o úsměv.

"Jak se máš?" zeptal se nesměle Simon. "Bolí tě něco?"

Princ zavrtěl hlavou. "Ty spaleny mi valné utrpení nepůsobí, Seomane. Naše rodina je z houževnatého kadlubu – jak si možná vzpomínáš z našeho prvního setkání." Jiriki si jej prohlédl od hlavy k patě. "A jak jsi na tom ty?"

Simon se cítil nemotorně. "Je mi dobře." Odmlčel se. "Je mi to tak líto." Když hleděl na klidnou postavu před sebou, zahanbovala jej vlastní zvířecnost, to, že se z něj před očima všech stalo ječící hovado. Během právě minulých dnů jej tížily vzpomínky. "Všechno je to moje vina."

Jiriki spěšně zdvihl ruku, pak ji unaveně spustil. Dovolil si jen nepatrný bolestivý úšklebek. "Ne, Seomane, ne. Neudělal jsi nic, za co by ses měl omlouvat. Byl to den hrůzy, a tys takovými trpěl už mnohokrát."

"O to nejde," odvětil Simon zuboženě. "On mě stopoval! Ingen Jegger řekl, že mě stopoval až k První Pramáti! Přivedl jsem sem jejího vraha."

Jiriki zavrtěl hlavou. "To se dlouhý čas plánovalo, Seomane. Věř mi, Rudá ruka by neposlal nijak lehce jednoho ze svých do tvrze Yásiry, a to ani na těch pár chvil, co vydržela. Ineluki dosud není tak silný. Toto byl dobře zvážený útok, dlouho plánovaný. A podniknout jej stálo Utuk'ku i Krále bouří valný díl síly.

Myslíš snad, že je náhoda, že Utuk'ku První Pramáti umlčela právě těsně předtím, než stačila odhalit Inelukiho záměr?

Že si nestvůra Rudé ruky strašlivou silou, propůjčenou kouzly, prorazila cestu právě tehdy? A myslíš si, že se lovčí Ingen jen tak toulal lesem a náhle se rozhodl Amerasu zabít? Ne, já si to nemyslím ačkoliv je možné, že na tvou stopu narazil už předtím, než tě sem přivedla Aditu. Ingen Jegger nebyl blázen a sledovat stopu smrtelníka by pro něj bylo mnohem snazší než stopovat někoho z nás, cestu do Jao é- Tunukai'i by si ale našel tak jako tak. Kdo ví, jak dlouho čekal před Letní branou poté, co ji našel, a vyčkával, až jej jeho paní právě v té správné chvíli pošle na své nepřátele? Byl to válečný plán, Seomane, přesný a také nemálo zoufalý. Museli se velmi, převelmi obávat moudrosti První Praměti."

Jiriki zvedl zafačovanou ruku k Simonovu obličejí a na chvíli se dotkl jeho čela. "Neber vinu na sebe, Seomane. Amerasuina smrt byla nařízena v černých děrách pod Nakkigou – nebo snad už tehdy, když se před tisícovkami let rozdělily Dvě Rodiny. Jsme ráci, která dlouho v klidu pečuje o své rány. Neneseš žádnou vinu."

"Ale proč?" Simonovi se chtělo Jirikiho slovům věřit, strašlivý pocit ztráty, který toho rána několikrát hrozil, že jej přemůže, ale neodcházel.

"Proč? Protože Amerasu viděla do nejtajnějších zákoutí Inelukiho srdce – a kdo by to mohl dokázat lépe než ona? Nakonec odkryla jeho záměr a chystala se jej vyjevit svému lidu. Nyní se to možná už nikdy nedozvíme – nebo mu snad porozumíme, až se Ineluki bude cítit schopen odkryt nám jej ve vši jeho nevyhnutelnosti." Zdálo se, že jej zaplavuje zemdlost. "Při našem Háji, Seomane, ztratili jsme tolik! Nejen Amerasuinu moudrost, jež byla veliká, ale také své poslední pojitko se Zahradou. Nyní jsme vskutku bez domova." Pohlédl ke kvetoucímu stropu, takže mu hranatý obličej zalévalo žluté světlo. "Víš, Hernystirští o ní měli píseň:

"Sněhobílá hrud', paní pěnícího moře,
je světlem, jež i v noci žhne,
dokud nejsou opojeny i hvězdy..."

Jiriki opatrně nabral dech, aby ulevil sežehnutému hrdlu. Obvykle tak klidný obličej se mu svařil v překvapivém výrazu hněvu. "Dokonce i z místa, kde Ineluki žije, zpoza smrti – jak mohl poslat cizince, aby zabil jeho vlastní matku?!"

"Co budeme dělat? Jak s ním můžeme bojovat?"

"S tím si ty nemusíš dělat starosti, Seomane Bělokadeňný."

"Jak to myslíš?" Simon potlačoval vztek. "Jak mi můžeš tohle říci? Po všem, co jsme oba viděli?"

"Nemyslel jsem to tak, jak to znělo, Seomane." Sitha se omluvně usmál. "Ztratil jsem i tu nejzákladnější zdvořilost. Odpusť mi."

Simon si uvědomil, na co princ čeká. "Jistě, Jiriki. Odpuštěno."

"Myslel jsem tím jen, že my Zida'ya máme vlastní porady. Můj otec Shima'onari je zle poraněn a má matka Likimeya musí svolat náš lid – ne ale do Yásiry. Myslím, že se na tom místě už nikdy nesejdeme. Věděl jsi, Simone, že velký strom je spálen dobřela jako sníh? Nezdálo se ti o tom?" Jiriki sklonil hlavu, oči plné jemného světla. "Ach, znovu mi odpusť. Putuji myšlenkami a zapomínám na důležité věci. Už ti to někdo řekl? Likimeya rozhodla, že odejdeš."

"Odejdu? Opustím Jao é-Tinukai'i." Bláznivou radost doprovázel neočekávaný proud lítosti a hněvu. "Proč teď?"

"Protože to bylo Amerasuino poslední přání. Řekla je svým rodičům, než začalo shromáždění. Proč ale zní tvůj hlas tak nespokojeně? Vrátiš se ke svým lidem. Rozhodně je to to nejlepší. My Zida'ya musíme truchlit nad ztrátou naší nejstarší, naší nejlepší. Tohle teď není místo pro smrtelníky – a tys to tak chtěl, nebo ne? Vrátit se ke svým?"

"Vy se ale nemůžete uzavřít a odvrátit se! Ne tentokrát! Neslyšel jsi Amerasu? Musíme s Králem bouří bojovat všichni! Jinak je to zbabělost!" Náhle se před ním znovu objevil její vážný, jemný obličej – alespoň ve vzpomínce. Její neuvěřitelně vědoucí oči...

"Uklidni se, mladý příteli," řekl Jiriki s upjatým, hněvivým úsměvem. "Jsi plný dobrých záměrů, nevíš ale dost, abys mluvil tak ostře." Jeho výraz se uvolnil. "Neboj se, Seomane. Věci se mění. Hikeda'ya zabili naši nejstarší, srazili ji v jejím vlastním nedotknutelném domě. Překročili hranice, které překročit neměli. Možná to tak chtěla, na tom ale nezáleží tolik jako na skutečnosti, že se to stalo. A to je další důvod, pro nějž musíš odejít, lidské dítě. Na válečné radě Zida'ya pro tebe není místo."

"Takže budete bojovat?" Simon ucítil u srdce náhlé bodnutí naděje.

Jiriki pokrčil rameny. "Ano, myslím, že ano – není ale na mně, abych řekl, jak nebo kdy."

"Je toho všeho tolik," zamumlal Simon. "A děje se to tak rychle."

"Musíš jít, mladý příteli. Aditu se brzy vrátí z návštěvy mých rodičů. Zavede tě tam, kde najdeš své lidi. Bude nejlépe, stane-li se to rychle, neboť pro Sima'onari ani Likimeyu není obvyklé, aby rušili své Slovo rozhodnutí. Běž. Má sestra za tebou přijde do mého domu u řeky." Jiriki se předklonil a něco zdvihl z mechem porostlé země. "A nezapomeň si vzít své zrcadlo, můj příteli." Mazaně se usmál. "Mohl bys mě chtít znovu zavolat, a já ti ještě stále dlužím život."

Simon si vzal tu lesklou věc a vsunul ji do kapsy. Zaváhal, pak se sklonil, opatrně ovinul pažemi Jirikiho a jemně jej objal; snažil se vyhybat spáleninám. Sithijský princ se chladnými rty dotkl Simonových tváří.

"Běž v míru, Seomane Bělokadeňný. Setkáme se znovu. A to je slib."

"Sbohem, Jiriki." Obrátil se a rychle bez ohlednutí odpochoval. Když klopytal ve větrné chodbě, dlouhém tunelu barvy písku, zpomalil krok.

Venku si Simon, pohroužen do víru zmatených myšlenek, uvědomil, že cítí podivný chlad. Vzhlédl a spatřil, že letní obloha nad Jao é-Tinukai'i potemněla, že nabrala pochmurnější nádech. Vítr byl studenější, než tu zažil kdy předtím. Léto odchází, pomyslel si a znovu pocítil strach. Nemyslím, že je kdy dostanou zpátky.

Náhle se všechen jeho malicherný vztek na Sithy vypařil a zalil jej obrovský, tíživý žal. Ať už tu bylo cokoli jiného, byla tu i krása, nevidaná od dob, kdy byl svět mladý, dlouho uchráněná před smrtícím mrazem času. Nyní se zdi řítí

před mohutným, zimním větrem. Mnoho výjimečných věcí může být zničeno tak, že nebude nápravy. Spěchal podél říčního břehu k Jirikiho domu.

* * *

Cesta z Jao é-Tinukai'i uběhla Simonovi rychle. Byla nejasná a kluzká jako sen. Aditu zpívala v jazyce své rodiny, Simon se jí pevně držel za ruku, a les se kolem nich míhala měnil. Vyšli zpod chladné šedomodré oblohy do samotných spárů zimy, která číhala jako zvíře na lovu.

Zemi v lese pokrýval sníh, příkrývka tak tlustá a studená, že si byl Simon schopen jen stěží uvědomit, že Jao é-Tinukai'i sněhem zakryto nebylo, že na to jediné místo zima ještě nepronikla: tady, za kouzelným kruhem Zida'ya, bylo dílo Krále bouří děsivě skutečné. Nyní je ale kouzelný kruh porušen. V samotném srdci léta byla prolita krev.

Šli ráno a brzkým odpolednem. Postupně opouštěli hustší části lesa a přesouvali se k jeho okraji. Aditu zodpověděla několik Simonových otázek, ani jeden z nich ale neměl sílu k valnému hovoru, jako by strašlivý chlad sežehl i náklonnost, která mezi nimi kdysi vzkvétala. I když byl Simon stejně neklidný, jako se mu to v její přítomnosti stávalo často, přesto byl posmutnělý, svět se ale jaksi změnil a on už neměl sílu k zápasu. Nechal se světem zalévat jako snem a nemyslel.

Několik hodin šli podél bystřiny a sledovali ji, dokud se nedostali k táhlému povlovnému svahu. Ležela před nimi vodní nádrž, šedá a záhadná jako alchymistova mísa. Jako temný tlouk z ní trčel stinný, stromy pokrytý pahorek.

"To je tvůj cíl, Seomane," ozvala se Aditu náhle. "To je Sesuad'ra."

"Kámen rozluky?"

Aditu přikývla. "Skála rozchodu."

Když se představa konečně stala skutečností, zdálo se Simonovi, že jen přešel z jednoho snu do druhého. "Jak se tam ale dostanu? To mám plavat?"

Aditu neodpověděla a zavedla jej po svahu na místo, kde bystřina spěchala do šedavé tůně a s hukotem se rozstříkovala po kamenech. Kus vzhůru po břehu, mimo dosah víru vtékající řeky, kotvila malá stříbřitá loď. "Jednou tak za sto zim," promluvila, "když jsou deště obzvláště zuřivé, se země kolem Sesuad'ra zatopí – ačkoli toto je dozajista poprvé, co se to stalo v době, kdy byla na obloze Reniku, Lampa noci." Odvrátila se; nechtěla se dělit o myšlenky, jež se jí zračily na tváři tak, že jim mohl rozumět i smrtelník. "Uchováváme tyto hiyanha – tyto lodi – tu i tam, aby ti, kdo ji chtějí navštívit, nebyli od Sesuad'ry odříznuti."

Simon položil na loďku ruku a ucítil pod prsty hladkou strukturu dřeva. V trupu leželo pádlo z téhož stříbřitého dřeva.

"A jsi si jista, že právě tam jdu?" zeptal se v náhlé neochotě dát jí sbohem.

Aditu přikývla. "Ano, Seomane." Shodila ze zad vak, který nesla, a podala mu jej. "Tohle je pro tebe – ne," opravila se, "ne pro tebe. Máš to vzít princí Jošuovi od Amerasu. Říkala, že má za to, že bude vědět, co s tím – ne-li teď, tedy zakrátko."

"Amerasu? Ona posílá tenhle...?"

Aditu mu položila ruku na tvář. "Ne přesně, Seomane. První Pramáti mě požádala, abych to odnesla já, kdyby tvé věznění neskončilo. Protože jsi byl propuštěn, dávám to tobě." Poplácala jej po obličeji. "Jsem ráda, že jsi svobodný – kvůli tobě jsem ráda. Bolelo mne, když jsem viděla, jak jsi nešťastný. Bylo dobré tě poznat – a vzácné." Předklonila se a políbila jej. Navzdory všemu, co se stalo, pocítil při doteku jejích úst, jak mu srdce buší rychleji; rty měla horké a suché a chutnaly po mátě.

Aditu poodstoupila. "Sbohem, Seomane. Musím se vrátit a truchlit."

Než vůbec dokázal zvednout ruku a zamávat, obrátila se a zmizela mezi stromy. Chvilí tam hleděl a díval se po nějakých známkách její útlé postavy, byla ale pryč. Obrátil se a vlezl do malé loďky. Za sebou vtáhl vak, jež mu dala. Byl docela těžký, on byl ale příliš zemdlený a rozesmutnělý, než aby se byl jen podíval, co je uvnitř. Pomyslel si, že by mu spánek v lodi tady na kraji velkého lesa mohl přinést klid. Bylo by požehnáním rok a den spát a nevzbudit se. Místo toho popadl pádlo a opřel se do něj.

Odpoledne minulo a nastoupil hluboký večerní mráz. Zatímco Simon plul k rostoucím stínům Sesuad'ra, slyšel, jak jej zahluje ticho zimního světa, až měl za to, že může být jedinou žijící bytostí na tváři Východního Ardu.

Dlouho si nevšiml, že před ním na setmělém pobřeží poskakují pochodně. Když je konečně spatřil, byl už dost blízko, aby slyšel i hlasy. Ruce měl prokřehlé a strnulé. Měl pocit, že už nemá sílu k pádlování, podařilo se mu ale několik posledních záběrů, až se před ním ve vodě objevila velká, mokrá postava – Sludig? – a vytáhla jej na břeh. Byl vyzdvížen z lodi a zpolá vynesena na pobřeží. Pak jej obklopil okruh rozesmátých, pochodněmi ozářených tváří. Zdály se mu známé, znovu jej ale obestřel pocit, že sní. Až když zaznamenal nejmenší postavíčku, teprve si uvědomil, kde je.

Klopýtal po břehu a popadl Binabika do náručí. Plakal beze studu.

"Příteli Simone!" smál se Binabik a bušil jej malými pěstičkami do zad. "Qinkipa je dobrá! Radostná! To je radostné! Ve dnech, které uplynuly od mého příchodu sem, jsem už skoro ztratil naději, že tě kdy spatřím."

Simon vzlykal a nebyl schopen promluvit. Nakonec, když se vyplakal ze všech slz, postavil mužika zpátky na zem.

"Binabiku," pronesl ochraptěle. "Ach, Binabiku. Viděl jsem strašné věci."

"Teď ne, Simone, teď ne." Troll ho pevně držel za ruku. "Pojď. Pojď na vrchol hory. Byly tam zapáleny ohně a já jsem si jist, že se tam i něco vaří. Pojď."

Malý mužik jej vedl. Dav známých cizinců zůstal za nimi; bavili se a smáli mezi sebou. Pochodně sykaly v jemném sněžení a k obloze stoupaly jiskry, žhnuly a pohasínaly. Brzy se jeden z nich dal do zpěvu dobré, domácké melodie. Když se do zatopeného údolí vkradla tma, sladký, jasný hlas vystoupal mezi stromy a nesl se nad temnou vodou do

dáli.

Konec druhé knihy Kamene rozluky